

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

KIZIL ÖPÜCÜK

LARA ADRIAN

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Berim gezici halkla ilişkiler takımım ve en sevdiğim
ponpon kızlar olan Cappy ve Sue Pratt için.
Tüm sevginiz desteğiniz ve sayısız güzel zamanlar adına.
Karayiplerin çağrısını tekrar duyacağıma inanıyorum...*

BÖLÜM 1

Dante başparmağını dişinin tatlı cildinde gezdirdikten sonra, insanların nabzının en kuvvetle attığı şahdamarının üzerine gelince biraz oyalandı. Kadının narin beyaz teninin hemen altında akan kanı hissedince kendi nabzı da hızlanmaya başladı. Başını yana eğerek o yumuşak noktayı öperken, dilini de kadının kalp atışlarına uyumlu biçimde gezdirmeye devam ediyordu.

"Söyle bana." Dudaklarını sıcak tende gezdirirken mırıldanışları, gece kulübündeki müziğin içinde boğuk bir homurdanma gibiydi. "Söyle bana, sen iyi bir cadı mısın yoksa kötü bir cadı mı?"

Kadın kucağında kıpırdanırken file çoraplı bacakları Dante'yi sarıyor, siyah dantelli korsesini dolduran göğüsleri erkeğin çenesinin altına destek oluyordu. Bir parmağını başındaki parlak mor peruğa dolayıp tahrik edici bir şekilde Kelt haçı dövmesinin üzerinden dolgun dekoltesine doğru indirdi. "Ben çok... hem de çok kötü bir cadıyım."

Dante homurdanarak, "Tam da sevdiğim gibi," dedi.

Kadının sarhoş bakışlarına doğru gülümserken, uzamış köpek dişlerini gizlemeye uğraşmıyordu. Boston'daki

bu gece kulübünde Cadılar Bayramı'nı kutlayan bir sürü vampirin arasındaydı. Gerçi bunların çoğu sahte vampirlerdi. Plastik diş takmış, sahte kan sürmüş ve çeşitli gülünç kıyafetler giymiş olan bir sürü insan. Ama diğer birkaçı - kendisi ve dans pistinin etrafında dolanan ve vampir ırkının barınaklarından gelmiş olan az sayıdaki erkek - gerçeğin ta kendisiydi. Dante ve diğerleri, insanların birbirlerine anlattıkları efsanelerdeki o bembeyaz suratlı gotik vampirlerine hiç benzemeyen Soylulardandı. Onlar ne yaşayan ölü ne de şeytan tohumuydu; onlar, insan ırkıyla çiftleşmiş olan ölümcül dış dünyalıların evlatlarıydılar. Soyluların ataları, bin küsur sene önce dünyaya gelmiş ve çoktan yok olup gitmiş olan uzaylı istilacılardı. Bu istilacılar, insan dişilerle çiftleşmiş ve çocuklarına kendi ilkel ihtiyaçları olan kana susamayı aşlamışlardı.

Bu uzaylı genler, Soylulara hem olağanüstü güçler bahsetmiş, hem de beraberinde korkunç zayıflıklar getirmişti. Sadece ölümlü annelerinden gelen insancıl tarafları Soyluları bir nebze olsun medeni ve düzene bağlı kılabilmişti. Ama buna rağmen bazı Soylular, vahşi taraflarına yenik düşerek çılgınlık ve kanla dolu olan o çıkmaz sokağa, yani Issızlığa kucak açıyorlardı.

Dante kendi neslindeki bu zayıflıktan tiksiniyordu ve savaşçı sınıfının bir üyesi olarak görevi, Issıza dönüşen ırkdaşlarını yakaladığı yerde yok etmektir. Sevdiği şeyleri yapmaktan zevk alan bir adam olarak, hangisini daha çok tercih ettiğini bilemiyordu; dudaklarının altında bir dişinin sıcak ve ıslak damarının getirdiği keyif mi, yoksa düşmanlarını dilim dilim doğrayıp tozlarını sokağa savururken elinde tutmakta olduğu titanyumlu çelik bıçakların verdiği haz mı?

"Dokunabilir iniyim?" Kucağındaki mor saçlı cadı büyülenmiş gibi gözlerini Dante'nin ağzına dikmişti. "Tanrım, bu senin köpek dişlerin acayip gerçek duruyor! Onlara dokunmam lazım."

Kadın parmaklarını ağzına götürürken Dante, "Dikkat et, ısırırım," dedi.

"Sahiden mi?" Kadın kıkırdarken bakışları daha da dalginlaşmıştı. "Eminim yaparsın canım."

Dante genç kadının parmağını ağzına alıp emerken bir yandan da onu en kısa zaman da nasıl yatağa atabileceğini düşünüyordu. Beslenmeye ihtiyacı vardı ama bu arada biraz sekse de asla itiraz etmezdi - hangisinin önce olacağı önemli değildi. Onun açısından ikisi de makbuldü.

İçinden gelen ani bir güdüyle sonra diye karar verdi ve kadın elini ağzından çekmeye hazırlanırken, parmağının etli ucunu köpek dişiyle ısırıp hafifçe deldi. Tutmakta olduğu eli bırakmayarak küçük yaradan hafifçe emerken, genç kadın heyecanla içini çekti. Küçük de olsa almış olduğu kan tadı Dante'nin içini ısıtmış ve altın sarısı irislerinin ortasındaki göz bebeklerini birer dikey çizgi haline dönüştürmüştü. Bir anda hissettiği bu ihtiras dalgası erkekliğini kabartmış, siyah deri pantolonunu zorlanmaya başlamıştı.

Kucağındaki dişi gözlerini kapayıp inlerken beli bir kedi gibi kıvrıldı. Dante kadının parmağını bırakarak elini onun başının arkasına götürdü ve boynunu kendine doğru çekti. Halka açık yerlerde bir Konaktan beslenmek pek onun tarzı değildi fakat can sıkıntısından ne yapacağını bilemiyordu ve bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Kaldı ki bu gece, kulüp aleni şehvet örnekleriyle böylesine dolup taşarken kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyordu. Kucağındaki

dişiyse, Dante ihtiyacını karşılarken bundan sadece zevk alacaktı. Daha sonra da erkekle ilgili hafızası silinecek ve olup biteni hatırlamayacaktı.

Dişinin başını yana eğip ona doğru yaklaşırken Dante'nin ağzı sulanmıştı. Dudaklarını kadının boynuna yapıştırmadan önce onun arkasına bir göz attı ve iki barınak vampirinin kendisini birkaç metre öteden izlediklerini gördü, ikisi de genç çocuklardı, şüphesiz yeni nesillerdi. Belli ki Dante'nin savaşçı sınıfından biri olduğunu anlamışlar, aralarında fısıldaşıp onun yanına gelme konusunda karar vermeye çalışıyorlardı.

Dante onların yönüne doğru bakarken, 'toz olun' diye düşünüp dudaklarını araladı ve avcundaki dişinin şah damarını açmaya hazırlandı. Ama genç vampirler onun ters bakışını umursamamışlardı. Uzun boylu, kamuflaj pantolonlu, motorcu çizmeli ve siyah tişört giymiş sarışın olanla bol blucinli, Lakers basketbol takımı kazaklı arkadaşı Dante'ye yaklaştılar.

"Kahretsin." Dante ara sıra patavatsız davranışlarda bulunsa da burnunun dibinde seyircileri varken beslenecek değildi.

Kendini kadından geriye çekerken Konak, "Ne oldu?" diye mızızlandı.

"Birşey yok tatlım." Avcunu kadının alnına dayayıp son yarım saati onun aklından sildi. "Şimdi git arkadaşlarına katıl."

Genç kadın uysalca Dante'nin kucağından kalkıp dans pistini doldurmuş olan vücutların arasında kayboldu, iki barınak vampiri kadına bakmadan Dante'nin masasına geldiler.

"Bir şey ni var beyler?" Dante bu sözleriyle sohbet etmeye niyeti olmadığını belli etmişti.

Kamuflaj pantolonlu sarışın delikanlı başıyla Dante'yi selamlarken adaleli kollarını göğsünün üstünde birleştirmiş poz vermeye çalışıyordu. Genç teninin üstünde tek bir *derttiagltfgözükmüyordu*. Kesinlikle Yeni Nesil Soylusu. herhalde daha yirmilerini bile bitirmemiş. "Yarıda kestiğimiz için üzgünüz ama sana söylemeden edemedik adamım, bu birkaç ay önce Issızlara vurduğunuz darbe müthişti. herkes hâlâ birliğin bir gecede bir ordu dolusu pisliği nasıl yok ettiğini konuşuyor. Koca binayı nasıl havaya uçurduğunuzu. Gerçekten müthiş adamım."

"Evet." Arkadaşı da söze karıştı. "Biz de merak ediyorduk... yani birliğin yeni adamlar aradığını duyduk."

"Yaa öyle mi?"

Dante can sıkıntısıyla içini çekerken iskemlesinde arkasına yaslandı. Savaşçılara katılmak isteyen barınak vampirlerinin kendisine yaklaşımları yeni birşey değildi. Issızların yuvalandığı o eski akıl hastanesine geçen yaz yaptıkları baskından sonra, bir zamanlar gizli bir birlik olan Soylu savaşçıları istemedikleri kadar ün kazanmışlardı. Hatta birer şöhret olmuşlardı.

Ancak işin aslı, bütün bunlar son derece can sıkıcıydı.

Dante iskemlesini geriye doğru tekmeleyerek masadan kalktı. Ümitle bekleyen iki gence dönerek, "Bu hususta konuşulacak adam ben değilim. Kaldı ki birliğe yeni adam alınması yalnızca davetle oluyor. Kusura bakmayın," dedi.

Yanlarından ayrılırken ceketinin cebindeki telefonun titreşimini hissederek rahatladı. Çıkarıp Soyluların yerleşim biriminden gelen çağrıyı cevapladı.

"Evet."

"Ne var ne yok? Arayan savaşçı sınıfının dâhisi Gideon'du. "Yukarda bildirmeye degecek bir hareket var mı?"

"Fazla bir şey yok. Şimdilik etrafoldukça sakın." Dante telefonda konuşurken bir yandan da kalabalık gece kulübünü gözleriyle tarıyordu, iki vampirin uzaklaşmakta olduklarını fark etti. Yanlarında iki kostümlü insan dışıyla birlikte çıkış kapısına doğru gidiyorlardı. "Henüz etrafta bir tane bile Issız yok. Ne kadar can sıkıcı değil mi? Canım fena halde hareket istiyor."

Gideon eğlendiği sesinden belli olarak, "Sıkma canını, saat daha erken," dedi.

Dante bir kahkaha attı. "Lucan'a söyle, onu birliğe girmek isteyen iki meraklıdan daha kurtardım. Biliyor musun, bizden korktukları zamanlarda her şey çok daha iyiydi. Lucan bu arada yeni adam bulma işini ilerletiyor mu, yoksa o güze|Soy Eşiyle çok mu meşgul?"

Gideon, "ikisine de evet," diye cevap verdi. "Yeni adamlardan bahsetmişken, yakında New York'tan gelecek olan bir adayımız var. Nikolai da Detroit'teki bazı bağlantılarından haber almış. Yeni gelenler için denemeler ayarlamamız gerekiyor. Bilirsin işte, aramıza almadan önce gezdirmek gibi."

"Herhalde, onları servis tabağına koyup kim üstlerine üşüşecek, onu denememiz lazım demek istiyorsun."

"Başka yolu var mı?"

Dante kulübün kapısına doğru ilerlemeye başlayarak kelimeleri yaya yaya, "O halde ben varım," dedi.

Yüzlerini boyamış ve zombilere benzemek için hırpani kıyafetler giymiş bir grup insanın yanından geçip gecenin içine karışarak sokağa çıktı. Keskin duyma yeteneği saye-

sinde kulakları hır sürü ses algılıyordu - caddeyi, kaldırımları kaplamış ve Cadılar Bayramı'nı kutlayan sarhoşların kahkahalarıyla, trafiğin gürültüsüne kadar her şeyi.

O esnada bir şey daha duydu.

Savaşçı duyularını alarma geçiren bir şey.

Mattın diğer ucundaki Gideon'a, "Gitmem gerek dedi, "kan emicilerden biri yolumun üstünde. Galiba bu akşam tam anlamıyla bir ziyan değil."

"Adamı toza çevirdikten sonra bana geri dön."

"Tamam." Dante konuşmayı sonlandırdırarak telefonu cebine attı.

Ara sokaklardan birine girerek, alçak homurdanma seslerini ve etrafı kolaçan ederken bir yandan da avına gizlice sokulan Issızın çürük kokusunu takip etmeye başladı. Birliğin diğer Savaşçıları gibi, Dante de Issıza dönüşmüş olan bütün Soylulara karşı derin bir nefret besliyordu. Her vampir susardı ve her vampir yaşamak için beslenmek - hatta bazen öldürmek - zorunda kalırdı. Ama her biri, ihtiyaçla oburluğun arasındaki ince çizginin bilincindeydi ve bu farkın çok az miktarda kandan oluştuğunu bilirdi. Eğer bir vampir, çok fazla kan tüketirse veya çok sık aralıklarla beslenirse, bağımlılık riskini arttırır ve 'susuzluk' olarak bilinen açlığın kurbanı olurdu. Nihayetinde bu hastalığa yenik düşerek Issıza dönüşür ve bir sonraki avını elde etmek için her şeyi yapabilecek azılı bir müptela haline gelirdi.

Issızların bu gaddarlığı ve öngörüsüzlüğü, bütün Soyluların varlığının insan ırkı tarafından fark edilme tehlikesini körüklüyordu ve bu tehdit, Dante'nin veya birliğin diğer üyelerinin tahammül edebileceği bir şey değildi. Birkaç ay önce, Issızların sayıca artarak organize oldukları ve savaşla

sonuçlanacağı kesinlikle belli olan bir şekilde toplu hareket ettikleri anlaşılmıştı. Eğer durdurulmazlarsa hem de çok kısa bir süre içinde durdurulmazlarsa hem insan ırkının, hem de Soyluların kendilerini cehennemden çıkma kanlı bir savaşın ortasında bulacaklarına hiç şüphe yoktu. Bu da en kötü mahşer günü senaryolarından bile daha kanlı bir çarpışma anlamına gelmekteydi.

Birlik Issızların yeni liderinin nerede konuşlandığını bulmaya çalışırken, savaşçıların görevi basitti: Mümkün olabildiğince çok sayıda Issız avla ve yok et. Hamamböcekleri gibi köklerini kurut. Bu Dante'nin keyifle yerine getirdiği bir görevdi ve evindeyken bile, elinde silahlanyla sokağa çıkıp çarpışmak için harekete geçtiğindeki gibi iyi hissetmiyordu. Görevinin onu canlı tuttuğundan emindi ve dahası, içindeki şeytanların en karanlık taraflarını dizginlemesine yaradığını da biliyordu.

Bir köşeyi döndü ve iki eski binanın arasında uzanan daracık sokağa yöneldi, ilerisinde bir yerlerden bir dişinin çılgılığını duydu. Hızla harekete geçerek sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Ve aradan bir saniye bile geçmeden hedefine ulaştı.

Issız, biraz önce Dante'nin yanına gelen iki barmak vampirinin ve onların dişi Konaklarının peşine düşmüştü. Üzerindeki uzun, siyah trençkotun ve gotik tarzı kıyafetinin altında çok genç görünüyordu. Ama ne kadar genç olursa olsun, çok iri ve güçlüydü, açlıkla kıvrandığı da belliydi. Kadınlardan birini ölümcül bir hamleyle kavrayıp boğazına yapışmış bir haldeyken, sözde geleceğin Savaşçıları, oldukları yerde dehşetle kalmış dikiliyorlardı.

Dante beline tabii kılıfından bir hançer çıkartarak Issızı doğru fırlattı. Bıçak sertçe Issızın omuzlarının arasına

gömüldü. Silah özel bir şekilde titanyum ve çeliğin karışımından yapılmıştı. Bu karışım, Issızların çürümüş kan dolaşım sistemleriyle organlarında korkunç bir zehir etkisi yapıyordu. Issızlar bu ölümcül bıçağın öpücüğünü tadar tatmaz, inanılmaz bir hızla içten dışa çürümeye başlıyorlardı.

Karşısındaki Issız hariç.

Kan emici Dante'ye vahşi bir bakış atmış, gözleri amber gibi parlayarak kanlı dişlerini ortaya çıkararak uyarırcasına tıslamıştı. Ancak Dante'nin saldırısına aldırış etmeksizin avını sımsıkı kavrayıp başını yana savurmuş ve daha da büyük bir açlıkla beslenmeye devam etmişti.

Lanet olsun, neler oluyordu?

Dante eline bir başka bıçağı alıp beslenen vampire doğru koşarak yaklaştı. Bir saniye bile kaybetmeden bu sefer vampirin boynunu hedef alarak kafasını tamamıyla kesmeye hazırlandı. Bıçak derine saplanmıştı ama Dante işini bitiremeden kan emici bu saldırıdan kendini kurtardı. Acı içinde kükreyerek dişiği bıraktı ve bütün öfkesini Dante'ye yöneltti.

"Dişileri götürün buradan!" Dante yerdeki kadını kaldırarak diğerlerine doğru iteklerken, "Kıpırdayın, hemen!" diye bağırdı. "Bunu temizleyin, hafızalarını silin ve hemen toz olun buradan!"

iki genç bu uyarıyla harekete geçti. Çığlık çığlığa bağırarak kadınları oradan çekip götürürlerken, Dante de şahit olduklarının ne kadar tuhafolduğunu düşünüyordu.

Karşısındaki vampir, Dante'nin ona sunduğu çifte titanyum çeliğinden toza dönüşmemişti. Demek ki av peşinde koşmasına ve en berbat haldeki kan bağımlıları gibi beslenmesine rağmen bir Issız değildi.

Gözlerinin önündeki dönüşmüş surata, uzamış köpek dişlerine ve ateş gibi parlayan irislerin içinde yüzen elips şeklindeki gözbebeklerine dikkatle baktı. Vampirin ağzının kenarındaki kurumuş bir parça pembe renkli salyanın kokusu, Dante'nin midesini bulandıracak kadar kuvvetliydi.

Gördüklerinden rahatsız olmuştu. Bir-iki adım geriye çekilirken, karşısındaki vampirin biraz önceki barmak gençleriyle aşağı yukarı aynı yaşta olduğuna karar verdi. Lanet olsun, sadece bir çocuk. Vampir boynundaki derin kesiği umursamayarak arkasına uzandı ve Dante'nin hancerini sırtından çıkarttı. Bunu yaparken korkunç sesler çıkartarak homurdanıyor, burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu.

Ama bir an sonra kaçmaya başladı.

Kan emici şehrin derinliklerine doğru zikzaklar çizerek hızla koşarken, trençkotunun etekleri arkasında bir yelken gibi savruluyordu. Dante zaman kaybetmeksizin peşine düştü. Sokak sokak arkasından koşarak vampirin peşinde önce dar aralara, sonra merkezden uzaklaşarak Boston'ın dışındaki boş fabrikaların ve eski iş makinelerinin, halsiz nöbetçiler gibi dizilmiş olduğu nehir kenarında bulunan iskelelere ulaştı. Binalardan birinden gelen müzik sesi ve kısa aralıklarla yanıp sönen spot ışıkları, içeride çılgın bir partinin cereyan ettiğini gösteriyordu.

Elli altmış metre önündeki vampir, iskelelerden birinin üzerinde hızla koşarak köhne bir kayıkhaneye varmıştı. Artık kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Kan emici ağzından salyalar saçarak ve Dante'ye çılgınlar gibi kükreyerek saldırıya geçti. Dişiye yaptığı korkunç saldırıdan kalan taze kan, trençkotunun önünü sırılsıklam etmişti. Dante ye

yaklaşarak pençeleriyle ona hücum etmeye çalışırken, kocaman dişlerinden salyalar damlıyor ve açık olan ağzından, o iğrenç kokulu pembe köpük sızmaya devam ediyordu. Amber renkli gözleri kötülükle ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dante kendisinin de o an değişmeye başladığını hissetti; çarpışmanın verdiği öfke, damarlarında hızla akıyor ve onu karşısındaki yaratıktan çok da farklı olmayan bir şekle dönüştürüyordu. Hırlayarak kan emiciyi iskelenin ahşap kalaslarının üzerine fırlattı. Bir dizini rakibinin göğsüne bastırırken, bir yandan da çifte *malebranche* hançerlerini çekti. Ay ışığında parlayan kavisli bıçaklar, ölümcül bir güzele sahiplerdi. Titanyum fayda etmemişse bir vampiri öldürmenin başka yolları vardı. Issız olsun veya olmasın. Bıçakları kan emiciye doğru salladı. Önce birini, sonra da diğerini çıldırmış vampirin boynuna saplayarak kafasını vücudundan tamamıyla ayırdı.

Vampirden geriye kalanları iskelenin üzerinden ayağıyla iterek suya attı. Karanlık nehir, cesedi sabaha kadar gizleyecek, daha sonra da doğan güneşin ultraviyole ışınları, gerisinin icabına bakacaktı.

Aniden nehirden kendine doğru esmeye başlayan rüzgâr, endüstri atıklarının pis kokusunu ve... başka bir şeyi daha ona taşımıştı. Dante yakınlarda bir hareketlenme duydu fakat bacağında parçalanan etinin yanmasını hissedene kadar, başka bir saldırıya maruz kaldığını fark edemedi. İkinci kurşun da hedefini buldu. Bu seferki gövdesine isabet etmişti.

Tanrı aşkına!

Birisi, eski fabrikanın yakınlarında, arka taraftan üzerine ateş açmıştı. Silahın sesinden susturuculu olduğu anlaşılrsa da otomatik bir tüfek olduğu yanılgıya yer bırakmayacak kadar belliydi.

Sıkıcı geçeceğini sandığı gece bir anda fazlasıyla ilginçleşmişti.

Başka bir kurşun yanından ıslık çalarak geçip nehrin sularına saplanırken kendini yere attı. Keskin nişancı birkaç el daha ateş ederken, kayıkhaneyi siper edinebilmek için oraya doğru yuvarlandı. Kurşunlardan biri harap binanın köşesine isabet ederek eskimiş kalaslardan birini paramparça etti. Dante'nin de bir tabancası vardı; bıçaklarına destek olarak taşımayı tercih ettiği 9mm'lik bir otomatik. Silahı eline aldı ama bu uzaklıktan yapacağı bir atışın faydasız olacağını da bilincindeydi. Kayıkhaneye doğru kurşunlar yağmaya devam ediyordu ve içlerinden biri, saldırganı görmeye çalışmak için başını binanın kenarından uzattığında yanağını sıyrıp geçti.

Bu iyiye işaret değildi.

Dört karanlık siluet, fabrikanın arazisindeki meyilli toprak yoldan kendisine doğru yaklaşıyordu ve hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Soylu vampirler yüzlerce sene yaşayabilmelerine ve çok ciddi yaralanmalardan kurtulabilmelerine rağmen, neticede onlar da et ve kemikten oluşuyorlardı. Yeterince kurşun yerlerse ya da belli başlı atardamarları koparılsa - veya daha da kötüsü başları gövdelerinden ayrılırsa - onlar da yaşayan bütün canlılar gibi ölürlerdi.

Ama ölümüne bir mücadele vermeden asla.

Başını öne eğerek gelenlerin atış menziline girmelerini bekledi. Yeterince yaklaştıklarında, üstlerine ateş etmeye başlayarak birinin bacağına, bir diğerrinin de kafasına birer kurşun isabet ettirdi. Karşısındakilerin İssız olduklarını görmüş ve tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Özel olarak titanyumdan yapılmış kurşunlar vücutlarına girer girmez hücresel erimeleri başlamıştı.

Diğer iki Issız karşı ateş açtığında, Dante kayıkthane tarafına geri çekilerek havada uçuşan kurşunlan zar zor savuşturabildi. Lanet olsun! Siper almak demek, saldırı pozisyonundan feragat etmek demektir. Kaldı ki bu durumda, yaklaşmakta olan düşmanlarının hareketlerini takip edebilmesine imkan da kalmıyordu. Gelenlerin çıkardığı sesleri dinlerken, bir yandan da tabancasına yeni bir şarjör taktı.

Ama sonra sesler kesildi.

Dante birkaç saniye duraklayarak gözleriyle etrafını tıradı.

Havada uçan ve kurşundan çok daha büyük bir şey kayıkhaneye doğru geliyordu. Sert bir sesle iskelenin kalaslarına çarptı ve yuvarlanarak kayıkhanenin yakınlarında durdu.

Ulu Tanrım!

Herifler ona lanet olası bir el bombası fırlatmışlardı.

Patlama gerçekleşip kayıkhaneyi ve iskelenin yarısını duman, alev ve şarapnel parçalarıyla havaya uçurmadan sadece bir saniye önce, nefesini tutarak kendini nehrin karanlık sularına attı. Bulanık su, sanki bir ses bombası atılmış gibi titreşti. Dante bütün vücudunun dayanılmaz bir basınçla sarsıldığını ve başının geriye savrulduğunu hissetti. Yukarıda atık parçaları, gözleri kör eden turuncu renkli bir alev topu halinde yağmur gibi suyun üstüne dökülüyorlardı.

Maruz kaldığı sarsıntı onu derinlere çekerken görüşü bulanıklaştı. Akıntının güçlü çekimine kapılıp gitgide derinlere doğru gidiyordu.

Kanlar içinde ve bilinci kapalı bir halde akıntıyla beraber sürüklenirken, nehre karşı koymasını imkânsızdı.

BÖLÜM 2

"Doktor Tess Culver'a özel teslimat."

Tess hasta dosyasından başını kaldırarak yorgunluğuna ve geç saate rağmen gülümsedi. "Günün birinde sana hayır demeyi öğreneceğim."

"Belki biraz daha pratik yapman gerekiyordun Sana yeniden evlenme teklif etsem ne dersin?"

Genç kadın derin bir nefes alıp kendisine çevrilmiş parlak mavi gözlere ve Amerikan cazibesinin kusursuz bir örneği olan gülümsemeye karşı koyarcasına başını iki yana salladı. "Bizden bahsetmiyordum, Ben. Peki hani sekizde gelecektin? Tanrı aşkına, gece yarısına çeyrek var."

"Yoksa gece yansında balkabağına mı dönüşeceksin?" Erkek kapıyı iterek kapadı ve ofise girdi. Eğilerek genç kadının yanağını öptü. "Geciktiğim için özür dilerim. Maa-
lesef bu tip şeyler pek saate bağlı olmuyor."

"Peki. O nerede?"

"Arkada, arabanın içinde."

Tess ayağa kalkarak bileğindeki lastiği çıkarıp saçlarını topladı. Sanya çalan açık kahve bukleler, yeni şekillendirilmiş olmalarına rağmen dağınık duruyorlardı. Klinikteki

on altı saatlik vardiyasının sonunda, genç kadın tam anlamıyla darmadağınktı. Gözüne gelen bir tutam saç geriye üfleterek eski erkek arkadaşının yanından geçti ve koridora çıktı.

Nora, benim için bir ketamin-xylazin iğnesi hazırlar mısın? Ve muayene odasını da hazır hale getir lütfen. Geniş olanı."

Asistanı, "Hemen. Selam, Ben. Cadılar Bayramın kutlu olsun," diye bıcırdadı.

Adamın kıza yönelttiği çarpık gülümseme ve göz kırpması, her kadının dizlerinin bağına çözebilecek etkiye sahipti. "Kostümün güzelmiş, Nora. Saç örgüsü ve geleneksel Alman kısa pantolonu sana çok yakışmış."

"*Danke schön*" diye cevap veren genç kız, dikkatini çekbilmiş olmaktan mutlu bir şekilde resepsiyon masasından kalkarak kliniğin ecza odasına yöneldi.

"Senin kostümün nerede, Tess?"

"Üzerimdekiler." Yırım düzine uyuklayan köpeğin ve kafeslerinden onlara tedirgin bir şekilde bakan kedilerin bulunduğu hayvanlar bölümünden geçerlerken, Tess adama doğru bakıp gözlerini devirdi. "Bu kostümün adı, muhtemelen tutuklanacak süper veteriner."

"Bugüne kadar seni hiç belaya bulaştırmadım, değil mi?"

"Peki ya sen ne olacaksın?" Genç kadın küçük kliniğin arka tarafındaki deponun kapısını açarak adamla beraber dışarı çıktı. "Tehlikeli bir işin içindesin, Ben. Ve çok fazla risk alıyorsun."

"Benim için endişeleniyor musun, doktor?"

"Tabii endişeleniyorum. Seni seviyorum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Evet" Erkeğin suratı asılmıştı. "Bir kardeş gibi."

Binanın arka kapısı dar bir sokağa açılıyordu ve nehre yakın bu ara sokağı, hayvan hastanesinin duvarının dibinde uyuklayan bir-iki evsiz barksızdan başka kimse kullanmazdı. Ben'in siyah Volkswagen pikabı orada park edilmiş duruyordu. Arabanın içinden homurdanmalar hırıltılar geliyor ve araba, sanki içinde büyük bir yaratık volta atıyormuş gibi hafifçe sallanıyordu.

Gerçekten de içeride büyük bir yaratık vardı.

"Kafesin içinde, değil mi?"

"Evet. Merak etme. Kaldı ki küçük bir kedi kadar uysal, yemin ederim."

Tess beton kaldırımından yola adımını atıp pikabın arka kapısına doğru giderken, şüphe dolu bir bakış attı. "Bunu nereden aldığını bilmeli miyim?"

"Bilmesen daha iyi olur."

Ben Sullivan yaklaşık beş yıldır, işkenceye maruz kalan egzotik hayvanların sağlıklarını ve korunmalarını üstlenmişti. Önce gizli bir devlet ajanı gibi, kurtarma operasyonlarının her birini teker teker araştırır, sonra da tek kişilik bir kurtarma timi gibi harekete geçer ve kötü davranılmış, eziyet edilmiş, yasal olmayan yollarla edinilmiş ve hayatı tehlikede olan hayvanları sahiplerinden kurtararak onları, bu yaratıklara doğru dürüst bakabilecek donanıma sahip resmi barınaklara teslim ederdi. Bazen hayvanlar acil müdahaleye ihtiyaç duyuyorlarsa Tess'in kliniğine uğrardı.

Zaten iki yıl önce tanışmaları da böyle olmuştu. Ben kliniğe, bağırsakları düğümlenmiş bir yabani Afrika kedisi getirmişti. Küçük egzotik kedi, bir uyuşturucu satıcısının evinden kurtarılmadan önce, plastikten oyuncak bir köpeği yutmuştu ve acilen cerrahi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Anırlıyat çok uzun ve zor geçmiş ama Ben, bütün bu strese dayanamasada ordan ayrılmamıştı. Ondansonrada daha Tess ne olup butiğini anlayamadan yıkmaya başlamışlardı.

genç kadın, ilişkilerinin flörtten aşka nasıl dönüştüğünü kesin olarak bilemiyordu fakat bu bir şekilde gerçekleşmişti, En azından Men için less de onu seviyordu - aslında hisleri aşktan çok hayranlıktı - ancak aralarındaki ilişkinin /aman zaman beraber yatan ıkı iyi arkadaştan ileriye gidebileceğini san iniyordu. Sevişmeleri bile son zamanlarda less'ın isteği doğrultusunda bitmişti.

Ben'e dönerek, "Açılışı sen yapmak ister misin?" diye sordu.

Adam uzanarak arka kapının kolunu yakaladı ve çevirerek açtı.

less nefesim tutarken huşu içinde, "Tanrım." diye mırıldandı.

Arabanın İçindeki Bengal kaplani, açlıktan bir deri bir keitük kalmış olmasına, muhtemelen bacağına takılmış bir kelepçenin yol açtığı yaranın çirkin akıntısına ve bütün bitkirnliğine rağmen, genç kadının bugüne kadar gördüğü en muhteşem yaratıktı. Onlara ağzı açık, dili dışarıda ve sert bir şekilde soluyarak bakarken simsiyah gözbebekleri, Hissettiği korkuyla kocaman olmuştu. Homurdanarak başını lien'in kalesinin demirlerine dayadı.

less hayvana yaklaşıırken dikkatle hareket ediyordu. "Zavallı yavrum. Biliyorum, çok daha iyi günler gördün, değil mi?"

t»enç kadın, gözleri hayvanın ön pençelerine takılınca parmakların biçimsizliğini fark ederek kaşlarını çatı. Ben'e dönerek, "Tırnaklarım mı sökmüşler?" diye sorar-sesindeki hiddeti gizleyeiniyordu.

"Evet Hem tırnaklarım, hem de dişlerini.*"

"Tanrını! Bu kadar güzel hır hayvana sahip olmak istemişlerse, neden onu böylesine sakatlama gereği duymuşlar ki?"

"Reklam maskotlarının müşterilerini veya onların küçük veletlerini paramparça etmesine izin vereceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Tess erkeğe sert bir bakış attı. "Reklam maskotu mu? Yoksa sen şu silah dükkanını mı- " Cümlesini tamamlayarak başını iki yana salladı. "Neyse boş ver. Gerçekten bilmek istemiyorum. Hadi bu büyük kedi içeri götürelim de muayene edeyim."

Ben pikabın arkasından özel olarak yapılmış bir rampayı aşağıya çekti. "Atla içeri de kafesin arkasını tut. Ben de önden tutayım, çünkü aşağı indirirken en ağır kısmı onudur.

Tess genç adamın dediğini yaparak onun tekerlekli kafesi pikaptan indirmesine yardımcı oldu. Kliniğin kapısına vardıklarında, Nora orada onları bekliyordu. Kaplanı görünce heyecanla nefesini tuttu, sonra da hayranlık dolu bakışlarını Ben'e çevirdi.

"Aman Tanrım! Bu Shiva, değil mi? Yıllardır zavallı hayvanın oradan kaçıp kurtulmasını umuyordum. Görüyorum ki en sonunda Shiva'yı kurtarmışsın."

Ben sııttı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, canım. Bu başıboş dolaşan kediciği akşam kapımın önünde buldum, iyi bir yuva bulmadan önce Süper Doktor'un ona biraz bakım yapabileceğini düşündüm."

"Ahh, çok kötüsün, Ben Sullivan! Ve şu anda en büyük kahramanımsın."

Tess, büyülenmişcesine konuşan asistanına kafesi işaret

ederek, "Nora, şu tarafından tutar mısın lütfen? Eşikten yukarı kaldırmamız lazım," dedi.

Nora Tess'in yanına geldi ve üçü beraberce kafesi kaldırarak klinişe soktular. Kaplanı hazırlanmış olan muayene odasına götürdüler, içeride Ben'in sayesinde yaptırılmış olan büyük, hidrolik kaldıracı bir masa vardı. Bu, Tess'in kendi imkânlarıyla sahip olamayacağı bir lükstü. Küçük ve kendisine bağlı bir müşteri çevresi olsa da şehrin zengin bir mahallesinde çalışmıyordu. Kar elde etmektense bir fark yaratmanın çok daha önemli olduğu inancıyla, fiyatlarını bulunduğu bölge için bile olması gerekenin altında tutuyordu.

Maalesef, mal sahibi ve tedarikçileri genç kadının bu fikrine katılmıyorlardı. Masasının üzeri, ödeme günü geçmiş ve daha fazla erteleyemeyeceği bir sürü faturayla doluydu. Bunları ödemek için kendi şahsi birikimini kullanmak zorunda kalacaktı ve zaten azıcık olan bu birikim de bitince...

Nora genç kadının düşüncelerini bölerek, "Sakinleştirici tezgahın üzerinde," dedi.

"Teşekkürler." Tess ucu plastik kapaklı iğneyi laboratuvar önlüğünün cebine koyarken, hayvanın uysallığını ve genel bitkinliğini göz önüne alarak muhtemelen buna ihtiyacı olmayacağını düşünüyordu. Kaldı ki bu akşam, sadece gözlem yapmakla yetinecek ve yeni evine gönderilmeden önce, neler yapılması gerektiğini tespit etmek için hayvanın genel durumunu gösteren birkaç not alacaktı.

Kafesin kilitleriyle uğraşan Ben'e dönerek, "Sence Shiva'yı kendi isteğiyle masaya çıkartabilir miyiz, yoksa hidrolik kaldırıcı mı kullanalım?" diye sordu.

"Bence bir deneyelim. Gel bakalım koca adam."

Kaplan parlak İri şekilde aydınlatılmış muayene oda
sindan gözlerini kaçırmak istercesine başını ön.

eğmişti ve bir an için durakladı. Ama soma Ben in teşvı
kıyle kafesinden dışarı çıktı ve ser, bir hamleyle maden,
masanın üstüne sıçradı, less yumuşat ,k bu senle **konuşup**
kocaman başım okşarkeu, kaplan da Sfenks heykeli g,bı
masanın üzerinde oturmuş, bir ev kedisi gibi uysal ve **sa-**
bırla bekliyordu.

Nora, "Peki, başka bir şeye ihtiyacınız var mı, yoksa ben
gidebilir miyim?" diye sordu.

less başını salladı, "tâbi, gidebilirsin. Bu saate kadar
kaldığın için çok teşekkür ederini. Gerçekten minnetta-
rım.^w

"Mühim değil. Zaten gideceğim parti gece yarısından
önce başlamıyor." Başını sallayarak uzun sarı saç örgüleri-
ni omzunun arkasına attı. "'tımamdır, o halde ben gidiyo-
rum. Çıkarken kapıyı kilitlerim. İyi geceler çocuklar."

İkisi bir ağızdan, "İyi geceler," diye cevap verdiler.

Nora çıktıktan sonra Ben, "Gerçekten harika bir **ço-**
ctık," dedi.

"Nora en iyisidir." Genç kadın bir yandan da parmak-
larım Shiva'nin kaim tüylerinin arasında gezdirerek **kesik-**
ler,, şişkinlikleri, deri lezyonlarmı ve olası sorunları araş-
tırıyordu. "Ve unutma k1 o bir çocuk değil Ben. Yirmi bir
yaşında ve üniversitedeki son dönemim bitirir **bitirmez**,
veterinerlik dalında uzmanlığını yapmaya **başlayacak**.
Eminim k1 harika hır doktor olacaktır."

"Kimse senin kadar iyi olamaz. Senin sihirli bir doku-
nuşun var, doktor."

less duyduğu iltifata omuz sıktı ama bu sözlerde gizi'

Köçeğin de farkındaydı. Kendi kendine, acaba Ben

bu söylediğinin ne kadar doğru olduğunu biliyor mu, diye düşündü. Kendisi bile, bu gerçeği anlamakta zorluk çekiyordu ve anladığı kadarını da tamamıyla kafasından silmek istiyordu. Sıkılğan bir şekilde kollanın göğsünün üzerinde birleştirerek ellerini sakladı.

"Senin de kalmana gerek yok, Ben. Shiva'yı- " Boğazını temizleyerek bir kaşını havaya kaldırdı. "Yani hastamı, bu akşamlık gözetim için burada alıkoymak istiyorum. Yarına kadar herhangi bir tedaviye başlamayacağım ve bir şey yapmadan önce seni arayıp bulduklarımı bildireceğim."

"Beni hemen sepetliyor musun? Ben de seni, beraber yemek yemeye ikna edebilirim sanıyordum."

"Ben akşam yemeğimi saatler önce yedim."

"Öyleyse kahvaltı. Sende veya benim evde, sen karar ver."

Yanına yaklaşarak yanağını okşadığımda, Tess hatifçe geriye çekilerek, "Ben," dedi. Adamın dokunuşu sıcak, yumuşak ve keyifverici bir şekilde tanıdıktı. "Biz bu yollardan geçtik. Hem de defalarca. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Adam inleyerek boğuk ve ihtiraslı bir ses çıkardı. Geçmişte bu ses, genç kadının iradesini tereyağı gibi eritmeye yeterdi fakat bu akşam işe yaramadı. Sadece bu akşam da değil, hiçbir zaman. Ben'in ondan veremeyeceği şeyleri istediğini bile bile adamla aynı yatağı paylaşmak genç kadına yanlış görünüyordu.

Ben geri adım attığını belirtircesine, "istersen etrafı toplayana kadar bekleyebilirim," diye teklif etti. "Burada tek başına kalman hiç hoşuma gitmiyor. Şehrin bu kısmı pek de güvenli sayılmaz."

"Beni merak etme. Muayene etmeyi bitirip birkaç evrak dolduracağım, sonra da çıkarım. Büyütecek bir şey yok."

Ben karşı çıkmaya hazırlanırken, genç kadının içini çekerek ona bakışını görüp fikrini değiştirdi. Tess'in bu bakışla ne demek istediğini çok iyi anladığını biliyordu, çünkü iki senelik beraberlikleri boyunca, bu bakışlara daha önce de pek çok kez şahit olmuştu. En sonunda, "Peki," diyerek genç kadının sözlerini onayladığını belirtti. "Ama sen de fazla geç kalma. Ve sabah ilk iş beni arıyorsun, söz mu?"

"Söz."

"Shiva'yla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Tess bakışlarını, elini yaklaştırır yaklaştırmaz yalamaya başlayan bakımsız hayvana çevirerek, "Sanırım onunlayken güvendeyim," dedi.

"Ne demiştin doktor? Sihirli dokunuş. Görünüşe göre çoktan sana âşık oldu bile." Ben parmaklarını altın sarısı saçlarının arasından geçirerek yüzünde yenilmiş bir ifadeyle genç kadına baktı. "Sanırım senin kalbini kazanabilmek için tüylerimi ve dişlerimi uzatmalıyım."

Tess gözlerini devirerek gülümsedi. "Evine git. Ben. Seni yarın ararım."

BÖLÜM 3

Tess irkilerek uyandı.

Lanet olsun. Ne kadar zamandır uyukluyordu? Ofisinde, yanağı Shiva'nin açık dosyasına yaslanmış bir şekilde uyuyakalmıştı. En son hatırladığı, aç bırakılmış kaplanı besleyip tekrar kafesine koyduğu ve teşhislerini yazmak için masasına döndüğüydü. Bütün bunlar... saatine baktı, iki buçuk saat önce mi olmuştu? Saat şimdi sabahın üçüydü ve sabah yedide tekrar çalışmaya başlaması gerekiyordu.

Esnedi ve tutulmuş kollarını uzatarak esnetti.

iyi ki Nora gelmeden önce uyanmıştı, aksi halde onun dırdırininsonu-

Kliniğin arka tarafında bir yerlerden gürültülü bir ses geldi,

Bu ses de ne?

Yoksa birkaç dakika önce uykusundan da buna benzer bir ses yüzünden mi sıçrayıp uyanmıştı?

Tabii ya. Ben geri gelmiş ve kliniğin ışıklarının açık olduğunu görmüş olmalıydı. Onu kontrol etmek için geç saatlerde buraya gelmesi yeni bir şey değildi. Şu anda, gece bu saatlere kadar klinikte çalışması veya bağımsızlığına

düşkün olmasıyla ilgili nasihat dinleyebilecek durumda değildi.

Aynı ses tekrar duyuldu ve hemen arkasından, sanki raftan bir şey düşürülmüş gibi metalik bir gürültü daha geldi.

Demek ki arka depoda biri vardı.

Masasından kalkarak ofisin kapısına doğru tereddüt içinde ilerlerken, duyabileceği herhangi bir sese karşı dikkat kesilmişti. Resepsiyonun arkasındaki hayvanlar bölümünde, ameliyat sonrası bakımda olan kediler ve köpekler de huzursuzluk belirtileri gösteriyorlardı. Bazıları inliyor, bazılarıysa onu uyarmak istercesine boğuk boğuk homurdanıyordu.

Tess karanlığa doğru, "Heey?" diye seslendi. "Kim var orada? Sen misin Ben? Nora?"

Cevap gelmedi. Ve duyduğu sesler de kesilmişti.

Harika. Üstüne üstlük bir de soyguncuya burada olduğunu bildirmişti. Çok zekice Culver. Gerçekten son derece zekice.

Hızla kendini yatıştırmaya çalıştı. Belki de sadece evsiz barksız biri, arka sokaktan bir şekilde kliniğe sızmıştı. Belki de gelen soyguncu değildi. Tehlikeli bir durum yoktu.

Oyle mi? O zaman niye ensesindeki tüyler korkudan diken diken olmuştu?

Kendini gayet savunmasız hissederek ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. Tükenmez kaleminin parmağına değdiğini hissetti. Cebinde başka bir şey daha vardı.

Tabiiya. Sakinleştirici iğne, hem de 200 kiloluk bir hayvanı yere yıkacak kadar kuvvetli bir uyuşturucu içeren cinsten.

Sesinin sakın çıkması için uğraşarak, "Orada biri mi var?" diye seslendi. Resepsiyon masasına yaklaşarak telefona uzandı. Lanet olası şey kablosuz değildi - indirimden ucuza almıştı - ve telefonun ahizesi kulağına zorlukla erişebiliyordu. U şeklindeki büyük masanın etrafını dolaşırken asabi bir şekilde omzunun üzerinden çevresine bakıyordu. 91 Ti çevirirken bir yandan da karanlığa doğru bağırdı. "Hemen gitsen iyi olur çünkü polisi arıyorum."

"Hayır... lütfen... korkmana gerek yok..."

Boğuk ses o kadar alçaktı ki kulaklarına ulaşamaması lazımdı ama yine de başarmıştı. Kelimeleri sanki kulağının dibinde fısıldanıyormuş gibi duyabilmişti. Hatta sanki *kafastının içindeydi*.

Arkadaki depodan geldiği iyice kesinleşen, kuru bir boğaz temizleme sesi ve bir öksürük duyuldu. Ve sesin sahibi her kimse acı çektiği belliydi; ölüm kalım savaşı veriyordu.

"Lanet olsun."

Nefesini tutan genç kadın, bağlantı sağlanamadan ahizeyi yerine bıraktı. Kliniğin arka tarafına doğru tedirgin adımlarla ilerlerken, orada ne bulacağından emin değildi ve ayakları geri geri gidiyordu.

Kapıyı açıp içeri girerken, "Heey? Burada ne yapıyor-sun? Yaralı mısın?" diye seslendi, içeride zorlukla alınıp verilen solukların arasından, nehir suyu ve duman kokularını almıştı. Genç kadın burnuna kan kokusunun da geldiğini hissetti. Hem de çok miktarda kan.

Işığın düğmesini çevirdi.

Tavandaki büyük floresan lambaları vızıltıyla çalışmaya başladığında, keskin beyaz ışınlar, duvardaki malzeme raflarının birinin yanına yere yığılmış olan yaralı bir adamı aydınlattı. Adam gotik bir kabustan fırlamışçasına siyahla-

ra bürünmüştü siyah deri ceket, tişört, arazi pantolonu ve ordu tipi siyah botlar, Saçları bile simsiyahtı ve ıslak tu, tamlar halinde kafasına yapışmış, yere dönük olan yüzünü örtüyorlardı. Yerde, arka kapıdan başlayıp adamın yattığı yere doğru kan ve nehir suyu karışımından oluşan pis bir iz vardı. Anlaşılan yürüyemeyecek haldeydi ve bedenini sürükleyerek ancak oraya kadar getirebilmişti.

Eğer genç kadın bugüne kadar şahit olduğu sayısız araba kazasına, dayak izine ve baktığı hayvanlardaki vücut zedelenmelerine alışık olmasa, bu adamın görüntüsü karşısında kusabilirdi.

Hâlbuki bunun yerine beyni, ele geçirildiği panik duygusundan mesleği olan doktorluğun profesyonel düşünme şekline geçti. Profesyonel, sakın ve hastasıyla ilgili.

"Ne oldu sana?"

Adam homurdanarak sanki ona bir açıklama yapmak istemiyormuş gibi esmer başını belli belirsiz iki yana salladı. Belki de konuşacak mecali yoktu.

"Her tarafın yanık ve yaralarla dolu. Tanrım, ne kadar da çok. Başına bir kaza mı geldi?" Bakışları, adamın eliyle bastırmakta olduğu karnına kaydı. Parmaklarının arasından kan sızıyor ve altından derin bir yara görünüyordu. "Karnından çok kan geliyor... bacağından da. Tanrı aşkına, yoksa vuruldun mu?"

"Kan... lazım..."

Kesinlikle haklıydı. Odaya girdiğinden beri kaybettiği kanla bile, yerde koyu renk ve kaygan bir göl oluşmuştu. Muhtemelen buraya gelmeden önce de bir hayli kan kaybetmişti. Vücudunun görünen her yerinde bir sürü kesik vardı - yüzünde, boynunda, ellerinde, kısaca Tess'in görebildiği her yerde. Yanakları ve ağzı bembeyaz kesilmişti.

"İnr ambulansa ihtiyacın var." Adamı paniğe sokmak istemiyordu takat lanet olsun, durumu gerçekten kötüydü. "Sen hiç kımıldama. Beti hemen acil servisi arıyorum."

"Hayır!" İrkilerek yığıldığı yerden doğrulmaya çalışıp telaşla elini genç kadına uzattı. "Hastane olmaz! Ben... oraya... gidemem... onlar bana... yardım etmezler... edemezler..."

Adamın itirazlarına rağmen, Tess arka odadaki telefona doğru koşmaya başladı. Ama tam o esnada muayene odasındaki kaplanın sahiplerinden çalınarak oraya getirilmiş olduğu aklına geldi. Acilden gelen ekibe - veya Tanrı korusun polise - bunu izah etmek pek kolay olmayacaktı. Silah dükkânı muhtemelen şimdiye kadar hayvanın çalındığını bildirmişti veya sabah kepenkleri açtıklarında - ki bu sadece birkaç saat sonra demekti - hırsızlığın farkına vararak polise başvuracaklardı.

Kliniğini bir mezbahaya çevirmiş olan iri yapılı adam, "Lütfen..." diye fısıldadı, "doktor istemem."

Tess duraklayarak onu sessizce inceledi. Yardıma ihtiyacı vardı, hem de derhal. Ve maalesef, şu an ona yardım edebilecek tek insan kendisiydi. Onun için tanı anlamıyla ne yapabileceğini bilemiyordu ama en azından geçici olarak yaralarını sarar, onu ayağa kaldırır ve kliniğinden defolup gitmesini sağlayabilirdi.

"Tamam. Şimdilik ambulans yok. Dinle, ben... aslında ben de doktorum. Yani aşağı yukarı. Burası benim veteriner kliniğim. Senin yanma gelip yaralarına bakmamın bir sakıncası var mı?"

Adamın dudaklarının kıvrılmasını ve kesik kesik verdi-

Yatıma yavaşça çömeldi. Odanın diğer ucundan bakıldığında adam iriyarı gözüküyordu ancak şimdi yanında diz çökünce, onun en az iki metre boyunda ve yüz kilonun üzerinde, kas yığınınından oluşmuş devasa bir yaratık olduğunu fark etti. Acaba vücut geliştirmeye mi uğraşıyordu? Hani şu hayatlarını spor salonunda harcayan, et kafalı maçolardan biri miydi? Ama nedense, erkekle ilgili bir şey onlardan biri olmadığını hissettiriyordu. Yüzünün keskin hatlarına bakılırsa bu adam, o spor salonu bağımlılarını çıplak dişleriyle paramparça edebilecek gibi görünüyordu.

Ellerini yavaşça adamın yüzünde gezdirerek, bir travma durumu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kafatası zedelenmemiş gibi görünüyordu ama genç kadın parmaklarının değmesiyle, adamın hafifçapta bir beyin sarsıntısı geçirmiş olduğunu anlamıştı. Muhtemelen hâlâ şoktaydı.

"Gözlerini kontrol edeceğim," diyerek nazikçe adatnı bilgilendirdikten sonra, gözkapaklarından birini kaldırdı.

Lanet olsun!

Bir çizgi haline gelmiş gözbebeğinin, parlak amber rengindeki irisin ortasını kesercesine yerleşmiş olması, genç kadını dehşete düşürmüştü. Bu beklenmedik manzara karşısında korkuyla irkilerek geriye sıçradı.

"Bu da neyin- "

Tam o esnada, gördüğünün ne kadar basit bir izahı olduğunu anlayarak soğukkanlılığını kaybettiği için aptal gibi hissetti.

Cadılar Bayramı için takılmış kontak lensler.

Sakin ol dedi içinden. Gereksiz yere heyecanlanmıştı. Adam herhalde çığırından çıkmış olan bir Cadılar Bayramı partisinden geliyordu. Ama bu saçma sapan lenslen

taktığı müddetçe, gözlerinden bir şey anlaması mümkün olmayacaktı.

Belki de bu partiye katılanlar tehlikeli tiplerdi; adamın kendi de bir çeteye üyeymişçesine iriyarı ve tehlikeli görünüyordu. Eğer bu akşam gangsterlerle takılmış olsa bile, genç kadın onda uyuşturucu aldığına dair bir emare görememişti. Ayrıca alkol de kokmuyordu. Sadece ağır bir duman kokusu - hem de sigara dumanı olmayan bir koku.

Adam sanki alevlerin içinde yürümüş gibi kokuyordu. Tabii büyük ihtimalle nehre atlamadan hemen önce.

"Kollarını ve bacaklarını oynatabiliyor musun?" diye sorduğunda, bir yandan da vücudunu yoklamaya devam ediyordu. "Acaba kırık kemiğin var mı?"

Ellerini adamın kalın kollarında gezdirdiğinde, görünen bir kırık olmadığını fark etti. Bacakları da sağlam durumdaydı, sol baldırındaki kurşun yarısından başka ciddi bir hasar yok gibiydi. Görünüşe göre, kurşun temiz bir şekilde girip çıkmıştı. Gövdesine isabet eden de öyle. Şanslıydı.

"Seni muayene odalarından birine götürmek istiyorum. Eğer kalkmana yardım edersem yürüyebilecek gibi misin?"

"Kan..." Adam fısıldarcasına konuşabiliyordu. "Kan... lazım... şimdi..."

"Üzgünüm ama o konuda sana yardımcı olamayacağım. Bunun için hastaneye gitmen gerekiyor. Şu an yapmamız gereken şey seni oradan kaldırmak ve kıyafetlerinden kurtulmanı sağlamak. Nehir suyundan ne tip bakteriler kapıldığını ise ancak Tanrı bilir."

Ellerini adamın koltukaltından geçirerek ayağa kalkması için ona yardımcı olmaya çalıştı. Adam derin ve hayvani bir şekilde homurdandı. Bu ses ağzından çıkarken, Tess'in

gözleri, adamın kıvrılmış dudaklarının arasındaki dişlerine takıldı.

Bu ne tuhaf bir görüntü böyle.

O kocaman dişler... *köpek dişi* miydi?

Adam, sanki genç kadının tedirginliğini hissetmişçesine gözlerini araladı. Tess bir anda, parlak amber renkli delici bakışların ve kıvılcımlar saçan irislerin göğsüne birer mızrak gibi saplandığını hissederek paniğe kapıldı. Bu lanet olası şeyler kesinlikle kontak lens değildi.

Tanrı aşkına! Bu herifte acayip olan bir şeyler var.

Adam Tess'in kollarını kavradı. Genç kadın dehşet içinde bir çığlık attı. Adamdan kurtulmaya çalıştı ama çok kuvvetliydi. Birer demir cendere gibi olan elleri, kollarını sımsıkı kavrayarak genç kadını kendisine yaklaştırdı. Adam onu göğsüne doğru çekerken Tess gözleri kocaman açılmış ve korkudan donmuş bir halde bağırdı.

"Ahh, Tanrım! Hayır!"

Adam kanlar içinde ve paramparça görünen yüzünü Tess'in boğazına yaklaştırdı ve sert bir nefes alarak dudaklarını genç kadının tenine değdirdi.

Adam acı çektiğini belli eden boğuk bir sesle konuşurken, genç kadın ılık havanın boynunu yaladığını hissediyordu. "Senin... canını... yakmayacağım... Söz veriyorum..."

Tess söylenenleri anlamıştı.

Ve duyduklarına neredeyse inanıyordu.

Ta ki adam dudaklarını aralayıp dişlerini onun etine geçirdiği o dehşet dolu ana kadar.

BÖLÜM 4

Kan, dişinin boynundaki iki delikten Dante'nin ağzına basınçla akıyordu. Kadının kanını hızlı ve uzun çekişlerle içerken, içindeki ümitsiz ihtiyaçtan başka bir şey bilmeyen yabani tarafına engel olamıyordu. Dilinin ucunda nabız gibi atan hayat, kuru boğazından ipek gibi kayıyor ve arkasında tarçın tadında bir sıcaklık bırakıyordu.

Belki de kanın bu kadar lezzetli ve tarif edilemeyecek kadar mükemmel olmasının sebebi, şu anda ona duyduğu ihtiyacın böylesine hayati olmasıydı. Sebep ne olursa olsun umrunda değildi. İliklerine kadar donmuşken, kadının sıcaklığına ihtiyacı vardı. İçmeye devam etti.

"Tanrım, hayır!" Genç kadının sesi duyduğu dehşetle kısılmıştı. "Lütfen! Bırak beni!"

Kadın farkında olmadan erkeğin omuzlarına yapışmış, parmaklarını onun kaslarına geçirmişti. Ama vücudunun geri kalan kısmı, Dante'nin ısırığının serscietici gücüyle yavaş yavaş bir trais haline girerek onun kollarında gitgide hareketsizleşmeye başlamıştı. Dante onu yere yatırarak kendisine fena halde lazım olan beslenme ihtiyacını giderirken, kadın derin bir nefes alarak vücudunu salıvermişti

Keskin dişlerinin yarattığı bir anlık acının haricinde, kadının acı çekmediğini biliyordu. Şu anda tek acı çeken Dante'ydi. Vücudu geçirdiği travmanın etkisiyle titriyor, başı beyin sarsıntısı yüzünden çatlayacak gibi ağrıyor ve sayılamayacak kadar çok olan yara bere yüzünden parçalanıyor gibi hissediyordu.

Endişelenecek bir şey yok. Korkma.

Giimtdesin. Söz veriyorum.

Kadını kollarında sımsıkı tutarak boğazındaki kesikten kanını içmeye devam ederken, bir yandan onun beynine bu güven dolu telkinleri gönderiyordu.

Susuzluğunun bütün şiddetine ve yaralarının ciddiyeti yüzünden artmış olan açlığına rağmen, Dante bu telkinlerinde hakikati yansıtıyordu. Onu korkutan o ilk ısırığın haricinde, dişiye bir zarar verme niyetinde değildi.

Sadece ihtiyacını olduğu kadarını alacağım. Ve gittiğim zaman, benimle ilgili her şeyi unutmuş olacaksın.

Gücü şimdiden geri gelmeye başlamıştı. Parçalanmış eti içten dışa doğru iyileşiyor, kurşun ve şarapnel yaraları düzeliyordu.

Yanıklar serinliyor ve acısı azalıyordu.

Kadının tadı ne kadar tahrik edici olursa olsun, kendini frenlemeye çalışarak içişini yavaşlattı. Daha ilk yudumunda dişinin kanındaki kokunun ne kadar çekici ve egzotik olduğunu anlamıştı, şimdiyse vücudu yeniden canlanıyor ve duyuları bütün gücüyle geri geliyordu ve Dante, isteksiz kurbanının muhteşem kanının tadını çıkartma isteğine karşı koyamıyordu.

Ve vücudunun.

O şekilsiz beyaz laboratuvar önlüğünün altındaki vücut ince, zarif ve endamlıydı. Her kıvrımı, tam da Dante'nin

isteyebileceği gibiydi. Yattıkları yerde bacakları birbirlerine dolaşmıştı ve deponun zeminine bastırmakta olduğu kadının diri göğüslerinin kendi vücuduna yaslandığını hissedebiliyordu. Kadının elleri hala sımsıkı bir şekilde omuzlarını tutuyordu ama son yudumunu içerken, bu kavrayış onu itmek istercesine değil, aksine kendine doğru çeker gibiydi.

Tanrım, kadın o kadar lezzetliydi ki bütün gece içmeye devam edebilirdi.

Şaşırarak erkekliğinin şahlandığını hissettiğinde, gece boyunca kanını içmekten daha farklı şeyler de yapabileceğini fark etmişti. Ona bu kadar yakında olmak Dante'ye iyi hissettiriyordu. Genç kadın bu rolü mecburen üstlenmiş olsa da onun kurtarıcı meleğiydi.

Dante onun baharatlı ve tatlı kokusunu içine çekerken, hayata dönmek için kendisine ikinci bir şans tanımış olan kadının boynuna nazik bir öpücük kondurdu.

Sıcacık ve kadife gibi yumuşak tenine doğru fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı kurtardın."

Dilini küçük deliklerin üzerinde gezdirerek kesikleri kapattı ve ısırığının bütün izlerini sildi. Dişi inleyerek geçici esaretinden kurtuluyormuşçasına kıpırdanmaya başlamıştı. Erkeğin altındaki vücudunun bu güçsüz hareketleri, Dante'nin onun içinde olma arzusunu daha da körüklemişti.

Ama bu gece kadından yeterince istifade etmişti. Her ne kadar olup biteni sonradan hatırlamayacaksa da böylesine fena bir haldeyken kadını baştan çıkarmak, asilce bir davranış olamazdı. Üstelik bir hayvan gibi boynundan beslendikten hemen sonra.

Hafifçe kendini geriye çekerek sağ elini kadının yüzüne

yaklaştırdı. Genç kadın korkuyla irkildi. Gözleri açılmıştı - deniz mavisinin hâkim olduğu büyüleyici gözler.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldarken, bu sözleri daha önce de birçok dişiye karşı kullanmış olduğunu ancak hiçbir zaman, şu an olduğu kadar içinden gelerek söylememiş olduğunu fark etti.

Kadın, "Lütfen..." diye fısıldadı, "lütfen canımı yakma

Dante nazik bir sesle, "Hayır, canını yakmayacağım. Sadece gözlerini kapat meleğim. Neredeyse bitti," dedi.

Avcunu kadının kaşlarının arasına hafifçe bastırduğında, kadın onu tamamiyle unutmuş olacaktı.

Dante, "Her şey yolunda," diye fısıldarken, genç kadın yerde büzülmüş ve sanki erkek kendisine vuracakmış gibi gözlerini ona dikmişti. Adeta meydan okurcasına. Dante bir aşığın şefkatiyle onun saçını geriye doğru iterken, kadının gerginliğinin arttığını hissetti. "Rahat ol. Bana güvenebirsin

Tam o esnada sivri bir şeyin bacağına batırıldığını hissetti.

Korkunç bir hırlamayla kadından uzaklaştı. "Lanet olsun, bu da ne?"

Asit gibi bir sıcaklık, iğnenin battığı noktadan yukarıya doğru yükseliyordu. Boğazında bir kuruluk ve acı bir tat oluşurken, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Doğrılmaya çalıştı fakat sanki vücudunu kontrol edemiyormuşçasına tekrar yere yığıldı.

Dante'nin kurtarıcı meleği, kesik kesik soluyarak ve o parlak, mavi-yeşil gözleri korkuyla kocaman açılmış bir halde ona bakıyordu. Kadının güzel yüzü yavaş yavaş netliğini kaybetti. Zarifellerinden birini Dante'nin ısırması ol-

duğu boynuna bastırđı, diğeri lyse omzu hizasında havaya kaldırdı, eklemleri sımsıkı tuttuğu boş şırınga yüzünden bembeyaz olmuştı.

Aman Tanrım.

Kadın uyuşturu cu vermişti.

Ama bu kötü haberden çok daha kötü olan bir şeyin farkına varmıştı; kendisine bir darbe indirmeyi becermiş olan bu küçük elde, bulanık görüşünün izin verdiği kadarıyla bakmaya çalışırken küçük bir şey görmüştü. Kadının baş ve işaret parmakları arasındaki o yumuşak ve etli kısımda, ufacık bir doğum lekesi vardı.

Koyu kırmızı, bir bozuk paradan daha küçük çaplı ve hilal şeklindeki ayın beşiğine düşmekte olan bir gözyaşı damlası, bayılmak üzere olan Dante'nin beynini dağlamıştı.

Çok ender bulunan bu işaret, dışının Dante'nin türü için kutsal olduğunu gösteren genetik bir damgaydı.

Kadın bir Soy Eşiydi.

Ve şu anda kanı onun damarlarında akmakta olduğundan, Dante farkında olmaksızın çok kutsal bir bağın yarısını tamamlamış bulunuyordu.

Vampir kanunlarına göre, kadın artık ona aitti.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Sonsuza dek.

Yani, isteyebileceği veya ihtiyacı olan son şey.

Dante beyninin içinde kükredi ama kulaklarına gelen tek ses, boğuk ve anlamsız bir homurdanmadan ibaretti. Donuk gözlerini kırıştırtarak kadına doğru uzandı ama mesafeyi kestiremediği için ona dokunamadı. Kollan sanki demirler bağlanmış gibi iki yanma sarktı. Gözkapakları anlayamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Biraz önce kendisini

kurtarmış olan kadının yüz hatları gözlerinin önünde git. gide bulanıklaşırken tek yapabildiği inlemektir.

Kadını gözlerim ona çevirmişti ve konuşmaya başladığında, sesinden ne kadar öfkeli olduğu anlaşılabilirdi.

"İyi uykular, psikopat herif!"

Tess kendini saldırgandan geriye doğru çektiğinde, kesik kesik soluk alıp veriyordu. Biraz önce olanlara inanamıyordu. Özellikle bu çılgın saldırganın elinden kurula- bildiğine.

Cebindeki şırıngayı hatırlayabilecek kadar aklını toparlayabildiği için Tanrıya şükreliyordu. Tabii ki şırıngayı kullanma şansını elde ettiği için de. Hâlâ sımsıkı tutmakta olduğu boş iğneye bakarken farkında olmaksızın irkildi.

Lanet olsun! Adama ilacın tamamını vermişti.

Adamın bir çuval gibi yere yığılmasına şaşmamak gerekiyordu. Kolay kolay uyanacağını da hiç sanmıyordu. 1800 miligramdık sakinleştirici, onun gibi iri yarı bir adam için bile uzun bir iyi geceler öpücüğü anlamına geliyordu.

O esnada bir endişe dalgası onu sardı.

Ya adamı öldürmüştü?

Daha birkaç dakika önce, boğazını dişleriyle paramparça etmeye niyetli bir adamın sağlığıyla niye bu kadar ilgilendiğini kendisine bile izah edememesine rağmen, usulca adamın yığılmış olduğu yere yaklaştı.

Ama nefes aldığını görünce biraz rahatladı.

Adam, kaslı kolları yerde iki yanma açılmış biçimde sırtüstü yatıyordu. Elleri - genç kadına saldırdığı zaman onu bir mengene gibi kavramış olan o güçlü pençeler - şimdi

gevşek ve hareketsizlerdi. Daha önce dağınık siyah saçlarının örttüğü yakışıklı yüzü, şimdi açığa çıkmış ve huzur içinde görünüyordu.

Hayır, yakışıklı denemezdi, çünkü yüz hatları keskin ve köşeli bir görünüme sahipti. Düz siyah kaşları, kapalı gözlerinin üzerinde birer kesik gibi duruyordu. Yüzüne yabani bir ifade veren elmacık kemikleri de aynı keskin hatlara sahipti. Belki burnu bir zamanlar mükemmeldi ama yara izlerinden eskiden kırılmış olduğu anlaşılıyordu. Belki de defalarca.

Bu adamı daha önce hiç görmediğinden emin olsa bile, erkekte tuhaf bir biçimde ilgisini uyandıran bir şeyler vardı. Kesinlikle dışarıda görüşeceği tipte bir adam değildi. Kaldı ki böyle bir adamın kliniğe gelip evcil hayvanına bakım isteyebileceğini düşünmek bile çok saçmaydı.

Hayır, bu adamı daha önce kesinlikle görmemişti. Ve şu anda tek dileği, polisleri çağırıp adamı götürmelerini sağladıktan sonra da onu bir daha asla görmemektir.

Adama bakarken sıırıslıklam ceketinin altında saklı olan metalin parıltısı gözüne çarptı. Deri ceketini kenara doğru çektiğinde, adamın koltuk altındaki kılıfta duran kavisli çelik bıçağı görünce heyecanla nefesini tuttu. Öbür koltukaltındaki boş bir kılıfise yerine konulmamış bir tabancaya işaret ediyordu. Belindeki siyah kemerin etrafına da bunlara benzer yakın dövüş aletleri takılıydı.

Bu adamın ayaklı bir bela olduğuna şüphe yoktu. Şehrin bu kötü semtindeki kabadayıları bile filmlerde oynayan figüranlar gibi gösterebilecek kadar tehlikeli hem de. Bu adam belli ki çok sert ve ölümcüldü, etrafına bir terör dalgası yayıyordu.

Yüzünde bu sertliği yansıtmayan tek yer olan ağzı, geniş

ve şehvetli, baygınken aralanmış olan dolgun dudakları ise son derece etkileyiciydi. Hem de bir kadını hangi açıdan bakarsa baksın çılgına çevirebilecek kadar.

Tabii bu açılardan hiçbirisi Tess'in umrunda değildi.

Üstelik o kâbus gibi köpek dişlerini de henüz unutmamıştı.

Adamın damarlarında dolaşmakta olan uyuşturucunun yüksek dozuna rağmen, tedirginliği henüz geçmemiş olan Tess, onun yanına duraksayarak yaklaştı ve onu ısırarak dişleri daha iyi görebilmek için üst dudağını kaldırdı.

Köpek dişleri yoktu.

Bir dizi inci gibi bembeyaz diş. Şayet genç kadına saldırdığında, ağızındakiler Cadılar Bayramı'na özel şu takma dişlerden biriyse son derece inandırıcıydılar. Oyle olmalıydılar, çünkü o kocaman köpek dişleri uçup gitmişti.

izah edilmesi güç bir durumdu.

Etrafa çabucak göz gezdirdiğinde bir şey bulamadı. Bu durumda takma dişleri oralara bir yere atmış olamazdı. Ancak onların kendi hayal gücünün bir ürünü olmadığından da emindi.

Başka türlü nasıl boğazını bir konserve kutusu gibi açmış olabilirdi ki? Genç kadın elini boynundaki ısırık izine götürdü. Parmaklarının değdiği yerde cildi pürüzsüzdü. Ortada ne sızan kan vardı, ne de şahdamarını ısırarak açmış olduğu delikler. Boynunun her yerini parmaklarıyla yokladı. Hiç acı hissetmemişti.

"Bu imkânsız."

Genç kadın ayağa kalkarak en yakın muayene odasına gitti ve bütün ışıkları açtı. Saçlarını geriye atarak duvardaki kâğıt havluya doğru yürüdü ve cilalanmış paslanmaz çeliğin yansımasında boynunu inceledi. Teninde bir iz yoktu.

Sanki o dehşet verici saldırı hiç gerçekleşmemiş gibi. Karşısındaki çarpıtılmış yansımasına, "inanamıyorum, bu nasıl olur?" dedi.

Büyük bir şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. Kafası fena halde karışmıştı.

Daha yarım saat önce, kliniğin arka kapısının hemen dibinde tepeden tırnağa silahlı ve siyahlar içinde baygın bulunduğu yabancı tarafından, kanının boynundan kurutulurcasına emildiğini hisseden kendisi değil miydi?

Bütün bunlar gerçektir.

Peki o zaman nasıl olmuştu da teninde bu saldırının en ufak bir izi bile kalmamıştı?

Muayene odasından çıkıp tekrar depoya doğru giderken, ayakları adeta vücudundan bağımsız hareket ediyordu. Adam ona her ne yapmışsa, açtığı yaraları bir şekilde gizlemeyi başarabilmişti ama yine de Tess onun tutuklandığını ve hüküm giydiğini görmek istiyordu.

Deponun açık kapısının önüne geldiğinde aniden donakaldı.

Muşamba kaplı zeminin büyük bir kısmı, saldırganın beraberinde getirdiği nehir suyu ve kanla kaplıydı. Bu manzarayı görmek, Tess'in midesinin düğümlenmesine yetiyordu fakat içinde büyüyen buz gibi bir dehşet dalgasının sebebi bu değildi.

Depo boştu.

Saldırgan gitmişti.

Bir gorili bile yere yıkacak dozda uyuşturucuya rağmen, adam bir şekilde kalkıp gidebilmişti.

"Beni mi arıyordun, meleğim?"

Tess arkasını dönerken acı bir çığlık attı.

BÖLÜM 5

Damarlarına dolan adrenalin, genç kadının hızla hareketlere geçmesine sebep oldu. Yerinden fırlayıp koridora koşarken, düşünceleri beyinde sanki birbirleriyle yarış halindeydiler.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Cüzdanını, cep telefonunu ve parasını alıp oradan hemen çıkması gerekiyordu.

"Konuşmamız gerekiyor."

işte yine oradaydı - genç kadının önünde dikilmiş, ofise giden yolu kapamıştı.

Adam sanki biraz önce durduğu yerden yok olmuş ve genç kadının, şu anda geçmek zorunda olduğu kapının önünde birden belirivermişti.

Tess içinde büyüyen bir panik dalgasıyla olduğu yerde döndü ve kendini resepsiyon masasına doğru attı. Masadaki telefonu kavrayarak hızlı arama tuşlarından birine bastı.

"Bunlar gerçek değil. Bunlar gerçek değil," diye kendi kendine fısıldarken, sanki yeterince tekrarlarsa bütün bu olanların hiç gerçekleşmemiş gibi bir anda kaybolacağını umuyordu.

Hattın diğer ucundaki telefon çalmaya başladı.

Hadi, hadi cevap ver!

"Telefonu yerine koy, dişi."

Tess korkudan titreyerek arkasına döndü. Saldırgan, çekvik ve yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle ağır ağır avına yaklaşır gibi yanma doğru geliyordu. Dudaklarındaki haşin gülümseme dişlerini gözler önüne seriyordu.

"Lütfen. Koy onu yerine."

Tess başını iki yana salladı. "Cehennem ol!"

Ahize bir anda genç kadının isteği dışında elinin kavrayışından kurtuldu. Yanındaki masaya çarptığında, genç kadın hattın diğer ucundaki Ben'in sesini duydu. "Alo? Tess... sen misin tatlım? Tanrı aşkına, saat sabaha karşı üç. Hâlâ klinikte ne- "

Tam o anda, sanki görünmeyen eller telefonun kablo-sunu duvardan kopartmışçasına bir çatırtı duyuldu. Bunu duyan Tess olduğu yerde sıçradı; oluşan sessizlik, genç kadının karnında korku dalgalarının büyümesine sebep olmuştu.

"Ciddi bir problemimiz var, *Tess*."

Ahh, Tanrım!

Adamın kızgın olduğu belliydi ve artık adını da biliyordu.

Genç kadın zihninin derinlerinde, karşısındaki adamın bilinci açık bir şekilde karşısında durmasının yanı sıra, yaralarının da mucizevî bir şekilde iyileşmiş olduğunu fark etmişti. Kir ve külün oluşturduğu isle kaplanmış teninin altındaki yaraları ve sıyrıkları geçmişti. Simsiyah kıyafeti hâlâ paramparçaydı ve bacağındaki yaradan dolayı kanla kaplıydı ama kanaması devam etmiyordu. Karnındaki kurşun yarası da artık kanamıyordu. Tess adamın siyah göm-

leğindeki yırtıktan, sadece pürüzsüz kaslarını ve kusursuz zeytuni tenini görebiliyordu.

Bütün bu olup bitenler hastalıklı bir Cadılar Bayramı şakası mıydı?

Hiç sanmıyordu. Ve bu adamın karşısında, bir saniye için bile gardım indirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Erkek arkadaşım burada olduğumu biliyor. Büyük ihtimalle çoktan yola çıkmıştır. Hatta polisi bile aramış ola-"

"Elinde bir işaret var."

"Ne?"

Adamın sesi suçlayıcı bir tondaydı ve şimdi de genç kadının boğazına götürdüğü titreyen elini işaret ediyordu.

"Sen bir Soy Eşisin. Bu akşamdan itibaren de bana ait-sin."

Adam bunları söylerken, sanki ağzından dökülen kelimelerden hiç hoşlanmıyormuşçasına dudak bükmüştü. Genç kadın da onun ses tonundan hoşlanmamıştı. Geri geri uzaklaşmaya çalışırken, adamın onun her hareketini takip etmesi Tess'in kanını beynine sıçratmıştı.

"Bak, burada neler oluyor bilmiyorum. Sana bu akşam ne olduğunu veya yolunun benim kliniğime nasıl düştüğünü de bilmiyorum. Hele sana verdiğim onca uyuşturucudan sonra, hâlâ karşımda nasıl ayakta durabildiğini hiç bilmiyorum çünkü o doz insanı- "

"Ben insan değilim, Tess. Ben... başka bir şeyim."

Eğer adamın sesi bu kadar ciddi olmasaydı, genç kadın alaycı bir kahkaha patlatabilirdi. Ya da adam bu kadar soğukkanlı görünmeseydi.

Karşısındaki bir deliydi.

Evet. Kesinlikle deliydi.

Zincirlerinden kurtulmuş, kafadan çatlak, çılgınının biri.

Gözleri fal taşı gibi açılmış adama bakarken ve aralarındaki mesafeyi kapatıp kocaman gövdesi ve gücüyle genç kadını duvarın kenarına kadar geriletirken, aklına gelen tek mantıklı açıklama buydu.

"Benim hayatımı kurtardın, Tess. Sana seçme şansı vermedim biliyorum fakat beni iyileştiren senin kanındı."

Tess başını iki yana salladı. "Ben seni iyileştirmedim. Hatta yaralarının gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Belki sen gerçek olduklarını düşünüyorsun ama- "

"Gerçeklerdi." Erkeğin sesinde belli belirsiz bir aksan fark ediliyordu. "Senin kanın olmasa, aldığım yaralar beni öldürebilirdi. Ama kanını içerek, sana bir şey yapmış oldum. Geriye alamayacağım bir şey."

"Ahh, Tanrım!" Tess midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu. "HIV virüsünden mi bahsediyorsun? Lütfen bana AIDS olduğunu söyleme..."

Erkek kibirli bir sesle, "Onlar insanlara özgü hastalıklar. Benim hepsine karşı bağışıklığım var. Senin de var Tess," dedi.

Bu kaçıkça sözler, genç kadına hiç umut vermiyordu. 'Adımı söylemeyi kes. Benim hakkımda bir şeyler biliyor-muş gibi davranmayı da- "

"Bütün bunların senin için kolay olmasını beklemiyorum. Olabildiğince nazikçe açıklamaya çalışıyorum. Sana o kadarını borçluyum. Sen bir Soy Eşisin Tess. Bu benim türüm için çok özeldir."

"Senin türün?" Genç kadın bu oyundan yorulmuştu. "Tamam, pes ediyorum. Neymiş bu senin türün?"

"Ben bir Savaşçıyım. Soylulardanım."

"Pfeki, bir Savaşçı. Ve Soylu... ne tür bir soylu?"

Erkek sanki vereceği cevabı tartıyormuşçasına uzun bir süre genç kadına baktı. En sonunda, "Vampir türü Tess," diye cevap verdi.

Kay kay siiren kutsal Musa... Bu adam deliden de öteydi.

Aklı başında insanlar, ortalıkta dolaşıp kan emici yaratıklar olduklarını iddia etmezlerdi - hatta daha da kötüsü, bu herifin kendisine yaptığı gibi sapıkça fantezilerini hayata geçirmezlerdi.

Tabii ortada bir gerçek vardı. Her ne kadar bu adamın, keskin dişlerini boğazına geçirerek kanını emdiğinden fazlasıyla emin olsa da boynunda, bu saldırıya dair hiçbir iz yoktu.

Bir de adamın, normalde herhangi bir insanı bir hafta ayağa kalkamayacak hale getiren dozda uyuşturucu almış olmasına rağmen, karşısında dimdik durup konuşabildiği ve yürüyebildiği gerçeği vardı.

Bunların açıklaması ne olabilirdi ki?

Uzaktan duyulmaya başlayan siren seslerinin gitgide artması, polis arabasının kliniğe doğru yaklaştığını gösteriyordu. Genç kadın, kendisini rehin almış bu manyak adamın da sesleri duyduğunu fark etmişti. Adam viski rengi gözlerini bir an için bile ondan ayırmaksızın başını yana eğdi. Geniş ağzını yayarak alaycı bir şekilde gülümsedi ve yavaşça bir küfür savurdu.

"Görünen o ki erkek arkadaşın yardım çağırmış."

Tess buna cevap veremeyecek kadar endişeliydi ve adam artık yetkililerin yolda olduğunu bildiğinden, onu neyin kışkırtacağından emin değildi.

Erkek sanki kendi kendine konuşurcasına, "Geceyi mahvetmek için harika bir yol," diye söylendi. "Aramızda

olanları bu şekilde yarını bırakmak hiç iyi değil ancak başka şansım yok gibi görünüyor."

Ve sonra elini Tess'in yüzüne yaklaştırdı. Genç kadın erkeğin ona vuracağını düşünerek bu dokunuştan kaçınmaya çalıştı. Ama tek hissettiği, alnına yaslanan kocaman avcını sıcak teması oldu. Erkek ona doğru eğildiğinde, genç kadın onun bir tüy kadar yumuşak olan dudaklarının yanına değdiğini hissetti.

Erkek, "Gözlerini kapa," diye mırıldandı.

Ve Tess karanlığa gömüldü.

"Burada şüpheli hiçbir şey yok çocuklar. Binanın çevresindeki bütün giriş noktalarını kontrol ettik ve her şey yolunda gözüküyor."

"Teşekkürler memur bey." Tess gecenin bu saatinde, daha doğrusu sabahın bu saatinde, ortalığı velveleye verdiği için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Ben ofisinde yanında durmuş, kollarını korumacı bir şekilde genç kadının omzuna atmıştı. Ben kısa bir süre önce, daha doğrusu Tess polis arabalarının siren sesleriyle garip uykusundan uyandıktan kısa bir süre sonra gelmişti. Belli ki geç saate kadar çalışmış ve masasında uyuya kalmıştı. Her nasıl olmuşsa çarpıp telefonu düşürmüş ve hızlı aramadan Ben'in numarası çevrilmişti. Ben kliniğin numarasını cep telefonunda gördüğünde endişelenmiş ve genç kadının başının dertte olduğunu düşünmüştü.

Hemen 91 l'i aramış ve devriye gezen iki polis memurunun kliniğe gönderilmesini sağlamıştı.

Polisler hırsızlık ya da haneye tecavüz izine rastlamamışlar ancak Shiva'yı görmüşlerdi. Polislerden biri kaplanın nereden ve ne zaman getirildiği konusunda onları sor-

guladığında, Ben hayvanı çalmadığını ve bulduğunu ifade etmişti. Polis oldukça şüpheli bir ifadeyle onu dinlemiş ama Cadılar Bayramı dolayısıyla, reklam maskotlarının yeniyetmelerin haylazlıklarında yaygın biçimde kullanıldığını söylediğinde, Ben hemen Shiva'nın durumunun da böyle olmaması için böyle yaptığını ifade etmişti.

Ben ellerine kelepçeler takılarak oradan çıkarılmadığı için şanslıydı. Görünüşe göre yalnızca bir uyarıyla paçayı kurtarmış ancak birileri durumu yanlış anlayıp suç duyurusunda bulunmadan önce, sabah ilk iş kaplanı silah dükkânına iade etmesine dair sert bir tavsiye almıştı.

Tess Ben'in kolunun altından kayarak elini polis memuruna uzattı.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Size kahve ya da çay ikram edebilir miyim? İkisi de var. Hazırlamam yalnızca bir iki dakika alır."

"Hayır hanımefendi, teşekkürler." Polisin telsizinden, kısa bir sinyalin ardından merkezden gelen kodlanmış yeni talimatlar geldi. Polis memuru yakasına iliştirilmiş mikrofona eğilerek, veteriner kliniğinde her şeyin yolunda olduğunu bildirdi.

"Buradaki işimiz bitti. Kendinize dikkat edin. Ve Bay Sullivan kaplanı ait olduğu yere götüreceğiniz konusunda size güveniyorum."

Ben gergin bir biçimde gülümseyerek, "Elbette memur bey," dedi ve memurun uzattığı eli hafifçe sıktı.

Polisleri kapıya kadar geçirerek devriye arabasının sessiz sokakta ilerleyişini izlediler.

Gittiklerinde Ben kliniğin kapısını kapadı ve Tess'e döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

Tess derin bir nefes vererek başını salladı. "Evet, gayet

iyiyim* Seni korkuttuğum için ö/iir dilerim, Ben. Ilerhai-
de uyuya kaldım ve elımı telefona çarptı."

"Zaten bu kadar geç saatlere kadar çalışman hiç iyi değil
less. Biliyorsun, burası şehrin en tyt semti değil."

"Burayla ilgili hiç problem yaşamadım ki."

Ben sırtıtarak, "Ama her şeyin bir ilki vardır. hadı gel
seni eve bırakayım," dedi.

"İliç zahmet etme. tâksiye binerin, ben."

Ben» "Bu gece kesinlikle olmaz," diyerek Tess'in çanta-
sını aldı. "Tamamen ayıldım artık ve arabam da hemen ka-
pının önünde. hadi bakalım Uyuyan Güzel gidiyoruz."

BÖLÜM 6

Dante Soylu Savaşçıların yerleşim birimindeki asansörden inerken, gerçekten de hissettiği kadar berbat görünüyor ve kokuyordu. Boston'un en zengin muhitlerinden birinde, en yüksek korumalı kapılar ardında bulunan birliğe ait malikanenin doksan metre altına inen asansör yolculuğu boyunca öfkeden köpürüyordu. En çok da kendine kızgındı. Şafak şehrin üzerinde söktüğünde, güneş ışığına duyarlı derisini tost ekmeği gibi kızartmaya başlamadan sadece birkaç dakika önce içeri girmeyi başarabilmişti.

Bir de vaktinde yetişemeseydi, geçirdiği berbat geceye süper bir final olurdu. Dante iç içe geçmiş bembeyaz koridorlardan dönerek, labirent misali karargahın merkezine doğru ilerledi. Tek ihtiyacı olan şey, kapalı gözlerle aldığı sıcak bir duş sonrasında odasında tek başına güneş batana kadar uyumaktı. Belki de bu gece, sebep olduğu karmaşanın sonuçlarıyla karşılaşmamak için gelecek yirmi yıl boyunca uyumalıydı.

"Selam **D!**"

Dante koridorun diğer ucundan sesi duyduğunda usulca küfretti. Seslenen, birliğin saygıdeğer lideri Lucan'm sağ

kolu ve grubun dâhisi Gideon'du. Muhtemelen karargâhın içi ve dışındaki her yere yerleştirdiği kameralar sayesinde, malikâneye adım attığı saniyede onu görmüştü

"Nerelerdeydin adamım? Bir saat önce gelip durum raporu vermen gerekiyordu."

Dante uzun koridorda yavaşça arkasını dönerek, "Sanırım durumumun biraz dağılmış olduğunu görebiliyorsun!" dedi.

Diğer vampir kare şeklindeki açık mavi güneş gözlüklerinin üzerinden keskin bir bakış attı ve sırıtarak, "Cidden adamım," dedi. Kıkırdarken sarı saçları sallanıyordu. "Dostum berbat görünüyorsun. Ve lağım çukuruna düşmüş gibi kokuyorsun. Neler oldu?"

Dante üzerindeki kanlı, paramparça ve ıslak kıyafetlerine baktı. "Uzun hikâye. Daha sonra herkese her şeyi anlatırım ama şu anda duş almaya ihtiyacım var!"

Gideon, "Kesinlikle destekliyorum fakat temizlik biraz beklemek zorunda. Laboratuvarında bir misafirimiz var."

Dante'nin iyice keyfi kaçmıştı. "Ne misafiri bu?"

Gideon, "Ahh, kesinlikle bayılacaksın," dedi ve başıyla işaret etti. "Hadi gel! Lucan senin de orada olmanı istiyor."

Dante derin bir nefes alarak Gideon'un yanına gitti. Birlikte dolambaçlı koridorlardan ilerlemeye başladılar. Gözlem ve takip merkezi olan teknik laboratuvara gidiyorlardı. Savaşçılar toplantılarının çoğunu orada yapardı. Nihayet laboratuvarın cam duvarı karşısına çıktığında, Dante artık bir nevi akraba gibi hissettiği diğer üç vampir Savaşçıyı gördü. Birliğin esmer lideri Lucan, grubun elektronik dahisi Nikolai, Lucan'dan sonra en kıdemli ve Dante'nin tanıdığı en ölümcül kişi olan Tegan.

Birlik son zamanlarda iki savaşısını kaybetmişti. Rio, birkaç ay önce İssızların bir saldırısında ciddi biçimde yaralanmış ve hâlâ karargâhtaki bakım ünitesinde tedavi görüyordu. Coulan da aynı dönemde, metroda yine İssızların sebep olduğu bir patlamada öldürülmüştü.

Dante gözleriyle savaşıları tararken bakışları tanımadığı bir yüzün üzerinde durdu. Görünüşe göre Gideon'un bahsettiği misafir buydu. Erkek vampir tepeden tırnağa koyu renk takım elbisesi, beyaz gömleği, boğazına kadar çektiği gri kravatı ve parlak siyah ayakkabılarıyla görünüş itibarıyla tam bir muhasebeciyi andırıyordu. Sarı-kahve kısa saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Tüm o süs ve cila içinde oldukça yapılı gözükse de reklam ilanlarında ünlü markaların ya da pahalı parfümlerin modelliğini yapan güzel erkek çocuklarını hatırlatıyordu.

Dante suratını asarak başını salladı. "Sakın bana yeni Savaşçı adaylarımızdan biri olduğunu söyleme."

Gideon, "Karşındaki Boston Barınağından Ajan Sterling Chase," dedi

Barınaktan gelen bir kanun adamıydı demek. Bu durum karşısındaki manzarayı biraz da olsun açıklıyordu. En azından, vampirin düğmeleri boğazına kadar ilikli ve işe yaramaz bürokrat görüntüsünü.

"Bizden ne istiyor peki?"

"Bilgi. Anladığım kadarıyla bir tür işbirliği peşinde. Barınak birlikten yardım istemek için onu göndermiş."

Dante, "Bizim yardımımız yani," diyerek şüpheyi kaşlarını çatı.

"Kafa mı buluyorsun benimle? Daha kısa bir süre öncesine kadar, barınaktakiler bizi kanunsuz vahşî zorbalar olarak görüyordu."

Dante'nin yanında yürüyen Gideon sırtarak ona baktı.

"Sanırım vadesini doldurmuş ve soyu tükenmesi gereken dinazorlar gibi daha kibar ifadeler kullanıyorlardı."

Bu barınaklarda yaşayan vampirlerin, Savaşçıların durdurak vermeden Issızlarla mücadele etmesi sayesinde varlıklarını sürdürdükleri düşünülürse tavırları garipti, insanlığın karanlık dönemlerinden beri - yani Dante'nin

italya'da doğduğu 18. yüzyılın çok öncelerinden bu yana birlik, vampir ırkının tek koruyucusu olarak çalışıyordu. O zamanlar birliğin üyelerine kahraman gözüyle bakılır, saygı duyulurdu. O tarihten bu yana, Savaşçılar tüm dünyada Issızları avlayıp yok ediyordu. En ufak Issız ayaklanmalarını bile kök salmalarına zaman vermeden bastırıyor, barınaktakilerin her şeyden bihaber güvenli yaşamlarını sürdürmelerini sağlıyorlardı. Modern çağlarda, Issızlar sayıca azalmışlardı ama tekrar toparlanmaya başlıyorlardı.

Bu arada, barınaktakiler Issızları sıradan suçlular gibi görerek çeşitli kanunlar ve düzenlemeler yapmışlardı. Gayet aptalca bir tavırla, Issızların tutuklanıp rehabilite edilmesinin sorunu çözebileceğine inanmaya başlamışlardı.

Savaşçılar ise durumun bundan ibaret olmadığını biliyordu. Barınaktaki vampirler güvende oldukları yanılsamasıyla gayet rahat bir şekilde hayatlarına devam ederken, Savaşçılar yapılan katliamları yakından ve bizzat görüyorlardı. Dante ve birliğin diğer üyeleri Soyluların tek gerçek savunucularıydı ve - bazılarının gayet etkili gördüğü - işe yaramaz barınak kanunlarından bağımsız hareket ediyorlardı.

"Şimdi yardımımızı mı istiyorlarmış?" Dante'nin iki yanına sarkan elleri yumruk halini almıştı. Barınak yasalarıyla da onları uygulayan salaklarla da uğraşacak halde değildi.

"Umarını Lucan bizim gerçekten vahşı olduğumuzu ve lanet elçilerini öldürdüğümüzü göstermek için bu toplantıyı kabul etmiştir."

Laboratuvarın açılan cam kapılarından girdiklerinde, Gideon hâlâ bu lafa gülüyordu.

"Ajan Chase'i korkudan öldürmeden önce, buraya tam olarak neden geldiğini açıklaması için bir şans ver tamam
5 w
mır

Kontrol odasına girdiklerinde, başını saygıyla eğerek Lucan'a ve diğer kardeşlerine kısa bir selam verdi. Dante gözlerini barınak ajanına çevirip bakışlarını üzerinde tuttuğunda sivil vampir, toplantı masasındaki sandalyesinden kalktı ve pek gizleyemediği bir rahatsızlıkla Savaşçının mahvolmuş, kanlı kıyafetlerine baktı.

Dante artık toplantıya gelmeden önce temizlenmediğine memnundu. Daha fazla rahatsızlık vermek umuduyla ajana doğru gitti ve berbat haldeki elini uzattı.

Barınak temsilcisi eğitilmiş ve kısık bir ses tonuyla, "Savaşçı Dante olmalısınız," dedi.

Dante'nin uzattığı eli aldı ve kibarca sıktı. Ajan Dante'den yayılan kokuyu alınca burun delikleri hafifçe genişlemiş, belli belirsiz soluğunu tutmuştu.

"Sizinle tanışmak bir ayrıcalık. Ben Boston Barınağından .. Özel Ajan Sterling Chase. Aslında *kıdemli* özel soruşturma ajanı," diye ekleyerek gülümsedi. "Ancak seremoniden hiç hoşlanmam, o yüzden lütfen hepiniz bana istediğiniz gibi hitap etmekte özgür olduğunuzu bilin."

Dante dilinin ucuna kadar gelen hitap seçimini **yutar**-ken boğazından neredeyse bir hırıltı çıkmıştı. Hiçbir şey söylemeden ajanın yanındaki sandalyeye oturdu ve **buz** gibi bir bakışla göz kırpmadan onu incelemeye başladı.

I ucan boğazım temizledi. Toplantıyı başlatma görevi Soyluların en kıdemlisine düşüyordu.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz. Ajan Chase bize **Boston** Barınağından çok rahatsız edici haberler getirdi. **Son** zamanlarda ortadan kaybolan genç vampirlerle ilgili bir haber bu. Ajan Chase, bu genç vampirlerin bulunmasıyla ilgili birliğin yardımını istiyor. Ben de yardım edeceğimizi söyledim."

Savaşçıların masasından tartışma mırıltıları yükselmeye başlarken Dante, "Arama kurtarma bizim işimiz değil," dedi.

Nikolai, "Evet, katılıyorum," dedi, "biz daha çok paketle ve kaldır işlerine bakıyoruz." Rus vampir, buz mavisi gözlerinin yaydığı soğukluğu gizleyemeyen bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Lucaı, "Durum, güneş ışığına çıkmama vaktinde dışarıda kalmış ve palto yetiştirmemiz gereken birkaç genç vampirden ibaret değil," dedi. Ciddi ses tonu, odadaki tavrın birden toparlanmasını sağlamıştı. "Dinlerseniz Ajan Chase neler olduğunu anlatacak."

"Geçen ay, üç genç vampir şehirde bir yerlerde bir partiye katılmak üzere barınaktan ayrıldılar ve geri dönmeler. Bir hafta sonra iki tanesi daha ortadan kayboldu. O zamandan beri, Boston Barınağı belgesinde her gece kaybolmalar devanı ediyor."

Ajan Chase yerdeki evrak çantasını açtı ve içinden kim bir dosya çıkararak masanın üzerine fırlattı. Dosyanın içinden **on** kadar fotoğrafçıktı. Fotoğraflarda gülümseyen genç vampirler gözüküyordu.

"Bunlar şimdiye kadar rapor edilen kayıplar. Burada bu toplantıyı yaparken muhtemelen bir-iki genci daha kaybettik."

Dante fotoğrafyığının inceleyerek dosyayı diğerlerine uzattı. Belki birkaç tanesi kaçmıştı ama bunun hepsi için geçerli olduğunu düşünmüyordu. Barınaktaki yaşamları, dünyaya bir sürü şey ispat etme hayalinde olan genç vampirler için çok sıkıcı olabilirdi fakat onları aynı anda ve gruplar halinde kaçıracak kadar kötü bir şey de yoktu.

"Hiç geri dönen olmadı mı? Görüldükleri bir yer var mı? Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok kayıp genç varsa, etrafta bir şeyler bilen birileri de mutlaka vardır."

"Birkaç tanesine ulaşabildik."

Chase çantasından çok daha ince bir dosya daha çıkardı. Dosyadan birkaç fotoğraf çıkararak masanın üzerine, savaşçıların önüne yaydı. Morgda çekilmiş fotoğraflardı bunlar. Fotoğraflarda Yeni Nesil'e mensup üç sivil genç vampir vardı. Muhtemelen hiç biri otuz beşinden fazla değildi. Her resimde, bir çift cansız göz kameraya bakıyordu. Göz bebekleri ağızdan elips şeklini almış, irislerinin doğal rengi susuzluk hastalığının amber renkli parıltısına bürünmüştü.

Niko neredeyse tıslarcasına, "Issızlar," dedi.

"Hayır," dedi Ajan Chase, "susuzluk çekerek öldüler ama henüz dönüşmemişlerdi. Issız değillerdi."

Dante sandalyesinden kalkarak masanın üzerine doğru eğildi ve resimleri yakından incelemeye başladı. Bakışları hemen vampirlerin ağzının kenarındaki kurumuş pembe köpüklere takılmıştı. Bu gece kulüpte kendine saldıranların ağızlarında da bu köpükleri görmüştü.

"Onları neyin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Chase evet dercesine başını salladı. "Aşırı doz uyuşturucu."

Lucan Savaşçılara, "içinizden Kızıl diye bir uyuşturucu-

cuyla ilgili bir şeyler duyan var mı?" diye sordu. Hiçbirisi duymamıştı.

"Ajan Chase'in bana anlattığı kadarıyla, bu uyuşturucu, son zamanlarda Soyluların yeni kuşak vampirleri arasında yaygınlaşan berbat bir kimyasal bileşim. Uyarıcı ve kişilerin sanrı görmesine neden oluyor. Ama kullanıcıya inanılmaz bir güç ve dayanıklılık da sağlıyor. Ancak bu sadece iyi haber. Asıl eğlence, ilaç alındıktan on beş dakika kadar sonra başlıyormuş."

"Doğru," dedi Ajan Chase, "bu kızıl tozu ağız yoluyla alan ya da burundan çeken kullanıcı, inanılmaz bir susuzluk çekiyor ve ateşi çıkıyor. Akılları başlarından gidiyor ve birer hayvana dönüşüyorlar. Elips şeklinde sabit gözbebeklerinden, köpek dişlerinin kalıcı uzamalarına ve doymaz bir susuzluk hissine kadar tüm Issızlık belirtilerini göstermeye başlıyorlar. Kullanıcı arzusunun peşinden giderse Issıza dönüşüyor, eğer Kızılı kullanmaya devam ederse de..." Chase morg fotoğraflarını işaret ederek, "Sonuç bu oluyor," dedi.

Dante küfretti. Öfkesinin bir kısmı barınak vampirleri arasında başlayan uyuşturucu salgını, bir kısmı da bu gece öldürdüğü gözünü kan bürümüş vampirin aslında Chase'in tarifettiği lanet uyuşturucuyu kullanan Yeni Nesil vampirlerden olduğunu anlaması yüzündendi. Kendine doğru kurşun gibi atılan genç vampiri öldürmek zorunda kalışını hatırlayan Dante'nin canı daha da sıkıldı.

"Bu ilaç," dedi Dante, "Kızıl denilen bu uyuşturucu nereden geliyor? Kim üretiyor? Kim tarafından dağıtılıyor?"

"Burada anlattıklarımın dışında hiçbir şey yok elimizde."

Dante Lucan'in ciddi ifadesini gördüğünde, işlerin nereye doğru gittiğini anladı.

"Demek biz de tam burada devreye giriyoruz, öyle mır

"Barinaktakiler gece devriyelerimizde kayıp sivillerin belirlenmesinde, bulunmasında ve mümkünse teslim edilmesinde yardımımızı istiyorlar. Bu Kızıl denen salgına son vermenin ve piyasaya sürenlerin icabına bakmanın bizim de çıkarımıza olduğu ortada. Birliğin en son ihtiyacı olduğu şeyin, uğraşılması gereken daha çok Issız olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım."

Dante bütün Savaşçılarla birlikte başını salladı.

Chase bakışlarını Savaşçı Soyluların her birine tek tek çevirerek, "Birliğin işbirliği yapma isteğine minnettarım. Ve her birinize teşekkür ederim," dedi, "ama mümkünse bir isteğim daha olacak."

Lucan başını hafifçe sallayarak ajana devam etmesini işaret etti.

Chase konuşmadan önce boğazını temizledi. "Operasyonda ben de aktifbir görev istiyorum."

Odada uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Masanın başındaki Lucan kaşlarını çatarak sandalyesinde hafifçe ileri doğru uzandı. "Aktifderken?"

"Operasyonları bizzat gözlemlemek ve kayıp vampirlerin kurtarılmasına yardım etmek için birliğin, bir ya da daha çok üyesiyle fiilen beraber çalışmak istiyorum."

Dante'nin yanında oturan Nikolai kahkaha atmaya başladı.

Gideon ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra, mavi güneş gözlüklerini çıkararak masaya koydu.

"Operasyonlarımıza sivilleri almayız. Hiç almadık ve hiçbir zaman da almayacağız."

Vampirlerin en katı olanı ve toplantı boyunca ağzım

açıp tek kelime dahi etmeyen Tegan bile muhalifliğini ifade etme isteği duydu.

"İlk geceyi bile atlatamazsınız Ajan," dedi. Sesinde hiçbir ima yoktu, sadece doğruyu dile getiriyordu.

Dante şaşkınlığını şimdilik içinde tutuyordu. Lucan'ın sırt bakışlarının gücüyle bile ajanı devre dışı bırakacağını biliyordu. Ancak Lucan hâlâ bir şeyler söylemiyor veya bu fikre karşı çıkmıyordu. Lucan ayağa kalktı ve yumruk yaptığı ellerini toplantı masasının kenarlarına koyarak, "Bizi yalnız bırakın Ajan Chase," dedi. "Kardeşlerim ve ben isteğinizi özel olarak görüşeceğiz. Toplantımız şimdilik bitti. Siz barınağa gidip kararımızı bekleyebilirsiniz. Ben size haber vereceğim."

Dante ve diğer Savaşçılar da ayağa kalktı. Bir süre bekleyen ajan da en sonunda kalktı ve eğilerek parlak deri çantasını yerden aldı. Dante masadan bir adım uzaklaşmıştı. Chase geçmek istediğinde, Dante'nin geniş omuzlarının yolu tıkadığını gördü. Durmaktan başka seçeneği yoktu.

Dante, "Sizin gibiler bize vahşi diyor," dedi sertçe, "fakat yine de buradasın değil mi? Parlak takımın ve kravatınla, tüm o cilalı tavırlarınla gelmiş yardımımızı istiyorsun. Birlik adına kararları Lucan alıyor, yani bu ufak sorununuzda kışınızı kurtarmamız gerektiğine karar verirse kurtarırsınız. Ama bu, asla bundan keyif alacağım anlamına gelmez. Senden hoşlandığımı anlamına da gelmez."

"Bir popülerlik yarışmasını kazanmaya çalışmıyorum zaten. Ve bu operasyonda benim teklifettiğim müdahililik konusunda bir rahatsızlığınız varsa, tüm samimiyetimle söylüyorum bunu dile getirmekte özgürsünüz."

Dante neredeyse kıkırdarmıştı. Adamın meydan oktı-

masına şaşırmıştı. Adamın böyle bir cesarete sahip olduğu hiç aklına gelmemişti.

"Ben seremoniden hiç hoşlanmam Özel Ajan Chase... ahh, affedersiniz *Kıdemli* Özel Ajan Chase ama benim yaptığım ve bu odada gördüğünüz herkesin yaptığı şey, istisnasız her gece dışarı çıkıp birilerinin kışını kurtarmak Dövüşüyoruz. Öldürüyoruz. Kanımızı ve terimizi, barınak ajanları gelsin de üzerlerine siyasi kariyerler kursun diye akıtmıyoruz."

"Sizi temin ederim benim amacım da bu değil. Benim için önemli olan tek şey halkımın arasından kaybolan bu gençleri bulmak ve geri almak. Bu arada birlik Kızıl'ın yaygınlaşmasını da önlerse bu hepimiz için daha iyi olur. Tüm Soylular için iyi olur."

"Peki nasıl oluyor da bizimle devriyeye çıkmak için yeterince iyi olduğunu düşünübiliyorsun?"

Ajan Chase gözlerini odadaki Savaşçılara çevirdi. Masanın etrafındaki Savaşçılardan birinden olsun destek görmeyi bekliyor gibiydi. Ne var ki odadan hiç ses çıkmıyordu. Lucan bile Ajanın lehine konuşmamıştı. Dante gözlerini kıstı ve gülümsedi. Sessizliğin ajanın odadan çıkması için yeterli olduğunu umuyordu. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp koşarak güvenli barınağına dönecekti.

İşte o zaman Dante ve diğerleri Issızların kökünü kazıma işine kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Hem de aralarında elinde bir skor tahtası tutan lanet bir misafir olmadan.

Chase en sonunda konuşmaya başladı. "Columbia Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi üzerine yüksek lisans yaptım. Babam ve ağabeyim gibi Harvard Üniversitesi'nde Hukuk okudum. Ve sınıf birincisi olarak mezun oldum-

Uç dövüş sanatında ileri eğitimim var, üstelik 335 metrede uzman vuruculuk nişanım var. O mesafede dürbünsüz atışlarda da."

Dante, "Öyle mi?" dedi. Adamın özgeçmişi gerçekten etkileyiciydi ama gözünü bile kırpmamıştı. "Peki söyle bakalım Hanvard dövüş sanatları ya da silahlar olsun eğitimi kaç kez sınıf dışında kullandın? Kanının ne kadarını akıttın? Ya da bir savaş sırasında ne kadar düşman kanı akıttın?"

Ajan Dante'nin dik bakışlarına karşılık verirken tıraşlanmış köşeli çenesi yukarı kalkmıştı. "Sokaklarda sinanmaktan korkmuyorum."

Dante harfleri yayarak, "Güzel," dedi, "işte bu gerçekten güzel, çünkü eğer bizimle dansa gidebileceğini düşünüyorsan sinanacağından emin olabilirsin."

Chase gergin bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve "Uyarı için sağ ol," dedi.

Dante'nin yanından geçerek Lucan'a ve diğerlerine hoşça kal dedikten sonra, elinde sımsıkı tuttuğu çantasıyla odadan çıktı.

Camlı kapılar ajanın arkasından kapanınca, Niko anadolinde sağlam bir küfür savurdu. "Ne boktan bir iş bu! Barınaktan gelen kıcı kırık bir kâtip efendi, bizimle devriye çıkacak kadar kendine güveniyor."

Dante aynı düşünceleri paylaşarak başını salladı. Ama aldına aynı ölçüde, belki de daha rahatsız edici olan bir şey gelmeye başlamıştı.

"Bu gece saldırıya uğradım," dedi. Odadaki kardeşlerinin yüzü birden gerilmişti. "Aslında kulübün dışında başıboş dolaşan bir İssız olduğunu sanmıştım. Lanet olasıyla dövüştüm ama bir türlü alt edemedim. Onu kayıkhaneye

kadar takip ettim ve orada da farklı bir belanın içinde buldum kendimi. Bir grup silahlı dangalak üzerime saldırdı."

Gideon kıstığı gözleriyle ona dik dik bakıyordu "Lanet olsun D! Neden destek istemedin?"

Dante, "Kendimi kurtulmayı denemekten başka bir şeye ayıracak zaman yoktu," dediğinde uğradığı saldırının şiddeti tekrar aklına geldi. "Asıl önemli olan şey şu, nehre kadar takip ettiğim dangalak tam bir şeytan gibi dövüşüyordu. Kelimenin tam anlamıyla durdurulamaz bir şeydi, ne bileyim ilk Nesil Issız gibi ya da daha beteri. Üstelik titanyumdan da etkilenmedi."

"Eğer Issız olsaydı" dedi Lucan, "titanyum onu anında toza çevirirdi."

"Evet," diye katıldı Dante, "üst sınırdaki Susuzluğun tüm belirtilerini gösteriyordu ama daha Issıza dönüşmemişti. Ve bir şey daha var. Chase'in gösterdiği morg fotoğraflarındaki kurumuş pembe köpük var ya? Benim dangalakta da vardı."

Gideon, "Lanet olsun!" diyerek tekrar fotoğrafları aldı ve diğer savaşçılara uzattı.

"Yani artık sadece Issız belasıyla değil Kızıl bağımlısı olmuş Soylu belasıyla da uğraşacağız, öyle mi? Dövüş sırasında, karşımızdakinin hangisi olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Anlayamayacağız."

Gideon omuzlarını silkti. "İşler siyah ya da beyaz değil artık desenize?"

Donuk ve soğuk ifadeli Tegan alayla gülümsedi. "Dana birkaç ay önce Issız sorunu bir savaşa dönüştü. Böyle bir tabloda pek griye yer yok zaten."

Niko başını sallayarak katıldı. "Eğer dangalağın biriyi⁰

luma çıkmaya kalkarsa, ister Issız ister Kızıl içici olsun fark etmez, ölümüne davetiye çıkarmış olur. Savaş bittiğinde bırakırız, böylece barınaktakiler de kim kimmiş bulurlar."

Lucan Danteye dönüp, "Ya sen D? Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dante kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Artık yatağından kalktığından beri tepetaklak devam eden bu geceyi bitirmek istiyordu. "Bu Kızıl hakkında bildiğimiz azıcık şey bile kulağa pek hoş gelmiyor. Sayıları giderek artan bu kayıp siviller, kısa süre içinde barınakta bir paniğe sebep olacak gibi geliyor bana. Bu Kızıl denen şeyi kullananlarla uğraşmak zorunda olmamız yeterince kötü ama bir de barınak ajanları kendi başlarına, kayıp sivilleri bulup yakalamak için caddelerde koşturmaya başlarsa ortaya çıkacak kaosu düşünün."

Lucan başını salladı. "Ki bu da Ajan Chase ve operasyonlarda bize katılma isteğine dönmemizi gerektiriyor. Aslında o da bize aynı kaygılarla başvurdu. Genel bir panik havası yaratmadan kayıp sivilleri bulmak ve Soylular arasındaki bu Kızıl sorunu çözmek istiyor. Ben onun bize yararlı olabileceğini düşünüyorum. Yalnızca operasyonda değil, sokaklarda da ondan faydalanabiliriz. Birliğin barınakta bir müttefiki olması yarar sağlayabilir."

Dante hissettiği hor görmenin alayla sesine yansımasına engel olamadı. "Onlara hiç ihtiyacımız olmadı. Yüzyıllardır narin kıçlarını ateşten koruyoruz Lucan. Şimdi o kıçları öpmemiz gerektiğini söyleme. Lanet olsun adamım! işlerimize burunlarını sokmalarına bir izin verirsek, bir süre sonra işemek için bile izinlerini almak zorunda kalırız."

Dante çok ileri gitmişti. Lucan hiçbir şey söylemedi ama önce diğer Savaşçılara, sonra da kapıya bakmasıyla Dante

hariç herkes odadan çıktı, Dante sınırı aştığını hissetmiş, gözlerini ıslak botlarının altında uzanan beyaz mermere dikmişti,

Kimse Lucan'ın önünde kontrolünü kaybedemezdi.

Birliğin lideri Lucan'dı; üstelik seçkin savaşçı sınıfı yaklaşık 700 sene önce kurulduğundan beri grubun lideriydi. O zamanlar, Dante dahil, grubun çoğu savaşçısı daha doğmamıştı bile. Lucan ilk kuşak Soylulardandı ve damarlarında akan kan Kadimlerin genlerini taşıyordu. Bu uzaylı atalar dünyaya 1000 sene kadar önce dış dünyadan gelmiş, dünyalı dişilerle çiftleşmiş ve vampir ırkının ilk neslini yaratmışlardı. Lucan gibi ilk nesil vampirlerden çok az kalmıştı ama hâlâ tüm Soyluların en güçlü ve en öfkelipleri bu gruptu.

Dante'nin ürkütücü Savaşçıyı tanımlayacak cesareti olsaydı, onu bir nevi akıl hocası ve gerçek bir dost olarak niteleyebilirdi.

Ama bu, Lucan eğer ona bir ayar çekilmesi gerektiğine inanırsa Dante'nin bedeninde bir delik açmayacağı anlamına gelmiyordu.

Konuşmaya başladığında Lucan'ın sesi mesafeli ve soğuktu, "Barınak temsilcilerinin canı cehenneme, bu konuda sana katılıyorum. Ama bu uyuşturucuyla ilgili haberler beni çok rahatsız etti. Kaynağının kim olduğunu ve dağıtım zincirini kimin oluşturduğunu öğrenmemiz gerek. Bu konu barınak temsilcilerine bırakamayacağımız kadar önemli bir konu. Eğer bu operasyona dahil olmak dolayısıyla durumu kontrol altına almak Ajan Chase'e birkaç gece Savaşçı rolü oynamasına izin vermemiz anlamına geliyorsa, bu ödememiz gereken bir bedel."

Dante ağzını açıp katılmadığını ifade etmeye hazırlanır-

ken, Lucau siyah kaşlarından birini kaldırdı ve tek kelime edemeden onu susturdu.

"Devriyelerde Ajan Chase'in sana katılmasına karar verdim."

Dante cevap vermemek için neredeyse dilini ısırarak zorunda kalmıştı, çünkü Lucan'ın şu anda bir tartışmaya izin vermeyeceğini biliyordu.

"Seni seçtim Dante çünkü bu iş için en doğru kişi sensin. Tegan muhtemelen ajan kendini ilk rahatsız ettiğinde öldürür. Ve Niko yetenekli olsa da senin sahip olduğun sokak deneyimine sahip değil. Barınak ajanını beladan uzak tutmaya çalış ama asıl amacını da unutma; düşmanlarımızı ortadan kaldırmak. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Hiçbir zaman uğratmadın. Chase'i arayıp devriyelerinizin yarın başlayacağını haber vereceğim."

Dante hafifçe başını salladı. Damarlarındaki kan öfkeyle akarken ağzını açıp konuşmaya cesaret edememişti. Lucan sanki öfkesini anladığını göstermek istermiş gibi eliyle bir iki kez Dante'nin omzuna vurdu ve laboratuvarından çıktı.

Dante bir an hiçbir şey yapmadan laboratuvarın ortasında kalakaldı. Çenesini öyle sıkı kapamıştı ki çene kemikleri sızlamaya başlamıştı.

Karargâha girerken o gece başına daha kötü bir şey geleceğinden nasıl da emindi!

Lanet olsun ki çok yanılmıştı!

BÖLÜM 7

Tess elindeki kedi sepetini sahibine uzattı ve, "Buyurun Bayan Corelli," dedi. Sepetin içindeki beyaz İran kedisi ise keyifsizce mırlıyordu.

"Angel şu anda pek mutlu değil ama birkaç gün içinde avcılık kariyerine devam edecek kadar iyi hissedecektir. Ama ben dikişleri kaynayana kadar dışarı çıkarmamanızı tavsiye ederim. Zaten eskisi kadar Romeo'luk da yapamayacak."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Tanrım aylardır mahallemizde ufak Angel'lar görüp duruyordum. Ama inanım aklıma bile gelmemişti! Benim minik kedişim her gece dövüşten çıkmış gibi yüzü gözü tırmık ve kan içinde eve geliyordu."

"Evet artık kavga etmeye de ilgisi azalacak diğer hobisine de. Onu kısırlaştırmakla doğru olan şeyi yaptınız Bayan Corelli."

"Kocam torunumuzun erkek arkadaşı için de aynı işlemi yapıp yapamayacağınızı merak ediyor. Çocuk cidden tam bir azgın. Beladan başka bir şeye kafası çalışmıyor ve daha on beş yaşında"

Tess güldü. "Korkarım yalnızca hayvanlar üzerinde çalışabiliyorum.

"Ahh! Cidden çok kötü! Peki tatlım borcum ne kadar?"

Tess yaşlı kadının romatizmalı, kuruyup çatlamış elleriyle çek defterini çıkarmasını izledi. Bayan Corelli emeklilik yaşını çoktan geçmiş olmasına rağmen, Tess kadının haftanın beş günü evlere temizliğe gittiğini biliyordu. İşi ağırdı ve aldığı ücret çok azdı ama kocasının sakatlık tazminatı birkaç sene önce bittiğinden başka çaresi yoktu. Evin geçimi sadece Bayan Corelli'nin omuzlarına binmişti. Tess ne zaman kendini zor durumda hissedip somurtmaya kalksa hemen aklına, bu kadının zarifve onurlu biçimde verdiği mücadele gelirdi.

"Aslında şu anda bazı ameliyatlarda özel bir fiyat tarifiesi uyguluyoruz Bayan Corelli. Yani ödemeniz gereken toplam ücret yirmi dolar."

"Emin misin tatlım?" Tess kararlı biçimde başını sallayınca kadın ücreti ödedi, kedi sepetini kolunun altına sıkıştırarak çıkışa doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim Tess."

"Hiç önemli değil."

Kapılar çıkan müşterisinin ardından kapandı ve Tess bekleme salonunun duvarındaki saate baktı.

Saat daha yeni dört olmuştu. Muhtemelen geçirdiği garip gece yüzünden gün uzayıp gidiyor, bir türlü bitmek bilmiyordu. Aslında randevularını iptal edip evde kalmayı düşünmüştü ama kendini zorlayarak işe gelmiş ve tam gün çalışmıştı. Tek bir randevusu kalmıştı ve ondan sonra çıkabilecekti.

Ama neden koştura koştura bomboş dairesine gitmek

istediğine dair bir fikri yoktu. Aynı anda hem tetikte hem de ölesiye yorgun hissediyordu. Tüm sisteminde yankılanan feci bir huzursuzluk vardı.

Nora köpek bakım odalarının birinden çıkarak, "Ben mesaj bıraktı," dedi. "Telefonun yanındaki kâğıda not aldım. Yarın gece olacak sanatsal bir şeyden bahsetti. Dediğine göre, birkaç hafta önce ona birlikte gidebileceğinizi söylemişsin fakat unutmadığından emin olmak istiyormuş."

"Ahh! Lanet olsun! Şu bakanlıktaki sergi ve yemek! Yarın mıydı?"

Nora ona muzip bir tavırla baktı. "Görünüşe göre unutmuşsun bile! Yine de kulağa hoş geliyor. Ahh, bu arada dört yirmideki aşı randevun iptal için telefon açtı. Restorandaki garsonlardan birisi hastaymış ve bizimki çift vardiya çalışacakmış. Önümüzdeki hafta için yeni bir randevu istiyor."

Tess uzun saçlarını ensesinden çekerek öne aldı ve boynundaki gergin kasları ovalamaya başladı. "Tamam. Onu arayıp uygun bir saate randevu verir misin?"

"Çoktan verdim. Sen iyi misin?"

"Evet. Yorucu bir gece geçirdim o kadar."

"Ben de öyle duydum. Ben olanları anlattı. Yine masanda uyuyup kalmışsın." Nora gülerek başını sallıyordu. "Ben de endişelenip seni kontrol etsinler diye polisleri buraya yollamış. Bulduğu *başt boş kedi* yüzünden başı derde girmediğine sevindim."

"Ben de."

Ben Tess'i eve bıraktığında kliniğe geri dönüp **Shiva**'yı alacağına ve polislere söz verdiği gibi kaplanı sahiplerine teslim edeceğini söylemişti. Ancak polislere başka **bir** kurtarma operasyonu yapmayacağına dair söz vermemişti-

Tess birçok seter olduğu gibi, her ne kadar iyi niyetli olsa da bu inatçı yapısının, bir gün başına iş açıp açmayacağını merak etti.

Tess, "hâlâ nasıl oldu da uyurken hızlı arama tuşuna bastım anlayamıyorum," dedi asistanına.

"Bilmem ki! Belki bilinçaltından onu aramak istiyordun. hey, belki ben de bir gece denemeliyim bunu! Sence beni kurtarmaya da öyle koşar mı?" Tess gözlerini devirince Nora pes anlamında ellerini kaldırdı. "Yani tek demek istediğim gerçekten müthiş bir adam. Yakışıklı, zeki, karizmatik ve tamamen sana yanık olduğunu da unutmayalım. Neden ona bir şans tanımadığını anlamıyorum."

Tess ona bir şans tanımıştı. Aslında birden fazla şans tanımıştı. Yaşadıkları problemler her ne kadar geçmişte kalmış olsa da - Ben sık sık olanların geçmişte kaldığına yemin ederdi - Tess artık onunla arkadaşlığın ötesinde bir şeyler yaşamak istemiyordu.

hatta Tess, artık herhangi biriyle gerçek bir ilişki yaşayacak özelliklere sahip olmadığına inanmaya başlamıştı.

Mesaj kâğıdını, uzun beyaz önlüğünün altındaki krem pantolonunun cebine soktuktan bir süre sonra, "Ben iyi bir adam," dedi, "ama insanlarda bazen gösterdiklerinden fazlası oluyor."

En üstte Bayan Corelli'nin çeki olmak üzere, o günkü makbuzları üst iiste koyarak bankaya yatırmak için düzenledi.

Nora makbuzları işaret ederek, "Giderken bankaya yatırmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben hallederim. Randevularımız bittiğine göre zaten ben de çıkıyorum." Tess makbuzları deri bir evrak zarfına yerleştirdi. Kafasını kaldırdığında, ona bakan Nora'yla goze goze çeldi.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Bilmiyorum, sen söyle! Kimsin sen ve benim işkolik patronuma ne yaptın?"

Tess duraksadı. Gerçekten de günlerce sürecektir dosyalama işleri varken erken çıkmak - daha doğrusu vaktinde çıkmak - hakkında birden vicdan azabı çekmeye başlamıştı,

"Şaka yapıyorum," dedi Nora. Hemen masanın diğer tarafına geçmiş Tess'i ufak lobiden çıkarmaya çabaladı. "Hadi eve git. Tanrı aşkına dinlen biraz ya da ne bileyim eğlenceli bir şeyler yap."

Tess başını salladı. Yanında Nora gibi biri olduğu için kendini minnettar hissediyordu. "Teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Bu söylediğini bir sonraki zam artışında unutma yeter."

Tess sadece birkaç dakika içinde önlüğünü çıkardı, çantasını aldı ve ofisindeki bilgisayarını kapadı. Klinikten çıktı ve öğleden sonra güneşi altında yürümeye başladı. En son ne zaman karanlık çökmeden kliniği kapatıp istasyona doğru yürüdüğünü hatırlayamıyordu. Üzerindeki bu ani özgürlükten keyif aldığını hissetmeye başlamıştı, içindeki her duygu, her zamankinden daha canlı ve uyumlu gelmeye başlamıştı. Tess hiç acele etmeden yürümeye devam etti ve tam kapanma saatinden önce bankaya yetişti. Bankadan çıktıktan sonra North End'deki evine giden metroyu yakaladı.

Dairesi düzenli ama etkileyicilikten oldukça uzaktı. Bir yatak odası ve bir banyosu vardı. Sürekli akan veya trafik sıkışıklığı yaşayan işlek anayollara çok yakındı. Ama o duyduğu sesleri 'pembe sesler' olarak nitelendiriyordu. Sabır-

sız sürücülerin durmaksızın çaldığı kornalar ya da cırtlak tren sesleri bile aslında onu rahatsız etmezdi.

Şu ana kadar.

Tess ikinci kattaki dairesine merdivenlerden koşarak çıktı. Sokaktaki sesler beyninde çınlamaya başlamıştı. Kendini içeri attı. Anahtarlarını ve çantasını antika dikiş makinesinin üzerine attıktan sonra, sırtını bir süre dairenin kapısına dayandı. Dikiş makinesini oldukça ucuza almış ve tadilattan geçirdikten sonra girişte dolap gibi kullanmaya başlamıştı. Kahverengi deri ayakkabılarını çıkardıktan sonra, salona giderek telesekreterini kontrol etti ve yarınki akşam yemeğini düşünmeye başladı.

Ben telesekreterine de mesaj bırakmıştı. O akşam North End'de olacağını ve uğramayı düşündüğünü söylüyordu. Belki köşedeki barda bir bira da içebilirlerdi.

Sesi o kadar umutlu, o kadar cana yakın ve zararsız geliyordu ki Tess'in parmağı uzun bir süre geri arama tuşunun üzerinde kaldı. Ama onu cesaretlendirmek istemiyordu. Zaten Boston Dışişleri'nin modern sanat sergisine beraber gitmeyi kabul etmesi yeterince kötüydü.

Kendi kendine yemeğin yarın akşam olduğunu tekrar hatırlattı ve acaba bir şekilde iptal edebilir miyim, diye düşündü. İptal etmek istiyordu fakat edemezdi. Ben gayet zor bulunan biletleri, Tess'in heykel sevgisini ve sergide bazı çok sevdiği sanatçıların eserleri olduğunu bildiği için özellikle almıştı.

Çok düşünceli bir hareketti yaptığı ve şimdi son anda vazgeçmesi Ben'i çok incitirdi. Sergiye onunla birlikte gidecekti ancak yarın akşamki randevuları arkadaşça olsa da birlikte katıldıkları son şey olacaktı.

Bu konuyu kafasında netleştirmiş olduğuna karar veren

Tess, televizyonu açtı ve *Friendtfîm* eski bölümlerinden birinde karar kıldı. Sonra yiyecek bir şeyler bulma umuduy. la ufak mutfağına gitti. Acaba bu gece hangi donmuş şeyle beslenecekti?

Tess düşünmeden buzdolabında eline en yakın olan paketi aldı ve yırtarak açtı. Jelatin kaplı kaseyi tezgâha koyduğunda kaşlarını çatı. Tanrım! Acınacak haldeydi. Ofisin dışında olduğu ender akşamlardan biriydi ve onu böyle mi geçiriyordu?

Eğlenceli bir şeyler yap, demişti Nora.

Tess şu anki programında eğlenceli diye tabir edilebilecek bir şey olmadığından emindi. En azından, ne Nora'nın ne de kendinin eğlence anlayışına uyan bir şey yoktu.

Neredeyse 26 yaşına gelmişti ve hayatının böyle bir hal almasına izin mi vermişti?

Hissettiği öfkeli şeyler her ne kadar karşısındaki donmuş pirinç ve tavuktan kaynaklanmasa da Tess gözlerini nefretle onlara dikmişti. En son ne zaman kendi eliyle gerçekten güzel bir yemek pişirmişti?

En son ne zaman sadece kendisi için güzel bir şeyler yapmıştı?

Çok uzun süre önce diye düşündü öfkeyle ve tezgâhın üzerindeki yiyecekleri toplayarak çöpe attı.

Kıdemli Özel Ajan Sterling Chase Savaşçıların karargâhına akşamüzeri geldi. Neyse ki takım elbisesini ve kravatını çıkarmış ancak bu kez de koyu renkli örgü bir kazak, siyah kot pantolon ve uzun siyah deri botlar giymişti. Açık renk saçlarını bile koyu renkli bir bandanayla örtmeyi akıl etmişti. Şu anki görünüşüne baktığında, Dante neredeyse adamın sivil olduğunu unutabilirdi belki.

Ama maalesefhiçbir kamuflaj, şu andan itibaren onun resmi olarak baş belası olduğu gerçeğini unutmurmaya yetmezdi.

Dante çok geniş bir silah yelpazesıyla dolu siyah deri paltosunu giyerken barınak ajanına, "Eğer banka falan soyacak olursak gardırop t yoları için kimi arayacağımı biliyorum artık," dedi. İekli karargâhın garajında bulunan araçlardan birine doğru ilerlemeye başladı.

Chase matrak bir ifade takınarak, "Arayacağını pek sanmıyorum," dedi. Bir taraftan da etrafındaki araba koleksiyonuna bakıyordu.

"G r n  e göre bayağı iyi durumdasınız."

Hangar stilinde inşa edilmiş garajda, cip, spor, motosiklet, klasik ve modern birçok araba vardı. Her biri yüksek performanslı güzel araçlardı. Dante, onu son model Cayman S seri siyah Porsche'e doğru götürdü ve elindeki kumandayla arabanın kilitlerini açtı. ikisi de araca atladılar. Chase gözle görülür bir beğeniyle arabanın  ık i  tasarımını incelerken Dante motoru  alı tırdı, garaj kapısının kodunu girdi ve altında usulca mırıldanan siyah  aheseri geceye doğru sürmeye başladı.

"Birlik gayet iyi ya ıyor demek," dedi Chase. Hafifçe aydınlatılmış Porsche'un içinde, Dante'nin hemen yanında oturuyordu. Keyfinin yerinde olduğunu gösterircesine, gevrek bir şekilde Dante'ye gülümsedi. "Bilirsin, barınak vampirlerinin çoğu, sizin kanunsuz yabaniler gibi hâlâ yeraltı mağaralarında yaşayan askerler olduğunuzu düşünüyorlar."

Dante gözlerini önünde uzayan alacakaranlık yoldan ayırmadan, " yle mi?" diye mırıldandı. Sağ eliyle ortadaki konsolu açarak silah zulası olan deri omuz çantasını  ı-

kardı. Çantayı açarak içindeki bıçakları, kalıp sopayı, uzun zinciri ve kılıfı içindeki yarı otomatik tabancayı ajanın kucağına boşalttı.

"Keyfine bak harvard. Sanırım o Beretta 92FS'nin hangi ucunun kötü adamlara çevrilmesi gerektiğini biliyorsındur. Bilirsin, hani barınağın o seçkin zümresinden bu kadar uzakta kafan falan karışmasın da!"

Chase başını salladı ve aceleyle mırıldandı. "Bak öyle demek istemedim- "

"Ne demek istediğin umrumda bile değil," dedi Dante. Ambarların oradan keskin bir sol dönüş yaptı ve boş bir arka sokağa çıktı. "Ne benim ne de kardeşlerim hakkında düşün^{oo}düklerini umursuyorum. Öncelikle bunda anlaşalım, *kapış*? Benimle birlikte olmanın tek sebebi, Lucan'ın benimle birlikte geleceğini söylemesi. Yapabileceğin en doğru şey, arkana yaslanıp çenenin kapatmak ve işime burnunu sokmamak olur."

Ajanın gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. Gözlerinden dalga dalga ateş yayılmaya başlamıştı. Dante Chase'in emir almaya - özellikle de sosyal bakımdan kendinden birkaç basamak aşağıda gördüğü birinden emir almaya - alışık olmadığını görebiliyordu fakat ajan duyduğu rahatsızlığı kendine sakladı. Dante'nin verdiği silahlardan uygun bulduklarını üzerine aldı, silahın emniyetinin açık olup olmadığını kontrol etti ve tekrar deri kılıfının içine yerleştirdi.

Dante arabayı Boston North End'e doğru sürüyordu. Gideon'dan, bölgedeki eski binalardan birinde olması muhtemel bir partiyle ilgili tüyo almıştı. Saat daha akşamın yedi buçuğuydu ve tüyonun doğru olup olmadığını öğrenmeleri için geçirmeleri gereken beş saatleri daha vardı.

Ancak Dante hiçbir zaman o kadar sabırlı bir yapıya sa-

itip olmamışa. Onun tarzı oturup beklemek değildi. Ölümün hareket halindeki btr hedefi daha *zor* bulduğuna dair bir itianç geliştirmişti.

Farları söndürdü ve Forsche'tı gözleyecekleri binanın sokağında uzak bir noktaya park etti.

Esen sert bir rüzgârla bir yaprak ve toz bulutu arabanın üzerine savruldu. Rüzgâr dindiğinde Dante camı açtı ve serinliğin içeri girmesine izin verdi. Derin bir nefes alarak esen sert sonbahar havasının son demlerini ciğerlerine çekti.

içine çektiği havada tatlı baharatlı bir koku burun deliklerini okşadığında, vücudundaki her hücre bir anda uyanı. Oldukça uzaktan gelen çok hafifbir kokuydu ve partinifalan değildi, insanoğlunun. Soyluların ya da kolektif başka bir bilimin ürünü değildi bu koku. Akşam sıcaklığı gibi, tarçın vanilya karışımı gibi bir kokuydu ama bunlardan hiçbirisi de kokudaki mistik tadı ifade eden parçalar değildi. Bu koku çok özel ve eşsizdi.

Dante ne olduğunu anında tanımıştı. Beslendiği dişinin kokuşuydu bu, 24 saatten kısa bir süre önce dikkatsizce kendine ait kıldığı Soy Eşinin kokuşuydu.

Tess.

Dante arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Chase'e sertçe, "Sen arabada kalıyorsun." dedi. Onu Tess'e doğru çeken bir güce kapılmış gibi hissediyordu. Ayakları çoktan kaldırımında ilerlemeye başlamıştı bile.

Ajan silahını çekmiş, Dante'yi takip etmeye kararlı biçimde Porche'dan çıkmaya hazırlanıyordu. Tekrar, "Ne oldu?" diye sordu. "Lanet olsun neler olduğunu söyle, Birini mi gördün?"

"Lanet arabada kal dedim sana Harvard. Ve gözlerini binadan ayırma. Benim bir şeye bakmam gerek."

Dante gözlemledikleri binada, o birkaç dakika içinde bir şeyler olmasını beklemiyordu zaten ama olsaydı da o anda pek umurunda olmazdı. Tek ilgilendiği şey, gece rüzgârına bulanmış o koku ve dışının yakınlarda bir yerde olduğuydu.

içinden bir şeyler, *Benim dişim*, diyerek yaptığı sorumsuzluğu hatırlattı.

Dante kokuyu yırtıcı bir hayvan gibi takip ediyordu. Tüm Soylular gibi o da aşırı duyarlılık, sonsuz bir hız ve çeviklikle donatılmıştı. Vampirler istediklerinde, insanlar arasında hiç görünmeden hareket edebilirlerdi. Yanlarından geçtikleri insanların tek hissettikleri, enselerine vuran hafif bir esinti olurdu. Dante de bu doğaüstü yeteneğini kullanıyordu. Karanlık ve kalabalık sokaklardan ilerliyordu. Duyuları yalnızca avına odaklanmıştı.

Köşeden dönerek işlek bir caddeye çıktı, işte oradaydı. Hemen yolun karşısında, kaldırımında duruyordu.

Dante olduğu yerde donmuş kalmıştı. Tess lambalarla aydınlatılmış bir açık pazarda alışveriş yapıyor, özenle yeşil sebze ve meyve seçiyordu. Keten alışveriş çantasına san bir kabak yerleştirdi. Sonra bir meyve tezgâhının önünde durdu ve sarı kavun dilimini burnuna götürerek tazeliğini kontrol etti.

Dante onu klinikte gördüğü ilk anı hatırladı. Aldığı yaraların etkisiyle tüm hisleri bulanıklaşmış olmasına rağmen güzel olduğunu sezmişti. Ama bu gece, tezgâhlan aydınlatan ufak lambaların ışığı altında cidden göz alıcı gözüküyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Tezgâhındaki

ürünlerin kalitesini öven yaşlı pazarcıya bakarken gülüyor, mavi-yeşil arası gidip gelen gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dante gözlerini ondan bir an olsun ayıramadan biraz daha ilerledi fakat hâlâ gölgelerin içinden çıkmamıştı. Bu mesafeden Tess'in kokusu daha da yoğun ve büyüleyiciydi. Dante ağzından nefes almaya başlamıştı. Bu şekilde içine çektiği kokunun baharatlı tatlılığını dişlerinde de hissediyor, dilinin üzerinde gezdirebiliyordu.

Tanrım! Onu tekrar tatmak istiyordu.

Ondan beslenmek istiyordu.

Onu almak istiyordu.

Dante daha neler olduğunu anlamadan kaldırımından indi ve caddeye çıktı. Yarım saniye içinde onun yanma vabilirirdi fakat o anda gözüne garip bir şey takıldı.

Tess'i aşikâr bir ilgiyle izleyen tek erkek o değildi.

Birkaç bina ötede, bir apartman girişinin altında duran insan görünmemeye çalışarak Tess'in alışverişini seyrediyordu. Uzun boylu, şık yapısı ve temiz çocuk görüntüsüyle tacizci sapık profiline pek uymuyordu. Gerçi Ted Bundy de o profile uymuyordu!

Tess aldığı şeylerin parasını ödedi ve yaşlı adama iyi akşamlar dileyerek tezgâhtan ayrıldı. Aydınlık pazar yerinden ayrıldığı anda, Tess'i izleyen adam dikkatli biçimde saklandığı yerden çıktı.

Dante hâlâ Tess'e zarar verme peşinde olabileceğini düşünüyordu. Göz açıp kapayana kadar caddeyi geçti ve adamın arkasından, birkaç adım gerisinden onu takip etmeye başladı. Eğer ona zarar verme gibi bir niyeti varsa, daha nefesi Tess'in üzerine değmeden kolunu koparmaya hazırlanıyordu.

"Selam doktor," diye seslendi adam. Sesinden onu tanıdığı belli oluyordu. "Ne haber?"

Fess arkasını döndü ve şaşkın bir gülümsemeyle adama baktı. "Ben! Merhaba! Ne yapıyorsun burada?"

Demek les onu tanıyordu. Dante hemen biraz gerileyerek dükkân ve restoranlara doğru ilerleyen yayaların arasına karıştı.

"Eve bıraktığını mesajı almadın mı? Buralarda bir işim vardı ve belki çıkıp bir şeyler yeriz ya da içeriz diye düşündüm."

Dante adamın genç kadına yaklaşıp hafifçe kucaklamasını ve eğilerek yanağını sevgiyle öpmesini izledi. Adamın Tess'e duyduğu ilgi çok barizdi. Aslında ilgiden daha fazlası vardı. Dante adamdan yayılan yoğun sahiplenme dalgasını hissedebiliyordu.

"Yırın akşamki yemekli sergiye gidiyoruz değil mi?" diye sordu Tess'e.

Genç kadın, "Evet tabii," diyerek başını salladı ve adamın eğilerek elindeki alışveriş çantasını almasına izin verdi.

"Peki nasıl bir şeyler giyinmem gerekecek?"

"İstediğin gibi giyin. Ne giyersen giy muhteşem olacağını biliyorum doktor."

Elbette ya. 1)ante şimdi anlamıştı. Dün gece klinikteyken aradığı erkek arkadaşıydı bu adamı. Dante'nin ona yaptığı şey karşısında korkudan ölmek üzereyken onu aramıştı.

Kıskançlık her hücrelerini kaplamaya başlamıştı. Hissettine hakkına sahip olmadığı bir kıskançlıktı bu.

Ama damarlarında akan kan öyle düşünmüyordu. Damarlın kanını daha yoğun pompalamaya başlamış, içi alev alev yanmaya başlamıştı, insan olmayan yarısı ona önündeki tüm kalabalığı yarıp yanlarına gitmesini ve dişiye ken-

dişine, yalnızca kendisine ait olduğunu söylemesini istiyordu. O istesin ya da istemesin.

Ancak daha akıllı başında olan yarısı, ileri atılmasına engel oluyordu.

O Soy Eşi falan istemiyordu. hiçbir zaman istememişti, hiçbir zaman da istemeyecekti.

Dante, less ve erkek arkadaşı giderlerken arkalarından baktı. Aralarında yaptıkları havadan sudan konuşma, etrafındaki caddeyi saran diğer konuşmaların arasına karışıp gitmişti. Bir dakika kadar olduğu yerde kaldı. Şakaklarındaki damarlar, anatomisinin daha alt kısımlarındaki bölgelerde olduğu gibi şiddetli atıyordu.

Nihayet arkasını dönerek gölgelerin içine karıştı ve Harvard'ı gözcii olarak diktiği noktaya ilerlemeye başladı. Gideou'un Issızların olay çıkaracağıyla ilgili tüyosunun

j,

doğru çıkmasını umuyordu. Üstelik hemen olsun istiyordu, çünkü şu anda güzel ve kanlı bir dövüşe çok ihtiyacı vardı,

BÖLÜM 8

North End tüyosu boş çıkmıştı. Eski boş binada gerçekten bir parti vardı ama katılanlar sadece insandı. Kızıl almış yeniyetme Soylular bir kenara, ortada ne bir ıssız ne de bir barınak vampiri vardı. Belki şehrin birkaç sakin saat geçirecek olması rahatlatıcı bir haberdi ama sıfır hareketle geçirdiği bir devriye, Dante için rahatlatıcı olmaktan ziyade kâbustu. Çok öfkeli ve gergindi. Biraz harekete ihtiyacı vardı.

Gerçi çözüm çok basitti. Ona rahatlıkla kanlı damarlar ve sıcak kalçalar sunmaya istekli dişiler bulabileceği onlarca mekân biliyordu. Chase'i barındaki evine bıraktıktan sonra, Dante sabaha kadar açık bir gece kulübüne gitti ve Porsche'u köşeye park etti. Cep telefonundan karargâhı aradı ve Gideon'a geçirdiği olaysız gecenin devriye raporunu verdi.

Gideon alayla gülümsedi, "iyi tarafından bak D! Ajanı öldürmeden tam yedi saat geçirebildin. Bu bile kendi başına bir başarı. Biz burada ajanın ne kadar dayanabileceğine dair bahisleri başlattık. Ben paramı on dokuz saate yatırdım. O da en fazla."

"Yaa! Beni yedi buçuk saate yaz!" diye kıkırdadı Dante

"O kadar kötü mü?"

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. I larvard, yetki sahibi olmayı tercih eden bir tipe benzese de en azından emirlere uymayı biliyor."

Dante yanlardaki aynalara baktı. Aracın sol arka farının oralarda dolaşan soluk renkli, yarı çıplak bir dişi, beliyle ve dar mini eteğinin sardığı kalçalarıyla dikkatini dağıtıyordu. Yüksek topukluların üzerindeki dişi, Dante'nin kapalı camına 'profesyonelleri' andıran bir çalımla eğildi. Dante dişinin büyük göğüslerini, sokakların örselediği gülümsemesini ve eroinle tamamen boşalmış bakışlarını görünce, karşısındakinin bir hayat kadını olduğuna kuşkusu kalmadı.

Kadın, karartılmış camların arkasından, "Arkadaş mı arıyorsun yakışıklı?" dedi. Dante dişinin kendini kime pazarlamaya çalıştığını bile göremediğini ama pek de umursamadığını sezdi, içinde olduğu araba yeterliydi.

Dante onu görmezden geldi. Anı yaşamak düsturunu benimsemiş olsa da belli standartları vardı. Fahişenin omzunu silkip doğrulduğunu ve caddeye doğru ilerlediğini göz ucuyla fark etti.

"Benim için bir şeyi araştırman lazım Gid."

Gideon, "Olur," dedi. Dante telefonun diğer ucunda işlemeye başlayan bilgisayar klavyesini duydu. "Neye ihtiyacın var?"

"Yarın gece şehirde sergi tarzında bir organizasyona bakmanı istiyorum. Yemekli falan olacak bir organizasyon?"

Gieon'un cevap vermesi bir iki saniye sürdü. "Sosyal sayfalarda Güzel Sanatlar Müzesi'nde büyük patronların yemekli bir heykel sergisi listelenmiş. Yarın akşam yedi buçukta."

Pazar yerinde Tess'in ve erkek arkadaşının bahsettikleri şey bu olmalıydı. *Randevuları,*

Dişinin kiminle ne yaptığını falan umursamıyordu tabii! Başka bir adamın ona dokunduğunu, onu öptüğünü düşünmek kanının öfkeyle kaynamasına sebep olmamalıydı. Başka bir adamın onun içine girdiğini düşünmek!

Öfkesi böyle tavana vurmamalıydı ama lanet olsun ki öyleydi!

Gideon, "Güzel Sanatlar Müzesi'nde neler oluyor?" diye sordu. "Aldığın duyumlar mı var?"

"Hayır! Öyle bir şey değil. Sadece merak ettim o kadar."

Savaşçı gülererek, "Ne yani, birden sanata mı ilgi duymaya başladın?" dedi "Tanrım, belki de Harvard'la bir-iki saat geçirmek sana ters bir etki yaptı. Seni sanatsever bir **tip** olarak düşünemiyorum."

Dante tamamen kültürsüz bir tip değildi fakat şu anda hiç kendini anlatacak hali yoktu. Telefona, "Boş ver," diye hırladı.

Yine birilerinin kendini süzdüğünü fark edince, hissettiği rahatsızlık daha da arttı. Bu sefer gördüğü, şehir merkezine biraz eğlenmeye gelmişe benzeyen iki güzel dişiydi. Taze yüzleri, yirmili yaşları sürdüklerini gösteren bedenleri ve modacıların elinden çıkmışa benzeyen yırtık kotlarına bakarak, bunların üniversiteli kızlar olduklarını düşündü. Dante'nin içinde olduğu arabaya doğru ilerlerken bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da hiç etkilenmemi görünmeye çalışıyorlardı.

"Nerdesin peki D? Karargâha mı geliyorsun?"

Dante kontağı kapatarak usulca, "Hayır," dedi ve **Önün**-den geçen genç kadınlara baktı. "Gece daha yeni başlıy^{or}

Sanırım ilk önce ayaküstü bir ısırık molası vereceğim. Belki de iki."

Sterling Chase, barınaktaki dairesinde kapana kısılmış bir hayvan gibi dolanıyordu. Son derece sinirli ve gergindi. Gece bir başarı olarak nitelendirilemese de göreve çıktığı bu ilk seferin heyecanlı bir tarafı olduğu kesindi. Eşleştirdiği kaba saba ve düşmanca tavırları olan Savaşçıyı pek umursamıyordu ama yine de birliğin yardımına başvurusundaki sebebin, gelecek birkaç hafta boyunca Dante ya da diğer savaşçılar tarafından maruz bırakılacağı pislikten daha önemli olduğunu hatırlattı kendine.

Eve geleli birkaç saat olmuştu. Bir-iki saat sonra da güneş doğmaya başlayacaktı ama hâlâ canı uyumak istemiyordu.

Aslında birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Elbette aklına hemen Elise geldi.

Ama o, bu saatte çoktan dairesine çekilmiş muhtemelen yatmaya hazırlanıyordu. Onu, altına hiçbir şey giymediği beyaz ipek geceliğinin içinde, ufak tuvalet aynasının önünde oturmuş ve uzun sarı saçlarını tararken hayal etmekte hiç zorlanmadı. Muhtemelen eflatun renkli gözlerini kapamış, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Bu Chase'in onunla ilk karşılaştığı andan itibaren fark ettiği ve ona daha çok bağlanmasını sağlayan bir huydu.

Elise naif yapılı, tatlı bir kadındı ve beş senedir duldu. Chase onun bir daha başka biriyle eşleşmeyeceğini biliyordu. Bundan kesinlikle emindi. Sevdiğini kaybeden her Soy Eşinin tekrar âşık olmaya elbette hakkı vardı. Chase bir taraftan onun tekrar âşık olmayı reddetmesine seviniyordu, çünkü bu her ne kadar kendisinin sürekli olarak

onu arzulayarak yaşaması anlamına gelse de diğer taraftan, onu başka bir erkeğin kollarında görmeyeceği anlamına da geliyordu.

Ancak her Soy Eşi gibi Elise de insan olarak doğmuştu ve kendini kanıyla besleyecek bir Soylu erkek vampirle eşleşmezse bir gün yaşlanıp ölecekti. Chase'e en çok acı veren şey buydu. Her ne kadar ona hiçbir zaman sahip olamayacak olsa da muhtemelen, en çok altmış yetmiş yıl içinde - ki bu süre kendi türü için göz açıp kapayana kadar geçecekti - onu tamamen kaybedecekti.

Belki de onu her türlü acıdan korumayı bu denli istemesinin sebebi buydu.

Onu çok seviyordu, hep sevmiştir.

Ona olan sevgisi, neredeyse utanç vericiydi. Onu sadece düşünmek bile teninin ısınıp gerilmesine yetmişti. Elise içinin yanmasına neden oluyordu fakat hiçbir zaman bu gerçeği bilemeyecekti. Eğer genç kadın öğrenirse ondan nefret edeceğinden emindi.

Ama bu bile, Chase'in sürekli onun yanında olmayı arzulamasına engel olamıyordu.

Bir kez olsun onunla cırılçıplak birlikte olmak...

Chase dolaşmayı bırakarak odadaki büyük koltuğa çöktü. Arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı ve başını arkadaki duvara yaslayarak gözlerini beyaz tavana dikti.

Elise oradaydı. Hemen üzerindeki odadaydı. Eğer yeterince güçlü solursa onun yaydığı gül kokusunu alabilirdi. Chase derin bir soluk aldı. içinde beliren açlık her yerini sardı ve ön dişleri uzamaya başladı. Dudaklarını yaladı. Neredeyse onun tadını bile hayal edebiliyordu.

Ne güzel bir işkenceydi bu.

Chase çıplak ayaklarıyla halı kaplı odasında ilerlemesini

havai em, Bir taraftan da ince geceliğinin iplerini açıyor-
du. Serin çarşafların arasına girmeden önce ipek geceliğini
yatağın kenarına düşürmüştü. Yatağa cırılçıplak ve rahatça
uzandığını düşündü. Göğüs uçları soluk teninin üzerinde
gül goncaları gibiydi.

Chase'in boğazı çöl gibi kurumuştı. Nabzı artık da-
vul gibi atıyor, damarlarının içinde dolaşan kan alev alev
yanıyordu. Penisi siyah kotunun altında dimdik olmuştu.
Yanan organına uzandı ve kalm kumaşın üzerindeki fer-
muarı açarak kendini Elise'in hiçbir zaman yapmayacağı
şekilde okşamaya başladı.

Okşayışları sertleşip hızlandıkça ona duyduğu ihtiyaç
da giderek artıyordu.

Ona duyduğu arzu hiçbir zaman geçmeyecekti.

"Tanrım," diye mırıldandı. Zayıflığı midesini kaldır-
mıştı.

Elini organından çekerek öfkeyle yerinden kalktı. Ken-
dine mükemmel ama ulaşılmaz Elise'iyile yatma hayali
kurmayı bile yasaklamıştı.

Sıcaklık Dante'nin çıplak bacaklarını yalayarak yuka-
rılara çıkmaya başlamıştı. Giderek yukarılara, kalçasına,
karnına yayılıyor, sırtını çevreliyor ve omuzlarına doğru
tırmanıyordu. Acımasız, yakıcı ve aşılması imkânsız bir
dalga misali yavaş çekim bir işkenceye dönüşmüştü. Gi-
derek daha güçlü, sıcak ve yakıcı oluyor, her tarafına yayı-
lıyordu.

Hareket edemiyordu. Artık ne uzuvlarını ne de düşün-
celerini kontrol edebiliyordu.

Tek hissedebildiği alevlerdi.

Ve bu alevlerin kendini öldürmekte olduğuydu.

Alevler artık her tarafını sarmıştı. Almaya çalıştığı her nefeste karanlık bir duman gözlerini ve boğazını yakıyordu.

Boşunaydı.

Kapana kısılmıştı.

Derisinin gerilip kabardığını hissediyordu. Felç edici bir dehşet içindeyken bile, yanan kıyafetlerinden ve saçlarından yükselen mide bulandırıcı cızırtıları duyuyordu.

Kaçış yoktu.

Ölüm geliyordu.

Kendini aşağı doğru çeken karanlık bir el hissetti. Aşağıya, kapkaranlık bir boşluğun eşiğine doğru çekiliyor...

"Hayır!"

Dante'nin gözleri birdenbire açıldı. Vücudundaki her kas dövüşmeye hazır halde gerili bekliyordu. Hareket etmeye çalıştı ama aşağıda bir şey onu tutuyordu. Kalçalarının etrafına sarılmış hafif bir ağırlık vardı. Hatta göğsünün üzerine rahatça serilmiş bir ağırlık daha vardı. Her iki dişi de hafifçe hareketlendi. Bir tanesi uyku mahmuru bir halde mırıldandı ve ona sokularak soğuk terli vücudunu okşamaya başladı.

"Sorun ne bebeğim?"

Boğazı yandığı için Dante kuru ve çatallı bir sesle, "Çekil üzerimden," dedi.

Üzerine atılmış çıplak uzuvlardan sıyrılarak yatakta döndü ve oturarak çıplak ayaklarını yere indirdi. Tanımadığı bir dairedeydi. Nefesi normale dönmemişti ve kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Sırtını okşamaya başlayan ufak parmakları hissetti. Bu dokunuştan rahatsız olmuştu. Çarşaflardan kurtularak karanlıkta kıyafetlerini aramaya başladı.

Kızlardan bir tanesi, "Gitme, Mia ve benim seninle işimiz bitmedi henüz," diye mızıldandı.

Dante cevap vermedi. Şu anda tek istediği hareket etmektir. Çok uzun süredir hareketsiz kalmıştı. Ölümün çelip onu aramaya başlamasına yetecek kadar hareketsiz kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu diğer kız. "Kötü bir rüya falan mı gördün?"

Kötü rüya diye düşündü alayla.

Alakası yoktu.

Kendini bildi bileli aynı şeyi görürdü. Her bir ayrıntısına kadar aynı olan o berbat görüntü.

Gelecekte bir imgeydi bu.

Kendi ölüm anıydı.

Yaşamının son dakikalarında yaşayacağı her bir acı dolu saniyeyi biliyordu. Bilmediği neden, nerede ve ne zaman olacaktı. Bu ileriye görme lanetinin kimden kaynaklandığını bile biliyordu.

Onu İtalya'da 229 sene önce doğuran dişi insan, yalnızca kendi ölümünü değil, Dante'nin babası olan sevgili eşinin de ölümünü görmüştü. Dante'nin babası bilgin ve aristokrat bir barınak vampiriydi. Duyarlı annesi, önceden *gördüğü* bir felaketten bir çocuğu kurtarmaya çalışırken trajik şekilde okyanusta boğularak can vermişti. Dante'nin babası, yine annesinin öngördüğü gibi siyasi bir rakibinin kıskançlığı sonucunda öldürülmüştü. Dante annesinin ölümünden seksen yıl kadar sonra, Roma Barınağı'nda babasını kaybetmişti. Her şey annesinin söylediği gibi olmuştu.

Annesinin bazı Soy Eşlerine has eşsiz özelliği tek çocu-

ğına da geçmişti. Bu durum Soylular arasında yaygındı. Dante de ölüm anına şahit olmakla lanetlenmişti.

Genç kadınlardan biri, "Hadi yatağa geri gel," diye arkasından seslendi. "Bu kadar huysuzluk yeter."

Dante kıyafetlerini ve botlarını giydikten sonra yatağa doğru ilerledi. Dante yaklaşırken kızlar doğrularak ellerini ona doğru uzattılar. Gecenin önceki saatlerinde ısırılmalarından dolayı, hareketlerinde bir sersemlik ve zihinlerinde bir bulanıklık vardı. Dante kanlarını emip beslendikten sonra, hemen yaralarını kapamıştı ama gitmeden önce yapması gereken son bir şey daha kalmıştı. Uzanarak avcunu önce kızlardan birinin, sonra da diğerinin alına koydu ve bu geceye dair tüm anıları hafızalarından sildi.

Boğazı hissettiği duman, kül ve ölümden hâlâ kupkuru halde, aynı şeyi kendine de yapabilmeyi diledi.

BÖLÜM 9

"Rahatla Tess." Ben'in eli genç kadının sırtında, başını kulağına doğru eğmiş kısık bir sesle konuşuyordu. "Fark etmediysen diye söylüyorum cenazede değiliz, bu sadece bir kokteyl."

Tess lal rengi elbisesine bakarak, neyse ki diye içinden geçirdi. Üzerindeki ikinci el mağazadan alınmış sade bir elbise olmasına rağmen, en sevdiği kıyafetlerden biriydi. Ancak tüm bu siyah elbiseli kadınlar denizi içinde, renkli elbise giymiş olan yalnızca kendisiydi. Kendini birden rahatsız hissetti. Fazlaca göze battığını düşünüyordu.

Gerçi normalde de insanların arasına karışmaya alışık değildi. Küçük bir kız olduğu günlerden beri bu durum böyleydi. O her zaman biraz... farklıydı. Kendinin bile tam olarak anlayamadığı yönler bakımından dünyanın geri kalanından farklıydı. Bu yönleri de tam olarak keşfetmesinin daha doğru olduğunu öğrenmişti. Onun yerine, tıpkı şimdi olduğu gibi kalabalığa katılmaya çalışırdı - ya da katılıyormuş gibi davranırdı. Şu anda da yabancılarla dolu bir oda da dikiliyordu. Arkasını dönüp kaçma isteği gerçekten çok kuvvetliydi.

Aslında Tess giderek yükselen dev bir dalganın karşısın, da dikiliyor gibi hissediyordu. Sanki bazı görünmez güçler etrafını sararak ona doğru ilerliyor ve onu ufak bir tahta parçasının üzerinde savunmasız bırakıyorlardı.

Yere doğru bakacak olursa bir yarığın üzerinde duracağını görüyor olmaktan korkuyordu. Sanki dipsiz karanlık bir yarığın ağzındaydı.

Boynunu ovaladı. Kulağının altındaki kısımda garip bir sızı vardı.

"İyi misin?" diye sordu Ben. "Bütün gece sessizdin."

"Öyle miydin? Özür dilerim. Farkında değilim."

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Tess gülümsemeye çalışarak başını salladı. "Bu inanılmaz bir sergi Ben. Programda önemli koleksiyoncular için özel bir davet olduğu yazıyor. Bilet bulmayı nasıl başardım?"

Ben omuzlarını silkerek, "Bazı bağlantılarım var," dedi ve şampanyasının kalanını yudumladı. "Birinin bana bir iyilik borcu vardı," dedikten sonra çıkışmış gibi bir tonda hemen ekledi; "ve hayır düşündüğün gibi bir şey değil." Tess'in elinden boş soda bardağını aldı.

"Barmeni tanıyorum ve o da bu müzede çalışan kızlardan birini tanıyor. Senin heykeli ne kadar sevdiğini bildiğimden, birkaç ay önceden bu resepsiyon için iki bilet istediğimi çıtlatmıştım ona."

Tess kuşkulu bir ses tonuyla, "Peki sana neden borçlu?" diye sordu. Ben'in sık sık şüpheli tiplerle iş yaptığını biliyordu. "Bu barmene nasıl bir iyilik yapman gerekmişti?"

"Arabası tamirdeymiş. Ben de çalışması gereken bir düğüne gidebilmesi için ona kamyonetimi ödünç verdim. Hepsi bu! Gerçekten tüm hikâye bu. Gizli kapaklı bir şey-

hayir yok Ben ona insanın içini ısıtan gülüşlerin yolladı. "Sana bir söz verdim, değil mi?"

Tess hafifçe başını salladı.

"**Barmenden** bahsetmişken... içeceklerimizi tazeleme ne dersin? Hanımefendi için limonlu bir soda daha alabilir miyim?"

"Evet, teşekkür ederim."

Ben kalabalığın içinden ilerlerken, Tess büyük balo salonuna serpiştirilmiş özel bölmelerde sergilenen sanat eserlerini dikkatle incelemeye koyuldu. Her biri camdan olan stantların içinde, binlerce yıllık tarihi temsil eden yüzlerce parça heykel vardı.

Tess içinde bir grup heykeltıraşın barındıran standı doğru yaklaştı. Ama standın önünde, hepsi sarışın ya da kızıl saçlı olan mücevherler içinde bir grup sosyetik kadın toplanmıştı. Kadınlar, bilmem kimin alnına yaptırdığı botokstan ve Bayan bilmem nenin yarı yaşındaki şehir kulübündeki tenis hocasıyla yaptığı son kaçamaktan bahsediyorlardı. Tess konuşulanları duymamaya çalışarak kadınların arkasından dolaştı. Amacı Cornacchini'nin muhteşem eserine, *Uyuyan Endymion*'z yakından bakabilmektir.

Hem Ben'in bu geceki eşi olmak konusunda, hem de koleksiyonculara ait bir toplantıda, bu insanlar arasında olmaktan dolayı rahatsız hissediyordu. Bu insanlar Tess'ten çok Ben'in çevresiydi. Boston'da doğup büyüyen Ben, sanat müzeleri ve tiyatrolar içinde yetişmişti oysa kendi kültürel geçmişi, kasaba fuarları ve semt sinemalarıyla sınırlıydı. En fazla mütevazı bir sanat bilgisi olduğu söylenebilirdi ama duyduğu heykel sevgisi, onun için hep sığınacak bir liman gibiydi. Özellikle de bir zamanlar yaşadığı Illinois'nin kırsal bir kasabasında geçirdiği o zor günler-

O zamanlar farklı bir kişiydi. Ve Teresa Dawn Culver sahtekarlar hakkında kesinlikle bir şeyler biliyordu. Üvey babası sayesinde olmuştu. Adam dıştan bakıldığında örnek bir vatandaştı; başarılı, kibar ve ahlaklı. Ancak bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi aslında. Ama o öleli neredeyse on yıl olmuştu. Aralarının açık olduğu annesi de yakınlarında ölmüştü. Tess ise acı verici o dokuz buçuk yıldan kaçmak için ülkenin diğer tarafına kaçmıştı.

Keşke anılarını da orada bırakabilseydi.

Tess geçmişte yaptığı şeyin korkunçluğunu biliyordu...

Dikkatini tekrar Endymion'un yakışıklı çizgilerine odaklamaya çalıştı. 18. yüzyıl heykelini incelerken, birden ensesindeki tüylerin diken diken oldu. Tüm vücudunu bir sıcaklık kapladı. Zar zor hissedilebilen bir ısıydı bu fakat kaynağını görmek için etrafına baktı. Hiçbir şey bulamadı. Dedikodu yapan kadın grubu ilerlemiş, Tess heykelin önünde yalnız kalmıştı.

Bakışlarını tekrar cam standı çevirdi ve eserin güzelliğinin, onu kişisel kaygılarından uzaklaştırıp huzur ve rahatın olduğu bir yerlere taşınmasına izin verdi.

"Enfes."

Derinden gelen, hafif ama aksanlı olan sese şaşırarak kafasını kaldırdı. Standın diğer tarafında bir adam duruyordu. Tess kendini, kaim simsiyah kaşlarla çevrilmiş viski renginde gözlere bakarken buldu. Bu zengin davette göze battığını düşünmüştü de bu adamla mukayese bile edilemezdi.

Yaklaşık iki metre boyundaki adaini, siyahlar içinde sert bakışlarla, neredeyse gözdağı veren bir güvenle ona bakıyordu. Dalgalı parlak saçlarından, geniş omuzlarını örten

deri ceketine, vücudunu saran örgü kazağına ve uzun bacaklarını saran pantolonuna kadar siyahlar içindeydi.

Ortama hiç uygun olmayan rahat kıyafetlerine rağmen, sanki mekânın sahibiymiş gibi bir özgüvene sahibiydi. Hiç hareket etmeden bile etrafına bir güç dalgası yayıyordu. Salonun her tarafından insanlar ona doğru bakıyordu. Ancak bakanların gözlerinde kınama ya da eleştiri değil, hayranlık ve çekinmeyle karışık bir saygı vardı. Tess de elinde olmadan aynı şeyleri hissediyordu. Birden ağzı açık halde adama baktığını fark etti. Kendini toparladı ve adamın delici bakışlarından sakınmak için gözlerini standa çevirdi.

Tess, "Şey... evet çok güzel," diye kekeledi. Yandığını hissediyordu ve aynı oranda kızarmamış olmayı umdu.

Kalbi anlaşılmaz bir biçimde çarpıyordu. Boynunun yan tarafındaki ağrı da geri dönmüştü.

Elini kulağının altındaki yere doğru götürerek, artık zonklayarak atmaya başlayan damarın üzerini ovalamaya başladı. Sanki kanı kaynamaya başlamıştı. Kendini giderek daha tedirgin ve gergin hissediyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Başka bir heykel standına doğru ilerlemeye başladığında, adam cam standın arkasından dolaşarak geldi ve bir nevi onun yolunu kesti.

"Cornacchini tam bir üstattır," dedi. Adam ipek gibi yumuşak aksanıyla, sanatçının ismini koca bir kaplanın mırıltısı gibi çıkarmayı başarmıştı. "Tüm eserlerini bilmem ama annem ve babam, memleketimiz italya'da sanata büyük önem verirlerdi."

İtalyan. Büyüleyici aksanının sebebi buydu demek. Tess artık kaçış olmadığını düşündüğünden mecburen kibarca başını salladı "Uzun süredir mi buradasınız?"

"Evet." Adamın dolgun dudaklarında bir gülümseme

belirdi. "Çok uzun süredir buradayım," dedi ve yapılı elini ona uzatarak, "ismim Dante," diye ekledi.

"Tess." Elini uzatarak adamla tokalaştığında, bir an elini çevreleyen parmaklardan hissettiği elektrikle neredeyse soluğu kesildi.

Ulu Tanrını, adam müthiş çekiciydi. Bir mankenin güzelliğine değil ama köşeli çenesi, uzun elmacık kemikleriyle daha sert ve erkeksi bir güzelliğe sahipti. Dolgun dudakları, davetteki kolajen pompalanmış dudaklara sahip sosyetikleri hasetten ağlatacak kadar güzeldi. Aslında onun güzelliği, sanatçıların yüzyıllardır balçık ve mermerde yakalamaya çalıştığı ideal erkeğe bir örnekti. Görünen tek kusuru, biçimli burnunun üzerindeki yaraydı.

Tess, *Bir dövüşçü mü?* diye merak ederken, ilgisinin biraz söndüğünü hissetti. Etrafında şiddet düşkünü erkek görmeye tahammülü yoktu.

Hafifçe gülümseyerek ilerlemeye başladı. "Sergide iyi eğlenceler."

"Bir saniye bekle. Neden kaçıyorsun?" Elini zarifçe Tess'in eline dokundurmuş olsa da bu hareket, Tess'in olduğu yerde kilitlenmesine yetmişti. "Benden korkuyormusun Tess?"

"Hayır." *Ne tuhafbir soruydu.* "Korkmalı mıyım?"

Adamın gözlerinde bir şey yanıp söndü. "Hayır asla böyle bir şeyi istemem. Kalmanı isterim Tess."

Adam sürekli ismini söyleyip duruyordu ama ismi adamın her ağzından çıkışında, gerginliğinin bir kısmını daha uçup gittiğini hissediyordu.

"Bak, ben... ee... ben buraya başka biriyle geldim." Aslına gelen ilk ve en kolay bahaneyi söyleyivermişti.

Adam, "Erkek arkadaşın mı?" diye sorarken gözlerin

tam Ben'in kalabalıkta gittiği istikamete doğru çevirdi. "Geri geldiğinde bizi konuşurken görmemesini istiyorsun yanı?"

Kulağa çok saçma geliyordu ve Tess bunun farkındaydı. Ben'in onun üzerinde kesinlikle hiçbir hakkı yoktu. Hâlâ çıkıyor olsalardı bile, üzerinde başka bir adamla konuşamayacak kadar bir baskı kurulmasına izin vermezdi. Yani Dante'yle yaptığı da yalnızca buydu ama yine de inanılmaz yakın olduklarını hissediyordu. Bir yasağı deliyor gibi hissediyordu.

Tess tehlikede hissediyordu, çünkü kendini korumaya ve kalkanlarına bürünmeye dair ne kadar çok şey öğrenmiş olursa olsun, bu yabancı adama doğru çekildiğini hissediyordu. Çekimden ziyade, aralarında anlaşılmasız biçimde bir bağ olduğunu hissediyordu.

Dante Tess'e gülümsedikten sonra, yavaşça Cornacchini'nin eserine döndü. Mitolojik genç çobanı betimleyen eserin standına asılmış plakayı okuyarak, "Uyuyan Endymion dedi. "Sence rüyasında ne görüyordur, Tess?"

"Hikâyesini biliyor musun?" diye sordu. Adamın başını belli belirsiz sallamasıyla Tess ona doğru çekildiğini hissetti. Neredeyse hareket ettiğini bile fark etmemişti. Ne olduğunu bile anlamadan kendini onun yanında bulmuştu. Onunla birlikte cam standı bakarlarken kollarının birbirlerine değdiğini hissetti.

Dante hemen yanı başında fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. "Endymion rüyasında Selene'yi görüyor. Yunan Ay Tanrıçası." Tess adamın sesinin kemiklerine kadar işlediğini hissediyordu "İkisi birbirine âşıktı Tess."

Aşık.

Kelimenin Dante'nin ağzından çıkması bile Tess'in içini

tekrar ısıtmaya yetmişti. Adam kelimeyi sadece bir cümle içinde, öylesine kullanmıştı ama Tess'e sanki sadece onun kulakları için seslendiriyor gibi gelmişti. Boynundaki gj. dıklayıcı his, kalp atışlarının hızlanmasıyla tekrar zonklamaya döndü. Biraz garip ve huzursuz hissederek boğazını temizledi. Adeta bütün duyuları keskinleşmişti.

Tess nihayet, "Endymion çok yakışıklı bir çobandı," dedi. Üniversitedeki mitoloji dersinden aklında kalanları toparlamaya çalışıyordu. "Selene senin de söylediğin gibi ay tanrıçasıydı."

"Bir insan ve bir ölümsüz," dedi Dante. Tess onun artık kendine baktığını hissedebiliyordu. Viski renkli gözleri üzerindeydi. "Pek ideal bir çift değil, ne dersin? Ne de olsa bir tanesi sonuçta ölecek."

Tess bakışlarını ona çevirerek, "Gerçi bu işlerin halolduğu ender birkaç ilişkiden biri," dedi. Dante'nin bakışlarından kaçmak için gözlerini tekrar heykele çevirdi. Hâlâ bakıp bakmadığını kontrol etmemek için kendini zorluyordu. O kadar yakınlardı ki Tess onun vücut ısını hissedebiliyordu. Hissettiği çarpıntıya odaklanmak yerine, aradaki sessizliği kırmak adına tekrar konuşmaya başladı. "Selene yalnızca geceleri Endymion'la birlikte olabiliyordu. Onunla sonsuza dek birlikte olabilmek için Zeus'a yakarmış ve sevgilisine sonsuz bir hayat bahşetmesini dilemişti. Zeus kabul etmiş ve çobanı sonsuz bir uykuya yatırmış. Yalnızca geceleri uyanıp sevgili Selene'in ziyaretim beklermiş."

"Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar." Dante kelimelerin üzerine basarak alaycı bir havayla konuşmuştu. "Böyle sonlar, yalnızca mitolojide ve masallarda olur."

"Aşka inanmıyor musun?"

"Sen inanıyor musun Tess?"

Tess ona baktı. Adamın sorgulayıcı ve delici gözleri vardı arna yine de okşar gibi bakmayı becerebiliyordu. Tess hafifçe, "inanmak isterim," dedi. Şimdi böyle bir şeyi neden kabul ettiğinden - üstelik tanımadığı bir adamın karşısında - emin değildi. Ona böyle bir şey söylemiş olmak kafasını karıştırmıştı. Birden gerildiğini hissederek, yan taraftaki Rodin heykelciklerine doğru ilerlemeye başladı.

"Peki senin heykele olan ilgin nereden geliyor? Sanatçı mısın, yoksa koleksiyoncu musun?"

"İkisi de değil."

"Hımm..."

Dante de onunla birlikte ilerlemiş, sonraki stantta yanında durmuştu. Tess onu ilk gördüğünde ortama hiç uygun görünmediğini fark etmişti ama onu konuşurken dinleyip yakından görünce, her ne kadar Matrix filmlerinden fırlamışa benzese de bariz bir entelektüel seviyeye sahip olduğunu anlamıştı. Kuşandığı deri ceket ve kaslarının altında yayılan dünyevi bilgelik, onu heyecanlandırıyordu. Muhtemelen gereğinden fazlaca heyecanlandırıyordu.

"Ne peki? Müzenin müdürü müsün?"

Dante yavaşça başını hayır anlamında salladı.

"Serginin güvenlik ekibinden misin?" diye tahmin yürütmeye devam etti.

Güvenlikten olması gayri resmi kıyafetini ve etrafına yaydığı lazer misali yoğunluğu açıklardı. Belki de müzelerin eserlerini halka açtığı sergilerde tutulan profesyonel birimlerden birinde çalışıyordu.

Dante, "Burada görmek istediğim bir şey vardı," diye cevap verdi. Büyüleyici gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Tek gelme sebebim o."

Bunu söylerken ona bakma şekli, yani tam gözlerinin içine bakma şekli Tess'in kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olmuştu. Bir adamın kendine kur yaptığını anlayacak kadar tecrübesi vardı fakat şu andaki başka bir şeydi.

Bu adam öyle bir bakıyordu ki sanki ona, zaten kendisine ait olduğunu söylüyordu. Kabadayıcı veya tehdit eder gibi değildi, sanki sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

Kocaman ellerinin vücudunda dolaştığını, çıplak kollarını ve omuzlarını okşadığını hayal etmek hiç de zor değildi. Sanki dolgun dudaklarını dudaklarına bastırıldığını, dişlerini hafifçe boynuna geçirdiğini görebiliyordu.

Enfes.

Tess ona baktı. Dudakları hiç kıpırdamamış olsa da az önce adamın konuştuğunu duymuştu. Dante her ikisinin de umursamadığı çevrelerindeki kalabalıktan sıyrılıp ona daha da yaklaştı. Uzattığı elinin başparmağıyla usulca Tess'in yanağını okşadı. Dante ona doğru eğilip dudaklarını çenesine dokundururken, Tess hareket etmek istemediğini fark etti.

içinde bir şeyler yanmaya başlamıştı. Hissettiği yanma bütün mantıklı düşüncelerini eritmeye yetiyordu.

Bu gece buraya senin için geldim.

Yanlış duymuş olmalıydı. Duyduğu kelimelerin imkânsızlığı bir tarafa, adam ağzını bile açmamıştı. Ancak Dante'nin sesini kafasının içinde duymuştu. Ses onu korkutacağı yerde aksine yatıştırmıştı. Mantığı tüm gücüyle onu imkânsız bir şey olduğuna inandırmaya çalışsa da o duyduğu sese inanıyordu.

Gözlerini kapa, Tess.

Göz kapakları kapandı. Dante'nin ağzını dudaklarında hissetti. Onu baş döndürücü bir şekilde usulca öpüyordu.

Tess çaresizce, bu kesinlikle olmuyor, diye düşündü. Bu adamın onu gerçekten öpmesine izin mi veriyordu? Hem de insanlarla dolu bir odanın ortasında?

Ama işte sıcak dudakları dudaklarının arasındaydı. Dudaklarını dudaklarından çekmeden önce, dişleriyle alt dudagını sertçe kavramıştı. O anda sürpriz öpüşmeleri bitti. Ama Tess devam etmesini istiyordu.

Tanrım, çok istiyordu.

Damarlarındaki kan öyle şiddetli akıyordu ki bir an gözlerini açamadı. Her hücresi imkânsız bir arzu ve ihtiyaçla titremeye başlamıştı. Tess bir an sallandı. Az önce yaşadığı şeyle şaşkına dönmüş, soluğu kesilmişti. Etrafında bir esinti hissetti

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Tess Ben'in sesiyle kendine gelerek gözlerini açtı. Ben elinde içkilerle karşısında duruyordu. "Burası mahşer günü gibi. Bardaki kuyruğu görmen gerek."

Tess şaşkındı. Etrafına bakarak Dante'yi aradı. Ama gitmişti. Arkasında en ufak bir iz dahi bırakmamıştı. Ne çevresinde ne de çevredeki kalabalığın içinde...

Ben ona sodasını uzattı. Tess bardağı bir dikişte bitirdi. Ben'in elindeki şampanyayı alıp içmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ahh, lanet olsun," dedi Ben, kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Sanırım bardakta çatlak varmış Tess. Dudağın kesilmiş."

Ben ona ufak beyaz bir peçete uzatırken elini dudaklarına götürdü. Parmağının ucuna kırmızı, yoğun bir kan bulaşmıştı.

"Tanrım çok üzgünüm dikkat etmem gerekirdi- "

"Ben iyiyim Ben gerçekten- " Söylediğinin doğru olup

olmadığını kendisi de bilmiyordu. Ama iyi olup olmamasının Ben ile bir ilgisi olmadığından emindi. Dahası, bardakta dudağını kesecek bir çatlak olup olmadığına görmek için bakmasına gerek yoktu. Herhalde kendi kendini ısır-mıştı. Tam Dante'yle... Aslında yaşadığı garip olayı düşün-mek bile istemiyordu şu anda.

"Ben aslında ben biraz yorgun hissediyorum. Çıksak kızarmısın?"

Ben başını hayır anlamında salladı. "Hayır, hiç sorun değil. Sen nasıl istersen. Gidip paltolarımızı alalım."

"Teşekkürler."

Salondan çıkarlarken Tess başını çevirdi, gecenin ve başka bir dünyaya ait sevgilisinin gelişini uyuyarak bekleyen Endymion'a son bir kez baktı.

BÖLÜM 10

Lanet olsun müzeye giderken aklından ne geçiyordu acaba?

Dante müzenin dışındaki gölgelere doğru öfkeyle ilerliyordu. ilk hatası, Soylu kanunlarına göre artık kendine ait olan dişiye bakmak için buraya gelmek olmuştu, ikinci hata peki? Onu insan erkek arkadaşının kolunda, tıpkı karanlıkta parlayan bir mücevher gibi koyu kırmızı elbisesi içinde gördükten sonra, ona daha yakından bakmak isteyeceğini düşünmemek olmuştu.

Ona dokunmak.

Onu tatmak.

O andan itibaren işler kötü karar kategorisinden çıkmış felakete doğru yol almıştı. Arzusu hâlâ serbest kalmak istiyordu. Göz bebeklerinin uzamasıyla görüşü keskinleşmiş, dişiye duyduğu arzuyla incecik olmuşlardı. Nabzının atışlarını tüm vücudunda hissediyordu, köpek dişleri susuzluk hissiyle uzamıştı. Ama hiçbirisi, içeride Tess'in yanındayken neredeyse kontrolünü yitirecek olması kadar rahatsız etmiyordu.

Eğer erkek arkadaşı dönmemiş olsaydı, Tess'le işleri ne

kadar ileri götüreceğini hayal hile edemiyordu. Etraflarındaki kalabalığın **fark** edip etmemesinin hiçbir önemi **yok**tu. Erkek bardan kendilerine doğru gelmeye başladığında, Dante bir an olabilecek en ilkel düşüncelere kapıldığını hissetti. Tess'e duyduğu arzuyla bir an adamı öldürmeyi düşünmüştü.

Tanrı aşkına.

Bu gece buraya hiç gelmemeliydi.

Ne ispat etmeye çalışıyordu ki? Dişiyi kendine bağlayan kan bağından daha güçlü olduğunu göstermek istiyordu.

ispat ettiği tek şey ne kadar cahil olduğuydu. Öfkeden titreyen bedeni, gece boyunca bu gerçeği kendisine hatırlatacaktı. İşleri tam bir kördüğüm haline getirmişti ve bu durum hafta boyu öfkeden köpürmesine yetecekti.

Ama yine de Tess onu öylece bıraktığında hissettiği duygulardan pişmanlık duyamıyordu. Tess'in dudaklarından ayrılırken dişlerini batırdığında tattığı kanının tadı hâlâ dilinin üzerindeydi. Bu tadın yanında çektiği diğer işkenceler çocuk oyunu gibi kalmıştı.

Şu anda hissettiği şey temel beslenme ve cinsellik ihtiyaçlarının çok ötesindeydi. Son beslenmesinden bu yana sadece on altı saat geçmişti ama sanki on altı gündür beslenmemiş gibi Tess'e susamış hissediyordu. Kısa bir süre önce iki kadınla birlikte olmuştu fakat şu anda tek arzu ettiği şey, Tess'in en derin noktalarına kadar girmektir.

Kafasını hemen toplaması gerekiyordu. Bu gece yapması gereken bir görevi olduğunu hâlâ unutmamıştı. Libidosunun öfkeli çağrılarından ziyade, odaklanması gereken şeyler olduğunu biliyordu.

Elini siyah deri ceketinin cebine sokarak cep telefonunu çıkardı ve karargâhın numarasını tuşladı.

Telefonu açan Gideon'a, "Chase devriye için gelmedi mi daha?" diye kiikredi.

"Daha gelmedi. On buçukta gelecekti."

"Saat kaç?"

"Ee... dokuza çeyrek var. Sen neredesin bu arada?"

Dante kuru bir kahkaha attı. Vücudundaki her nokta Tess'e duyduğu arzuyla gergindi. "Asla olmayacağımı düşündüğüm bir yerdeyim dostum."

Harvard'la geçireceği ikinci devriye gecesinin başlamasına da çokvardı demek. Dante normalde de pek sabırlı bir tip değildi ama şu anda yerinde duramıyordu.

"Benim için barınağı ara," dedi Gideon'a, "Harvard'a dersimizin bu gün erken başlayacağını söyle. Onu almaya gidiyorum."

Taksiden indikten sonra Ben Tess'e dairesine kadar eşlik etmekte ısrar etti. Ben'in kamyoneti apartmanın önündeydi. Tess kaldırımında, hızlı bir iyi geceler vedalaşmasından sonra hemen ayrılmayı ümit ederken Ben, mükemmel beyefendiyi oynayıp onu ikinci kattaki dairesine kadar geçirmeye kararlı gözüküyordu, ikisi ağır ağır eski ahşap merdivenlerden çıkarken Tess, Ben'in ayak seslerinin yankılanmasını arkasından duyuyordu. 2-F numaralı dairenin önünde durdular. Tess çantasını açarak anahtarı aramaya başladı.

Ben Tess'in arkasından usulca, "Söyledim mi bilmiyorum ama bu gece gerçekten çok güzel gözüküyorsun Tess," dedi.

Tess gözlerini kapadı. Onunla sergiye gittiği için kendini suçlu hissediyordu. Özellikle de orada tanıştığı adamlar arasında geçenler aklına geldikçe...

Lhnte, diye düşündü, Adamın ismi zihninden siyah yumuşacık bir kadife gibi geçiyordu.

"Teşekkür ederim, diye mırıldandı ve anahtarı kilide soktu. "Ve bu gece beni davet ettiğin için çok teşekkür ederini Ben. Biletleri ayarlaman çok düşünceli bir davranıştı."

Dairenin kapısı açılırken Tess, Ben'in parmaklarının usulca saçlarında dolaşmaya başladığını hissetti. "Tess- "

Tess'in amacı ona iyi geceler dileyip bu gecenin, bir çift olarak gittikleri son davet olduğunu söylemekti. Ancak arkasını döner dönmez, Ben ateşli bir öpücükle dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmıştı.

Tess o kadar şaşırmış ve kendini o kadar ani çekmişti ki tepkisini ayarlayamadı. Adamın gözlerindeki incinmiş bakışı fark etmişti. Başını sallayıp elini kaldırarak dudaklarına götürürken karşısındaki adamın gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordu.

"Ben özür dilerim, ben... yapamam..."

Ben derin bir nefes alarak parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. "Hayır boş ver. Benim hatam."

"Ben yalnızca..." Tess doğru kelimeleri arıyordu. "Buna devam edemeyiz, biliyorsun değil mi? Arkadaş kalmak istiyorum ama böyle- "

"Boş ver dedim Tess." Sesi sertti. "Bana nasıl hissettiğini söylemiştin zaten. Sanırım ben biraz yavaş anlıyorum"

"Hayır, benim hatam Ben. Seninle bu gece çıkmama- lıydım. Sana yanlış bir mesaj- "

Ben gergin bir şekilde gülümseyerek sözünü kesti. "Mesaj falan aldığım yok. Neyse gitmem gerekiyor. Bilirsin işte yapılacak işler, gidilecek yerler..."

fa onayini aldığı halden dolayı kendini berbat hissetti arkasından gitti, "Ben, îütîen boyle gitme. Biraz İçeri gel. konuşalım.

Ben cevap bile vermedi. Sadece ona uzun bir süre baktı ton sonra, arkasını döndü ve merdivenlerden indi. Birkaç saniye sonra apartmanın kapısının çarptığını duydu, less dairesine girerek kapıyı kilitledi. Sonra pencereye doğru giderek Ben ve kamyonetine adayıp hızla uzaklaşmasını izledi.

Dante güneş **gözlüklerinin** arkasından, diskonun dönerek yanıp sönen ışıklarının altında dans eden insan **kabalığına** baktı. Chase'i barınaktan birkaç saat önce almıştı ve bu süre içinde yalnızca bir tane Issız görmüşlerdi. O da **evsizlerin** arasında beslenecek birini arayan ince yapılı bir vampirdi. Dante Harvard'a titanyum mucizesine dair hızlı bir ders vermiş, kurşun Issız'm bozulmuş kan dolaşımına eirdiği anda, adi **yaratıp!** nasıl hemen **toza çevirdiğini** göstermişti.

Ama ne yazık ki Dante hâlâ daha akin ve daha sert bir **dövüş** arzusuyla yanıyordu. O geceki devriyeleri bitmeden kana ve toza bulanmak, yeni çürükler kazanmak istiyordu. Bu gece işleri batırıp arap saçına **çevirmişti**, belki de iyice bir ayar çekilmeye ihtiyacı vardı.

Diğer taraftan Harvard, güzel bir banyo için her şeyi yapmaya hazır gözükiyordu. Dante, belki de soğuk ve sağlam bir duşa ihtiyacı var diye düşündü, çünkü barınak vampirinin uzun sarı saçlı bir dişiye nasıl baktığını fark etmişti. Dişi sarı ipek saçlarını omzuna her **savurduğunda**, kaskatı kesiliyordu. Harvard güzel kadını aç gözlerle izliyor, en ufak hareketini bile takip ediyor ve her an onun üzerine atılmaya hazır gibi duruyordu.

Genç kadın galiba vampirin bakışlarını fark etmişti-insanoğlunun sinir sistemi, başka dünyalara ait yaratıklar tarafından izlenmeye içgüdüsel olarak tepki verme eğilimindeydi. Sarışın kadın uzun saçlarından bir tutamı parmacığında kıvrarak omzunun üzerinden, Harvard'a kara gözleriyle davetkâr bakışlar atmaya başlamıştı.

"Şanslısın Harvard. Görünüşe göre o da seni kesiyor." Chase kaşlarını çattı. Arkadaşlarından ayrılarak dikkat çekmek için önlerinden geçen sarışını görmezden geldi.

"İstediğim dişi değil o."

Dante, "İstiyormuş gibi görünüyordun," diyerek güldü. "Ne o, yoksa siz barınak vampirleri ateşli ve istekli kızlara karşı duyarsız mısınız?" j

"Türümün bazı örneklerinin aksine, ben iflah olmaz bir hayvan gibi hissettiğim her dürtünün peşinden gitmeyi alçaltıcı buluyorum. Bir iç disiplin seviyesini korumaya çalışıyorum."

Dante huzursuz biçimde ajanın söylediği şeylerin doğru olduğunu kabul etti. "Birkaç saat önce hangi cehennemdeydin aşk doktoru?"

"Pardon?" Chase şaşırmış halde ona bakıyordu.

"Boş ver."

Dante mekânın diğer ucuna baktı. İnsanların arasında ufak bir grup barınak vampiri vardı. Bunlar genç sivil vampirlerdi ve ilgileri, 'beni becer' sinyalleri gönderen dişilerden çok gürültücü kalabalığın ortasında dolaşan satıcı kılıklı bir adamın üzerindeydi. Adam vampir de değildi.

Dante Chase'e, "Şu köşede bir haltlar dönüyor," dedi. "Sanırım parti hediyeleri dağıtılmaya başladı. Hadi gidip şunları- "

Dante daha cümlesini tamamlayamadan ne gördüğünü anlamıştı. Ama bir anda ortalık savaş alanına döndü.

Vampirlerden bir tanesi, içinde bir şey tuttuğu elini yüzüne doğru götürdü ve hızlıca içine doğru çekti. Başım omuzlarından geriye doğru atarak ciğerlerinden gelen derin bir sesle kiikredi.

Chase, "Kızıl!" diye hırladı ama Dante de o kadarını anlamıştı zaten.

Genç barınak vampiri kafasını indirip yine kükrediğinde, bu kez uzamış dişleri ve alev alev yanan amber renkli gözleri görünüyordu. İnsanlar bağırmaya başladı. Ufak grup kaosla dağıldı ama dişilerden biri kaçabilecek kadar hızlı değildi. Vampir uzanarak üzerine atıldı ve yere yatırdığı dişinin üzerine geçti. Genç vampir ani bir susuzluğa kapılmıştı. Keskin dişleri avını yakalamanın heyecanıyla daha da uzuyordu.

İki yüz kadar kişi, çok kanlı, şiddetli - ve kamuya açık - bir vampir beslenmesine şahit olmak üzereydi.

Dante ve Chase kalabalık dans pistini insanların göremeyeceği bir hızla geçtiler. Kulübün köşesindeki karmasına ulaştıklarında, Dante elinde etrafa dökülmüş Kızıl şişesini tutan adama bir an baktı. Dehşetten ağzı açık kalan adam, fırlayarak kulübün arka kapısından kaçtı.

Lanet olsun.

Dante bu herifi tanıyordu.

ismini bilmiyordu ama adamın yüzünü tanımıştı. Onu daha birkaç saat önce sanat müzesinde görmüştü... Tess'le.

Kızıl satıcısı Tess'in erkek arkadaşıydı.

BÖLÜM 11

Chase'e, "Peşinden git!" diye bağırdı.

Dante'nin asıl istediği, kaçan adamın üzerine atılıp adi herif daha ayağını dışarıdaki kaldırıma basamadan parçalara ayırmak olsa da kulüpte halletmesi gereken daha büyük bir problem vardı. Dante, hâlâ çılgınlık atan avının üzerine kapaklanmış barınak vampirinin sırtına atlayarak kızıdan ayırdı. Genç vampiri savurarak en yakın duvara fırlattı ve tekrar üzerine atılmak için eğilerek pozisyon aldı.

Dehşet içinde olan dişiye, "Çık buradan!" diye bağırdı. Kız şoktaydı ve hareket edemiyordu. Her şey insan aklının idrak edemeyeceği bir hızla olmuştu. Dante sözlerinin kızın kulağına anlamsız homurtular olarak geldiğini biliyordu. "Lanet olsun! Çık git, hemen!"

Dante kızın emirlerine uyup uymadığını görmek için beklemedi.

KızıPın etkisindeki genç vampir hırlayarak yerden kalktı. Elleri birer pençeye dönüşmüştü. Ağzı açıktı ve uzun dişlerinden damlayan pembe bir köpük dudaklarının kenarından akıyordu. Göz bebekleri incecik olmuş ve uzamıştı. Göz bebeklerini sapsari bir alev çevrelemişti. Vam-

pir hangisini daha çok istediğine karar veremiyormuş gibi başım sallayıp durdu; açık büfe insanlar mı yoksa yemeğini bölen vampirden bir parça mı?

Sonunda en yakındaki insana doğru sıçradı.

Dante de rüzgâr gibi onun üzerine atıldı.

Kulübün arka koridoruna alt alta üst üste yuvarlandılar ve kapıya sertçe çarparak arkadaki sokağa çıktılar. Dışarıda kimse yoktu, ne Chase ne de Tess'in torbacı sevgilisi... hiç kimse. Yalnızca karanlık, ıslak kaldırım ve içinde bir haftalık çöp olan büyük bir çöp kutusu vardı.

Kızılın etkisindeki vampir garip hareketlerle saldırmaya ve ısırmaya çalışırken Dante, kulübün arka kapısına zihinsel bir emir göndererek çarpıp kapanmasını ve kilitlenmesini sağladı. Böylece kavgayı seyretmeye çalışan meraklıları devre dışı bıraktı.

Genç barınak vampiri çıldırmış gibi dövüşüyor, sıçırıyor, tekme atıyor ve oradan oraya savruluyordu. Damarlardan bir şişe safadrenalin iğnesi yemiş gibi dövüşüyordu. Dante kolunun üzerinde bir yanma hissettiğinde, öfkeyle çocuğun ön dişlerinin derisine sapladığını fark etti.

Dante içinde bulunduğu durum karşısında göstermeye çalıştığı son sabır kırıntılarını da kaybettiğini hissetti. Koluna asılmış genç vampiri ensesinden kavrayarak üzerinden fırlattı. Yeniyetme vampir büyük çöp kutusunun çelik köşesine çarptı, kolları ve bacakları ayırık halde kaldırıma yığıldı.

Dante ona doğru ilerledi. Amber renkli gözleri öfkeyle parlıyordu. Kendi dişlerinin de kavgaya karşı fiziksel bir tepki olarak uzadığını biliyordu.

"Ayağa kalk," dedi genç vampire, "seni tutup kaldırma-dan ayağa kalk pislik!"

Genç vampir kendine gelmeye çalışırken hırıliyordu. Ayaa kalktı ve kot pantolonunun cebinden bir bıçak çıkardı. Silah olarak açması bir şeydi. Sahte fildişi kabzası olan küt bir bıçaktı. Babasının alet kutusundan aşırıldığı bir parçaymış gibi duruyordu.

Dante, "Güzel, elindekiyle ne halt etmeyi düşünüyorsun peki?" diye sorarken soğukkanlı bir tavırla *malebranche* bıçağını kınından çekti. Karanlıkta bile titanyum uçlu parlak çelik sıvı gümüş gibi parlıyordu.

Genç barınak vampiri özel yapım hançeri süzdükten sonra, hırlayarak bıçağını dikkatsizce Dante'ye salladı.

"Aptallık etme çocuk. Şu anda şeyinin cesaretle dikilmesi sadece aldığın uyuşturucudan kaynaklanıyor. Bıçağı bırak, ifadeni alayım ve sana nasıl yardım edebileceğimizi bulalım."

Çocuk Dante'nin dediklerini duyuyor olsa da sanki yabancı bir dili dinliyor gibiydi. Hiçbir şey anlamıyordu. Vampirin parlak sarı gözleri tamamen sabit ve tepkisizdi. Dişlerini meydana çıkaracak kadar açılmış ağzından hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Yoğun pembe bir tükürük ağzının kenarında birikmişti. Kuduz gibi, tamamen aklını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Tekrar hırladı ve elindeki bıçakla Dante'nin üzerine atıldı. Bıçağın ucu ona doğru gelirken Dante onu çevirmek için kendi bıçağını savurdu ve titanyum uçlu çelik bıçakla genç vampirin elinin üst kısmını kesti.

Barınak vampiri acıyla hırladı ancak sesi uzayıp giden, ağlak bir cızırtı gibiydi.

Dante, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Issızları avladığı onca seneden sonra artık bu sesi çok iyi tanıyordu.

Kızıl bağımlısı kurtarılamayacak bir noktaya geçmişti-

İlaç bu vampiri İssıza dönüştürecek kadar susuzluk vermişti. Bu geri dönüşü olmayan değişimin delili, Dante'nin bıçağının kestiği etin üzerindeki asit yanığıydı.

Metal alaşım hızlı etki gösteriyordu; vampirin eli şimdiden çürüyüp çözülmeye başlamıştı. İssızın kolunda ilerlemeye başlayan kırmızı izler, zehrin kan dolaşımına girdiğini gösteriyordu. Birkaç dakika içinde, vampirden geriye yalnızca pörsümüş et ve kemikler kalacaktı. Berbat bir ölüm şekliydi.

Dante gözlerinde vahşi bir bakışla önünde yatan İssıza, "Üzgünüm evlat," dedi.

Bir merhamet hissiyle elindeki bıçağı çevirerek karşıındaki vampirin boğazını ani bir darbeye kesti.

"Tanrı aşkına! Hayır! Dur!" Chase'in sesi koşarken asfaltta yankılanan ayak seslerini bastırmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

İssızın cansız vücudu yere düştüğü anda Dante'nin yanına ulaşmıştı. Çürüme çok hızlı ve korkunçtu. Chase çürümeyi izlerken dehşetle geri çekilmişti.

"O bir- " Dante ajanın sesinin sanki boğuluyormuş gibi kalinlaştığını fark etmişti.

"Seni adi herifi Az önce öldürdüğün bir barınak siviliydi. Lanet olası bir çocuktu daha- "

Dante bıçağını temizleyip kınına soktuktan sonra kalçasına yerleştirdi ve sakın bir sesle, "Hayır," dedi, "benim öldürdüğüm şey İssızdı. Artık masum sivil bir çocuk değildi. Kızıl onu dönüştürmüştü Chase. Kendin bak."

Sokakta İssızdan geriye yalnızca bir toz yığını kalmıştı. İnce tozlar esen hafif rüzgârla kaldırıma savruluyordu. Chase eğilerek sahibinden geriye kalanlar arasında duran küt bıçağı yerden aldı.

Dante delice sıradakinin o olmasını umarak, "Satıcı nerede?" diye sordu.

Chase başını salladı. "Benden kurtuldu. Buradan bir iki sokak aşağıda izini kaybettim. Onu yakaladığımı sandım ama bir restorana doğru koşuyordu en son ve ben... onu kaybettim', boş ver." Dante'nin adamı bulmaktan yana endişesi yoktu. Tess'i izlemesi yeterliydi, er ya da geç erkek arkadaşı ortaya çıkardı. Bu adamı haklamak için sabırsızlandığını kabul etmeliydi.

Barınak ajanı Dante'nin elindeki bıçaklara bakarak küfretti. "Öldürdüğün o çocuk... o Issız..." diye düzeltti, "Benim topluluğundandı. Lanet olsun, iyi bir aileden gelen iyi bir çocuktü. Lanet olsun! Oğullarına neler olduğunu onlara nasıl açıklayacağım?"

Dante ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çocuğu öldürdüğü için özür dileyemezdi. Bu bir savaştı. Soylu bir vampir Issıza dönüştüğünde - ister Kızıl kullanarak olsun, ister bütün Soyluların içinde var olan zayıflığa yenik düşerek olsun - geri dönüş olmazdı. İyileşme umudu yoktu. İkinci şans yoktu. Dante, Harvard'in bu görevde ne kadar süre birlikte çalışacağını bilmiyordu ama en azından, bunları mümkün olduğunca çabuk kabul etmesi gerekiyordu.

Dante asık suratlı ajanın omzuna vurarak, "Hadi, buradaki işimiz bitti. Herkesi kurtarman mümkün değil," dedi.

Ben Sullivan, Boston şehir ışıkları dikiz aynasında uzak bir parıltı halini alana kadar ayağını gazdan çekmedi. Bir numaralı otobana saparak Revere'e döndü, aracı nehir kıyısındaki geniş yollardan birinde ilerliyordu. Direksi-

yonuun üzerindeki elleri titremekteydi. Avuç içleri terden sınıslıklam olmuştu. Kalbi göğüs kafesini delecek gibi atıyordu. Soluk alış verişini bir türlü düzeltememişti.

Lanet olsun.

Kulüpte *olanlar* ne halttı öyle?

Aşın doz falandı herhalde, öyle olmalıydı. Kızıl'ı içine çektiği anda nöbete giren çocuk düzenli bir müşteriydi. Ben son birkaç hafta içinde ona en az beş-altı kez satış yapmıştı. Orta şiddetli bir uyarıcı olan ilacı aylardır üretiyor ve dağıtıyordu - yazdan beri - ama bildiği kadarıyla, şu ana kadar böyle bir şey hiç olmamıştı.

Lanet olası bir aşırı doz vakası olmalıydı

Ben kamyonetini eski bir ambarın arkasındaki yola çekti. Farları söndürerek, motor çalışır halde oturmaya başladı.

Kulüpten kaçtığında, birisi peşine takılmış ve onu takip etmişti. Kulüpte de bir ara karşılaştığı ve belli ki onu satış yaparken gören iri yarı iki adamdan biriydi. Sivil polis olabilirlerdi, hatta özel narkotik biriminden olabilirlerdi ama hem güneş gözlüklü siyah saçlı olan adam hem de kendinin peşine düşen aynı oranda huzursuz edici arkadaşı, önce vurup sonra soran tiplere benziyorlardı.

Elbette Ben'in bekleyip nasıl insanlar olduklarını öğrenmeye niyeti yoktu. Kulüpten hızla çıkmış, takipçisine izini kaybettirene kadar çevre sokaklarda zikzaklar çizmiş, adamı nihayet ektiğinde ise geri dönerek Dodge'u ile sıvışmıştı.

Kulüpte olanlar hâlâ zihninde karmakarışık dönüp duruyordu. Olanlara inanamıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Çocuk Kızıl'dan bayağı büyük bir fırt çekmişti, ilaç sistemine girdiğinde, vücudunda meydana gelen spazmlar

ilk bela işaretleriydi. Bir saniye sonra deli gibi kükremeye başlamıştı. Elbette etrafındaki insanlar da bunlara ılıklarla eşlik etmişti.

Her şey bir keşmekeşe dönüşmüştü.

Sonraki bir iki dakika içinde yaşananlar, Ben'in zihninde anlık görüntüler şeklinde yanıp sönüyordu. Bazı görüntüler net, bazıları ise panik nedeniyle belirsizdi. Ama emin olduğu bir şey vardı...

Çocuğun lanet olası dişleri uzamıştı.

Sivri uçlu uzun dişleri saklamak güçtü. Gerçi çocuk, ağzını sonuna kadar açıp insanın kanını donduran şekilde ulurken veya yanındaki kızı kaparken dişlerini saklamaya falan çalışmıyordu.

Kızın boğazını dişleriyle koparmak ister gibiydi.

Ve gözleri. Tanrı aşkına açık amber rengine dönüşüp parlamaya başlamışlardı. Gözleri sanki kafatasının içinde alev varmış gibi kıvılcım saçıyordu. Çocuk sanki dünya dışı bir yaratığa dönmüştü.

Ben ne gördüğünü biliyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Ne bu dünyada, ne bildiği bir bilim dalında, ne de yaşadığı gerçeklikte gördüklerinin bir anlamı yoktu.

Açıkçası bildiği mantıklı ve doğru olan her şey, şahit olduklarının imkânsız olmasını gerektiriyordu.

Ancak şu anda iliklerine kadar hissettiği korkunun ya da ürettiği zararsız minik ilacın böyle yoldan çıkmasının verdiği dehşetin de mantıkla açıklanır tarafı yoktu. Bir aşri doz olayı yeterince kötüydü fakat bir de toplum içinde olması ve kendi de mekândayken olması, olana bitene iyice tuz biber ekiyordu. Kolaylıkla teşhis edilebilirdi. Ama kızılın o çocuk üzerinde yarattığı inanılmaz etki, çocuğu bir canavara dönüştürmesi kesinlikle inanılmazdı.

Ben anahtarı çevirerek kontağı kapadı. Kamyonetin motoru susarken felç geçirmiş gibi hissiz bir biçimde oturmaya devam etti. ilacının formülünü kontrol etmesi gerekiyordu. Belki son karışımında bir sorun vardı, belki farkında olmadan kazara bir şeyleri değiştirmişti. Belki de çocuk bir çeşit alerjik reaksiyon vermişti.

Tabii. Zaten alerjik reaksiyonlar, gayet normal görünüşlü yirmi yaşında çocukları her zaman kana susamış vampirlere çevirirdi.

Ben, "Tanrı aşkına," diye hırlayarak kamyonetten indi ve gergin adımlarla çakıl yolda koşturmaya başladı.

Eski binaya vardı ve kapıdaki büyük asma kilide anahtarı soktu. Kilit metalik bir sesle döndükten sonra kapı menteşe gıcırtilarıyla açıldı ve özel laboratuvarına girdi. Dışarıdan berbat görünüyordu fakat köhne binayı ve önceden kâğıt fabrikası olarak kullanıldığını anımsatan birkaç makineyi saymazsanız, mekân oldukça sevimliydi. Tüm bunlar kim olduğunu bilmediği zengin patronu tarafından sağlanmıştı. Adam, Ben'in sahip olduğu kimya yeteneğini Kızıl diye bilinen kırmızı toza odaklamasını istemişti.

Ben'in ofisi, çelik halatlarla 3.5 metre yüksekliğe kurulmuş geniş bir odanın arkasındaydı. Ofisin içindeki paslanmaz masanın üzerinde, geniş damacanalara, minik ocaklar, bir havan ve tokmağı, hassas bir dijital tartı vardı, içinde çeşitli bileşenlerin olduğu metal kutularla dolu, bölmeli bir duvar bulunuyordu. Kutular serotonin arttırıcılar, kas gevşeticiler ve diğer bir sürü uyarıcıyla doluydu. Bunları bulmak, uzun süre sektörde çalışmış ve kendine iyilik borcu olan bir sürü bağlantı sahibi eski bir kimyacı için hiç de zor değildi.

Uyuşturucu satıcısı olarak başlamamıştı kariyerine. As-

linda kimya mühendisi ve araştırma müdürü olarak çalıştığı kozmetik tırmasındaki işine son verildiğinde, yasa dışı bir işte çalışmak aklında dahi yoktu. Fakat firmanın test laboratuvarlarında yıllarca şahit olduğu hayvan işkencesine şiddetle karşı çıkması - ki kovulmasının gerçek sebebi de buydu - Ben^fin iş bulmak konusunda elini kolunu bağlıyordu.

Terk edilmiş ve kötü muamele görmüş hayvanları toplamaya başladı. Yasal kanalların etkili olamayacak kadar karmaşık olduğunu fark ettikçe onları çalmaya başladı. O noktadan sonra, diğer şaibeli faaliyetlere ve uyuşturucu üretmeye geçiş, kolay ve nispeten daha az riskli olmuştu. Sonuçta gönüllü olan yetişkinlere, keyifverici ilaç tedarik etmek suç muydu? Ben^fin kurtarma operasyonları için fona ihtiyacı vardı. Üstelik eğlence meraklısı gençler için değerli bir yeteneğe sahipti. Zaten başka birinden ya da başka bir yerden bulacaklardı istediklerini; o halde neden bu kişi o olmayacaktı ki?

Maalesef Tess olayları onun bakış açısından görmeyi başaramamıştı. Yaptığı şeyi öğrendiği anda ondan ayrılmıştı. Ben üretim ve dağıtımına son vereceğine yeminler etmiş - sadece onun için - gerçekten de son vermişti. Tabii şu anda patronu olan adamın aracısı, geçen yaz elinde büyük miktarda nakit parayla kapısını çalana kadar...

ilk zamanlarda Ben adamın özellikle Kızılben üzerinde durmasını anlamamıştı. Yani adam Exctasy veya GHB üretimi ve dağıtımını üzerinde dursaydı anlardı ama Kızıl - Ben^fin kendi tarifi - ürettiği en hafifilaçlardan biriydi. Ben özellikle kendi üzerinde de yaptığı denemelerde, ilacın kafeinli bir enerji içeceğinden yalnızca birazcık fazla enerji

verdiğini görmüştü. **İştah artışı ve kısıtlanma duygusunun çalması gibi ufak etkileri de vardı.**

Kızıl çok hızlı etki yapan ama etkisini aynı hızla kaybeden bir ilaçtı. Yaklaşık bir saat sonra etkisi yok oluyordu. Hatta Ben'e göre ilaç o kadar zararsız ve masumdu ki yapım ve üretim karşılığında aldığı yüklü ödemelere anlam veremiyordu.

Bu gece olanlardan sonra, ödemelerin birden - ve haklı olarak - kesileceğini tahmin edebiliyordu.

Patronuyla görüşüp gece kulüpte şahit olduğu korkunç olayı ona aktarmalıydı. Adamın ilacın sebep olduğu sorunu bilmesi gerekiyordu. Elbette Kızıl'in hemen piyasadan çekilmesini isteyecekti.

BÖLÜM 12

Dante, karargâh binasının caddeyi gören katlarındaki şık yemek odasından gelen sohbet seslerine doğru ilerledi. O ve Chase gece kulübündeki olayları kontrol altına alıp başka problem var mı diye çevreyi kolaçan ettikten sonra, henüz konağa gelmişlerdi. Chase şu anda alt kattaki teknik laboratuvardan barınak bilgisayarına bağlanmış, gecenin raporunu yazıyordu.

Dante'nin de kendi raporunu vermesi gerekiyordu. Ama vereceği rapor karşısında, Savaşçıların ürkütücü liderinden aferin almayacağından emindi.

Lucan'ı mum ışığıyla aydınlatılmış odadaki şık masanın başında otururken gördü. Savaşçı sanki daha yeni devriyeden dönmüş gibi dövüş kıyafetleri içindeydi. Siyah deri ceketinin altından bir dizi silah görünüyor, etkileyici ilk Nesil vampire normalde çevreye yaydığından daha tehlikeli ve otoriter bir hava kazandırıyordu.

Soy Eşi bu sert görünümünden pek etkilenmişe benzemiyordu. Gabrielle Lucan'ın kucağına oturmuş, başını sevgiyle savaşçının omzuna yaslamıştı ve masanın karşısında oturan Gideon ve eşi Savannah ile konuşuyordu. Anlattı-

sey her neyse, güzel Soy Eşı karargâha gelmeden önce espri anlayışı sifıra yakın olan Lucan dahil hepsini güldürüyordu. Savaşçı tıpkı bir kedi yavrusunu okşar gibi, şefkatle Soy Eşinin zencefil tonlarındaki saçlarını okşuyordu. İkisinin kan bağıyla birleşip eş oldukları birkaç aydır bu alışıldık bir tablo haline gelmişti.

Lucan bu kadına cidden bağlıydı ve bunu belli etmek konusunda bir kaygısı yoktu.

Yemek odasındaki diğer çift olan Gideon ve Savannah da birbirlerine duydukları aşkla bulutların üzerinde gibi gözüküyorlardı. Bu beraber oldukları otuz küsur yıldır Dante'nin pek sorgulamadığı ama şu ana kadar da gerçekten pek fark etmediği bir şeydi. Masada beraber oturan Gideon ve eşi el ele tutuşmuşlardı. Savaşçı, eşinin uzun ince parmaklarının krem kahve tenini okşuyordu. Savannah'in koyu kahve gözleri erkeğine bakarken yumuşuyor, o anda başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğini ifade eden bir mutlulukla doluyordu.

Birine kan bağıyla bağlı olmak acaba nasıl bir şey, diye merak etti Dante.

Kendini çok uzun yıllardır mahrum bıraktığı şey bu muydu?

Bu hislere birdenbire, ortada hiçbir şey yokken kapılmıştı. Gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu, durup böyle bir manzarayı fark etmeyeli çok uzun zaman geçmişti. Anne ve babası birbirlerine çok güçlü bir bağla bağlıydılar. Onlar Dante için dokunulmaz ve ulaşılmaz bir örnek teşkil ediyorlardı. Onları gibi bir şeyi yaşamayı hayal bile edemezdi. Daha doğrusu hayal etmeye cesaret edemezdi. Ölüm gelip bir anda her şeyi yerle bir edecekken neden böyle bir şey hayal etsindi ki? Ölüm anne ve

babasını ayırmıştı. Oyle bir acı yaşamak ya da karşısındaki-
ne yaşatmak istemiyordu.

Dante yemek odasındaki iki çiftte baktı. Aralarındaki
yoğun yakınlık duygusuyla, sergiledikleri rahat aile tavrı-
la şaşkına dönmüştü. Yayıdıkları enerji o kadar kuvvetliydi
ki arkasını dönüp gitmek ve gördüklerini unutmak için
güçlü bir arzu duymuştu. Bu gece olanların raporunu boş
verecekti. Diğer savaşçılar devriyeden dönene kadar bek-
leyebilirdi.

"İçeri mi geleceksin, yoksa bütün gece orada dikilip
durmayı mı planlıyorsun?"

Lanet olsun.

Fark edilmeden sıvışıp gitme planları suya düşmüştü.
Soyluların en güçlülerinden olan Lucan, muhtemelen
Dante'nin konaktaki varlığını alt kattaki karargâh asansö-
ründen indiği anda hissetmişti.

Dante istemeyerek de olsa içeri girerken Lucan, "Neler
oluyor?" diye sordu "Dışarıda bir sorun mu var?"

"Maalesef haberler pek iyi değil." Dante ellerini cepleri-
ne sokarak bir omzunu yemek odasının duvarına yasladı.

"Bu gece Harvard ve ben, kötü sonla biten bir Kızıl alış-
verişini ön sıralardan izledik. Yerel barınaktan bir çocuk,
görünüşe göre kaldırabileceğinden fazlasını almaya kalktı.
Şehir merkezinde bir gece kulübünde susuzluğa kapıldı,
bir dişiye saldırdı ve birkaç yüz kadar insanın önünde ne-
redeyse boğazını koparmaya çalıştı."

Çenesi kaskatı kesilen Lucan, "Tanrım!" diye hırladı.
Gabrielle eşinin kucağından kalkarak Savaşçıya yürümesi
için gereken özgürlüğü verdi. "Bana bu felakete engel ola-
bildiğini söyle!"

Dante başını salladı. "Kadına zarar vermeden önce onu

Özerinden alabildim ama çocuk cidden kötü durumdaydı. Gözümün önünde birden dönüştü. Onu mekândan çıkaran kadar her şeyiyle bir Issıza dönüşmüştü. Kulübün arkasına çekerek işini bitirdim."

ince kaşları artık çatılmış olan Gabrielle, "Ne kadar korkunç," dedi.

Gideon'un dişisi Dante'nin kolundaki artık kanı kurumuş olan yaraya baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Savannah. "Görünüşe göre senin kolunun da birkaç dikişe ihtiyacı var."

Dante omuz silkti. Maruz kaldığı kadınsı kaygı yüzünden bir an garip hissetmişti. "Ben iyiyim. Ancak Harvard biraz sarsıldı. Onu torbacının peşinden gönderdim. Arka sokağa ben tam çocuğun işini bitirirken döndü. Issızın toza dönüştüğünü gördüğünde, bir an kendini kaybedeceğini düşündüm ama sinirlerine hâkim olmayı başardı."

Lucan keyifsizce, "Peki ya torbacı?" diye sordu

"Kaçmayı başardı. Neyse ki yüzünü gördüm ve sanırım adamı nerede bulacağımı biliyorum."

"Güzel. O zaman şu anki önceliğin bu."

Lucan'ın emri sırasında dijital bir ses duyuldu. Ses masanın üzerinde Gideon'un yanında duran telefondan gelmişti. Vampir telefona uzanıp açarken, "Arayan Niko," dedi.

"Evet dostum?"

Konuşma kısa ve netti. Gideon telefonu kapadıktan sonra, diğerlerine dönerek, "Karargâha gelmek üzere yola Çıkıyor," dedi. "Bu gece o da Issıza dönüşen bir Kızıl kullanıcısını haklamak zorunda kalmış. Tegan'la birkaç saat önce son konuştuklarında onda da üç tane varmış."

Dante, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Savannah Gideon'a, "Dışarıda neler oluyor böyle beğim?" diye sordu. Onun yüzündeki kaygı, Gabriel in gözlerinden de okunuyordu, "Bu ilacın vampirleri Issız dönüştürmesi kazayla mı oluyor, yoksa işin içinde başka bir şeyler mi var?"

Gideon, "Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi. Sesi ciddiye fakat dürüstçe konuşmuştu.

Ellerini göğsünde kavuşturan Lucan kararlı bir şekilde konuştu. "Ama bir an evvel öğrenmemiz gerek. Bir an önce derken geç bile kaldık. Bu ilacı dağıtan o adamı bulmamız gerek. Bu lanet şeyin nereden geldiğini bulup kaynağını kurutmamız gerek."

Gideon parmaklarını kısıp kesilmiş sarı saçlarının arasından geçirerek, "Berbat bir senaryo duymak ister misiniz?" diye sordu. "Diyelim ki dünya hâkimiyetini ele geçirmek isteyen deli bir vampir var. Kişisel Issız ordusunu oluşturmaya başlamış ancak operasyon merkezi, düşmanları tarafından havaya uçurulunca işi bozulmuş. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçıyor ama hâlâ hayatta. Ve bayağı öfkeli. Tabii tehlikeli bir deli olduğunu da unutmayalım."

Yemek odasının diğer tarafındaki Lucan öfkeyle küfretti. Hepsinin bildiği üzere, Gideon Lucan'ın soyundan biri hakkında konuşuyordu. Bir zamanlar kendisi de savaşçı olan ve uzun süre önce öldüğü düşünülen bir ilk Nesil vampirdi bahsedilen. Geçen yaz, birlik giderek artan Issız saldırılarıyla uğraştığında, Lucan'ın kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişlerdi.

Marek hayatta ve gayet iyi durumdaydı. Üstelik kendini şekillenmeye başlayan büyük bir Issız ayaklanmasının lideri tayin etmişti. Marek yeni oluşmaya başlayan ordusu-

nu ve operasyon merkezini ortadan kaldıran baskından sağ kurtulduğuna göre durum hâlâ devam ediyor olabilirdi.

"Erkek kardeşim birçok şey olabilir," dedi Lucan düşünceli bir tonla, "Ama sizi temin ederim aklı tamamen başında Marek'in bir planı var. Nereye kaçtı bilmiyorum ancak planı üzerinde çalıştığından eminim. Amacı her neyse, onu tamamlamak için her şeyi yapacaktır."

"Yani yeni askerlere ihtiyacı var. Ve bir an evvel ihtiyacı var," dedi Gideon. "Sonuçta bir Soylunun Issıza dönüşmesi için çok uzun bir zamana ve oldukça kötü bir şansa sahip olması gerekiyor. Belki de Marek bu süreci hızlandırmanın bir yolunu buldu- "

Dante sözünü keserek, "Kızıl da kullanıcılarına harika bir askere alınma belgesi sağlar," dedi.

Gideon ona üzgün bir ifadeyle baktı. "Eğer ilaç dünya pazarına çıkarsa Marek'in neler yapabileceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Siviller arasında, Kızıl kullanarak Issıza dönüşme gibi bir salgın başlarsa kesinlikle kontrol altına alamayız. Tüm dünyada önüne geçemeyeceğimiz bir anarşi meydana gelir."

Gideon'un sözlerinin doğru olduğunu kabul etmek Dante'nin hiç hoşuna gitmese de kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu. Üstelik Tess'in erkek arkadaşının da işlerin içinde olduğunu düşünmek, dolayısıyla Tess'in de Soyluları tehdit eden Kızıl denen maddeyle ilişkili olması ihtimali, Dante'nin damarlarında akan kanın buz gibi olmasına yetiyordu.

Tess bu konuda gerçekten bir şey biliyor olabilir miydi? oir şekilde o da işlerin içinde miydi? Belki de kliniğinden erkek arkadaşına mal tedariki sağlıyordu? Acaba Kızıl'ın neler yapabildiğinin farkında mıydılar? Daha kötüsü acaba

gerçeği öğrendiklerinde, yani vampirlerin binlerce yıldır insan oğlunun arasında yaşadığını öğrendiklerinde umursarlar mıydı? Belki de birkaç kan emicinin - ya da tüm bir ırkın - ölümü bir insan bakış açısına göre pek fena bir şey değildi.

Bu durum içinde Tess'in nasıl bir rol oynadığını öğrenmeliydi. Ama gerçeği öğrenene kadar, Tess'i vampirler arasında bir savaşta çapraz ateşin ortasında bırakmayacaktı. Ve savaşçı yönüne kulak verdiğinde, lanet erkek arkadaşına yaklaşmak için Tess'e yaklaşması fikrine karşı çıkamıyordu. Lanet herifi belki de öldürmeye yetecek kadar yaklaşması gerekiyordu.

Bu arada, birliğin Kızıl problemi iyice kontrolden çıkmadan önce bir çözüm yolu bulmasını umut ediyordu.

"Selam Ben." Tess gözlerini kapayarak elini alnına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Bak telefon etmek için geç bir saat olduğunu biliyorum. Ama bu gece olan şeyler için kendimi çok kötü hissettiğimi bilmeni istedim. Keşke kalsaydım ve açıklamama izin verseydin. Sen benim dostumsun Ben ve seni asla incitmek- "

Tess'in kulaklarında çınlayan keskin bir sinyal sesi Ben'in telesekreter kaydının bittiğini haber verdi. Telefonu kapayarak koltukta arkasına yaslandı.

Belki cümlesini tamamlayamaması daha iyiydi. Zaten geveleyip duruyordu. Gece yarısı ve altı saat sonra klinikteki nöbeti başlayacak olmasına rağmen, uyuyamayacak kadar gergindi. Uykusu tamamen kaçmıştı ve gece konusunda tedirgin hissediyordu. Üstelik Ben için de endişeleniyordu fakat sık sık kendine onun bir yetişkin olduğunu hatırlatıyordu.

Endişelenmemesi gerekirdi ama endişeleniyordu işte.

Ben, Nora dışında Tess'in en yakın arkadaşıydı. Aslında ikisi onun tek arkadaşlarıydı. Başka kimsesi yoktu. Ancak yalnız bir yaşam sürmenin kendi seçimi olduğunu da kabul etmesi gerekirdi. Diğer insanlar gibi değildi. Kesinlikle diğer insanlar gibi değildi ve bu farkındalık, onu diğerlerinden hep ayrı kılıyordu. Onu hep yalnız bırakıyordu.

Tess ellerine baktı, elini dalgın bir şekilde başparmağıyla işaret parmağı arasındaki ufak doğum lekesinin üzerinde gezdirdi. Elleri geçimini sağladığı kadar, yaratıcı yönünün de dışa vurumunu sağlıyordu. Gençken, o zamanlar yaşadığı yer olan hilinois'de, uykusu kaçtığı zamanlar kalkıp heykel yontardı. Soğuk kilin parmak uçlarının arasında ısırırken verdiği hissi, bıçağının darbelerini, şekilsiz bir alçı ya da balçık kalıbının hayat bulmasını görmeyi çok seviyordu.

Bu gece koridordaki dolaptan bazı eski malzemelerini çıkarmıştı. Malzeme kabı ve yarı tamamlanmış parçaların olduğu mukavva bir kutu, şu anda önünde yerde duruyordu. Yaşadığı hayattan bir kaçış aradığında kim bilir kaç kez heykele sığınmıştı. Kili, bıçakları ve çuvaldızları onun sırdaşı, en yakın dostu olmuşlardı. Güvenebilecek kimsesi olmadığı zamanlarda bile onlara sığınmıştı.

Elleri Tess'e yaşam amacını vermişti ama aynı zamanda onun lanetiydiler, kimseye kendini tam anlamıyla tanımayaya izin verecek kadar güvenememesinin sebebiydiler.

Ne yaptığını kimse öğrenmemeliydi.

Derine itilmiş anıları onu zorlamaya başlamışlardı - öfkeli haykırışlar, gözyaşları, içki kokusu ve yüzüne vuran sıcak, kesik soluklar. Kendini sıkıca kavramış sert ellerden kurtarmaya çalışırken kol ve bacaklarının delice çırpınısla-

n. Hayatı bir korku ve pişmanlık girdabına dönüşmeden önceki son dakikalarda üzerinde taşıdığı o ağırlık...

Tess tıpkı yeni bir hayat kurmak için dokuz sene önce kasabasından ayrıldığından bu yana yaptığı gibi, bütün o anıları zihninden uzaklaştırdı. Yeni bir hayat kurmak, normal olmak istemişti. Bir şekilde topluma uyum sağlamak istemişti. Bu gerçekte kim olduğunu inkar etmek anlamına gelse de önemli değildi.

Nefes alıyor mu? Aman Tanrım, morarmaya başladı! Seni küçük sürtük ne yaptın ona?

Söylenen bu sözleri hatırlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Öfkeli suçlamalar o zaman olduğu kadar şu anda da canını yakıyordu. Yılın bu zamanları, hep anılarının canlanmasına neden olurdu. Yarın - daha doğrusu saat gece yansını geçtiğinden bugün - her şeyin cehenneme dönüşünün yıl dönümüydü. Tess de hatırlamaktan pek hoşlanmıyordu ama, doğum günü olan bir günü unutmak kolay değildi. Yirmi altı yaşındaydı oysa korkudan donup kalmış, o on yedi yaşındaki kız gibi hissediyordu.

Sen bir katilsin, Teresa Dawn!

Koltuktan kalkarak pencereye doğru gitti, açarak başını mümkün olduğunca dışarı uzattı. Soğuk havayı her yerinde hissetmeye çalıştı. Çevreyolundan trafik sesi, aşağıdaki sokaktan durmak bilmeyen korna sesleri, uzaktan da bir siren sesi geliyordu. Soğuk Kasım rüzgârı camdan içen dolmuş, perdeyi ve tülü havalandırmıştı.

Şu yaptığına bir bak! Yaptığın şeyi hemen düzelt seni lanet olası!

Tess camı daha fazla açarak dışarı biraz daha uzandı. Gece seslerinin, etrafında bir koza örüp geçmişinden gelen hayaletleri sessizleştirmesi için dua etti.

BÖLÜM 13

"Jonas Redmond kaybolmuş."

Elise'in sesini duyan Chase bilgisayarının ekranını kapayıp kafasını kaldırmıştı. Birkaç saat önce Dante'yle devriyeye çıktığında aldığı bıçağı, belli etmeden yavaş yavaş masasındaki çekmecelerden birine koydu.

"Dün gece birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmış ama onlarla geri dönmemiş."

Elise Chase'in çalışma odasının kapısında durmuştu. Üzerinden son beş yıldır çıkarmadığı şekilsiz beyaz yas kıyafetine rağmen, çok güzel görünüyordu. Geniş yakalı tuniği ve uzun eteği ufak bedeninin üzerine dökülüyordu. Üzerindeki tek renk, kalçalarının üzerine gevşekçe bağlanmış dulluk göstergesi olan kırmızı kuşaktı.

Hiçbir zaman Chase'in tamamen müsait olduğundan emin olmadan ve davet edilmeden odaya girmezdi. Chase sandalyesinden kalktı, elini tutarak onu içeri davet etti.

"Lütfen içeri gel Elise."

Elise kapının eşiğinden süzülüp karşıdaki duvara doğru ilerlerken gözlerini ondan alamıyordu.

"Arkadaşlarının dediğine göre, gece kulübündeyken bir Çeşit uyuşturucu gibi bir şey almış ve ondan sonra çıldır-

mış." Elise yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. "Biri-ne saldırmış. Arkadaşları da korkup kaçmışlar. Panik sırasında da onu kaybetmişler. Ona ne olduğunu bilmiyorlar. Gün boyu ondan bir haber de çıkmadı."

Chase cevap vermedi. Elise bu konuda gerçeği bilmeyi istemezdi. Chase de şahsen şahit olduğu, genç vampirin acı dolu son anlarının çirkin detaylarını Elise'e anlatacak kişi olmak istemiyordu.

"Biliyorsun, Jonas Camden'in en iyi arkadaşlarından biridir."

Chase, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Elise'in pürüzsüz alnı kırıştı ve bakışlarını kaçırdı. Al-yansıya oynamaya başlamıştı.

"Sence dışarıda bir yerlerde birbirlerini bulmuş olabilirler mi? Belki Cam ve Jonas bir yerlerde beraber saklanıyorlar. Çok korkmuşlardır, belki güneşten saklanacak bir korunağa ihtiyaçları vardır. Havanın kararmasına birkaç saat kaldı. Belki bu gece iyi haberlerini alırız."

Chase kendini masanın diğer tarafında bulana kadar, hareket ettiğini fark etmemişti bile. Elise'den sadece birkaç adım uzaktaydı. "Camden'i bulacağım. Sana söz verdim. Sana yemin ederim Elise onu güvenle eve, senin yanma getirmeden durmayacağım."

Genç kadın başını hafifçe salladı. "Elinden geleni yaptığını biliyorum. Fakat Cam'i bulmak için ne kadar fedakârlıkta bulunduğunun da farkındayım. Birimdeki işini ne kadar sevdiğini biliyorum ama şimdi birlikteki o tehlikeli tiplerle..."

Chase usulca, "Sen bunlarla kafanı yorma," dedi, "kararlarımın sorumluluğu bana ait. Ne yaptığımın ve neden yaptığımın farkındayım."

Elise bakışlarını ona çevirdiğinde gülümsüyordu. Bu Chase'in açgözlülükle üzerine atladığı ve çok önem verdiği bir konuydu- "Sterling, senin ve kocamın zaman zaman sorun yaşadığınızı biliyorum. Quentin bazen çok... katı alabiliyordu. Birimdeyken senin üzerine çok geldiğini de biliyorum. Ama sana, tanıdığı herkesten daha fazla saygı duyuyordu. Senin en iyisi olduğunu, muhteşem bir ajan olma potansiyelin olduğunu söylerdi. Sana ifade etme konusunda sorunları olsa da sana çok önem veriyordu." Elise derin bir soluk aldı ve aceleyle verdi. "Eminim bizim için yaptıklarından dolayı, tıpkı benim gibi o da sana minnettar kalırdı."

Chase Elise'in lavanta rengi sıcacık gözlerine bakarken, oğlunu ona geri getirdiği anı hayal etti. Sırfonu mutlu etmek için taşıdığı bir ödül gibi olacaktı. Sevinç gözyaşları ve duygusal kucaklaşmalar olacaktı. Elise'in sonsuz bir rahatlamayla boynuna dolanan kollarını ve sanki kahramanymış gibi ona bakan nemli gözlerini şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Onun kurtarıcısı olacaktı.

Bu tablo için yaşıyordu artık.

Kendini bile şaşırtan bir şiddetle arzuluyordu o anı.

Chase ona biraz daha yakınlaşmaya cesaret ederek, "Yalnızca mutlu olmanı istiyorum," dedi.

Bir an utançla farklı bir gerçeklik hayal etti. Bu gerçeklikte, Elise'in yas kıyafetleri ile çok sevdiği ve kaybettiği güçlü eşinin anıları yoktu. Elise Chase'in bebeğini taşıyordu ve zarif bedeni, hamilelikle yuvarlak kıvrımlar kazanmıştı. Chase ona sevip büyüteceği bir erkek evlat veriyordu. istese ona bütün dünyayı verirdi.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun Elise."

Elise duyduklarından utanmış gibi mahcup bir ses çı-

kardı. "Umursuyor olduğun için şanslıyım. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Özellikle de bugünlerde."

Chase'e yaklaşıp elini omuzlarına koydu. Ona çok hafifçe temas ediyordu ama Chase'in her tarafının ateşler içinde kalmasına yetmişti. Elise parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarının kenarına dokundurduğunda Chase'in soluğu kesilmişti. Öpücük kısacık ve kalp kırıcı ölçüde alelaceleydi.

"Teşekkür ederim Sterling. Senden daha iyi bir kayınbirader hayal edemezdim."

Tess, North End kahve dükkânının pasta vitrinini dikkatle inceliyordu. En sonunda, karamel soslu yedi katlı kekke karar kaldı. Normalde kendini pek şımartmazdı ve aslında sıkışık maddi durumunu göz önüne alırsa, şımartmaya başlamak için doğru bir zaman değildi. Ama çok uzun uykusuz bir geceden ve geçirdiği zor bir iş gününden sonra, hiç vicdan azabı çekmeden kahvesini yudumlayıp kekinin keyfini çıkaracaktı. Tabii belki bir an vicdan azabı çekecekti ama karamel sosu diline değdiği anda o vicdan azabı uçup gidecekti.

Tess arkasından derinden gelen bir erkek sesi duydu. "Onu ben ödüyorum."

Bir anda kasıldığını hissetti. Yalnızca bir kere duymuş olmasına rağmen, o güzel aksanlı derin sesi tanıdı.

"Dante," dedi arkasını dönerek ve onunla burun buruna geldi. "Merhaba."

Dante, "Merhaba," diyerek gülümsedi. Tess'in kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı, "izin verirsen ben ödemek isterim bu... Tanrım sakın bana bunun öğlen yemeğinden olduğunu söyleme."

Tess gülerek başını salladı. "Öğlen yemeğimi klinikte yedim. Ve hayır ödemene hiç- "

"Israr ediyorum," diyerek kasiyere yirmilik bir banknot uzattı ve para üzerini almadı. Dante bütün ilgisini Tess'e odakladığından, güzel kasiyerin kendine attığı neşeli bakışı fark etmemişti bile. Dante'nin muhteşem bakışlarının yoğunluğu, daha doğrusu tüm varlığı, sanki aşırı sıcak salondaki kalan havayı da içine çekmişti.

Tess, "Teşekkürler," diyerek kekini ve kâğıt bardaktaki kahvesini tezgâhtan aldı.

"Sen bir şey almayacak mısın?"

"Şeker ya da kafein kullanmıyorum. Pek bana göre değil." "

"Gerçekten mi? Bunlar işlemeyi en sevdiğim suçlarımdır."

Dante'nin boğazından mırıltıyı andıran hafif bir ses çıktı. "Peki diğerleri nedir?"

Tess çabucak, "Genelde çalışmak," dedi. Yüzünün kızardığını hissedince, peçete almak bahanesiyle tezgâha döndü. Hafif bir elektrik çarpması hissi veren o tuhaf yanma, ensesinden aşağılara inmeye başlamıştı. Tess bu hissi her bir damarında ve hatta iliklerinde hissediyordu. Tess konuyu değiştirmek için uğraşırken, Dante'nin kahve dükkânının kapısından onu rahat bir tavırla izlediğini fark etmişti. "Seni burada görmek sürpriz oldu Dante. Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

"Pek uzakta değil. Ya sen?"

"Sadece birkaç sokak aşağıdayım." Serin akşam havasında yan yana yürüyorlardı. Böyle yan yana dururlarken, Tess'in aklı ister istemez müzedeki garip ve cinsellik yüklü karşılaşmalarına gitti. Aslında geçen gecedan beri, birlikte

geçirdikleri o muhteşem birkaç dakika neredeyse aklından hiç çıkmamıştı. Bazen yalnızca hayal mi gördüm diye düşünüyordu. Yaşadıkları Tess'in zihninde yarattığı bir çeşit fantezi miydi? Belki de ama o kadar gerçekti ki ona dokunabilmişti. Şu anda da dokunmayı o kadar çok istiyordu ki...

Tess ürperdiğini ve gerginleştğini hissediyordu. Hissettiği arzular daha da güçlü bir hal almadan önce kaçıp uzaklaşma ihtiyacı duyuyordu.

Kahvesini ona doğru kaldırarak, "Pekâlâ," dedi, "kafein ve şeker bombardımanı için tekrar teşekkürler, iyi geceler."

Kaldırımında ilerlemeye başladığında Dante uzanıp koluna dokundu. Adamın dudakları kendinden hoşnut, neredeyse şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Benden sürekli kaçmaya çalışıyorsun Tess."

Oyle mi yapıyordu? Ayrıca niye kaçmayacaktı ki? Onu tanımıyordu bile. Tanıdığı kadarıyla da adam hislerini altüst etmeyi başarıyordu. "Senden kaçmaya çalışmıyorum-»

"O zaman seni eve bırakmama izin ver."

Montunun cebinden ufak araba kumandasını çıkararak düğmesine bastığında, yolun karşısına park edilmiş siyah Porsche bir ses çıkardı ve farları yanıp söndü. Tess, güzel araba, diye düşündü. Nedense adamın bu kadar şık, hızlı ve pahalı bir araç kullanmasına hiç şaşırmamıştı.

"Sağol ama gerçekten... hiç gerek yok. Hava çok güzel, ben de biraz yürümek istiyordum."

"Sana katılabilir miyim?"

Eğer her zamanki fazlaca özgüvenli ve baskın tavrıyla sorsaydı Tess anında reddederdi. Ancak adam çok kibar bir

şekilde izin **istiyordu**. Sanki Tess'in sınırlarını biliyor gibiydi. Aslında Tess, bu akşau her zamankinden daha fazla yalnız **kalmak** istiyorduysa da onu ekmek **için** bir bahane **düşündüğünde** ağzından hiçbirini çıkarmayı başaramadı. "Şey... tabii. Yani **eğer** istiyorsan."

"Paha **fazla** istediğim bir şey **yok**."

Kaldırımında yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. North End'in turistler ve sokak sakinleriyle dolu sokaklarında gezinirken, eski muhitin keyfini çıkaran sıradan bir çifte benziyorlardı. Uzun bir süre her ikisi de konuşmadı. Tess kahvesini yudumlarken, Dante de etrafı gergin bir şekilde keskin **gözleriyle** süzüyordu. gerçi Tess yanlarından geçen hiç kimseden bela titreşimleri almamıştı ama Dante'nin her türlü duruma hazırlıklı bir tetikte olma hali vardı.

"Bana ne işle uğraştığını hiç söylemedin. Polis falan inisin?"

Yürümeye devam ederlerken Dante yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ben bir savaşçıyım."

"Savaşçı mı?" Tess adamın kullandığı eski tabire biraz şaşırmıştı. "Tam olarak ne oluyorsun yani. Ordu? özel Birlik? Koruma?"

"Bir bakıma hepsinden biraz. Ama inan bana iyi insanların tarafındayım, Tess. Kardeşlerim ve ben düzeni korumak adına yapılması gereken her şeyi yapıyoruz. Zayıfve masumların güçlü ve yozlaşmış olanlara av olmaması için uğraşıyoruz."

Tess adamın söylediklerinde ciddi olup olmadığından emin olamasa da gülmemişti. Kendini tarifedişi, akla eski adalet ve asalet ideallerini getiriyordu. Sanki kendini onur şövalyesi gibi tanımlamıştı. "Daha önce başka birinin özgeçmişinde gördüğüm bir iş olduğunu söyleyemem. Beni

sorarsan özel muayenehanesi olan normal bir veterinerim."

"Peki ya erkek arkadaşın? O ne iş yapıyor?"

Tess, "Eski erkek arkadaşım... Ben'le bir süre önce ayrıldık," dedi.

Dante yürümeyi keserek ona baktı. Yüz hatlarına karanlık bir gölge düşmüştü. "Bana yalan mı söyledin?"

"Hayır, davete onunla geldiğimi söyledim. Erkek arkadaşım olduğunu sen düşündün."

"Ve sen öyle düşünmeme izin verdin. Neden?"

Tess emin değildi, omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki de sana doğruyu söyleyecek kadar güvenmiyordum."

"Şimdi güveniyor musun yani?"

"Bilmiyorum, insanlara pek kolay güvenmem."

Dante artık ona her zamankinden daha yakından bakarak, "Ben de," dedi. Yürümeye devam ettiler. "Söylesene bu... Ben'le nasıl tanıştınız?"

"Birkaç sene önce tanıştık. Kliniğime gelmişti. Benim için iyi bir arkadaş oldu."

Dante homurdandı fakat bir şey söylemedi. Biraz ötede Charles Nehri başlıyordu, burası Tess'in en sevdiği yürüyüş yollarından biriydi. Tess ilerleyerek caddeyi geçti ve nehrin etrafında kıvrılarak ilerleyen parke döşeli yollardan birine çıktı.

Karanlık suları hızla akan Charles Nehri'nin yanında yürürlerken Dante, "Söylediğin şeye gerçekten inanmıyorsun," dedi. "Sana iyi bir arkadaş olduğunu söylüyorsun ama dürüst değilsin. Bunu söylerken bana karşı da kendine karşı da dürüst değilsin."

Tess kaşlarını çattı. "Ne düşündüğümü nereden biliyor olabilirsin ki? Beni tanımıyorsun bile."

«O zaman yanıldığımı söyle bana."

Tess öyle olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ama gözlerine kilitlenmiş bakışları gördüğünde hiçbir şey söyleyemedi. Kendini çıplak gibi hissetmişti. Gerçekten biliyordu. Tanrım, nasıl olur da aralarında böyle güçlü bir bağ olabilirdi? Nasıl oluyor da bu adam içini böyle açıkça görebiliyordu? Bu şeyi - bu anı, bu bağ - müzede de hissetmişti.

Tess sesini serin gecede iyice alçak tutarak, "Dün gece, sergide... beni öptün," dedi.

"Evet"

"Sonra da hiç bir şey söylemeden ortadan kayboldun."

"Gitmem gerekiyordu. Eğer gitmesem, öpmekten öteye geçmem gerekecekti."

"Kalabalık bir davetin ortasında mı?" Dante inkâr edecek bir şey söylemedi. Dudaklarındaki davetkâr gülümseme, Tess'in damarlarına ucu alev alev yanan oklar göndermişti. Tess şaşkın şaşkın başını salladı. "Niye öpmene izin verdim onu bile bilmiyorum."

"Öpmemiş olmamı mı isterdin?"

"Ne isteyip istemediğimin bir önemi yok."

Tess artık hızlanmıştı. Yürüyüş yolunda Dante'nin önüne geçmişti.

"Sürekli kaçıyorsun Tess."

"Kaçmıyorum..." Sesindeki öfkeye kendisi de şaşırmıştı. Ve gerçekten de kaçmaya çalıştığını fark etti. içindeki her şey ona bir mıknatısmış gibi çekilse de ayakları onu, bu adamdan mümkün olduğunca uzağa taşımaya çalışıyordu. Durmak için kendisini zorlaması gerekti. Dante yanına gelip onu kendine doğru çevirene kadar olduğu yerde hareketsizce bekledi.

"Hepimiz bir şeylerden kaçırız, Tess."

Tess elinde olmadan gülümsedi. "Sen bile mi?"

"Evet. Ben bile." Dante bakışlarını nehre çevirdi. Sonra başını hafifçe sallayarak tekrar Tess'e baktı. "Hatta en doğrusunu duymak ister misin? Ben tüm yaşamım boyunca kaçtım, senin hayal edebileceğinden çok daha uzun bir süre bu."

Bu Tess için biraz inanılmazdı. Elbette onun hakkında çok az şey biliyordu fakat tanıdığı kadarıyla, onu tek bir kelimeyle tarifetmesini isteseler seçeceği kelime herhalde *korkusuz* olurdu. Tess kendinden böylesine emin bir adamı bir saniye olsun korkutacak bir şeyi hayal edemiyordu.

"Neyden kaçtın Dante?"

"Ölümden." Dante bir an sustu. Düşünceli görünüyordu. "Bazen eğer sürekli hareket halinde olursam, bir yere demir atmamı sağlayacak bir umut olmazsa, beni yaşlatacak bir şey olmazsa belki de gerçekten..." Karanlık geceye doğru bir küfür savurdu. "Bilmiyorum. Aslında ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım kaderi aldatabileceğimizi sanmıyorum."

Tess kendi yaşamını düşündü. Uzun süredir onu kovalayan lanet geçmişini düşündü. Ondan kaçmaya çalışıyordu fakat hep oradaydı işte. Hiçbir zaman gerçek bir yaşamı olmasına izin vermeyecek lanet; bu lanet yaptığı her şeyi, aldığı her kararı gölgeliyordu. Şimdi bile, artık devam etme ve yeniden başlama vakti geldi mi acaba, diye düşünürken o gölgeyi üzerinde hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun Tess? Neyden kaçıyorsun?"

Tess cevap veremiyordu. Sırlarını koruma ihtiyacıyla, onları yargılamadan dinleyecek biriyle paylaşma arzusu arasında gidip geliyordu. Onu affetmese de en azından,

belki onu şu andaki duruma getiren şeyi anlayabilecek birine gerçekten ihtiyaçı vardı.

"Sorun değil," dedi Dante usulca. "şimdi anlatmak zorunda değilsin. Hadi gel bir bank bulalım da şeker ve kafeinin tadım çıkar. Bir kadım en sevdiği suçlarından alıkoyduğumun söylenmesine izin veremem.

Tess'in yoğun karamel kaplı keki yemesini izledi. Genç kaduı nehir kenarında oturdukları bankta keyiflenmeye başlamıştı. Dante'ye de biraz teklifetmişti. İrkı bu ham insan gıdalarından bir lokmadan fazla tüketemese de Dante, Tess'ın müthiş keyfini paylaşmak istediğinden yapış yapış çikolatalı pastadan bir parça almıştı. Ağır, hatta mide bulandıracak kadar şekerli pastayı ağzında evirip çevirirken dudaklarında gergin bir gülümseme vardı.

Tess, "Harika değil mi?" diyerek çikolata bulaşan parmaklarını ağzına sokarak teker teker yalayıp temizlemişti.

Dante, "Muhteşem," dedi, Tess'i kendi ırkına özgü bir açlık hissiyle seyrediyordu.

"İstersen bir parça daha verebilirim."

Dante geri çekilerek başını salladı ve, "hayır, hepsi senindir. Afiyet olsun," dedi.

Tess pastayı yedikten sonra kahvenin de kalanını da bitirdi. Boş kutuyu ve bardağı çöp kutusuna atmak için kalktığında, önlerinden iki ufak kahverengi köpeğiyle yaşlı »ir adam geçiyordu. Tess yaşlı adama bir şeyler söyledi ve eğilerek köpeklerin üzerine tırmanmasına izin verdi.

Dante, iki ufak yaratık Tess'in dikkatini çekmek için yuvarlanıp tepinirken genç kadının kahkahalarını izledi, laante'ni aşmakta hâlâ çok zorlandığı o sert kalkan o anda gitmişti. Kısa süren bir-iki dakika boyunca, Tess'in korku ya da güvensizlik hissi taşımadığında gerçekte nasıl olduğunu görebilmişti.

Muhteşemdi, Ve Dante bir an, onun hiç sakınmadan saldığı neşeye **maruz** kalan iki soytarıya karşı büyük bir kıskançlık hissetti.

Ayağa kalkarak onların yanına gitti. Yaşlı adama başıyla selam verdi. Yaşlı adam da selam vererek köpekleriyle ilerlemeye başladı. Tess ayağa kalktı. Sahiplerinin peşinde ilerleyen iki yaratığın ardından bakarken neşeyle bakmaya devam ediyordu.

"Hayvanlarla aran çok iyi."

Tess, "İşimin gereği," dedi. Sanki neşesini açıklamak zorundaymış gibiydi.

"İşinde iyi olduğun çok belli."

"Hayvanlara yardım etmeyi seviyorum. Sanırım bana kendimi... işe yarar hissettiriyor."

"Belki bir ara kliniğine uğramalıyım."

Tess bir an şaşırdı. "Evcil hayvanın var mı?"

Dante hayır demesi gerektiğini biliyordu ama Tess'i o iki saçma tüy yumağıyla oynarken görmüştü ve ona öyle keyifli bir şeyler yaşatabilmeyi diliyordu. "Bir köpeğim var. Onlardan."

"Gerçekten mi? Adı nedir?"

Dante boğazını temizlerken, bir yandan da yaşamak için kendine ihtiyaç duyan gereksiz bir yaratığı olsa ona ne isim vereceğini düşündü, "Harvard," dedi. Sadece kendinin bileceği komik durum karşısında gülümsemişti. "Adı Harvard."

"Onunla tanışmayı gerçekten isterim Dante." Sert bir rüzgâr esti ve üşüyerek kollarım ovuşturdu. "Saat bir hayli geç oldu. Sanırım artık eve gitsem iyi olur."

Dante, "Tabii elbette," diyerek başını salladı. Bir taraftan da Tess'in biraz sempatisini kazanmak için hayali bir

taraftan, onunla biraz daha vakit geçirmek için güzel bir bahane olabilirdi bu. Böylece Kızıl ve eski arkadaşının dayımdaki rolü hakkında neler bildiğini öğrenebilirdi.

«Yürüyüşümüz çok hoşuma gitti Dante.»

"Benim de."

Tess yüzünde üzgün bir ifadeyle yere baktı.

"Ne oldu?"

"Hiç... sadece... bu gece güzel bir şeyler olmasını pek beklemiyordum. Pek hoşlandığım günlerden biri olmadı."

"Neden?"

Tess başını kaldırarak ona baktı ve belli belirsiz omzunu silkti. "Bugün doğum günüm."

Dante gülümsedi. "Ama bu harika bir şey."

"Genelde kutlamam. Biraz kötü bir çocukluk ortamım olduğunu söyleyebilirim. Önemli bir şey değil gerçekten."

Önemliydi. Gerçekten önemliydi. Aralarındaki kan bağı olmasa da Dante çok eskide kalmış bir yaranın ona hâlâ acı vermekte olduğunu anlayabilirdi. Onun acısına ve bu acının kaynağına dair her şeyi bilmek istiyordu. Tess'in en ufak bir mutsuzluk hissettiği düşüncesi karşısında bile koruma içgüdülerini ayağa kalkmıştı. Fakat Tess ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Onları tekrar caddeye, Tess'in sokağına götürecek yolda ilerlemeye hazırlanıyordu. Dante uzanarak genç kadının elini elinin arasına aldı. Gidişini biraz olsun ertelemek istiyordu. Aslında istediği, onu kollarının arasına almak ve öylece tutmaktı.

"Her gününü kutlamalısın bence Tess. Özellikle de böyle bir günü. Bu gece yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Tess gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Güzel gözleri sokak lambasının altında sıcacık parlamış, dolgun dudaklarına güzel bir tebessüm yayılmıştı. Dante ona daha yakın olma arzusunun önüne geçemiyordu artık. Parmaklarının arasındaki eli sıkarak genç kadını yavaşça kendine çekti.

Dante ona karşı hissettiği arzuyla genç kadının güzel yüzüne baktı. "Opücüksüz doğum günü olmaz."

Suratına çarpılan bir kapı misali Tess'in yüzündeki değişimi gördü. Genç kadın donmuş kalmış, gerilmiş ve ondan uzaklaşmıştı. "Doğum günü öpücüklerinden hoşlanmam." Tess soluksuz kalmış bir ses tonuyla konuşmuştu "Ben yalnızca... sanırım gitsem iyi olur."

"Tess, özür dilerim- "

"Gitmem gerek." Tess çoktan arkasını dönmüş ve ilerlemeye başlamıştı. Sonra biraz daha hızlanarak, nerdeyse koşarcasına uzaklaşmaya başladı. Dante ise ardında dikilip kalmış, az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

BÖLÜM 14

Chase, arabasıyla birliğin malikânesinden çıkarken öfkeden delirmek üzereydi. Bu gece devriyeye çıkamıyordu. Bütün savaşılar yalnız görevlere çıkmışlar, Chase'e tek başına öldürmesi gereken boş saatlerden başka bir şey bırakmamışlardı.

Dün gece Camden'in arkadaşının ölümüne şahit olmak onu hâlâ için için yiyordu. Aynı zamanda bu olayla, yegenini tek parça eve getirmeyi umut ediyorsa elini çabuk tutması gerektiğini de fark etmişti. Dante'yle devriyeye çıktığı gece beraber gittikleri bazı yerlerin önünden geçti. Bu mekânlar hem vampirlerin hem de insanların gittiği, kimi popüler kimi daha az bilinen yerlerdi.

Sokakları ve limanı dolaşarak Camden'i aradı. Ona veya arkadaşlarına ait bir iz bulabilmek için her tarafı kolaçan ediyordu. Saatler olmuştu ancak hiçbir şey bulamamıştı.

Arabasını Çin Mahallesi dolaylarında bir yere park etmiş tam barınağa dönmeye karar vermişken, Yeni Nesil Soylusu iki genç vampirin ve birkaç genç dişinin hemen arabanın önünden geçerek üzerinde isim falan yazmayan bir kapıdan içeri girdiklerini gördü. Chase Lexus'un kon-

t ağını kapadı ve araçtan indi. onun girdiği mekâna yak-
taştıkça içenden yüksek sesli bir müzik duyulmaya başla-
mıştı. Kapıyı açarak içeri süzüldü.

Uzun ve loş aydınlanmış bir merdivenin sonunda **bir kapı daha vardı. Bu kapının hemen Önünde** insan **bir ko-**
tuma vardı. Aua Chase **korumanın eline on dolar sıkış-**
tırdıktan sonra **içeri** girmekte sorun yaşamadı.

Chase içendeki kalabalık kulübe adını attığı anda, yük-
sek ve gümbürdeyen bas sesi kulaklarını kapladı. Baktığı
her yerde birileri vardı. Dans edenler pistin ortasında sal-
lanan devasa bir kitle halindeydiler. Chase kalabalığı yara-
rak ilerlerken, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar altında
herkese bakmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarıyla dans eden sarhoş bir dişiye çarptı. Bir
özür mırıldandı ama kız muhtemelen müzik sesinden onu
duymamıştı bile. Chase ellerinin kızın sıkı yuvarlak kalça-
larında olduğunu fark etti. Safça bir niyetle kızını düşmesin
diye tutuyordu.

Kız emdiği lolipoptan daha parlak kırmızı dudaklarını
yalayarak Chase'e davetkâr bir tavırla gülümsedi. Chase
iyice sokulup vücudunu ona sürterek seksi bir şekilde dans
etmeye başlamıştı. Chase önce kızın ağzına, sonra incecik
beyaz boynuna baktı.

Damarlarında dolaşan kanın hızlandığını ve atehinin
yükseldiğini hissediyordu,

Gitmesi gerekiyordu. eğer Caniden burada bir yerler-
deyse onu bulma ihtimali çok düşüktü. Çok fazla insan ve
gürültü vardı.

Dişi kollarını onun omuzlarına dolayıp göğsünün üze-
rinde gezdiriyor, bacaklarını bacaklarının arasına sokma-
ya çalışıyordu. **Giydiği** etek şaşılacak derecede kısaydı, o

kadar kısaydı ki kız arkasını dönüp kalçasını Chase'in kasklarına dayadığında altında iç çamaşır olmadığı rahatlıkla belli olmuştu.

hatırt aşkına.

Buradan hemen çıkması gerekiyordu.

Chase arkasından sarılan bir çift kol daha hissetti. Kızın arkadaşlarından biri de oyuna katılmaya karar vermişti. Üçüncü bir kız daha aralarına girerek ilk kıza uzun ve ıslak bir öpücük verdi. Öpüşürken her ikisi de Chase'e bakıyor, dillerini yılan misali birbirlerininkine doluyorlardı.

Erkekliği hemen sertleşti. Arkasındaki dişi, ellerini aşağılara indirerek becerikli ve sabırsız parmaklarıyla pantolonunun üzerinden organını ellemeye başladı. Chase gözlerini kapadı. Hissettiği şehvet uzun süredir doyurmadığı başka bir ihtiyaçla birleşmişti. Açlıktan ölmek üzereydi. Vücudu hem tatmin olma hem de rahatlama arzusuyla yanıyordu.

iki dişi Chase'in dudaklarını paylaşırken etraflarındaki kalabalık dansa devam ediyor, tam ortalarında gerçekleşen seksi gösteriyi umursamıyorlardı. Üstelik Chase ve grubu yalnız değildi. Chase çevrede birden fazla çiftin meşgul olduğunu, birden fazla vampirin de çeşitli Konaklardan beslendiklerini görüyordu.

Chase boğuk bir hırıltıyla ellerini ilk dişinin kısa eteğinin altına kaydırды, ince kumaşı sertçe kaldırarak aç gözlerle bakmaya başladı. Aynı anda kızın arkadaşlarından biri dil

ini Chase'in boynunda gezdirmeye başlamıştı.

Chase pantolonunun içindeki kabarıklığı ilk kıza doğru bastırırken, dişlerinin de uzadığını hissediyordu. Diğer iki dişi pantolonunun fermuarını açıp Chase'in penisini kavrayarak okşamaya başladılar. Chase'in içindeki seks ve

beslenme **arzusu doruğa ulaşmıştı**. Sert bir hareketle d' j **lerden birini omzundan** kavrayarak önünde eğilene kada **aşağı bastırdı**. **Dişi Chase'in** önünde diz çökerek organım **ağızına aldı**.

Dişi Chase'in penisini sertçe emerken diğer dişi Chase'in eliyle kendi orgazmına doğru ilerliyordu. Chase üçüncü dişiyi ağızına doğru çekti. Uzamış dişleri penisten daha şiddetli zonkluyordu. Açlık gözbebeklerini uzatırken görüşü keskinleşip tüm duyuları artıyordu. Dişinin boynunu ağızına yaklaştıtırırken ağızını araladı ve hızla kapadı. Kızın boynunda bîr damarı açmış ve dişlerinin arasından ılık, bol kanı emmeye başlamıştı.

Chase hızla, hatta üstün körü beslendi. Çünkü kontrolünü böyle kaybetmesi mide bulandırıcıydı. Ancak kendine hâkim olamıyordu. Konak olan dişinin damarından aldığı her yudumla rahatlayan açlığı, kasıklarında biraz daha sertleşmeye sebep oluyordu. Bir eliyle dizlerinin üzerindeki dişinin saçlarını kavradı ve itişini sertleştirdi. Artık patlama noktasına gelmişti...

Öfkeli bir son darbeyle zirveye ulaştı. Ağızı hâlâ Konak olan dişinin boğazına saplıydı. Dilini dişlerinin açtığı yaranın üzerinde gezdirerek onları kapadı. Diğer kız ise kendi orgazmıyla soluk soluğaydı. Üçü de daha fazlası için sızlanıp inleyerek ona sürtünüyorlardı.

Chase yaptığı şeyden tiksinerken üzerindeki elleri iteledi. Elini kaldırarak Konağının alnına götürdü ve yaşadıklarına dair anıları sildi. Sonra aynı şeyi diğer ikisine de yaptı. Oradan derhal çıkmak istiyordu. Chase pantolonunu eski haline getirmeye çalışırken sırtında bir ürperti hissetti.

Odada bir yerlerde onu takip eden bir bakış vardı. Mü-

dahaletinin kaynağını bulmak için kalabalığı taradığında birlik üyelerinden biriyle göz göze geldi.

Şiddete dayalı ve zorbaca bir adalet, diye nitelendirdiği yaşam biçimini sürdüren Soylu grubundan kendini üstün görmek buraya kadardı demek!

Tegan alçaltıcı kontrol kaybının ne kadarına şahit olmuştu? Muhtemelen hepsine fakat vampirin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tegan yalnızca soğuk ve ıtadesiz gözlerle ona bakmıştı.

Savaşçı ona bir an daha baktıktan sonra arkasını döndü ve mekândan çıktı.

Bilgisayar ekranında, parlak gözbebeklerini çevreleyen bir çift parlak sarı şerit Dante'ye bakıyordu. Yaratığın ağzı sonuna kadar açılmış ve yukarı doğru kıvrılmış dudakları, oldukça etkileyici bir sıra sivri dişi ortaya çıkarmıştı. Ona göre öfkeli bir hırlama görülmüştü karşıdaki ama fotoğrafın altındaki başlıkta yaratık için şöyle yazıyordu; *sizinle hemen evinize gelmek isteyen tatlı ve cana yakın bir prenses.*

Dante, "Tanrım" diye mırıldandı. Fotoğrafa çok itici gelmişti. Dışarıda Issız avına çıktığı her gece, ayın öfkeli korkunç bakışı görüyordu.

Lanet olsun bazen açken aynaya baktığında, kendi yansımada bile aynı korkunç bakışları yakalıyordu. Açlık, şehvet veya öfke kendine de aynı ilkel doğayı kazandırıyordu. Gördüğü kâbus görüntüler de ayın etkiyi yaratıyordu. Gözbebekleri uzayıp sivrileşiyor, açık kahve gözleri öfkeli amber gözlere dönüşüyor ve diş etleri yarılacak dişleri uzuyordu.

Daha bugün, o berbat imgelerden birini görmüştü. Kabus onu öğlen uykusundan fırlarcasma kaldırmış, sonraki birkaç saat boyunca bile kendine tam olarak geleme, mıştı. Lanet görüntüleri son zamanlarda daha sık görmeye başlamıştı. Şiddetleri de giderek artıyordu. Uyandıktan sonra çatlarcasıua ağrıyan başı da cabasıydı.

Dante web sitesinde *Kediler* kategorisini atlayarak *Köpeklerce* geçti. Sahip arayan hayvanlar bölümünü tıklayarak fotoğrafları hızlıca taradı. Aslında birkaç tanesi gerçekten umut vaat ediyordu. Özellikle de *özel bakıma ihtiyaç duyan ve son yıllarını geçireceği sıcak bir yuva hayali kuran* mahzun suratlı Barney adlı av köpeği.

Dante'nin de uzun vadeli bir şey peşinde olmadığı düşünülürse Barney gerçekten işine yarayabilirdi.

Dante cep telefonunu açarak hayvan barınağının numarasını tuşladı. Ağır Boston aksanıyla konuşan bir kadın, telefona beşinci çalışta cevap verdi. Ağzında bir sakız olduğu belliydi.

"Doğu Yakası Hayvan Kurtarma, nasıl yardımcı olabilirim?"

Dante, "Hayvanlarınızdan birine ihtiyacım var," dedi.

"Pardon?"

"Web sitenizdeki köpek, yaşlı olan. Onu istiyorum."

Bir an sessizlik oldu. Yüksek sesle şaklatılan bir sakız sesinden sonra, "Ahh! Baahney'i diyorsunuz?"

"Evet, onu diyorum"

"Eee... üzgünüm ama o çoktan evlat edinildi. Hâlâ sayfamızda mıymış? Arkadaşlar siteden onun resmini çıkarmayı unutmuş olmalı. Nasıl bir köpek arıyorsunuz? Ev< ihtiyacı olan bir sürü başka dostumuz var."

"Benim bu gece bir hayvana ihtiyacım var."

Sekreter şaşırarak tuhaf bir sesle güldü. "Bee... biz pek öyle çalışmıyoruz. Gelip başvuru formu doldurmanız gerek, sonra görevlilerimizden biriyle tanış- "

"Ödeme yapabilirim."

"Şeyy... bu çok güzel, çünkü bakım hizmetleri için ufak bir bağış gerçekten- "

"Yüz dolar yeter mi?"

"Şey..."

Dante miktarın ne olduğunu umursamıyordu, "iki yüz?" diye sordu. "Benim için gerçekten önemli."

"Evet," dedi kadın, "ben... şey... anlıyorum."

Dante sesini alçaltarak telefonun diğer ucundaki basit insan zihnine odaklandı. "Bana bu konuda yardımcı olun. Hayvanlarınızdan birine gerçekten ihtiyacım var. Şimdi... biraz düşünün ve bana ne yapabileceğinizi söyleyin."

Kadın kısa süren çekimser bir sessizliğin ardından konuştu. "Şey, bakın... aslında kovulmama bile neden olabilir ama daha bugün gelen bir köpek var. Henüz incelenmedi. Ama pek iyi durumda olduğu söylenemez. Ve size karşı dürüst olacağım, pek güzel bir şey de değil. Şu anda ona verebileceğimiz yerimiz de yok. Yani açıkçası sabahleyin uyutulacakların listesine yazıldı."

Dante saatine bakarak, "Onu alırım," dedi. Saat daha beşi biraz geçmişti ama New England'in konumu sağ olsun karanlık çoktan çökmüştü. Harvard'in karargâha gelmesine daha dört saatten uzun bir süre vardı. O gece çıkacakları devriye için buluşmadan önce, işlerini halledecek yeteri kadar vakti vardı. Ayağa kalkarak paltosunu ve anahtarlarını aldı. "Şimdi çıkıyorum. Yirmi dakika içinde oradayım."

"Tamam. Aslında beş buçukta kapatıyoruz ama sizi

beklerim. Gelince Rose'u sorun. Rose benim bu arada." Kadın sakızını tekrar şaklattı. Çenesinin sakız sesi eşliğinde hızla açılıp kapanması telefonda rahatça duyuluyordu. "Ve şey... para konusunda, iki yüz dedik değil mi? Nakit ödeyebilirsiniz değil mi?"

Dante kapıya doğru ilerlerken, "Olmuş bilin," dedi.

BÖLÜM 15

Tess bilgisayar ekranındaki son meblağı iki kez kontrol etti. Miktarın doğru olduğundan emin olduktan sonra, tuşa basarak para transferini tamamladı. Kliniğin vadesi geçmiş faturaları artık ödenmişti ama bu kez de hesabı yaklaşık 1000 dolar azalmıştı. Ve önümüzdeki ay aynı faturalar yine gelecekti.

"Hey, Tess?" Nora açık kapıda durmuş çekimser bir havayla kapıyı çalmıştı. "Böldüğüm için üzgünüm ama saat neredeyse altı oldu ve benim yarınki sınava çalışmak için çıkmam lazım. Kapatmamı ister misin?"

Tess, "Tamam," dedi. Başını ekrandan kaldırmış şakaklarını ovuyordu. "Sağ ol Nora. iyi akşamlar."

Nora ona ve masasının üzerindeki faturalara uzun bir süre baktıktan sonra, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet" dedi Tess. Yüzüne güvenli bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak, "Evet, elbette her şey yolunda," diye tekrarladı.

"Dükkân sahibinin notunu gördüm bugün. Kira ilk sene bittiği için zamlanıyor, öyle mi?"

Tess başını salladı. "Sadece yüzde sekiz."

Aslında gerçekten fazla bir artış değildi fakat bile masraflarla zar zor baş edebiliyordu. Tarifesine hem, bir zam yapmazsa gelen kira zammı, tabuta çakılan Çivi olacaktı. Ama tarifesine zam yaparsa da müşterilerinin yarısını kaybedecekti, her iki seçenekte de batıyordu. Tek mantıklı alternatif, kliniği kapatıp yeni bir yerde başlamak-tı.

Aslında Tess bu alternatiften hiç korkmuyordu, sonuçta taşınmaya da alışkındı. Bazen her şeye yeni bir yerde bas, lamanın, aynı yerde didinip durmaktan daha kolay olduğunu düşünürdü. Hâlâ yumuşak iniş yapabilecek bir yer arıyordu. Belki de o yeri hiçbir zaman bulamayacaktı.

"Bak Tess, şey... ben... benim seninle konuşmak iste-diğim bir şey var. Derslerim bu son dönem bir hayli yo-ğunlaştı ve benim biraz derslere ağırlık vermem gerek Nora duraksayarak omuzlarını dikleştirdi. "Burada çalış-mayı gerçekten seviyorum, biliyorsun ama daha fazla za-mana ihtiyacım olacak"

Tess kabul anlamında başını salladı. "Elbette."

"Klinik ve dersler arasında sıkışıp kaldım ve neredeyse nefes almaya vaktim kalmadı. Üstelik babam bir-iki harta içinde evleniyor, yani bir de onun dairesinden taşınmam durumu ortaya çıktı. Neyse annem de baharda mezun ol-duktan sonra California'ya, onun yanına dönmem için ısr rar etmeye başladı ve..."

Tess, "Sorun değil Nora. Gerçekten. Anlıyorum," dedi. Aslında biraz rahatlamıştı.

işteki finansal sorunların bir kısmını Nora'yla paylaştı-ğında, cevap olarak onunla çalışmaya devam etmek istedi-ğini söylemişti. Bu yüzden Nora'ya karşı da sorumlu his-sediyordu. Hatta bazen Tess, kliniği kendinden çok müşr

terilen ve Nora için açık tuttuğunu hissediyordu Yaptığı iste çok iyiydi - bunu biliyordu - ancak burada kurduğu hayatın da bir çeşit saklanma olduğunun farkındaydı. Saklandığı elbette geçmişiydi fakat ayın /amanda, mevcut an ve mevcut /amandan da saklanıyordu, Saklandığı şey yakından incelemeye bile cesaret edemediği bu şeydi.

Siirtkli kaçıyorsun,

Dante tun dün geceki sözleri /ilminde dönüp duruyordu. Durmaksızın bu sözleri düşünüyor, adamın gözlemlerinde haklı olduğunu biliyordu.

Tıpkı onun gibi tess de şayet sürekli hareket halinde olursa ve koşmaya devam ederse hayatta kalabileceğini düşünüyordu. Ama less'in korktuğu ölüm değildi. Onun şeytanları zaten hep yani başındaydı.

Derinlerinde bir yerlerde asıl kaçtığıнын kendisi olduğunu biliyordu.

Masasının üzerindeki kâğıt yığının düzelterek Nora^fyla konuşmaya devanı etti, "Saatlerini ne zaman azaltmayı düşünüyorsun?"

"Şey sanırım sen olur der demez. Zaten maaşımı kişisel hesabından ödemek zorunda kalınan beni çok rahatsız ediyordu."

less, "Bırak o konuları ben düşüneyim," derken sözleri kliniğin ön kapısının açıldığını haber veren çingirak sesleriyle bölündü.

Nora başını çevirerek, "herhalde kargo geldi Ya da ilaç siarişlermuz.

Gidip çıkmadan önce düzenleyeyim."

Nora koşarak odadan çıktı, less giriş salonundan gelen

konuşma seslerim duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra Nora koşar adımlarla odaya döndü. Yanakları kızarmıştı.

duyulmak istemiyormuş gibi kısık bir sesle konuşmuştu.

Tess gülüldü. "Ne?"

-Son dakika hastasına hazır mısınız? Çünkü dışarıda baharın geçeni, geçen inanılmaz adam, elinde açması bir köpeklerle bekliyor"

"Acil durum mu?"

Nora omzunu silkti. "Sanmıyorum. Gözle görülür bir kanama ya da travma yok ama adam bayağı ısrarcı. Özellikle seni istedi. Bir de inanılmaz yakışıklı olduğundan bahsetmiş miydin?"

Tess gülerek, "Evet bahsetmiştin," diyerek masasından kalktı ve beyaz önlüğünü giydi. Kulağının altında yine o yanma hissi başlamıştı. Müzedeki sergide ve dün gece kahve dükkânında Dante'nin yanında dururken hissettiği yanmanın aynısıydı. "Ona hemen geleceğimi söyle lütfen."

"Sorun değil." Nora saçlarını toparlayarak kulağının arkasına sıkıştırdı, süveterini düzeltti ve odadan çıktı.

ndan Dante. Tess lobiden gelen sesi duymadan önce bile gelenin o olduğundan emindi. Dün gece sahilde onu öyle saçına bir şekilde bırakıp kaçtıktan sonra, arkasından geldiğim düşününce heyecanlanmıştı. Tess ellerine bakıp gülümsediğini fark etti.

Tanrım. Bu hormon patlaması kesinlikle kötü haberdi. Bir erkek için bu kadar heyecanlanan tiplerden değildi. Ne var ki Dante, daha tince hiç hissetmediği şeyler hissettiriyordu ona.

Ofisinden çıkarken, "Kendini topla," diye mirildandi

ve hızla koridorda ilerlemeye başladı.

Dante kucağında ufak bir köpeklerle resepsiyon masasına

ntn önünde duruyordu. Nora tezgahın arkasından uzanmış utak köpeği okşuyor, aynı zamanda Dante'ye hoş bir dekolte sunuyordu. Tess flört ettiği için Nora'yı suçlayamazdı. Dante'nin kadınlar üzerinde bir etkisi olduğu muhakkaktı. Tess bile adamın karanlık cazibesine kayıtsız kalamamıştı.

Odaya girdiği anda Dante gözlerini ona kilitledi. Tess soğukkanlı ve etkilenmemiş davranmaya çalışsa da muhtemelen korkunç başarısız bir oyunculuk sergiliyordu. Gülümsemesine engel olamıyordu. Elini yanma hissinin güçlenerek devam ettiği boynuna götürürken parmaklarının titrediğini hissetti.

Dante'nin kollarında, bir deri bir kemik haldeki Teriyer kırmasına bakarken, "Bu Harvard olmalı," dedi. "Onunla tanışmak istediğimi söylediğimde, bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim."

Dante'nin kaşları çatıldı. "Kötü bir zaman mı?"

"Yo! Hayır, sorun değil. Sadece... şaşırdım hepsi bu. Beni durmadan şaşırtıyorsun."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Nora Tess'e havada bir beşlik çarpmak ister gibi bakıyordu.

Tess, "Evet... biz geçen akşam müzedeki davette tanıştık," diye geveledi. "Dün de North End'de karşılaştık."

"Dün sanırım haddimi aştım," dedi Dante. Ona sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi bakıyordu. "Dün gece seni öyle üzme istemedim, Tess."

Tess elini sallayarak önemsiz olduğunu söylemeye çalıştı. Aralarında geçen şeyi tamamen unutmak istiyordu.

Sorun değil, üzülmedim. Gerçekten. Yani sen yanlış bir şey yapmadın. Öyle kaçtığım için asıl ben özür dilemeliyim."

Nora nin bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Tess'in Dante'nin yakınlarında olmasından kaynaklanan gerginliği anlamıştı sanki ve, "Şey,, belki siz ıkiniz biraz yalnız kalmakistersiniz

'tess hızla, "hayır diye cevap verirken, Dante ise sakince onayladı,

Nora bir an duraksadıktan sonra tezgâhtan paltosunu ve çantasını aldı. "En iyisi ben... yarın görüşürüz Tess."

"Tabiî. İyi çalışmalar sana."

Nora'nın sırtı Dante ye dönüktü. TessV bakarak yalnızca ağız hareketleriyle, "Aman Tanrım," dedi ve arabasını park ettiği arka çıkışa doğru ilerledi. Biraz sonra arabanın çalışmasını ve uzaklaşan motor sesini duydular.

O ana kadar Tess Dante'nin varlığıyla o kadar şaşkıncı köpeğin durumunu pek fark etmemişti. Ancak ona baktığında, elinde olmadan hayvan için üzüldü. Kahverengi donuk gözleri yarı kapalıydı. Ciğerlerinden hırıltılı bir ses geliyordu. Sadece dış görünüşünden bile köpeğin acilen bakıma ihtiyacı olduğu belliydi,

Tess, "Ona bir bakabilir miyim?" diye sordu. Dante ve aralarında giderek büyüyen sessizlik dışında odaklanabileceği bir şeyler bulduğuna seviniyordu. Dante'nin kıtasını sallamasıyla Tess steteskobumu önlüğünün cebinden çıkardı ve kulaklarına taktı. "Harvard en son ne zaman veteriner muayenesinden geçti?"

Dante belli belirsiz omuzlarını silkti. "Emın değilim.*

Tess köpeği usulca oııııı kollarından aldı, "C»el bakalım-Sana muayene odalarından birinde biraz daha yakından bakalım."

Dante onları uysal bir sessizlikle takip etti, Tess titreyerek hayvanı çelik masanın üzerine koyduğunda hemen onun

rkasındaydı. Tess steiosköbu köpeğin göğsüne dayadı ve hızla çarpan minik kalbi dinledi. Ciğerden oldukça net duyulan bir hırıltı vardı. Tıpkı tahmin ettiği gibi solunumunda bir sorun vardı. Elini göğüs kafesinin o noktasına koyarak özenle incelediğinde, pire dolu tüylerinin elastikliğini kaybettiğini gördü. "Harvard son zamanlarda çok uyuyor mu? halsizliği var mı?"

"Bilmiyorum."

Tess Dante'nin hareket ettiğini hiç fark etmemişti ama şu anda kolları birbirine değiyordu. Yapılı, sıkı vücudu yanında koruyucu bir duvar gibi yükseliyordu. Ve adam inanılmaz güzel kokuyordu - muhtemelen bir servet ödediği baharatlı, gizemli bir kokuydu. Tess bu kokuyu içine çektikten sonra köpeğin pire dolu kulaklarını incelemeye başladı, "iştah kaybı ya da normalden az yemek ve su tüketmesi gibi bir şey fark ettin mi?"

"Bir şey diyemem."

Tess köpeğin ağzını açarak yaralı diş etlerinin rengini inceledi. "Harvard'in son aşısı ne zamandı?"

"Bilmiyorum."

"Bu hayvan hakkında bildiğin herhangi bir şey var mı acaba?" Sesi oldukça suçlayıcı çıkmıştı fakat kendine engel olamamıştı.

"Onu alalı çok olmadı," dedi Dante. "Bakıma ihtiyacı olduğunun da farkındayım Tess. Sence yardım edecek bir Şeyler yapabilir misin?"

Tess kaşlarını çattı. Köpeği eski haline kavuşturmak için yapılması gereken çok iş olduğunu biliyordu. "Elimden geleni yapacağım fakat hiçbir şey için söz veremem."

Tess, arkasında duran tezgâhtan ince feneri almak için döndüğünde tezgâha çarptı. Fener yere yuvarlandı. Daha

almak için egilemeden Dante yanındaydı. Çevik bir hareketle yakalayarak ona uzattı. Tess almak için uzandığında adamın başparmağının tenine dokunduğunu hissetti. Ani bir hareketle elini çekti.

"Neden benim yanımda bu kadar geriliyorsun?"

Muhtemelen tam da Dante'nin söylediği şeyin sağlaması olacak şekilde ona baktı. "Yo, gerilmiyorum."

"Emin misin? Sıkıntılı gözüküyorsun."

Aslında öyleydi. Muayene masasındaki gibi ihmal edilmiş ya da kötü muamele görmüş hayvanları görmeye dayanamıyordu. Hayvan, Uluslararası Hayvanları Koruma Derneği'nin poster figürü olabilirdi. Ve kişisel hayatında yolunda gitmeyen her şey de üzerinde büyük bir baskı oluşturunuyordu.

Ama bu adamla aynı odada olmak karşısında hissettiği duygular bile bütün yaşadıklarından daha sıkıntı vericiydi. Tanrı yardımcısı olsun fakat adama her bakışında, ikisinin çırılçıplak olduğu çok ateşli ve gerçekçi bir hayal görüyordu. Kırmızı ipek çarşafların üzerinde bütün uzuvları birbirlerine dolanmış, bedenleri terden ıslıl ıslıl parlar halde birlikteydiler.

Dante'nin iri ellerinin bedenini okşadığını, sıcacık ağzının açlıkla boynuna yapıştığını hissedebiliyordu. Dante artık zonklamaya dönüşen kulağının altındaki hassas noktaya dişlerini geçirmişken Tess, adamın erkekliğinin bedenine giriş çıkışlarını hissediyordu.

Tess gözlerini onun dumanlı amber gözlerine kilitlemiş, tüm bunları geçmişten bir anı kadar net görüyordu. Ya da aklının almadığı bir gelecek görüntüsüydü bunlar...

Kendini zorlayarak gözlerini kırpmayı başardı ve aralarındaki tuhafbağı kopardı.

"Affedersin," diyerek aceleyle odadan çıktı, kafası allak bullak olmuştu.

Kapıyı arkasından kapadı ve koridorda hızlı birkaç adım attı. Sonra sırtını duvara yaslayarak gözlerini kapadı ve nefes ritmini düzeltmeye çalıştı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kemikleri adeta vuruşlara tempo tutuyordu.

Boynundan göğüslerine, aşağılara ve bacaklarına kadar tüm bedeni yanıyordu. Genç kadının her hücresi Dante'nin varlığıyla adeta uyanmış, içinde dişiliğe ve özüne dair bir şeyler ayaklanmış ona doğru uzanıyordu.

Tanrım nesi vardı böyle?

Aklını kaybediyor olmalıydı. Eğer biraz aklı kaldıysa Dante'yi ve hasta hayvanını muayene odasında bırakıp şu anda klinikten çıkardı.

Tabii ya! Nasıl da profesyonelce olurdu bu. Tam yetişkinlere özgü...

Onunla zaten daha önce bir kez öpüşmüştü. Şimdi ise yalnızca parmak ucuyla dokunmuştu ona ve Tess böyle aşırı bir tepki veriyordu. Peş peşe derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Nihayet kontrolünü tekrar kazandığında, yaslandığı duvardan çekildi ve muayene odasına doğru ilerlemeye başladı. Yürürken kafasından odaya girince sunabileceği mazeretleri geçiriyordu.

Kapıyı açarken, "Kusura bakma," dedi, "telefon çaldığını sand- "

Dante'yi gördüğünde bulduğu uyduruk mazeret yarıda kaldı. Adam yere oturmuş haldeydi, öne eğilmiş ve başını ellerinin arasına almıştı. Gür saçlarının arasına soktuğu parmakları bembeyazdı. Gözlerini tamamen kapamış, kasılmış çenesinin arasından yüksek bir hırıltıyla soluk alıp veriyordu. Sanki işkence çekiyor gibiydi.

Tess, "Aman Tanrım!" diye atılarak yanına gitti. "Dante ne oldu? Sorun ne?"

Dante cevap vermedi. Belki de veremiyordu.

Çok büyük bir acı içinde olduğu belli olsa da yine de etrafına neredeyse insanüstü biçimde güçlü, karanlık ve vahşi bir tehlike hissi yayıyordu.

Onu öyle yerde gören Tess keskin bir dejavu hissi yaşadı. Bu hissi iliklerine kadar hissetmişti. Geriye doğru adım atıp 911'i aramaya hazırlandı. Sorunu - neyse artık bu sorun - Tess'in çözebileceği bir şey değildi. Ama o anda Dante'nin omuzları kasılıp büküldü ve tüm bedeni bir top halini aldı. Başı hâlâ önündeyken bir inleme sesi duyuldu. Kısık sesli ama Tess'in dayanamayacağı kadar acı dolu bir inlemeydi bu.

Dante ne olduğunu anlamamıştı.

Ölüm imgesi şimşek hızıyla gelmiş, üzerine boca edilen güneş ışığı gibi onu olduğu yere mıhlamıştı. Kesinlikle uyanıktı; daha doğrusu felce uğratacak kadar yoğun bir farkındalık durumundaydı. Yıkıcı saldırıyı tüm hisleriyle duyumsamıştı. Ölüm anını daha önce hiç uyanıkken görmemişti. Ve imge hiç o anki kadar şiddetli ve acımasız bir kuvvete sahip değildi.

Tess'in yanında durmuş ona yapmak istediklerine dair erotik hayaller kurarken bir anda, muayene odasının plastik döşemesinde kendini yerde otururken bulmuştu. Duman ve alevlerle etrafının sarıldığını hissediyordu.

Yangın her taraftan yaklaşmaya başlamıştı. Üzerine doğru siyah, yakıcı dumanlar savruluyordu. Hareket edemiyordu. Kendini kapana kısılmış ve çaresiz hissediyordu. Korkuyordu.

Çektiği acı, hissettiği umutsuzluk kadar kuvvetliydi. Hissettiği bu iki duygu ona büyük bir utanç veriyordu. şu anda, beyninde yaşadıklarının sebep olduğu işkenceyle çığlık çığlığa bağdırmamak için kendini çok zor tutuyordu.

Fakat bu hayali her gördüğünde olduğu gibi kendini tuttu. Yalnızca bir an evvel bitmesi için dua ediyordu.

Tess'in dudaklarından çıkan ismini duydu, neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. Dante cevap veremiyordu. Boğazı kupkuruydu, kül doluydu. Kendine doğru yaklaşırken genç kadının sesine yansıyan samimi kaygıyı algılayabiliyordu. Dante ona gitmesini söylemek istiyordu. Bu anla bildiği tek şekilde, yani yalnız başına mücadele etmeliydi.

Ama ansızın omzuna usulca dokunan parmakları hissetti. Tess kaskatı kesilmiş omuzlarını ve terden ıslanmış sırtını okşarken sakin ve huzurlu bir uykunun bir battaniye misali üzerine serildiğini hissetti.

Tess'in yumuşak bir sesle, "Düzeleceksin," dediğini duydu, "sana yardım etmeme izin ver Dante. Güvende-sin, *

Dante ömründe ilk kez gerçekten de öyle olduğunu hissetti.

BÖLÜM 16

Dante gözkapaklarını araladı. Kör edici bir baş ağrısının üzerine adamasını bekliyordu. Hiçbir şey olmadı. Artçı şok, soğuk ter, iliğini donduran bir korku... hiçbiri yoktu.

Tepesinde uzanan çini kaplı beyaz tavana bakarak bir kere gözlerini kırptı, sonra bir kez daha... Garip bir ortamdı; taba renkli duvarlar, üzerinde yattığı açılır kapanır ufak kanepeler, karşısındaki tertipli ahşap masa ve bilgisayar masasındaki abajurdan yayılan aydınlık.

Derin bir nefes aldı. Ölüm görüntüsünden sonra alışık olduğu duman ve burun deliklerini yakan diğer cehennem kokularının hiçbirini almıyordu. Kokusunu aldığı tek şey, onu bir huzur kozasına alan tatlı baharatlı kokunun sıcaklığıydı. Büyük bedeninin sadece bir kısmını kaplayan örtüden ellerini çıkararak battaniyeyi okşadı. Krem renkli pelüş battaniye tıpkı onun gibi kokuyordu.

Tess.

Genç kadın koridordan ilerleyip odasının kapısını açarken Dante başını ona doğru çevirdi. Beyaz önlüğü çıkar-mıştı. Bej rengi örgü bluzuyla çok tatlı bir görüntüsü var-

di. Kot pantolonu üzerine sımsıkı oturmuştu. Pantolonunun bluzuyla tam kavuşmadığı bir noktadan pürüzsüz teni görünüyordu. Saçlarını tutan lastik tokayı çıkarmıştı. Bal rengine kaçan kahve saçları geniş dalgalarla omuzlarına dökülüyordu.

Dante'nin doğrularak dönüşünü ve ayaklarını hali kaplı yere koyuşunu izlerken, "Selam, daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Sesi biraz çatlak çıkmıştı ama şaşırtıcı ölçüde iyi hissediyordu. Dinlenmişti. Çok sakın hissediyordu ve bu hiç normal değildi. Ani bir refleksle dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek köpek dişlerini kontrol etti. Dişleri normal boyuttaydı. Görüşü de normaldi, keskinleşmemişti.

Değişiminin izleri - tabii değişim falan olduysa - çoktan geçmişti.

Pelüş battaniyeyi tamamen üzerinden atarken paltosunun ve botlarının üzerinde olmadığını fark etti. "Eşyalarım nerede?"

Tess, "Hemen burada," diyerek kapının yanında, üzerinde siyah deri ceket ve boğazlı botların olduğu sandalyeyi işaret etti.

"Cep telefonun masamda. Birkaç saat önce kapadım. Umarım sakıncası yoktur. Sürekli çalıp durdu, ben de seni uyandırmasın diye kapatsam daha iyi olur diye düşündüm."

Birkaç saat mi? "Saat kaç?"

"Hımm... bire çeyrek var."

Lanet olsun. Muhtemelen o çağrılar karargâhtandı. Nerede olduğunu merak etmiş olmalıydılar. Yapması gereken bazı açıklamalar olacaktı.

"Bu arada Harvard dinleniyor. Aslında oldukça ciddi olabilecek bazı sorunları var. Onu besledim, biraz sıvı ve antibiyotik takviyesi yaptım. Biraz uyumasına yardımcı olacaktır. Koridorun sonundaki yuvalardan birinin içine koydum."

Dante birkaç saniye kafasını toplayamadı. Tess'in barınak ajanını nereden tanıdığını ve ajanın ne halt etmeye uyuşturulup klinikteki yuvalardan birinde uyuduğunu merak etti. Nihayet beyni kontrolü ele aldı ve Tess'e yaklaşmak için kullandığı ufak hayvanı hatırladı.

Tess, "Sakıncası yoksa burada kalmasını tercih ederim," dedi. "Hatta belki birkaç gün. Bu arada ben de yapmam gereken testleri yapıp ihtiyaçlarıyla ilgilenebilirim."

Dante başını salladı. "Tamam. Olur."

Başını çevirerek etrafındaki ufak ofisi inceledi. Köşedeki mini buzdolabı, elektrik ocağı ve su ısıtıcısıyla donatılmış rahat bir mekândı.

Tess'in vaktinin çoğunu burada geçirdiği belliydi. "Bu benim geldiğim oda değil. Nasıl geldim buraya?"

"Muayene odasında bir çeşit nöbet geçirdin. Seni ayağa kaldırarak buraya, ofisime kadar yürümene yardım ettim. Burada daha rahat edersin diye düşündüm. Bayağı sarsılmış görünüyordun."

Dante, "Evet," diyerek elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Nöbet mi geçiriyordun?"

"Onun gibi bir şey."

"Çok sık olur mu?"

Dante omuzlarını silkti, inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet, sanırım."

Tess ona doğru giderek kanepenin koluna oturdu. ilaç kullanıyor musun? Aslında kontrol etmek istedim

ceplerini karıştırmam **olur** diye düşündüm. İhtiyacı olan her şev var mı?"

daha iyiyim ve.tabi bu güne kada ryaşadığı en şiddetli ataktan sonra. va da mide bulantısı olmamasına hala inanamıyordu. Üstelik bu seferkini gördüğünde uyumu-

yordu bile. su anda bunu bir uykudan sonra hissettiğı sersemlikten başka, lanet imgeye dan tek bir belirti bile yoktu,

"Bana... yani herhangi bir şey mi verdin... ya da hır şey mi yaptın? Hır ara ellerinin arkamda, başınım üzerinde **hareket** ettiğini **hissettim**,./

Tess'in yüzünde bir an için tuhafbir ifade belirdi. Neredeyse paniğe kapılmış gibiydi, Sınıra gözlerim kırptı ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Eğer istersen masanın çekmesinde Tyienol var. Sana biraz su da getireyim."

Genç kadın koltuktan kalkarken Dante, "tess," diyerek hafifçe bileğini tuttu "Sen benimle mi kaldın... yani o kadar saat boyunca?*

"Elbette. Seni nasıl o halde bırakabilirdim?"

Dante kendi cehennem kabusuyla savaşırken, zihninde Tess'in nelere şahit olmuş olabileceğine dair çok net görüntüler belirdi. Ama genç kadın o zaman bile çığlıklar atarak kaçmamış, şimdi de ona korkuya benzer bir hisler bakmıyordu. Hatta Dante, gördüğü en kötü kâbusu onun yanındayken yaşamanın işleri kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını düşündü.

Genç kadını dokunuşları onu yatıştırmış, rahatlatmış iyileştirmişti,

Dante onun sahip olduğı şefkatten şaşkın bir halde, "Benimle kaldın less, bana yardım ettin," dedi. "Teşekkür ederim."

Tess istediği anda bileğini Dante'nin gevşek parmaklarının arasından çekebilirdi fakat olduğu yerde kalmıştı. Mavi-yeşil gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Sanırım... yani artık daha iyi olduğuna göre bu kadar yeter. Saat çok geç oldu ve benim eve gitmem gerek."

Dante ona yine kaçmaya başladığını söylemek için güçlü bir arzu hissetti ama onu bir kez daha korkutmak istemiyordu. Yavaşça koltuktan kalkarak yanında durdu. Parmak uçları hâlâ birbirlerine temas ediyordu, ikisi de bu beklenmedik teması kesmek istemiyordu.

Tess sessizce, "Gitmem gerek," dedi. "Ve Dante... bu bizim aramızdaki şey... yani her neler oluyorsa, bence iyi bir fikir değil. Seninle birlikte olmak gibi bir düşünce yok."

"Buna rağmen burada kaldın ve bana beş saat baktın."

Tess kaşlarını çatdı. "Seni yalnız bırakamazdım. Yardıma ihtiyacın vardı."

"Senin neye ihtiyacın olduğunu söyle bana."

Dante parmaklarını kıvrırarak elini biraz daha sıkı tuttu. Ufak ofisteki hava yine çekilmeye başlıyor gibi geldi Tess'e. Dante parmaklarının ucundan genç kadının nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Tess'in ilgisini ve arzusunu, öpüştükleri ve onu birkaç yüz şahidin ortasında baştan çıkarmaya çalıştığı gece de hissetmişti. Tess onu o gece de hatta belki dün gece de arzulamıştı. anlamlı gözleriyle kendine bakarken vücudundan çıkan titreşimler ve hoş koku şu anda da arzuladığını gösteriyordu.

Dante, kanı artık kendi damarlarında akan kadına gülümserken içindeki arzu tekrar alevlenmişti.

Eğer genç kadın, bir şekilde eski erkek arkadaşının uyuş-

curucu dağıtım işlerinden haberdarsa bu onu, Dante'nin düşmanlarıyla aynı tarata itiyordu.

Ancak şu anda Tess'in o adamı düşünmediği kesindi. Genç kadının gözleri koyulaşmış, aralık kalan dudakları«nın arasından alıp verdiği solukları hızlanmıştı. Dante dirseklerini hatifçe kırarak genç kadını kendine doğru çekti. Tess hiç karşı koymadan ona yanaşmıştı.

"Seni öpmek istiyorum, Tess."

"Neden?"

Dante gülümsedi. "Neden mi? Bir bakalım... çünkü çok güzelsin ve seni çok arzuluyorum. Dahası senin de beni arzuladığını düşünüyorum."

Dante serbest elini kaldırarak yavaşça genç kadının yüzüne koydu ve tenini okşadı. Dante'nin parmaklarının ucundaki ten porselen gibi pürüzsüz ve ipek gibi yumuşacıktı. Başparmağını Tess'in dolgun dudaklarında gezdirdi.

"Tanrım, Tess. Şu anda seni tatmak için ölüyorum."

Tess gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. "Bu delilik... ben... bu hiç... normalde hiç yapacağını bir şey-"

Dante çenesinden tutarak genç kadının yüzünü kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi. Aslında niyeti, müzedeki davette yaşadıkları ateşli andan beri içinde yanan arzuyu söndürmek için dudaklarını bir an olsun dudaklarının üzerinde hissetmektir. Sonra arzusu sönecekti. Tess için hayal mi gerçek mi olduğuna karar veremeyeceği bir hayale dönüşecek ve genç kadının hayatından çıkacaktı. Oysa şu anda, tam olarak anlayamadığı bir sebepten dolayı, genç kadının kendisinin etten ve kemikten olduğunu anlamasını istiyordu.

Dante bir aptal gibi hissetti.

Çünkü aslında şu anda kadının tüm benliğini - her ye-

rmı - hissetmesini, ona ait olduğunu anlamasını istiyordu.

Amacı onu sadece tatmaktı ama dilinin ucundaki his o kadar tatlıydı ki... Genç kadın onun adımlarına öyküyüm sağlıyor, öyle karşılık veriyordu ki... Dudakları daha derin daha uzun bir öpüşmeyle birleşirken kadının elleri ensesinde ve saçlarında geziniyor, onu kendine doğru bastırıyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü.

Dante öpüşmeye devanı ederken ellerim genç kadının gür saçlarının arasına kaydırıldı. Onun yumuşaklığının, ateşinin keyfini çıkarıyordu. Onu kıyafetleriyle görmek istemiyordu, çıplak olarak altında istiyordu. İçine girerken ismini genç kadının dudaklarında duymak istiyordu.

Damarlarındaki kan tüm vücudunda ateşli bir öfkeyle dolaşıyordu. Cinsel organı duyduğu arzuyla kaskatı olmuş, tamamen uyarılmış olduğundaki boyutlarına kavuşmuştu. Ve Tanrım, daha Tess'le yeni başlıyorlardı.

Tabii bunları, sadece bir başlangıç olarak görmek istiyordu.

Dante kendine hâkim olamıyordu. Genç kadın kanepeye doğru yönlendirerek başını yastığa gelecek şekilde yatırdı.

Tess sırt üstü yatmış, arzuyla kararmış mavi gözlerini çevreleyen uzun gür kirpiklerin arasından ona bakıyordu. Ağzı hâlâ öpüşmelerinin ıslıl ıslıl izlerini taşıyordu. Dudakları koyu kırmızıya dönmüştü. Duyduğu arzuyla boynundan yukarı yükselen bir kızarıklık vardı. Göğüs uçları birer gül goncası gibi sertleşmiş, aldığı her nefesle göğsü kalktıkça ince bluzunun kumaşını zorlar hale gelmişti.

"Sen benimsin, tess." Dante genç kadının üzerinde

uzanarak dudaklarından çenesine, oradan boynuna ve kulaklarına doğru giden bu yol takip etti, Çok güzel kokuyordu.

()na dokunmak harikaydı . Dante inledi. Burun-
leri Tess'in uyarıldığında yaydığı tatlı kokuyla doluydu.
Hissettiği arzuyla sivrilmeye başlayan dişleri dış etleri in
zorlamaya başlamıştı. Hızla atan nabzının arasından, dış-
lerin zorlayarak aşağı doğru geldiğini hissediyordu. "Sen
benimsin tess. Biliyorsun değil mi?"

yıkmıştı. Ama Dante onu gayet net duymuştu ve duyduğu
kelime onu alev gibi yakmıştı.

Tanrım ne diyordu böyle?

Ne yapıyordu? Böyle öpülmeye, dokunulmaya - böyle
baştan çıkarılmaya - nasıl müsaade ediyordu?

Hiç bu kadar pervasız olmamıştı tess. Normalde yap-
cağı bir şey değildi bu. Şu anda pek de umursamadığı bir
düzine sebepten dolayı muhtemelen tehlikeliydi de.

Hiçbir zaman böyle kolay bir kadın olmamıştı. Aksine,
erkeklere hissettiği genel güvensizlikle her şeyi zorlaştırırdı

güvensizliğin buhar olup uçmasını sağlıyordu. Nasıl ol-
duğumu bilmiyordu fakat bu adamla arasında, bildiği her
şeyden daha derinlere inen bir bağ olduğunu hissediyor-

du. Peri masallarında rastlanan kader ve kismet kavramları
artık daha anlaşılırdı. Normalde kelime hazinesinde olan
kavramlar değildi bunlar ama nasıl hissetmesi gerektiğini
indine ne kadar telkin etmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şey

şu anda yaşadıklarının ne kadar... ne kadar... doğru geldi-
ği gerçeğini değiştiremiyordu.

Bedeni mantıklı düşünmeye çalışsa da hisleri, yaşadık-

larından şüphe etmesini imkânsız kılacak kadar güzeldi. **Dante onu** böyle öperken ve dokunurken, içindeki kadınlığa dair her duyguyu sanki yüz yıldır uykudaymışçasına uyandırırken bedeni de artık mantığını susturmuştu.

Adam bluzunu göğüslerine kadar kaldırdığında karşı koymadı. Dante derin bir nefes alarak eğildi ve genç kadının çıplak karnını öptü. Öpücükler ve hafif ısırıklarla sutyeninin önden kopçasına kadar ilerledi. Kopçayı açarak saten sutyeni göğüslerin üzerinden çekti.

"Tanrım, çok tatlısın."

Sesi sert, teninin üzerindeki nefesi yakıcıydı. Göğüs uçlarına dokunmasını, ağzına almasını ve emmesini istiyordu. Dante onun zihninden geçenleri anlıyormuş gibi dilini sert göğüs uçlarından birinde gezdirmeye başladı. Birini dili ve dişleriyle çekerken diğerini avucunun ortasına almış yavaş yavaş okşuyor, Tess'i arzudan çıldırtacak hale getiriyordu.

Dante'nin bir elinin aşağıya kayarak kotunun düğmesini yokladığını hissetti. Düğmeden kurtulduktan sonra fermuarı açtı. Dante kotu kalçalarına doğru indirirken Tess kalçalarını yalayan serin havayı hissetti. Dante ağzını göğüs ucundan çekerek aşağıda uzanan pürüzsüz çıplaklığa baktı.

Müzede söylediği kelimeyi tekrarlayarak, "Enfes," diye mırıldandı.

Elini genç kadının boynundan başlayarak yavaşça karnına doğru gezdirdi. Tess'in vücudu, sanki görünmez iplerle bu ele bağlıymış gibi elin gezindiği yerlerde yukarı kalkıyordu. Adamın elleri Tess'in en mahrem bölgesine ulaştığında, parmaklar iç çamaşırının içine daldı ve ıslak derinliği bulana kadar durmadı. Dante'nin uzun parmağı yavaşça

keşfetmeye haşladığında, tess **neredeyse** minnet duyguları **içinde** mutlu bir işkence **çeker** gibi gözlerini kapadı.

dante'nin nefesi artık bir hırıltıyla çıkıyordu, "İpek gibisin, Tess. Sıcak, ıslak bir ipek gibi."

Bunları söylerken bir parmağının ucuyla hafifçe genç kadının içine girdi. Ufıcık bir istilaydı. Tess daha fazlasını istiyordu. Dante parmağını çekip biraz daha üst bölgelerde dolaşmaya başladığında, Tess inleyerek kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Dante boğuk bir sesle, "Ne?" diye sordu. "Ne istiyorsun, Tess?"

Tess Dante'nin dokunuşları altında kıvrandı ve ona doğru uzandı. Dante tekrar eğilip onu karnından öperken elleriyle genç kadının önce pantolonunu, sonra iç çamaşırını tamamen aşağı doğru itti. Göbek deliğini öperken dilini kasıklarına doğru gezdirmeye başladı.

"Seni buradan öpmemi ister misin?" diyerek dudaklarını genç kadının tenine bastırdı. Başı aşağılara, daha duyarlı oları kasıklara doğru inerken, "Peki ya buradan?" diye sordu.

Tess, bütün bedenini bir alev dalgası kaplarken, "**Lütfen,**" diye mırıldandı.

Dante, "Bence..." diyerek kanepede kaydı, kendini kadının güzel bacaklarının arasına soktu ve, "bence... tam Şuradan öpmemi istiyorsun," dedi.

Tess, Dante'nin ağzını en mahrem bölgesinde ilk hissettiğinde soluğu kesildi. Dante öpüşünü diliyle ilerilere taşıyarak onu çıldırtıyordu. Tess'in hissettiği zevk giderek atıyor, şiddetleniyordu. Böyle bir arzunun hissedilebilmeğinden haberi bile yoktu ama o arzuyla yanıyordu işte ve arzuyu tatmin edecek tek bir şey vardı.

"lütfen" dedi, sesi kalın ve kesik çıkıyordu. Hadi lütfen

"beni içinde mi istiyorsundemekki?çünkü benim desu anda olmak istediğini yer orası, Senin içinde olmak en derin noktalarında gezinmek istiyorum

tens bunu düşünürken bile orgazm olabileceğim hissetti.

"Evet," demeyi başarabildi, "Tanrım, evet, çok istiyorum."

Dante biraz geri çekilerek gömleğini çıkardı, tess gözlerim araladı. Gömleği çıkarırken kasılıp gevşeyen kaslı bedeni odanın loş ışığında seyrediyordu çıplak gövdesi Yunan efsanelerindeki kahramanların heykellerim hatırlatıyordu. Sıkı karnından başlayıp pantolonunun bel çizgisinden yağılara devam eden inanılmaz desenleri oları bir dövmesi vardı.

En azından tess onların dövme olduğunu düşünüyordu Arzuyla kararmış gözlerinin arasından geometrik desenlerin renk değıştirdiğim fark etti; koyu şalıp kırmızısından, morumsu maviye ve okyanus yeşiline renk geçişleri vardı.

tess, "Tenin muhteşem," dedi. hoşuna gittiği kadar merakı da uyanmıştı, "tanrım dante... dövmelerin, harika."

B;»kışlarını Dante'nm yüzüne çevirdiğinde, adamın gözlerinde bir an amber rengi bır ışıltı gördüğünü sandı. Ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında... dudakları sanki daha dolgun gözüküyordu.

Dante Silyah pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarak pantolonu çıkardı Pantolonun altına başka bir şey giymemişti. Kocaman olmuş cinsel organı pat diye ortaya

çıkmişti. O da adamın her yeri gibi kusursuzdu. Dövmenin güzel desenlerinin, cinsel organının başlangıç noktasına kadar devam ettiğini görerek şaşırdı. Uzun cinsel organını kalın damarlar çevreliyordu.

Tess onu saatlerce seyredebilirdi ama Dante masaya uzanarak ışığı iyice kıstı. Tess bu bedenin karanlıkta gizleneceğine üzülmüştü ama bir-iki saniye içinde Dante'nin sıcak bedenini tamamen üzerinde hissetti. Gözleriyle göremediği her şeyi elleriyle keşfedebilecekti.

Dante onun üzerine çıkmış, genç kadının ayırdığı bacaklarının arasına yerleşiyordu. Adamın cinsel organı o kadar sert ve sıcaktı ki Tess sırf boyutlarını düşündüğünde bile onu daha çok arzu etmeye başlamıştı.

"Dante." Tess'in sesi nefes nefese çıkıyordu. Ona o kadar hazırdı, onu öyle arzuluyordu ki... Sürüklendiği girdabın kuvvetli etkisini kırıp bir an için mantıklı düşünmek inanılmaz bir gayret gerektirmişti. "Dante, bekle. Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum, o yüzden ben... ama belki yine de korunmamız- |

Dante, "Sorun değil," dedi. Cinsel organı Tess'in en mahrem yerlerinde gezinirken eğilerek onu öptü. Dili genç kadının dudaklarının arasına kaydığında, ağzı yine genç kadının tadıyla dolmuştu.

"Benimle güvendesin Tess. inan bana."

Normalde böyle bir şey söyleyen birine güvenecek son kişiydi ama her nasılsa Dante'ye inanması gerektiğini biliyordu. inanılmazdı fakat kendini onun yanında güvende hissediyordu. Korunduğunu hissediyordu.

Dante dilini genç kadının ağzında biraz daha ilerleterek onu öptü. Tess kalçaları üzerinde hafifçe doğrularak

öpüşüne karşılık veriyordu. Ona daha fazla sokularak bacaklarını açıyor, istediği şeyi vermeye çalışıyordu. Dante bedenleri yavaş yavaş birleşirken derin bir nefes aldı.

Dudakları hâlâ Tess'in dudaklarındayken, "Sen benim-sin," diye mırıldandı.

Tess inkâr edemiyordu.

Şu anda asla inkar edemezdi.

Büyük bir arzuyla ona sarıldığında, Dante inleyerek derinlerine doğru girdi.

BÖLÜM 17

Şehrin diğer tarafındaki laboratuvarında, Ben Sullivan Kızıl formülüne bazı ayarlamalar yapmaya karar vermişti. En başından beri formülün son halini laboratuvarda tutmamıştı. Formülün işverenin adamları ya da başka birileri tarafından bulunma riskini almak yerine, formülü üzerinde taşımayı tercih ediyordu. Oldukça kazançlı olan bu işte devre dışı bırakılmak konusunda paranoyaktı. Bu gece erken saatlerde işvereniyle yaptığı telefon konuşmasından beri, paranoyasının aslında oldukça isabetli olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Geçen gece kulüpte olan her şeyi anlatmıştı telefonda. Kendini neredeyse yakalayan adamlardan, Kızıl'ın Ben'in son zamanlardaki en iyi müşterilerden biri olan genç üzerindeki yarattığı inanılmaz etkiye - Ben bunu Vampirimsi bir etki' diye tarifetmeyi uygun buluyordu - kadar her şeyi açıklamıştı.

İşveren haberleri tuhaf bir tepkisizlikle dinlemiş, sakince kabul etmişti. Adam Ben'e bu detayları hiç kimseye anlatmaması talimatını vermiş ve ertesi gece bir buluşma kararlaştırmışlardı. Aylardır süren gizlilik ve belirsizlikten sonra, Ben nihayet adamla yüz yüze görüşecekti.

Randevuya on beş saatten az kalmıştı ve Ben patronla karşılaştığında, bir koza ihtiyacı olabilir ihtimaliyle kendini sağlama almaya çalışıyordu. Sonuçta Ben tam olarak kiminle muhatap olduğunu bilmiyordu ve adamın ciddi yeraltı bağlantılarının olabileceği ihtimalini göz ardı edecek kadar aptal değildi. Patronlarla âşık atabileceğini düşünüp nehri boylayan ilk Güneyli çocuk olmazdı.

Ben her iki formülü de yüklediği hafıza kartını bilgisayardan çıkardı. Formüllerden biri eski, biri de kendi güvenliği için değiştirdiği yeni formüldü. Bilgisayarında kalan her şeyi sildi ve laboratuvarından ayrıldı. Takip edilme ihtimaline karşın, ara yolları kullanarak şehre döndü ve North End'e girdi. Tess'in apartmanına çok yakın bir yerdeydi.

Tess, sırf evde olup olmadığını görmek için apartmanın önünden ne kadar sık geçtiğini bilse çok şaşırırdı. Aslında şaşırmaktan daha fazlasını hissedirdi, bundan emindi. Ben'in kendine karşı ne kadar takıntılı olduğunu Öğrense bayağı rahatsız olurdu. Genç kadını bir türlü unutamadığı için kendine çok kızıyordu. Ancak ayrıldıklarından beri, genç kadının onu bir adım uzakta tutmasıyla onu daha çok ister hale gelmişti. Tess'in fikrini değiştirip ona dönmesini bekleyip durmuştu fakat önceki gece onu öptüğünde, genç kadının yüzünün aldığı şekil umudunu biraz kırmıştı.

Ben kamyonetiyle köşeden döndü ve Tess'in sokağına doğru ilerlemeye başladı. Belki de bu, onun evinin önünden son geçişi olacaktı. Kendini adi bir röntgenci gibi son kez rezil edişi olacaktı.

Kırmızı ışıktaki frene basarken, evet, diye düşündü. Artık vazgeçme ve kendine bir hayat kurma vaktiydi belki de.

Ben ışığı beklerken sağ yan yoldan çıkıp önünde duran şık siyah Porsche'u gördü. Araba boş olan yolda Tess'in evinin olduğu yöne gidecekti. Sürücüye baktığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Kulüpteki adamdı bu - onu kovalayan değil, diğer adamdı, iri yarı, siyah saçlı olan... etrafına tehlikeli bir titreşim yayan...

Ve lanet olsun ki adamın yanında oturan kadın yolcuyu da tanıyordu.

Tess.

Tann aşkına. Tess'in bu adamla ne işi vardı? Adam Tess'i Ben'in işleriyle ilgili sorguluyor muydu ya da Ben'in arkadaşlarını ve tanıdıklarını mı kontrol ediyordu?

Hissettiği panik boğazını asit gibi yakıyordu ama Ben birden saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu fark etti. Polis ya da narkotik sorgusu için geç bir vakitti.

Ben hâlâ kırmızı yanan ışığa bakarak parmaklarını sabırsızca direksiyona vurmaya başladı. Gerçi Porsche'u kaybetmekten korktuğu falan yoktu. Arabanın nereye gittiğini biliyordu ama yine de kendi gözleriyle görmek istiyordu. Gerçekten Tess olup olmadığını teyit etmeliydi.

Nihayet yeşil yandı ve Ben gaza bastı. Kamyonet ilerlerken önündeki araba da Tess'in binasına doğru sürdü. Porche Tess'in binasının önünde durduğunda, Ben biraz geride kaldı ve farlarını söndürdü. Arabadaki sürücü şoför koltuğundan eğilerek Tess'i kendine doğru çekti ve öpmeye başladı. Ben içindeki öfkenin dalga dalga büyüdüğünü hissediyordu.

Lanet olası herif.

Öpüşmeleri uzun sürmüştü. Ben artık öfkeden köpürerek, fazla uzun, diye düşündü. Arabayı çalıştırarak ilerledi.

Porchc'un önünden yavaşça ilerledi ama geçerken arabaya kesinlikle bakmadı ve sonra hızla yoluna devam etti.

Dante kafası karışık bir halde karargâha doğru ilerliyordu. Kafası öyle doluydu ki North End'den çıkarken birkaç kez yanlış yola girmiş, tekrar tekrar aynı sokaklardan geçmek zorunda kalmıştı. Zihni Tess'in kokusuyla ve tadıyla dolup taşıyordu. Tess her şeyiyle teninde ve dilinde dolaşmaya devam ediyordu. Genç kadının dokunuşlarını, kusursuz vücudunu ona yaslamasını ve kavramasını hatırlamak bile tekrar tahrik olmasına yetiyordu.

Lanet olsun.

Bu gece Tess'le arasında geçenler hiç planlamadığı ve düpedüz çılgınca şeylerdi. Ama son birkaç saattir yaşadığı şeylerden dolayı, bir damla olsun vicdan azabı çekmiyordu. Hiçbir kadına karşı böyle bir arzu hissetmemişti - ve açıkçası, karşılaştırma yapabileceği epey kadın da girmişti hayatına. Dante hissettiği arzuya, Tess'in bir Soy Eşi olduğunu ve onun kanının hâlâ damarlarında aktığını düşünerek bahaneler bulmaya çalışıyordu ama maalesef gerçeğin bundan daha derin olduğunun da farkındaydı.

Genç kadın ona açıklayamadığı ancak inkârı da mümkün olmayan bir şey yapmıştı. Gördüğü ölüm imgesinin neden olduğu işkenceyi Tess sayesinde atlattıktan sonra, tek istediği - tek ihtiyaç duyduğu - artık kadının yaydığı büyüünün derinlerine ulaşp orada kalmaktı. Ancak Tess i altında çıplak olarak düşünmek onu daha çok gerginleştiriyordu. Artık ona sahip olunca daha fazlasını istemey başlamıştı.

En azından kliniğe yaptığı ziyarette güzel bir şey de öğrenmişti.

Dante aracını karargâh sınırlarına soktuktan sonra, cebinden kırıfık bir not kağıdı çıkararak gösterge panelinin üzerine koydu. Tess'in çalışma masasındaki randevu defterinin arasından aldığı ve birkaç gün önce yazılan notu sayaç lambalarının loş ışığında okudu.

Ben aradı. Müzedeki davet yarın akşamyedide. Unutma!

Ben. İsim Dante'nin zihnini asit gibi yakıyordu. Müze-deki şık davette Tess'e eşlik eden adam, Ben. Muhtemelen İssızlar adına çalışan ve Kızıl'ı dağıtan pislik.

Notun altında, güney yakasına ait kodu olan bir telefon numarası vardı. Dante elindeki isim ve telefon numarasıyla pisliğin adresini internetten ya da fatura kayıtlarından bulmasının birkaç saniye alacağını biliyordu.

Porsche'u birliğin malikânesine doğru sürerek alt kattaki özel güvenliğli garaja girdi. Farları söndürdü ve kontağı kapadı. Önce panelin üzerinden notu, sonra yandaki torpido gözündeki ***malebranche*** bıçaklarından birini kavradı.

Eğimli metal elinde soğuk ve acımasız bir his uyandırıyor - aynı hissi Ben'in boynunda da uyandıracaktı. Güneşin tekrar batması ve Ben'le en sonunda resmi olarak tanışmak için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 18

Tess haftalardır ilk kez bu kadar iyi uyudu. Ama uyurken bile zihninde Dante'nin görüntüleri dönüp durmuştu. Adam bütün gece rüyalarına girip çıkmış ve ertesi sabah, alarmı altıda çalmaya fırsat bile bulamadan önce uyandığında da aklına gelen ilk şey olmuştu.

Dante.

Yirmi dakika boyunca ılık duşun altında kalmıştı ama hâlâ teninde adamın kokusunu hissedebiliyordu. Bacaklarının arasında hafifbîr ağrı vardı. Bu ağrı hoşuna gidiyordu, çünkü Tess'e beraber yaptıkları şeyleri anımsatıyordu.

Adamın dokunduğu ve öptüğü her yeri hatırlıyordu.

Dante'nin keşfettiği ve kendine ait kıldığı vücudundaki her yeri...

Tess çabucak giyinerek dairesinden çıktı. Metroya giderken yalnızca Starbucks'tan kahve almak için durdu.

Kliniğe ilk giden oydu. Nora muhtemelen yedi buçuktan önce gelmezdi. Tess kliniğe arka kapıdan girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledi. Kliniğin açılmasına daha bir iki saat vardı. Yuvaların olduğu kısma girdiğinde, kafeslerden birinden derin bir inlemenin yükseldiğini duydu ve ciddi bir problemle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Çantasını, anahtarlarını ve yarısı boşalmış karton kahve bardağını lavabonun yanındaki tezgâha koydu ve önceki gece Dante'nin getirdiği ufak Teriyer'in yanına gitti. Harvard iyi durumda değildi. Kafesinde yan yatmış, göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Donuk kahverengi gözleri yukarıya, kafasına doğru devrilmişti. Ağzı hafifçe açılmış, hastalıklı bir griye dönmüş dili yandan sarkmıştı.

Soluğunda kuru bir hırıltı vardı. Dün gece yaptığı kan tahlillerinin ve diğer testlerin laboratuvara gönderilmesini bile gereksiz kılan bir sesti bu... Harvard örnekler yerine ulaşmadan ölmüş olacaktı.

Tess kafesi açıp köpeğin tüylerini okşarken, "Zavallı bebeğim," dedi. Köpektaki güçsüzlüğü parmak uçlarında hissedebiliyordu. Hayata incecik bir iple tutunuyordu. Büyük ihtimalle Dante onu buraya getirmeden çok önce şansını yitirmişti.

Hayvana karşı hissettiği acıma Tess'in kalbine bir yumruk gibi oturmuştu. Ona yardım edebilirdi. Nasıl edebileceğini biliyordu...

Tess ellerini kafesten çekerek önünde kenetledi. Uzun süre önce bir karar vermişti. Bir daha asla, diye söz vermişti kendine.

Ama bu sadece yardıma muhtaç zavallı bir hayvandı, bir insan değildi. Ne acımayı ne de yardımı hak eden geçmişindeki o aşağılık adam değildi.

Gerçekten ne zararı olabilirdi ki?

Bir şeyler yapabileceğini bile bile gerçekten de orada öylece dikilip zavallı köpeğin ölmesini seyredebilir miydi?

Hayır. Yapamazdı.

"Tamam canım. Hadi bakalım," diyerek tekrar kafese

Çok yumuşak bir hareketle Harvard'ı dışarı çıkararak küçük bedenini kollarının arasına aldı. Bir bebeği tutar gibi tutuyordu onu. Bir elini cılız karnının altından geçirilmiş, diğer eliyle de ufak köpeğin ağırlığını dengeliyordu. Tess hayvanın soluk alıp verişini üzerine ve hafif ama düzenli atan kalbine yoğunlaştı. Hayvanın güçsüzlüğünü, muhtemelen aylardır yaşamını yavaş yavaş sona erdiren şikayetlerini iyice hissetmeye başlamıştı.

Ve bir şey daha vardı - köpeğin karnının üzerindeyken parmak uçları karıncalandı. Dokunuşuyla kanseri hissettiğinde, boğazında kötü bir tat oluşmaya başlamıştı. Tümör pek büyük değildi ama ölümcüldü. Tess köpeğin midesine yapışmış ölümcül yumağı, tek amacı hayatı kurutmak olan o mavimsi öbeği zihninde görebiliyordu.

Kan akışı hızlanan Tess tümörün parmak uçlarından geçerek zihninde netleşmesini sağladı. Tamamen kanserin üzerine yoğunlaştığında, tümörün önce ortasından aydınlanmaya başlamasını sonra da parçalara ayrılmasını izledi. Onun çözüldüğünü hissetmeye başlamıştı, elini Harvard'm midesinden ayırmadan tümörün tamamen yok olmasına odaklandı.

Açıklanamaz yeteneği o kadar kolay geri dönmüştü ki...

Benim lanetim, diye düşündü. Ama kucağının arasına kıvrılmış yumak, usulca inleyip minnetle elini yalamaya başladığında öyle düşünmek biraz zorlaşmıştı.

Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki kliniğin boş muayene odalarından birinden gelen sesi neredeyse duymuyordu. Fakat aynı ses yine geldi. Kısa süren, metalik bir sürtünme sesiydi.

Tess başını anında sesin geldiği tarafa doğru kaldırdı

Hissettiği panikle ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Sonra bir ses daha duydu. Yerde gürültüyle ilerleyen bir ayak sesiydi bu. Duvardaki saate baktığımla, Nora'nın gelmesi için vaktin çok erken olduğunu fark etmişti.

Aslında korkmasını gerektiren hiçbir şey yoktu ama kliniğin giriş bölümüne doğru ilerlerken birden hafızasında bir şeyler canlandı.

Depo odasında yanan bir ışık, kanlar içinde yerde yatan, kötü biçimde dövülmüş bir adanı... Bu görüntü, son derece canlı biçimde zihninde çakıp kaybolunca less olduğu yerde dondu kaldı.

Tess boş köpek kulübelerinin önünden ilerlemeye devam etmeye başladı. Bir taraftan da hâli kucağında yatan Harvard'ı sarsmamaya çalışıyordu, "Merhaba/* diye seslendi. "Birisi mi geldi?"

Girişteki resepsiyona varmadan önceki büyük muayene odasından gelen hafifbir küfür duydu.

"Ben? Sen misin?"

Ben elinde elektrikli bir tornavidayla odadan çıktı ve,

Tess, Tanrım..." dedi. "Ödümü kopardın. Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?"

Tess karşısındaki adamın kızarmış suratını ve gözlerinin altındaki siyah halkaları incelerken kaşlarını çattı. "Burada Çalışıyorum. Ya sen?"

"Ben... şey..." Elindeki tornavidayı muayene odasına doğru sallayarak, "Geçen gün muayene masasındaki hidrolik kaldıracın teklediğim fark etmiştim. Çökerken kalktım bugün ve hazır hâlâ yedek anahtarım varken yardım olsun diye tamir edeyim dedim."

Doğruydı. Masanın hır ayara ihtiyacı vardı aK ak in afallamış halindeki bir şeyler tess'i rahatsız etmiş-

ti. Tess kucağında dönmeye çalışan Harvard'ı okşayarak Ben'e doğru gitti. "Yani biz açılıncaya kadar bile beldeyemedin, öyle mi?"

Ben elini saçlarının arasında gezdirerek zaten karma-karışık olan saçlarını biraz daha karıştırdı. "Dediğim gibi uyanıktım. Ve gelip yardım edeyim dedim. Bu arada küçük dostun kim?" diye sordu Ben. "Biraz bakımsıza benziyor ama tatlı bir şey. Yeni bir hasta mı?"

Tess başını salladı. "Dün gece geldi. İyi bir durumda değildi fakat hızla toparlanacağını düşünüyorum."

Ben gülümsedi, oldukça gergin bir gülüştü bu. "Dün gece de geç saatlere kadar çalıştın mı doktor?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Ben bakışlarım ondan kaçırdı. Gülümsemesi acı bir hal almıştı.

"Ben... aramız iyi mi bilmek istiyorum. Önceki gece... davetten sonra... özür dilemek için seni aradım. Bir mesaj bıraktım sana ama geri dönmedin."

"Evet, biraz yoğunum."

"Yorgun görünüyorsun."

Adam omuzlarını silkti. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Tess yorgunluktan başka bir şeyler var, diye düşündü. Ben çok gergin gözükiyordu. Sanki iki gündür hiç uymamış gibi yorgun görünüyordu. "Son zamanlarda ne yaptığından bahsetsene. Başka bir hayvan kurtarma operasyonu falan mı var?"

Ben genç kadına sert bir bakış atarak, "Öyle bir şey dedi. "Dinle, kalıp sohbet etmek isterdim ancak gerçekten gitmem gerek."

Tornavidayı bol kotunun cebine koydu ve kliniğin

kapısına yöneldi. Tess de onu takip etti. Aralarında daha önceleri olmayan duygusal bir soğukluk hissediyordu.

Ve Ben'in yalan söylediğini biliyordu, üstelik söylediği tek yalan klinikte bulunma sebebi de değildi.

Hızla yürümekte olan Ben'in arkasından, "Masayı onardığın için sağ ol," diye mırıldandı.

Ben yan açtığı kapıdan çıkmadan başım çevirdi ve omzunun üzerinden Tess'e baktı. Gördüğü bakışlardaki soğukluk Tess'in suratına tokat gibi çarpmıştı. "Tabii elbette. Kendine dikkat et doktor."

ince dolu taneleri Elise'in oturma odasının camında nırdıyordu. Gökyüzü koyu gri, kasvetli bir görünüm kazanmıştı. Elise ikinci kattaki özel dairesinin perdelerini araladıktan sonra, aşağıda uzanan soğuk şehir sokaklarını ve havadan kaçmak için oraya buraya koşturan insan kümelerini izledi.

On sekiz yaşındaki oğlu orada, dışarıda bir yerlerdeydi.

Çocuk ortadan kaybolalı bir hafta olmuştu. Barınak civarında sayıları giderek artan, ortadan kaybolan Yeni Nesil Soylulardan biriydi oğlu. Cam'in yeraltında, korunaklı bir yerde, kendi evine gelen yolu bulana kadar ona yardım edecek ve destek olacak kendisi gibiler arasında olması için dua ediyordu.

Onun yakında eve dönmesi için dua ediyordu.

Sterling'in oğlunu eve getirmek için yaptıklarından dolayı Tannya şükrediyordu. Elise kayınbiraderinin kendini tamamen bu konuya adanmasını anlayamıyordu. Quentin'in hayatta olup küçük kardeşini ve ailesi için yaptıklarını görebilmesini diledi. Muhakkak ki çok şaşırır ve mahcup olurdu.

Quentin'in şu anda kendine karşı neler hissedeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kocasının çok büyük hayal kırıklığına uğrayacağından emindi. Hatta belki Elise'teri biraz nefret bile edebilirdi. Belki de oğullarının gece yarısı evden çıkıp gitmesine kendinin neden olduğunu bilse, az değil ondan bayağı bir nefret ederdi. Şayet Camden'le yaptığı o aptalca kavga olmasaydı, şayet onu saçma sapan şekilde kontrol etmeye çalışmasaydı, belki de oğlu çekip gitmeyecekti. Suçlanacak biri varsa bu kendisiydi. Şu anda oğluyla beraber geçirdikleri son saatlere dönüp onları sonsuza kadar silmek için her şeyini verirdi.

Hâlâ aşağıdaki dünyaya bakarken boğazı duyduğu pişmanlıkla yanmaya başlamıştı. Sıcacık evinde çaresiz ve işe yaramaz hissediyordu.

Rıhtım barınağındaki büyük dairesinin hemen altında Sterling'in dairesi ve yeraltı barınağı vardı. Kayınbiraderi Sterling bir Soyluydu ve dolayısıyla bir parça bile güneş ışığı olduğunda, tıpkı türünün diğer üyeleri gibi ışıktan uzak bir iç mekânda kalması gerekiyordu. Aynı kural oğlu Camden için de geçerliydi. Camden yarı kendinden - yani yarı insan - olmasına rağmen, damarlarında merhum babasının kanını taşıyordu. Çocuk babasının insanüstü güçlerini ve zayıflıklarını da taşıyordu.

Sterling hava kararana kadar Cam'i aramaya başlamazdı. Ve Elise için beklemek artık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Pencerenin önünde dolaşmaya başladı. Sterling Cam'i ve barınaktan kaybolan diğer gençleri aramak konusunda yardım edebilmeyi nasıl da istiyordu.

Elise, insan türünün vampirlerle eşleşerek onlardan m

cuk - yalnızca erkek çocuk - doğurabilecek ender dişilerinden biri olsa da hâlâ tamamıyla bir insandı. Teni güneş ışığına karşı aşırı duyarlı değildi. Hiç fark edilmeden insanların arasında rahatça yürüyebilirdi. Gerçi bunu yapmayalı oldukça uzun bir süre, aslında 100 yıldan fazla olmuştu.

Küçük bir kız çocuğuyken barınak himayesine alınmış-
n. Ailesi, 19. yüzyılda Boston'in fakir semtlerinden birinde sefalet içinde ölünce kendi güvenliği ve iyiliği için barına-
ğa getirilmişti. Reşit olduğunda Quentin Chase'in Soy Eşi olmuştu. Sevgili eşini kaybedeli daha beş kısa yıl geçmişti takat onu öyle özliyordu ki...

Şimdi Camden'i de kaybedebilirdi.

Hayır. Bu düşünceyi aklına getirmek dahi istemiyordu. Bu düşünceye bir saniye bile dayanamıyordu.

Belki de yapabileceği bir şeyler vardı. Elise üzeri yağmur damlalarıyla dolu pencereye yaklaştı. Dışarı bakarken nefesi camın üzerinde buğu oluşturmuştu. Oğlunun nerede olduğunu bilmeme düşüncesine katlanamıyordu.

Ani bir kararla arkasını dönerek camdan uzaklaştı ve dolabına doğru gitti. Birçok kıştır giymediği paltosunu çıkardı. Uzun yünden ve mavi renkli paltoyu beyaz dul kıyafetinin üzerine geçirdi. Palto ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Elise ayağına soluk renkli bir çift deri bot geçirerek kararını değiştirmeden önce dairesinden çıktı.

Merdivenlerden inerek sokak seviyesindeki dış kapıya geldi. Kapının kilidini açmak için gereken doğru güvenlik şifresini bulana kadar birkaç yanlış deneme yaptı. En son ne zaman barınak sınırlarından çıktığını hatırlamıyordu bile. Dış dünya ona acıdan başka hiçbir şey ifade etmiyordu ancak belki şu anda ona dayanabilirdi.

Camden için her şeye dayanabilirdi.

Büyük dış kapıyı açarken serin rüzgâr yanaklarına çarp. tı ve bedenini terniz havaya maruz bıraktı. Elise kollarını göğsünde kavuşturarak dışarı çıktı ve dövme demir trabzanlara tutunarak parke merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenlerin bitimindeki kaldırımda yürüyen insanlar vardı. Bazıları grup halinde, bazıları tek başlarına hızlı hızlı ilerliyordu. Koşuşturan insanların tepesinde açılmış koyu renkli şemsiyeler vardı.

Bir an çok kısa bir an I her şey sessizdi. En başından beri laneti olduğunu düşündüğü yeteneği aniden geri geldi. Her bir Soy Eşine bahşedilen farklı bir yetenek vardı ve onunki de şu anda kafasına çekiç gibi inmişti.

"Ona bebekten bahsetmeliydim- "

. .yirmi dolar onlar için ne ki- "

. .sonra kadına lanet köpeğin bahçeme tekrar pisleyecek olursa onu kendi ellerimle boğarım dedim- "

"...eve gidip hiçbir şey olmamış gibi davranırsam bir şey anlamaz ve- "

Elise yanından geçen insanlardan yükselen çirkin düşüncelerin bombardımanıya ellerini kulaklarına götürdü. Ama düşünceleri duymaya devam ediyordu. Üzerine kurşun gibi yağıyorlardı. Tüm o yalanlar, ihanetler ve türlü günahlar...

Bir adım daha atamadı. Barınak apartmanının önünde üzerine yağan yağmurdan sırlıklam halde dikilip kaldı. Hareket edecek cesareti bulamıyordu.

Camden dışarıda bir yerde annesinin - birinin - onu gelip bulmasını bekliyordu. Ama Elise bu konuda da onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Eli kulaklarının üzerinde, öylece dikilip ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

O akşam karanlık erken çökmüştü. Kara bulutlardan dökülen soğuk Kasım yağmuruyla her yer ıslanıyordu. Boston'in güneyindeki sokak, monoton yağmurun altında sırlıklam ve donuk bir gecekondü mahallesi gibi gözüküyordu. Gerçi muhtemelen normal bir günde de iç İçe inşa edilmiş alüminyum kaplamalı iki katlı ya da tuğla Örgülü üç katlı evlerin pek bir albenisi olacağını düşünmüyordu.

Dante ve Chase, Ben Sıllivan'ın yaşadığı köhne binanın önüne güneş battıktan hemen sonra, yaklaşık bir saat önce gelmişlerdi. Yine birliğe ait camları karartılmış cipin İçinde bekliyorlardı. Araç sadece bakımlı görünümüyle bile oraya ait olmadığını hissettiriyordu ama yine de etrafına, bana sataşmaya kalkma titreşimleri de yayıyordu ki çete üyelerinin ya da sokak serserilerinin fazlaca yaklaşmamasının nedeni bu olsa gerekti. Cama yaklaşıp aracın İçine bir göz atmaaya teşebbüs eden birkaç tanesi de Dante'nin hırlayarak dişlerini göstermesiyle hızla uzaklaşmıştı.

Dante artık beklemekten çok sıkılmıştı. Neredeyse çevredeki serserilerin bir hamle yapacak kadaı aptal olmasını umut etmeye başlamıştı. Böylece biriken enerjisinin bir kısmını boşaltabilirdi.

On koltukta Dante'nin yanında oturan Chase, "Satıcının adresinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutan Dante başını salladı. "Evet, eminim."

Aslında Tess'in eski erkek arkadaşı olan Kızıl torbacıma tek başına bir ziyaret yapmayı düşünmüştü ama sonra yanında bir destek olmasının daha iyi olacağına karar verdi. Fakat destek kendisi için değil Ben Sullivan içindi. Çünkü Dante eğer yalnız olurlarsa onunla işi bittiğinde, adamın hâlâ nefes alıyor olacağından şüpheliydi.

Bunun tek sebebi Sullivan'in uyuşturucu satan bir pislik olması değildi. Adamın Tess'i tanıyor olması ve onu şüphesiz yakından tanıyor olması Dante'nin öfkesini tetikliyordu. Tess'e karşı tüm ruhunu kaplayan bir sahiplenme hissediyor, genç kadını Ben Sullivan gibi pisliklerden korumak istiyordu.

Tabii ya. Dante'nin kendisi de büyük ödüllü sanki!

"Adresi nasıl buldun?" Chase'in sorusu Dante'yi düşüncelerinden sıyırmış, göreve odaklanmasına neden olmuştu.

"Adam önceki gece klüpten kaçıp bizi ekti. Onun kimliğini teşhis edecek kadar bile vakit bulamamıştık."

Tess'le geçirdiği saatleri tekrar hatırlayan Dante, Chase'e bakmadan sadece omuzlarını silkti.

"Nasıl bulduğumun bir önemi yok. Siz barinakçıların kendi metotları, bizim de kendi metotlarımız var."

Dante bir an avını gördü. Yine tüm bedenine bir sabırsızlık dalgası yayılmıştı. Aracın direksiyonunda doğrular tüm dikkatini karanlığa verdi. Adam köşeden dönmüştü- Gri süveterinin kapüşonuyla yüzü kısmen örtülmüş de, başı aşağıda yürüyordu. Ellerini kaim avcı yeleğin¹

ceplerine sokmuştı. Adam oldukça hızlı ilerliyor, tedirgin bir şekilde omuzlarının üzerinden geriye bakışlar atıyordu. Ama aradıkları kişi oydu, Dante bundan emindi.

Adam apartmanının beton merdivenlerinden hızla çıkmaya başladığında Dante, 'Adamımız geldi. Gidelim Harvard. Canlan biraz,' dedi.

Aracın alarmını açarak araçtan çıktılar. Ben apartmana girmişti fakat kapı arkasından kapanmadan Dante ve Chase apartmana daldılar. Her ikisi de vampir ırkına özgü hız ve çeviklikle hareket ediyorlardı. Adam anahtarının üçüncü kattaki dairesinin kapısına sokup kapıyı açtığı anda, Dante arkasından atılarak onu dairesinin karanlık girişine yuvarladı.

"Lanet olsun " Sullivan dizlerinin üzerine çökmüştü ancak apartman boşluğundan gelen loş ışıktaki gelenlerin kim olduğunu gördüğünde donup kalmıştı.

Dante adamın gözlerinde, hissettiği korkudan başka bir şeyin daha yanıp söndüğünü görmüştü. Tanıma, diye düşündü Dante. Muhtemelen önceki gece kulüpten hatırlıyordu onları. Fakat Dante adamda öfke de hissediyordu. Saf, erkeklere özgü bir öfkeydi bu. Dante adamın gözeneklerinden çıkan kokuda bile duyumsuyordu bu öfkeyi.

Ben yavaşça ayağa kalktı. "Siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?"

"Sen söylesene," dedi Dante. Odada ilerleyerek ışıkları açtı. Chase arkasından kapıyı kapattı ve kilitledi. "Eminim bunun dostane bir ziyaret olmadığını tahmin etmişsindir."

"Ne istiyorsunuz?"

"Başlangıç olarak bilgi diyelim. Ne şekilde alacağımız da sana bağlı."

"Ne bilgisi?" Ben'in bakışları gergin biçimde Dante ve Chase arasında gidip geliyordu. "Sizi tanımıyorum bile ve neden bahsettiğinizi anlam- "

Dante gülümseyerek sözünü kesti. "Şimdi... böyle boktan cevaplar gerçekten kötü bir başlangıca işaret ediyor." Ben sağ elini yeleğinin derin cebine doğru kaydırırken Dante iyice sırttı. "Tabii devam et. Tam bir aptal olduğunu ispat etmek istiyorsan devam et ve o silahı çıkar. Açık konuşuyoruz diye söylüyorum, umarım o silahı çıkarırsın."

Ben Sullivan'ın suratı en az dairesinin boyasız duvarları gibi bembeyaz oldu. Elini yavaşça cebinden çekti. "Nereden bilim"

"Bu gece bizden başka birilerini de bekliyordun sanırım?" Dante ona doğru giderek adamın cebinden 45'lik silahı aldı. Ben hiç karşı koymamıştı. Dante Chase'e dönerek emniyeti açık silahı ona uzattı. "Berbat bir torbacı için berbat bir silah."

"Ben yalnızca güvenlik olarak taşıyorum onu, uyuşturucuyla falan işim- "

Dante, "Otur," diyerek adamı sahte deri bir koltuğa iteledi. Koltuk, köşedeki bilgisayar masası ve müzik setini taşıyan duvardaki raf dışında odadaki tek mobilyaydı.

"Evi iyice araştır bakalım neler bulacağız."

Chase yanlarından ayrılarak araştırmaya başlarken Sullivan hâlâ, "Ben uyuşturucu satıcısı değilim" diye ısrar ediyordu. "Ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama- "

"Ne düşündüğümüzü ben söyleyeyim," dedi Dante. Adamın yüzüne doğru eğilmişti. Öfkeden görüşünün keskinleştiğini ve sivrilmeye başlayan dişlerinin diline battığını hissedebiliyordu. "Orada oturup üç gece önce kulüpte

seni Kızıl dağıtırken gördüğümüzü inkar etmeyeceğini düşünüyorum. Ne kadar zamandır hu pıslığın aracılığını yapıyorsun? Malı nereden alıyorsun?"

Adanı bakışlarını yere çevirmiş söyleyeceği yalanı bulmaya çalışıyordu. Dante sıkı bir şekilde adamın çenesini yakaladı ve başını kendine çevirdi. "Gerçekten bunun uğrunda ölmek istemezsin, değil mi pıslık?"

"Ne diyebilirim bilmiyorum. Yanılıyorsunuz. Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim yok."

Dante adamı biraz daha dürüst olması için silkelemeye hazırlanırken Chase yatak odasından çıkarak, "Belki bu kadın bize söyler," dedi. Elinde tuttuğu fotoğrafçerçevesini ileri uzatmıştı. Fotoğrafta Ben ve kısa saçlı ama yine de çarpıcı görünen Tess vardı. Kliniğin açılış gününde kapının önünde mutlu çift pozu vermişlerdi.

"İkiniz oldukça yakın görünüyorsunuz. Kız eminim mesai saatleri dışında güzel bir eğlence kaynağıdır"

Ben gözlerini kısarak Chase'e dik dik baktı. "Ondan uzak dur, yoksa Tanrı yardımcın olsun seni- "

Dante kuruyan boğazından çatallı bir sesle, "Kız da işin içinde mi?" diye sordu.

Ben yüzünü buruşturdu. "Sen mi soruyorsun? Dün akşam apartmanının önünde dilin onun boğazındayken çok rahat gözüküyordun? Evet pıslık herif, ben de oradaydım. Sizi gördüm."

Bu haber Dante'yi gafil avlamıştı ama eı azından adamın öfkesinin nedenini anlıyordu artık. Chase'in şaşkın, sorgulayıcı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama gözlerini Tess'in kıskanç eski sevgilisinin gözlerinden ayırmadı.

Başım sallayarak, "Sabrım taşmak üzere," diye hırladı.

"Boş versene. Sabrım çoktan taştı bile." Bîr saniye içinde bıçağını kınında çıkararak parlak çeliği Ben Sullivan'ın boğazına dayadı. Adamın gözlerinin dehşetle büyümesi karşısında Dante gülümsedi. "Evet, bence de böylesi daha iyi. Şimdi, soluk boruna ek bir delik açarsak belki daha rahat konuşmaya başlarsın. Beni anlıyorsan gözlerini kırp Ben."

Adam göz kapaklarını indirdi, sonra bakışlarını tekrar Dante'nin bıçağına çevirdi.

Ben hızla, "Kimseye bir şey anlatmamamı söylediler," dedi.

"Kim bunlar?"

"Bilmiyorum, Kızıl'ı üretmem için ödeme yapanlar."

Dante kaşlarını çattı. "Kızıl'ı sen kendin mi yapıyorsun:

Adam başını salladı, hareketi hemen boğazına dayanmış soğuk çelikle kısıtlanıyordu. "Ben bir bilim adamıyım. En azından öyleydim. Bir-iki sene öncesine kadar büyük bir kozmetik firmasında çalışıyordum."

"Öz geçmişi boş ver şimdi. Kızıl'ı anlat."

Sullivan yavaşça yutkundu. "Biraz ekstra para kazanmak için gece kulübü müşterilerine yönelik ürettiğim bir ilaçtı. Geçen yaz dağıtımına yeni başlamıştım ki bir adam gelerek üretimi arttırmam için bir teklifte bulundu. Benimle çalışmak isteyen patronundan bahsetti. Oldukça büyük ödemeler yapmaya hazır olduklarını söyledi."

*"Ama bu adamların kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mır

"Evet bilmiyorum. Üzümünü ye bağını sorma... benim için de bir önemi yoktu. Yatırımcı artık her kın¹

se, büyük miktarda parayı nakit şekilde ödüyordu. Paramı bankada bir kasaya bırakıyorlar."

Dante ve Chase birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Her ikisi de adamın muhtemelen Issızlarla iş yaptığının farkında olmadığını düşünüyordu. Bu Issızlar, yine muhtemelen, birkaç ay önce vampir ırkı arasında bir savaş hazırlığına girişen bir grup gözü dönmüş Issızın liderine bağlı çalışıyorlardı. Dante ve birlikteki diğer üyeler Issızların akıl hastanesinde kurdukları merkezi havaya uçurduklarında, bu planları esaslı bir bozguna uğratmışlar ama tehlikeyi kökünden yok edememişlerdi. Issızlar tekrar bir araya gelip Kızıl gibi bir ilacın yardımıyla sayılarını hızla arttırıyor olabilirlerdi. Yani artık asıl soru, savaşın olup olmayacağı değil ne zaman olacığıydı.

"Zaten lanet olası sorun nedir hâlâ anlamıyorum. Kızıl güçlü bir uyuşturucu falan değil. Ben bile birkaç kez kullandım. Hafif bir uyancı. Eks'ten ya da GHB'den pek farkı yok."

Dante'nin yanında duran Chase öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Nasıl farkı yok! Önceki gece olanları sen de gördün!"

Dante bıçağı Ben'in boğazına biraz daha bastırdı. "O çıldırma anını sen de ön sıralardan izlemedin mi pislik?"

Sullivan'ın çenesi kaskatı kesildi. Gözlerinde gerçekten bir belirsizlik vardı. "Ben... ben ne gördüğümünden emin değilim. Yemin ederim."

Dante iyice kıstığı gözleriyle adama sert bir bakış attı. Adamın son derede gergin olduğu belliydi fakat yalan söylediğinden tam emin olamıyordu. Lanet olsun, keşke Tegan burada olsaydı, insan ya da Soylu olsun, kimse ondan gerçeği saklayamazdı. Ama Tegan'ı tanıyordu ve onun bu

adamı, vampir toplumu için yarattığı tehlike yüzünden gözünü kırpmadan öldürebileceğini biliyordu.

Ben, "Lütfen dinle- " diyerek kalkmaya çalıştı ama Dante'nin iri elini göğsüne dayayıp itelemesi üzerine sandalyeye çöktü. "Lütfen dinle," dedi Ben. "Benim kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ama işler birden öylece... Tanrım her şey mahvoldu. Tehlikeli bir hal aldı. Olanlar beni aştı ve artık bunun bir parçası olmak istemiyorum. Hatta bu gece her şeye bir son vereceğim. Bağlantıda olduğum adamı aradım ve onlarla bu gece buluşuyorum. Onlara işten ayrılacağımı söyleyeceğim. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

Chase pencereye doğru giderek jalûziyi parmağının ucuyla araladı ve sokağa baktı. "Köşede bekleyen koyu bir sedan var," diyerek Chase'e döndü ve, "görünüşe göre seninkiler geldi," dedi.

Ben Sullivan, "Lanet olsun," diyerek sandalyesinde büzüştü. Ellerini gergin bir şekilde sandalyenin kollarında gezdirmeye başladı. Dante'ye panik dolu gözlerle bakıyordu. "Buradan çıkmam gerek. Lanet olsun. Silahımı geri almam şart."

Dante bıçağını kılıfına sokarak, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi ve pencereye doğru ilerledi. Camdaki aralıktan bekleyen araca baktı. Yukardan baktığında şoförün kim olduğuna dair pek bir şey söylemek mümkün olmasa da Dante bir Issız ya da köle olduğundan emindi. Bir tanesi de şoförün yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Sullivan'a dönerek, "Eğer o arabaya girersen sağ çıkamazsın. Adamla nasıl bağlantıya geçiyorsun, arayabileceğin bir numara mı verdiler?"

"Hayır, bana tek kullanımlık telefonlar veriyorlar. Hız"

aramada programlanmış tek bir numara var. Ama numarayı da şifrelemişler, yani nereyi aradığımı bile bilmiyorum."

"Ver bir bakayım.*

Sullivan avcı yeleşinin cebinden telefonu çıkararak Dante'ye verdi. "Ne yapacaksın?"

"Bu bizde kalacak. Şu anda bizimle gelmen gerekiyor. Ufak sohbetimize başka bir yerde devam edeceğiz."

"Ne? Hayır!" Hızla ayağa kalkarak korkuyla etrafına bakındı. "Lanet olsun boş versene. Size güvenebileceğimi nereden bileyim. Çok teşekkürler fakat ben başımın çaresine kendim- "

Dante hızla adamın üzerine atıldı ve adam daha gözünü bile kırpamadan boğazını kavradı. "Rica ettiğimizi hatırlamıyorum."

Ellerini adamın boğazından çekerek onu Chase'e doğru iteledi. "Onu buradan çıkar. Cipe gitmenin bir yolunu bulun. Sonra onu karargâha götür. Ben aşağı inip köşede bekleyen pisliklere dostlarının neden gelemediğini açıklayacağım."

Chase kollarından tuttuğu Sullivan'la çıkarken Dante koridordan geçerek merdivenlere doğru gitti. Göz açıp kapayınca kadar yağmurlu sokağa çıktı ve koyu renkli sedanın önüne dikilip ön camdan içerideki iki insana bakmaya başladı.

İçerdekiler tam da Dante'nin şüphelendiği gibi kölediler. Köleler ilk Nesil vampirlerin, kanlarını akıtarak insanlıklarını son damlasına kadar kuruttukları varlıklardı. Köleler yaşayan, nefes alıp veren insanlardı ama vicdandan tamamen yoksundular. Varlıklarının tek amacı efendilerinin emirlerini yerine getirmektir.

Rahatlıkla öldürülebilirlerdi.

Dante onlara bakarak sırttı. Onların canını tek hamlede alabilirdi.

Yolcu koltuğundaki et kafa, sanki ne gördüğünden emin olamıyormuş gibi gözlerini bir iki kez kırptı. Direksiyondakinin daha iyi refleksleri vardı; arkadaşı işe yaramaz birkaç küfür savurmakla uğraşırken arabayı vites geçirdi ve gaza bastı.

Motor homurtuyla çalışmaya başladı ve sedan ileri doğru atıldı ama Dante neler olduğunu çoktan anlamıştı, iri ellerini motorun kaputuna dayayarak itmeye başladı. Arabanın tekerleri ıslak yolda inleyerek dönmeye ve dumanlar çıkarmaya başlamıştı fakat arabanın hareket ettiği yoktu. Direksiyondaki köle aracı geri vites taktığı anda Dante aracın üzerine atladı. Tepeye doğru tırmanarak ilerlemeye çalışan aracı durdurmaya çalışıyordu.

Bir sörfçünün dalgayı dengelemesi gibi sarsılan arabanın üzerinde dengesini kurarak ayağa kalkmaya çalıştı. Nihayet botlarının tabanına basabildiğinde, diğer ayağını kaldırarak ön cama hızla indirdi. Çatlayan cam, çerçevelerden itibaren kırılarak arabanın içine doğru geçti, içeriye iki kölenin arasına uzandığında, cam kırıkları her yöne savrulmaya devam ediyordu.

"Selam beyler! Nereye gidiyoruz böyle?"

ikisi de çıldırmış gibi onu tutmaya ve yumruklamaya çalışıyorlardı. Hatta ısııyorlardı bile ancak yaptıkları Dante için hafifbir rahatsızlıktan öteye geçmiyordu. Dante'nin savurduğu araba, değişen vites seslerinin uğultusuyla kendi etrafında dönmeye başladı.

Sağ baldırında keskin bir yanma hissetti, sonra akan kanının kokusu burnuna doldu. Öfkeyle kükremeye başladı-

Dişleri sivrilerek uzamış, göz bebekleri yine öfkeyle daralarak görüşü lazer kadar keskinleşmişti. Uzanarak yolcu koltuğunda oturan köleyi başının arkasından kavradı. Kolunu ani bir hareketle indirerek adamın suratını arabanın ön paneline çarptı ve adamı oracıkta öldürdü.

Direksiyondaki köle arabadan çıkmak için çırpınmaya başlamıştı. Kapının kolunu kavrayarak iteledi ve ıslak asfalta yuvarlandı. Hemen kalkarak evlerin arasındaki dar yola doğru koşmaya başladı.

Dante kölenin peşine düşerek arkasından üzerine atıldı ve beraberce yere yuvarlandılar, yerde yumruklaşmaya başlamışlardı. Dante adamın hizmet ettiği vampirin kim olduğuna ve yerine dair sorularının cevaplarını almadan onu öldürmemesi gerektiğini farkındaydı. Aslında bu kölenin efendisi olan vampirin ismine ihtiyacı yoktu; birkaç ay önce yaşadıkları onca şeyden sonra, o ve birliğin diğer savaşçıları karşı karşıya oldukları yok edilmesi gereken düşmanın, Lucan'ın öz kardeşi Marek olduğunu biliyorlardı. Bilmedikleri şey, geçen yaz Savaşçıların baskınından sonra adi vampirin nereye kaçtığıydı.

Dante kölenin üzerine oturarak çenesine sert bir yumruk savurdu ve, "Nerede o?" diye kükredi. "Bağlı olduğun vampir nerede?"

Köle, "Canın cehenneme!" diyerek tükürdü.

Dante adama bir yumruk daha attıktan sonra bıçağını çıkardı ve adamın boğazına dayadı.

"Devam et! Öldür beni! Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok!"

Kölenin sözlerine uyup boğazını kesmek çok cazip bir düşünceydi fakat Dante onu silkeleyerek yerden kaldırdı ve en yakındaki evin duvarına çarptı. Adamın kafasının

sert tuğlalarla örölmüş duvara çarptığında çıkardığı ses hoşuna gitmişti.

Dante yüzünü adamın yüzüne iyice yaklaştıırarak, sivri dişlerinin arasından kısık bir hırıltıyla, "Once seni parça parça kesmeme ne dersin?" dedi. "Konuşup konuşmaman umurumda değil ama çığlık atmandan büyük zevk alacağımdan eminim."

Dante bıçağı etli yanağına bastırınca köle bağırdı. Bu bağıırışın arasında bir silahın emniyetinin açıldığını işitti ama silahı adamdan alamadan köle kolunu kaldırarak silahı yan tarafına aldı. Silahı Dante'ye değil kendine doğrultmuştu. Bir saniye içinde silahı şakağına dayadı ve ateşledi.

Dante, "Lanet olsun! Hayır!" diye bağırdı.

Silah karanlıkta namlusundan turuncu bir ışık çıkarak çevredeki evleri aydınlattı. Köle ıslak kaldırıma yığıldı. Her tarafına saçılmış kanlı görüntüsüyle korkunç bir manzara oluşturuyordu.

Dante kendi yaralarına baktı. Elinde bir sürü kesik, sağ baldırında ise çok derin bir yara vardı. Son beslendiğinden bu yana uzun süre geçmemişti, dolayısıyla vücudu güçlüydü ve yaralarının iyileşmesi çok sürmeyecekti. Birkaç saat ya da daha kısa bir süre içinde bir şeyi kalmazdı. Ama kendini toparlayacak güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

Etraftaki evlerin bazılarında ışıklar yanmaya başlamıştı. Yolun karşısındaki dairelerden birinin perdesi aralandı. Birisi korkunç bir çığlık attı. Kısa süre içinde birileri muhakkak polisi arardı, belki de çoktan aramışlardı.

Lanet olsun.

Buradan hemen ayrılması gerekiyordu. Chase çoktan cipi alıp gitmişti ve olanları düşündüğünde bu kesinlikle iyi bir şeydi. Dante'ye gelince, paramparça olmuş seda-

atlayıp gidemezdi. Çok dikkat çekerdi. Yaralı baldırını emerek acısını biraz rahatlattıktan sonra, ölü köleyi ve arabayı ardında bırakarak yürümeye başladı.

BOLUM 20

Tess akşam yemeğinden kalan son bulaşıkları da kuruladı ve lavabonun yanındaki dolaba yerleştirdi. Kalan tavukları plastik kaba koyup kapağı kapatırken bir çift delici bakışın ensesine dikilmiş onu izlediğini hissetti.

Kafasını çevirerek, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi Ayaklarının dibinde mızıldanan ufak yaratığa baktı. "Harvard, hâlâ aç mısın? Buraya geldiğimizden beri aralıksız yediğinin farkında mısın?"

Köpeğin çikolata rengi gözlerinin üzerindeki tüylü kaşlar inip kalktı. Kulaklarını kaldırdı ve başını inanılmaz sevimli bir görünüm kazanana kadar yana eğdi. Tess'in yeterince hızlı davranmadığını düşünüyor olacaktı ki başını diğer tarafa çevirerek patisini havaya kaldırdı.

Tess güldü. "Peki utanmaz soytarı. Sana daha iyi bir şeyler vereceğim."

Mutfığa gitti, ikinci tabak mamanın da sonuna kadar bitirilip tertemiz yalandığı kabı aldı. Harvard kuyruk gibi peşindeydi, her adımını takip ediyordu. Tess ona daha yakından göz kulak olmak için eve getirdiğinden beri, köpek sanki ona tutkalla yapışmış ve yeni gölgesi haline gelmişti.

aslında Tess'in **hastalarını** eve getirmek gibi bir alış-
lığı yoktu ama daha önce hastalarından birini iyileştir-
me için yeteneğin kullanmisti Harvard onun için
OzeldiKöpek de aynı bağlılığı ona karşı hissediyor gibiydi.
Sanki genç kadının bugün onu uçurumun kenarından çe-
kip aldığını biliyordu. Harvard birkaç serum, bolca yemek
ve bit **temizliğinden** sonra bambaşka bir hale gelmişti. Kö-
peginyaşadığı onca şeyden sonra Tess'in gönlü, onu boş
klinikte tek başına bırakmaya el **vermemiştir**. Harvard da
onu **yeni en iyi** arkadaş olarak seçmiş gibiydi.

Tess, "Al bakalım," dedi ve birkaç parça ızgara tavuk
etiyle dolu kabı **Harvard'm** önüne uzattı. "Bu sefer yerken
nefes almayı unutma, tamam mı?"

Harvard kaba yumulurken Tess kalanları buzdolabına
yerleştirdi. Sonra kendine bir bardak daha kırmızı şarap
kokarak salona, yarım bıraktığı heykele **doğru** ilerledi.
Tekrar kille çalışmak harika bir duyguydu, özellikle de ge-
çirdiği son bir-iki günden - ve geceden - sonra.

Aslında kille çalışmaya başladığında, Tess'in kafasında
ne yapacağına dair bir plan yoktu ama önündeki açık kahve
tonlarındaki kil topağı, tanıdık bir şekle bürünmeye baş-
atlığında da şaşırmadı. Aslında her şey daha çok belirsiz
oba da **gür** saçların altındaki yüzün genel hatları yavaş va-
vas ortaya çıkıyordu. Tess şarabından bir yudum daha aldı.

Çalışmaya devam ederse iyice kendini kaybedeceğini ve
bitene kadar asla duramayacağını biliyordu.

Gerçi planladığı daha özel bir şey de yoktu,

sarap kadehini çalışma masasına koyan Tess tekerlekli
iskemlesini çekerek oturdu. Çelik bir halkayla güçlü alın
bölgesini yontmaya başlayarak yüzü şekillendirme-
devam etti. Sonra burun ve çıkık elmacık kemiklerine

geçti. Kısa bir süre sonra artık zihni devre dışı kalmış, binçaltının yönlendirmesiyle parmakları otomatik şekilde çalışmaya başlamıştı.

Ne kadar süredir o halde çalıştığını bilmiyordu ama dairesinin kapısının çalındığında Tess neredeyse yerinden zıpladı. Ayağının dibinde, halıda uyuyan Harvard da homurtuyla uyandı.

Tess iskemlesinden usulca kalkarken, "Beklediğin biri var mıydı?" diyerek gülümsedi.

Tanrım çalışırken bir ara gerçekten dalıp gitmiş olmalıydı, çünkü eserin ağız kısmında ciddi bir saçmalık vardı. Dudaklar iyice gerilmiş halde hırlayan bir ağız figürüydü bu, ya o dişler...

Kapı tekrar çalındı. O anda vücudunda elektrik çarpması misali bir etki yapan sesi duydu.

"Tess? içerde misin?"

Dante.

Tess'in gözleri önce kocaman oldu, sonra sıkıca kapandı ve hızlıca acaba nasıl görünüyorum diye düşündü. Saçlarını başının üzerinde özensiz bir topuzla toplamıştı. Askılı beyaz atletinin üzerinde kırmızı solmuş bir bluz giymişti. Bluzunun üzerinde bir sürü kurumuş kil lekesi vardı. Pek misafir kabul edecek kılıkta değildi.

"Dante? Sen misin?" diye sordu. Bir süre olduğu yerde kalmıştı. Kulaklarının kendine bir oyun oynayıp oynamadığından emin olmak istiyordu.

"Evet. içeri gelebilir miyim?"

Büstün üzerini bir parça çalışma beziyle kapadı ve sesinin normal çıkmasını umarak, "Şey... tabii... bir saniye, diyerek seslendi. Macun spatulalarından birinden yüzünün yansımalarını kontrol etti.

Ahh, harika. Yüzünde açlıktan nefesi kokan ressamalara özgü bir ifade vardı. Büyüleyici! Kapıya gidip zinciri açarken, *Bn azından bu manzara ona habersiz gelmemesi gerektiğini Ödretir!*dedi içinden.

"Burada ne yapı..

Kapıyı açıp onu görmesiyle sorusu yarıda kesildi. Yağmurdan sırılsıklam olmuş siyah saçları alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Üzerindeki deri ceketten akan sular adamın botlarına ve yerdeki hoş geldiniz paspasına damlıyordu.

Ama akan tek şey yağmur damlaları değildi. Görünmeyen bir yaradan çıkan kanlar su damlalarıyla karışıyordu.

'Aman Tanrım! İyi misin?" Hemen kapıdan çekilerek onu içeri aldı ve kapıyı kapadı. "Ne oldu sana böyle?"

"Çok kalmayacağım. Sanırım hiç gelmemeliydim. Aklima ilk gelen sen oldun ve- "

"Sorun değil. Gel hadi, sana bir havlu vereyim."

Koridora koşarak çamaşır dolabını açtı ve iki havlu çıkardı. Biri kurulanması diğeri de yarası içindi. Oturma odasına döndüğünde Dante deri ceketini çıkarıyordu. Elini fermuarına götürdüğü an, Tess ellerinin üzerindeki kanı fark etti. Yüzünde de kan vardı ama çoğu hâlâ çenesinden ve ıslak saçlarından akmaya devam eden suyla dağılmıştı.

Tess, "Bayağı dağılmışsın," dedi. Onun için kaygılanmıştı fakat sanki pis bir sokak kavgasından fırlamış gibi duran halinden ötürü rahatsız olmuştu. Ellерinde ve yüzünde yara ya da kesik yoktu, yani oralardaki kanın çoğu ona ait değildi. Ama başka bir yerdeki durum farklıydı.

Uzun deri ceketin önü tamamen açıldığında Tess nefesini tuttu. "Aman Tanrım!"

Sağ baldırında boylu boyunca uzanan bir yara vardı. Bı-
Öp yarası olduğu belliydi. Yeni bir yaraydı ve pantolonun⁰ kısmı kandan sırılsıklamdı.

"Önemli bir şey değil. İnan bana yaşayacağım."

Dante ceketini tamamen çıkardığında Tess allak bullak oldu.

Dante bir aksiyon filminden fırlamış gibiydi. Beline sarılı kemerden türlü türlü silahlar sarkıyordu. Her iki yanında, kınının içinden sarkan kocaman bıçaklar vardı. Uzun kollu siyah gömleğinin göğüs kısmında, pürüzsüz çelik yüzeyi olan devasa bir tabancaya sahipti. Tess bu tabancamı açacağı deliğin genişliğini düşünmek bile istemiyordu. Bir başka tabanca da sol kalçasının üzerinden sarkıyordu.

Tess, "Lanet olsun... bunlar da ne?" derken içgüdüsel olarak ondan uzaklaştı. Havluları önünde bir zırh gibi tutuyordu.

Dante genç kadının korkmuş bakışlarını görünce kaşlarını çattı. "Sana zarar vermeyeceğim Tess. Bunlar sadece iş malzemelerim."

malzemelerin mi?" Oturma odasının ortasındaki senpaya çarptığında geri geri gittiğini fark etti. "Dante bir suikastçi gibi giyinmişsin."

"Tess, lütfen korkma."

Korkmamıştı, kafası karışmıştı. Onun için kaygılanmıştı ama korkmamıştı. Dante tabancalarını çıkarmaya başladı. En sonunda bacağındaki silah kemerini de çıkardıktan sonra, sanki onları nereye koyacağını bilmiyormuş gibi elinde kalakaldı. Tess ona sehpayı işaret etti.

"O havlulardan birini alabilir miyim?"

Tess havluyu uzattı. Dante yıpranmış olan ahşaba bir çizik daha eklemekten korkarmış gibi silahını özenle sehpayaya koydu. Tepeden tırnağa silahlara kuşanmış halde kan kaybediyor olmasına rağmen yine de düşünceliydi. De-

vasa bedeninden yayılan tehlike dalgalarını ve üzerindeki ölümcül silahları saymazsanız gerçek bir beyefendiydi.

Dante gözlerini dairede gezdirdi. Bakışları Tess'in ayaklarının yanında sessiz bir nöbette bekleyen köpeğin üzerinde durdu.

Kaşlarını çatarak, "Bu... şey olamaz değil mi?"

Tess başını sallayarak onayladı. Harvard'ın yerinden kalkarak Dante'nin yanına gidip kuyruğunu sallayarak onu selamlamasıyla Tess, hissettiği gerginliğin dağıldığını hissetti.

"Umarım onu eve getirmemin senin için bir sakıncası yoktur. Ona daha yakından bakabilirim diye düşün..."

Dante'nin eğilerek hayvanı sevmeye başlamasıyla sıralamaya başladığı bahaneler yarım kaldı. Adamın dokunuşunda ve sesinde derin bir şefkat vardı. Dante, "Selam ufak adam," dedi ama Harvard'ın elini yalaması ve ardından kendini yere atarak okşanması için karnını açmasıyla kıkırdamaya başladı. "Birisi sana çok iyi bakmış anlaşılan. Evet, aynen öyle dostum... biri sana yeni bir yaşam vermiş."

Dante başını kaldırarak şaşkın bir bakışla Tess'e baktı fakat köpeğin bu ani değişimiyle ilgili bir şey sorma fırsatı bulamadan Tess adamın elindeki havluyu aldı ve koridorun sonundaki banyoyu işaret etti. "Gel sana bir bakalım."

Güney Boston'ın diğer yakasındaki kırmızı ışıklarda duran Chase, yanındaki koltukta oturan yolcuya gizlemediği bir tiksintiyle bakıyordu. Uyuşturucu taciri pisliğe karşı hiçbir acıma duygusu hissetmiyordu. Bu gece Dante'yle beraber dairesine gitmiş olmasalar, adamın büyük ihtimalle öleceğini bilmek az da olsa hoşuna bile gidiyordu.

Camden ve onun gibi kayıp diğer masum gençler ölümle veya bu pisliğin sattığı Kızıl kaynaklı susuzlukla birer Issıza dönüşmek gibi daha kötü bir sonla karşılaşırken, Ben Sullivan yeni bir şans yakalıyordu.

Aniden Chase'in gözlerinin önüne, önceki gece kulübün dışında Dante'nin Jonas Redmond'un boğazına bıçak dayadığı an geldi. O iyi çocuk ölmüştü ancak onu öldüren Dante değil, şu anda yanında oturan adamdı. Chase'in içini, adamın kafasını tek kurşunla dağıtmak isteği kasıp kavuruyordu. Böylesi bir öfkeye alışık değildi.

Lekeli ön camdan bakarak dikkatini yola odaklamaya çalıştı. Hissettiği öfkenin geçmesini istiyordu. Ben Sullivan'ı öldürmek sorunu çözmeyecekti ve Camden'in eve daha çabuk dönmesini sağlamayacaktı.

Sonuçta Chase'in asıl amacı Camden'in eve dönmesiydi.

"Onunla yatıyor değil mi? Şu diğer büyük adam... Tess'le yatıyor değil mi?" Sullivan'ın sorusu Chase'in düşüncelerini böldü ama soruya tepki vermedi. Ben Sullivan başını yan cama çevirerek usulca küfür etti. "Dün gece sabaha karşı Tess'in apartmanının önünde gördüm onları. Lanet herifin elleri onun her tarafında geziniyordu. Amacı ne? Bana ulaşmak için Tess'i mi kullanıyor?"

Chase sessiz kaldı. Bu konuyu Sullivan'ın apartmanında gündeme geldiğinden beri düşünüyordu. Dante Kızıl satıcısını bulmak için kendi yöntemlerini kullandığını söylemişti ve Chase onun Sullivan'ın yakın olduğu bir kadınla beraber olduğunu duyunca, ilk önce kadını bir yem olarak kullandığını düşünmüştü.

Fakat kadının bahsi geçtiğinde savaştının yüzü garip bir

hal almıştı. Sanki kadın görev için kullanılan bir yemden öteydi. Dante ona değer mi veriyordu?

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sullivan, "sanırım artık bir önemi yok. Bu arada nereye götürüyorsun beni?"

Chase cevap vermek istemiyordu. Birliğin karargâhı şehrin hemen dışında, şu anda bulundukları noktadan kuzeydoğuya doğru arabayla çok kısa bir mesafedeydi. Birkaç saat içinde Sullivan, Dante ve diğer savaşılar tarafından sorgulanmış halde ama sıcacık bir yatakta uyuyor olacaktı. Tamam, belki bedenlen ve ruhen bir hapis hayatı sürecekti fakat yine de Savaşçıların merkezinin güvenli duvarları arasında olacaktı. Oysa aynı anda, düzinelerce barınak genci türlü tehlikelerle karşı karşıya sokakta olacaktı. Üstelik Sullivan'ın ürettiği ölümcül uyuşturucunun korkunç etkilerini yaşayacaklardı.

Bu adil değildi. Kesinlikle adil değildi.

Chase yanan yeşil ışığa doğru döndü ama ayağını gaz pedalına basamadı. Arkasından biri korna çalmaya başlamıştı bile. Chase kornayı duymazlıktan geldi. Elini direksiyonun üzerinde gezdirerek bir an Camden ve Elise'i düşündü. Oğlunu eve getirme konusunda Elise'e verdiği sozu düşünö.

Çok seçeneği yoktu. Ve fazla zamanı da kalmamıştı, bunu çok net hissediyordu.

Arkadan ikinci bir korna sesi yükseldiğinde, Chase ayağını gaz pedalına bastı ve ışıklardan sola döndü. Meşum bir sessizlik içinde cipi güneye çevirdi. Nehir dolaylarındaki eski sanayi bölgesine gidiyordu.

BÖLÜM 21

Tess, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Dante'nin yarasına bakmak için dizlerinin üzerine çökmüştü ve şu anda biraz başı dönüyordu. Dante beyaz porselen küvetin kenarına oturmuş ve üzerinde yalnızca siyah yırtık pantolonu vardı. İç baldırındaki kesik oturma odasında ilk gördüğünden daha iyi durumdaydı ama banyonun parlak ışıkları altında bu kadar çok kan görmek - Dante'nin kanını görmek - Tess'in midesine keskin bir acı saplamış, başının dönmesine sebep olmuştu. Titremesini önlemek için küvetin ucundan destek alması gerekmişti. "Özür dilerim. Normalde böyle etkilenmem, yani klinikte de çok kan görüyorum ama- "

"Bunu senin yapmana gerek yok Tess. Ben kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım."

Tess ona şüpheli bir bakış attı. "Üzerindeki kan miktarına bakılırsa yaranın bayağı derin olduğunu söyleyebilirim. Dikiş gerekecek. Hem de bir sürü dikiş. Nedense bunu tek başına yapamayacağını düşünüyorum, haksız mıyım? Ayrıca şu pantolonunu da çıkarman gerek. Onlar üzerindeyken dikiş atamam." Dante hareket etmeyince Tess kaşlarını çattı ve, "Orada oturup kanım son damlası-

diye sordu.

Dante gözlerini ondan ayırmadan omzunu hafifçe silkti ve kalkarak pantolonunun kemerini açtı. Fermuarını açıp pantolonunu indirirken ortaya çıkan dövmeli karnı ve kasık bölgesini görünce Tess'in yanakları kızardı. Tanrım, dün gecedan sonra adamın iç çamaşır giyen biri olmadığını hatırlıyor olması gerekiyordu.

"Şey... bu havluyu al," diyerek diğer havluyu da örtünmesi için uzattı. Tess adam rahatça soyunup örtünebilsin diye kafasını çevirdi. Aslında o geceyi düşünecek olursa utangaçlık için biraz geç kalmıştı. Onunla tekrar birlikte, özellikle de adam bir parça bez haricinde tamamen çıplakken onunla beraber olmak ufak banyonun, bir dolap kadar dar ve bir sauna kadar sıcak hale gelmesine neden oluyordu.

Tess, "Peki bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu. Hâlâ ona bakmıyor, lavabonun üzerindeki ecza dolabındaki ilaçları karıştırarak kendini meşgul ediyordu.

"Bu gece ne yapıyordun da çok büyük olduğu belli olan bir bıçağın keskin ucunu yedin?"

"Her zamanki şeyler. Ortağım ve ben bir uyuşturucu tacirinin peşindeydik ve birkaç engelle karşılaştık. Ben de engelleri ortadan kaldırmak zorunda kaldım."

Ortadan kaldırmak, diye düşündü Tess ve içgüdüsel olarak bunun ne anlama geldiğini anladı. Tess bir rulo gazlı bezi suya bastırırken Dante'den duyduğu itirafla içinin titrediğini hissetti. Duyduğu şey hoşuna gitmemişti ama Dante ona iyi adamların tarafında olduğunu söylemişti ve "e kadar çılgınca olsa da Tess ona inanıyordu.

"Pekâlâ, bacağına bir bakalım."

"Dediğini gibi yalayacağım. Düşündüğün kadar
değil

Tess pantolonun yumuşak bir sesle yere bırakıldığını duydu. Kendini tamamen açılmış, derin bir yarayla kar silamaya hazırlayarak ona baktı, Dante haklıydı, yara gerçekten de o kadar kötü gözüküyordu. Kamını ve kasıklarını örten havlunun alt sınırından gördüğü kesik hiç derin değildi. Yüzeysel kesik, kasığından yarım santim içeri bile gitmiyordu. Kanaması şimdiden azalmaya başlamıştı.

tess şaşırmıştı fakat kaygısının aşırı olduğunu görüp rahatlayarak omzunu silkti ve, "Şey bu,.. iyi haber," dedi.

Tamam o zaman. Sanırım temizleyip sarmamız yeterli olacaktır. İz bile kalmayacak galiba,"

Tess tekrar lavaboya dönerek ıslattığı gazlı beze biraz antiseptik damlattı. Dante'nin kalkarak yanma geldiğini duyduğunda hâla elindeki bezle uğraşıyordu. Erkek yarım adım atarak yanına gelmiş, saçını dağınık bir topuz halinde tutan tokayı çekip çıkararak saçlarının dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine sebep olmuştu.

Dante, "Böylesi daha iyi," dedi. Yumuşak bir tonda ve yavaşça konuşuyordu ancak sesine karanlık hâkimdi. "Güzel çıplak ensen dikkatimi dağıtıyordu. Dudaklarımı tenine ne kadar çok dokundurmak istediğimi anımsatıyordu."

Tess'in soluğu boğazında kaldı. Bir an orada öylece reketsizce dikilip kendinden uzaklaşmasını mı umsun, yoksa arkasını dönerek onunla yüz yüze gelip kendini ona mı bıraksın emin olamadı.

Lavabo ve Dante'nin havlu sarılı bedeni arasında kalan j azıcık yerde yavaşça ona doğru döndü. Adamın çıplak göğsindeki dövmeler bu mesafeden büyüleyiciydi. Geometrik semboller ve iç içe geçen kavisler kırmızımsı kahve-

liginden» altın sarısına, yeşilden çivit mavisine dönüşen tonlarda yayılıp genişliyordu.

Dante, "Onları beğendin mi?" diye mırıldandı. Genç kadının garip desenleri ve güzel renkleri inceleyen bakışlarını takip ediyordu.

daha önce onlara benzeyen bir şey görmedim. Bence büyüleyiciler Dante. Kabile motifleri mi bunlar?"

Dante belli belirsiz bir omuz silkti. "Geleneksel aile motifleri desek daha doğru olur sanırım. Babamda da bu dövmeler vardı, onun babasında da ve ailemizin bütün erkeklerinde de..."

Eğer Dante'nin ailesindeki erkekler biraz olsun ona benziyorlarsa, dünyanın her yerinde kadınların kalbini kırarak kadar yakışıklı bir aileyle karşı karşıyaydı. Dante'nin kalçasına sarılı havluya bakıp dövmelerin nereye kadar devam ettiğini hatırlayınca Tess'in yüzünü ateş bastı.

Dante'nin dudakları kıvrıldı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Tess gözlerini kapayarak soluğunu düzenlemeye çalıştı. Bir süre sonra gözlerini açarak ona baktı. Islattığı ılık Havluya Dante'nin yanaklarındaki ve alnındaki lekeleri temizlemeye başladı. Dante'nin ellerinde de kan olduğundan Tess adamın ellerini ellerinin arasına alarak temizledi. Parmakları uzun ve kalındı. Ellerini Tess'in ellerinin çevresine sardığında genç kadının elleri küçücük kalmıştı.

"Bana dokunduğunu hissetmek çok hoşuma gidiyor Tess. Seni ilk gördüğüm andan beri ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Tess başını kaldırarak onunla göz göze geldi. Zihni beraber geçirdikleri o gecenin anılarıyla dolmuştu. Dante'nin haki rengi gözlerinin içine çekildiğini hissediyordu. Bu

gözler ona aynı şeylerin tekrar olacağını anlatıyordu - yiğit
çıplak ve vücutları yine iç içe geçmiş. Dante'yle geçireceği
her anın öyle ateşli ve yoğun olacağını hissediyordu. Bu
düşünceyle içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti
En derinlerinden gelen yoğun bir açlık bütün uzuvlarını
gevşetti.

"Şey... şimdi bacağına... bir bakalım..."

Tess eğildi ve havlunun sağ kalçayı örten ucundan kash
iç baldırına doğru uzanan kısma baktı. Yaranın kanama-
sı durmuştu, bu yüzden Tess bölgeyi özenle temizlemeye
başladı. Adamın hatlarının erkeksi güzelliğini, sıkı bacak-
larının gücünü, kalça kemiğine doğru uzanan yumuşak
pürüzsüz tenini parmaklarının ucunda hissediyordu. Tess
elindeki bezi yukarı doğru çıkardığında, Dante'nin hav-
lunun altından sertleşmekte olan erkekliğini hissetti. Tess
elini çekerken sert organ bileğine hafifçe temas etti.

Kupkuru boğazıyla yutkunmaya çalışan Tess, "Bandaj-
ları getireyim," dedi.

Elindeki bezi lavaboya bırakarak beyaz gazlı bez rulosu-
na uzanmak için arkasını döndü ama Dante onun elini ya-
kaladı. Elini sıcacık elinin içine almış, sanki sessizce iznini
istermiş gibi başparmağıyla genç kadının tenini okşamaya
başlamıştı. Tess geri çekilmeyip iyice Dante'ye sokuldu ve
gözlerini ona çevirdiğinde adamın gözlerinin ışıldadığını
gördü. Gözlerinin tam merkezi, gözbebeklerini çevrele-
yen bir ışıltıyla parlıyordu.

Dante alçak ve kalın bir sesle, "Senden uzak durmalı-
yım ama yapamıyorum," dedi.

Uzanarak geniş avucuyla Tess'in boynunu kavradı ve
kendine doğru çekti. Aralarında kalan birkaç santim de ka-
panmış, vücutları birbirine dayanmıştı. Tess derin bir ne-

tesa|ldığında, Dante onu usulca öpmeye başladı. Elleri-
den biriyle önce genç kadını sırtından kavradı, sonra elini
kol örgü kazağın içine kaydırđı. Dokunuşu sıcacıktı. Çıp-
lak teninde gezinen parmak uçları beynine doğru elektrik
akımları gönderiyordu.

Dante dilini genç kadının ağzının derinlerine iterek
Öpüşünü yoğunlaştırdı. Tess kendini bütünüyle ona açmış,
karnında genç adamın erkekliğinin baskısını hissederken
inliyordu. Bütün vücudunu bir arzu dalgası kaplamıştı.
Sıcaklık ve akışkan hissediyordu kendini. Dante'nin elle-
ri göğüs kafesi üzerine geldiğinde, göğüslerinin altını ve
sertleşmiş göğüs uçlarını okşamaya başladı. Bütün tüyleri
diken diken olmuş, adamın dokunuşundan fazlasına duy-
duğu ihtiyaçla titremeye başlamıştı. Uzun bir süre boyun-
ca duyulan tek ses, ortak nefesleri ve birbirlerinin vücutla-
rında gezinen ellerinin sesiydi.

Dante dudaklarını ondan çektiğinde Tess kesik kesik
soluyordu. Dante tek bir hamlede onu fayans zeminden
kaldırarak banyo dolabının üzerine oturttu. Genç kadının
beyaz bluzunu çıkararak yere bıraktı. Sıra bacaklarını saran
pantolona gelmişti. Dante genç kadını ondan da kurtara-
rak, dolabın üzerinde yalnız iç çamaşırlarıyla kalana kadar
soydu Ayırık bacakları Dante'nin muhteşem bedenini kav-
ramıştı. Tess baldırlarının arasında, adamın kocaman er-
kekliğini örten havlunun sürtünmesini hissedebiliyordu.

Dante genç kadının elini kavrayarak ince parmaklarını
havlunun altına doğru yönlendirdi ve, "Bana ne yaptığını
görüyor musun?" diye mırıldandı.

Tess ona dokunurken utanma falan hissetmiyordu ar-
tik. Elleri-
nin tam olarak kavrayamadığı kadar kalın olan
erkekliğini aşağı yukarı çekerek okşuyor, pürüzsüz tenin

keyfini çıkarıyordu. Dante'nin cinsel organını tamamen avcunun ortasına alarak eğildi ve göbek çizgisinden itibaren öpmeye başladı.

Genç kadın dilini iç içe geçmiş dövme hatlarının arasında gezdirirken Dante inledi. Tess bu derin sesin titreşimlerini dudaklarının ucunda hissetmişti. Dante'nin kolları her iki yanından geçerek onu bir kafes içine aldı. Dolabın ucunu kavrayan kolların güçlü kasları titriyordu. Baş geniş göğsüne doğru düşmüştü. Tess ona doğru baktığında, adamın gözlerinin arzuyla yandığını gördü ve gülümsedi. Tekrar uzanarak dilini göbek deliğinin çevresinde gezdirdi. Dişlerini genç adamın pürüzsüz tenine geçirme isteğine engel olamamıştı.

Tess'in dişlerinin tenini sıyırmasını hisseden Dante hafif bir küfür savurarak, "Ahh, Tanrım," diye hırladı. "Daha sert yap. Tess... ısırığını hissetmek istiyorum."

Tess kendine neler olduğunu anlamıyordu ama adamın etini emerken dişlerini kapadı ve Dante'nin söylediği şeyi yaptı. Dişlerini eti delemek kadar sert kapatmamıştı fakat keskin ısırığının Dante'nin vücuduna bir dalga gibi yayıldığını görebiliyordu. Dante hızla kalçalarını örten havluyu çözerek yere fırlattı. Havlu bir süredir Tess'i de rahatsız etmeye başlamıştı. Tess dilini az önce ısırıldığı noktanın üzerinde gezdirirken, "Canını yaktım mı?" diye sordu.

Dante, "Hayır, durma!" diyerek Tess'in üzerine eğildi ve genç kadının çıplak omzunu öptü. Kasları iyice gerilmiş» Tess'in avcundaki erkekliği daha da büyümüştü. "Tanrım Tess. Beni öyle şaşırtıyorsun ki... Lütfen, durma."

Durmak istemiyordu zaten. Bu adamla arasında neden böylesine güçlü bir bağ - böylesine güçlü bir arzu - olduğunu hiç anlamıyordu, gerçi konu Dante olduğunda anla-

madığı pek çok şey vardı. Onunla daha yeni tanışmıştı ama sanki kader onları yüzyıllar öncesinden eşleştirmiş, sadece yeni bir araya getirmiş gibi hissediyordu.

Yaşadığı şey artık her neyse Tess'in sorgulamak gibi bir isteği yoktu.

Tess dilini adamın karnı ve kasıklarında gezdirdikten sonra, daha da eğildi ve Dante'nin cinsel organını ağzına aldı. Onu iyice içine çekerek emerken dişlerini arada bir usulca ona batırıyordu. Genç kadının önünde çelik gibi kasılan Dante sertçe inledi. Tess onu tekrar ağzına aldı Dante'nin nabız atışını dilinin ucunda hissediyordu.

Adamın damarlarındaki koyu kırmızı, azgın kanın akışını çok net duyumsarken, tamamen çılgınca bir an o, kandaki gücün dilinin ucunda nasıl bir tat bırakacağını merak etti.

Ay ışığının aydınlattığı nehir, cipin karartılmış camlarına gümüş dalgalar gönderiyordu. Her yer çok sessizdi. Yaklaşık yirmi sene önce kapatılan bir kâğıt fabrikasının otoparkı olan ve yer yer otların kök verdiği beton yolda başka araba yoktu. Ben Sullivan, buranın cinayet işlemeye çok uygun bir yer olduğunu düşünüyordu. Aracın direksiyonunda oturan ve baştan aşağı silahla donanmış adamın duvar gibi sessizliği, ona aksini düşündürecek bir neden de vermiyordu.

Cip köşeden dönerek durduğunda, Ben bir yandan kendini bir kavgaya hazırlamaya çalışırken diğer yandan apartmanında kaptırdığı 45'liği ele geçirecek bir yol arıyordu. Gerçi silahlı olsa dahi bu adama karşı bir şansı yok-

"- Sesinde ve hareketlerinde etrafa dehşet vaat eden koyu

saçlı ortağının aksine, bu adam elindeki kartları kendine saklıyordu. Adam buz gibi bir sakinliğe sahipti fakat Ben Bay Sükûnet cilasının altında kaynayan öfkeyi çok net görebiliyordu. işte bu onu gerçekten korkutuyordu.

"Ne oluyor? Neden burada durduk? Birini mi bekliyoruz?" Sorular birden birbiri ardına dudaklarından dökülmüştü ama Ben korkak bir tavuk gibi görünüp görünmediğini umursayacak durumda değildi. "Ortağın beni bir şeye... karargâha götürmeni söylemişti, değil mi?"

Cevap gelmedi.

Ben etrafındaki ıssız arsaya bakarak, "Burası olduğunu sanmıyorum," dedi.

Aracın motoru çalışmaya devam ediyordu. Sürücü derin bir nefes alarak yüzünde buz gibi bir bakışla Bene döndü. Adamın soluk mavi gözlerinden yayılan bakış bıçak gibi keskindi ve zar zor dizginlenen bir öfkeyle bakıyordu. "Sen ve ben aramızda özel bir konuşma yapacağız."

"Ben bu konuşmadan sağ çıkabilecek miyim?"

Chase cevap vermek yerine, elini paltosunun cebine sokarak katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Gösterge panelinin ışığı altında kağıda daha dikkatli bakan Ben, kâğıt parçasının bir fotoğrafolduğunu fark etti.

"Resimdeki kişiyi hiç gördün mü?"

Ben yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle poz veren, açık kahverengi saçlı, temiz görünümlü genç adama baktı. Çocuğun üzerinde bir Harvard tişörtü vardı ve bir eliyle fotoğrafçıya başparmağını kaldırmış, her şey yolunda pozu verirken diğer eliyle üniversitesinin baş harflerini taşıyan kitaplarını tutuyordu.

"Sana sordum! Bu çocuğu tanıyor musun?"

Ben boğuk bir hırıltı şeklinde çıkan soruyu duyurmuş-

tu ve evet çocuğu birçok kez gördüğünden, hatta daha bu hafta ona Kızd sattığından emindi Ancak hu cevabın onu kurtaracağından pek emin olamıyordu. Ağır ağır başını sallayarak umarsızca omuzlarım silkti,

gen aniden boğulduğunu hissetti. Adamın çene kemiğim kıracak kadar sıkı bir asılmayla onu boğazından yakaladığını gördü. Tanrım, adam vantuz gibi yapışmıştı ve o kadar hızlıydı ki Heri onun elinin hareket ettiğini bile görmemişti.

Bay Sükunet fotoğrafı Ben'in suratına yaklaştırarak, "Daha yakından bak!" diye bağırdı.

Ben, "Ti... tamam," diye kekeledi. Dişleri yanaklarının içini kesmişti ve kendi kanının tadım alabiliyordu. "Evet, tamam tanıyorum! Lanet olsun!"

Boğazındaki baskı gevşeyince boğazını ve çenesini ovalayarak öksürmeye başladı.

"Onu gördün mü?"

"Evet, gördüm. Adı Cameron gibi bir şey."

Chase sert ve öfkeli bir sesle, "Camden," diye düzeltti. "Onu en son ne zaman gördün?"

Ben kafasını sallamaya başladı ama bu kez hatırlamaya çalışıyordu, "Çok olmadı. Bu hafta içinde olduğunu biliyorum. North End'de bir barda diğer eğlence arayanlarla takılıyordu. La Notte'de... sanırım La Notte'deydi."

"Ona da sattın mı?" Adam her kelimeyi yavaşça söylemişti. Sanki harfler ağzının içindeki bir şey yüzünden taltrsizleşiyordu.

Ben adama doğru ihtiyatlı bir bakış attı. Adamın bu-llara benzeyen mavi gözlerinin ortasındaki gözbebekle-^rı kaybolarak, garip bir parlaklıkla ince birer çizgi halını

almış gibi görünüyordu. Ben iliklerine kadar ürperdiğini hissetti, içgüduları ona derhal kaçmasını söylüyordu.

Burada ters giden, çok ters giden bir şeyler vardı.

"Otla da Kızıl verdin mi, seni lanet olası herif? "

Ben zorlukla yutkundum ve kafasını usulca salladı. "Evet. Sanırım çocuk benden birkaç kere satın aldı."

Ben bir anda korkunç bir uluma duydu ve adamın korkunç bir öfkeyle üzerine atıldığını gördü. Kendini kaybederken anlam verebildiği son görüntü, kendine doğru gelen bembeyaz keskin dişlerdi.

BÖLÜM 22

Tess onu öldürüyordu.

Genç kadının dilinin her kıvrılışı, gergin ağzıyla sızlayan tenini içine çekmesi - teni üzerinde hissettiği dişlerin her bir darbesi - Dante'yi işkenceyle karışık bir zevk girdabına sokuyordu. Tess onu emerken Dante onun üzerine doğru eğilmiş ve her iki eliyle banyo dolabını mengene gibi kavramıştı. Gözlerini sıkıca kapamıştı, duyduğu zevkle yüzü şekilden şekle giriyordu.

Kalçalarının hareketlerini hızlandırarak, erkekliğini Tess'in ağzının derinliklerine doğru daha sert itelemeye başladı. Tess onu bütünüyle içine kabul ederken usulca inliyordu. Bu inlemeler Dante'nin son derece hassaslaşmış zihninde yankılanmaya başlamıştı.

Tess'in onu şu anki haliyle görmesini hiç istemiyordu. Kendini kontrol edemediği bir arzuya teslim etmişti. Dişleri ağzının içinde iyice büyümüştü. Neredeyse sıkıca kapatılmış dudaklarının arkasından belli oluyorlardı. Sıkıca kapatılmış göz kapaklarının ardında, gözleri arzu ve açlıkla yanmaya başlamıştı.

Tess'in arzusunu da hissedebiliyordu. Genç kadının

tahrik olduğuunda vücudundan yayılan tatlı koku aralarındaki nemli havayı doldurmuştu. Bu koku, burun delikleri için en güçlü afrodizyaktan daha etkiliydi. Bu sırlıslıkla parfümün arasında, Dante genç kadının başka bir arzusunun daha sezdi. Genç kadının merak ettiğı şeyi anlayan Dante bir an şaşkına döndü.

Bu gece teninin üzerinde hissettiğı her bir diş darbesi bir soru niteliğindeydi. Dişlerin her ufak sıyrığı ve ısırığı, Tess'in anlamlandırmayacağı bir açlığa işaretledi. Dante'nin tenini kesip kanını vücuduna alacak mıydı?

Tanrım gerçekten düşündüğü şey...

Genç kadının ufak, muntazam dişlerinin tenine geçmesini ne kadar istediğini anlamak Dante'yi sersemletmişti. Tess cinsel organını bırakıp karnını ısirmaya başladığında Dante neredeyse kükredi. Onun kanını içmesine izin vermek için çok yoğun bir arzu duyuyordu fakat her ikisi de yaşadığı müddetçe onları birbirlerine bağlayacak olan Soy Eşi bağından onu korumak zorundaydı.

"Hayır," diye inledi. Sesi sert, iyice uzayan dişleri yüzünden konuşması belirsiz çıkmıştı.

Dante titremesine engel olamadığı elleriyle Tess'i kalçalarından kavradı ve kendine doğru çekti. Genç kadının ipek iç çamaşırlarını sıyrarak bedenini tamamen onun bacaklarının arasına yerleştirmişti. Kendi arzusu ve hâlâ Tess'in ağzından kalan ıslaklıkla parlayan cinsel organı acı verecek ölçüde büyümüşü. Kibar olacak durumda değildi. Sert bir itişle onun içine yerleştirdi.

Tess'in tuttuğı soluğı kulağının dibinde ve gerilen omurlarını ellerinde hissetmişti. Dante bacaklarının arasında gidip gelirken, genç kadın parmaklarını Dante'nin

omzuna geçirdi. Dante'nin ritmi giderek hızlanırken Tess'in zirveye çıktığını hissediyordu.

"Ahh, Tanrım.,. Dante!"

Bir saniye sonra Dante onun titreyişlerle dağıldığını hissetti. Dante de kendini aynı uçurumdan aşağı bıraktı. Durmadan, sonsuza kadar onun içinde gidip gelmek isterken vücuduna yayılan o sıcacık dalgaları hissetti.

Dante vücudundan yayılan rahatlamayla gözlerini açtı. Lavabonun üzerindeki aynada vahşi görüntüsüyle göz göze geldi; kim ve ne olduğunun gerçek yansımasıydı bu.

Gözbebekleri, etrafını çevreleyen amber ışıltının ortasında simsiyah parlıyordu. Elmacık kemikleri sivrilmiş, hayvansı hatlar kazanmıştı. Tamamen uzamış dişleri, ciğerlerine çektiği her nefesle ortaya çıkan bembeyaz keskin uzuvlar haline dönüşmüştü.

Tess, "Bu... Tanrım... bu müthişti," diye mırıldandı. Kollarını Dante'nin omuzlarının altından geçirmiş, bedenini tamamen ona dayamıştı.

Tess dudaklarını adamın göğsünden boynuna doğru gezdirerek onun nemli tenini öptü. Dante içinden hâlâ çıkmadığı genç kadını sıkıca sardı. Hiç hareket etmeden öylece bekledi. Açlıktan gözü dönmüş parçasının kendine gelmesini bekliyordu. Aynaya tekrar göz attı fakat geçirdiği dönüşümden sonra eski haline dönmesi için, yani baktığında Tess'in korkmayacağı bir hale gelmesi için, birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Tess'in korkmasını istemiyordu. Tanrım, eğer şu anda onu görse - eğer tanıştıkları ilk gece ne yaptığını bilse, kendi Dante'ye nezaketten başka bir şey göstermemişken dişlerini nasıl boğazına geçirdiğini öğrense - ondan nefret ederdi. Ve bunda da gayet haklı olurdu.

Dante'nin içinde bir şeyler, onu karşısına oturtup her şeyi anlatmak ve unuttuğu her şeyi tekrar hatırlamasını sağlamak istiyordu. Bütün her şeyi anlatmak... tertemiz, yeni bir başlangıç yapmak istiyordu.

Ufak sohbetlerinin sonu, cam bardaklardan yapılan bir kulenin yıkılmasına benzerdi o zaman. Üstelik malum uzvu hâlâ genç kadının içindeyken, böyle bir konuşma yapmanın pek mantıklı olmadığını hissetti.

Tess'i giderek daha derinlerine çektiği karmaşık durumu düşünürken banyonun açık kapısından bir hırlama duydular. Çok yüksek bir ses değildi fakat düşmanca olduğu su götürmezdi.

Tess doğrularak başını kaldırdı. Anın yoğunluğu dağılmıştı. "Harvard! Sorun ne?" dedi. Normal dünyaya dönmenin verdiği mahcubiyetle güldü. "Şey... sanırım az önce köpeğine yeni bir travma yaşatmış olabiliriz."

Genç kadın Dante'nin kollarından sıyrılarak dolaptan indi ve kapının yanındaki askıdan aldığı bornozu üzerine geçirdi. Hemen eğilerek köpeği kucağına aldı. Kollarının arasına sardığı köpeği sevgiyle okşadı. Dante onları saçlarının arasından izlerken yüz hatlarının normale döndüğünü hissederek rahatladı.

"Bu köpek gerçekten çok çabuk toparlanmış," diye mırıldandı Dante. Modern tıbbın sağlayabileceğinden çok daha hızlı, diye düşünüyordu.

"Tam bir savaşçı çıktı, sanırım bundan sonra çok daha iyi olacak," dedi Tess.

Genç kadının karşısında nasıl görüldüğüyle ilgili kaygı duymasına gerek olmadığını o anda fark etti, çünkü Tess ona bakmaktan bile kaçmıyordu. Sanki saklamaya çalıştığı bir şeyler vardı.

Dante, "Evet hayvanın geçirdiği değişim inanılmaz. Hatta öyle şeylere inanıyor olmasam mucize diyebilirdim," dedi. Genç kadını daha yakından incelemeye başladı. Meraklanmış hatta biraz da şüphelenmişti. "Ona tam olarak ne yaptın Tess?"

Son derece basit bir soruydu. Hatta ona yapabileceği düzinelerce açıklamayla anında cevap verebileceği bir soru olmasına rağmen, genç kadın banyo kapısında donmuş kalmıştı. Dante onun içinde birden yükselmeye başlayan acı bir panik hissetti.

"Tess," dedi usulca, "o kadar zor bir soru mu bu?"

Tess aceleyle, "Hayır," dedi ama sözcük sanki boğazını yırtar gibi çıkmıştı. Kısa bir an korkuyla Dante'ye baktı "Ben... şey... benim hemen şey yapmam..."

Tess bir eliyle köpeği tutarken boştaki elini ağzına doğru götürdü. Sonra hızla arkasını dönerek tek kelime etmeksizin banyodan çıktı.

Oturma odasına vardığında köpeği kanepeye bıraktı ve hızla volta atmaya başladı. Kapana kısılmış, nefessiz kalmış gibi hissediyordu. Tanrı yardımcısı olsun fakat bir an gerçekten de küçük köpeğin hayatını kurtarmak için yaptığı şeyi Dante'ye söylemek istemişti. Ona eşsiz, lanet olası yeteneğiyle ilgili - ve diğer olanlarla ilgili - her şeyi anlatmak istemişti. Ve bu onu deli gibi korkutuyordu.

"Tess?" Dante arkasından gelmişti. Beline bir havlu sarmış ve kalçasının üzerinde düğümlemişti. "Sorun ne?"

Tess kafasını sallayarak yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve, "Hiçbir şey," dedi. "Sorun falan yok gerçekten. Bir şey ister misin? Eğer açsan akşam yemeğine tavuk yapmıştım. Kalanlar buzdolabında, istersen- "

Dante, "istediğim şey benimle konuşman," dedi. Onun

yanına gitmiş, omuzlarından yakalayarak kendine çevirmişti. "Neler olduğunu anlat bana. Seni rahatsız eden şey ne?"

Tess başını sallayarak, "Hayır," dedi. Sırrım ve utancını nasıl saklamaya devam edebileceğini düşünüyordu. "Ben sadece... bak anlayabileceğin bir şey değil, tamam mı? Anlamamı da beklemem zate..."

"Bir dene."

Tess gözlerini onun delici bakışlarından kaçırmaya çalıştı ama yapamadı. Dante onunla iletişim kurmaya çalışıyor, ona elini uzatıyordu. Tess'in içinde bir şeyler de çaresizce güçlü, sert bir şeylere tutunmak istedi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacak bir şeylere...

"Tekrar yapmayacağıma yemin etmiştim ama..."

Ahh, Tanrım. Hayatının o berbat dönemini onun gözlerinin önüne sermeyecekti, değil mi?

Olanları o kadar uzun süredir sır olarak tutuyordu ki içinde. Sırrını hep korumuş ve ondan korkmayı öğrenmişti. "Yeteneği hakkındaki gerçekleri bilen iki kişi - üvey babası ve annesi - ölmüştü. Olanlar geçmişte kalmıştı, geçmiş de binlerce kilometre ötedeydi.

Ait olduğu yere gömülmüştü.

Dante, "Tess," diyerek onu Harvarden yanına kanepeye oturttu. Ufak köpek sonsuz bir keyifle kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Dante genç kadının yanına oturarak yüzünü okşamaya başladı. Dokunuşu o kadar şefkatliye o kadar sıcaktı ki... Tess içinde karşı koyacak güç olmadığından kendini bu dokunuşa bıraktı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Benimle her zaman güvendesin Tess. Sana yemin ederim."

Tess ona öyle inanmak istiyordu ki tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla gözleri yanmaya başlamıştı. "Dante, ben..."

Aralarında uzayıp giden bir sessizlik başladı. Tess aradığı kelimeleri bir türlü bulamayınca Dante'nin bacağına doğru uzandı. Havlunun altından sağ baldırındaki yara gözüküyordu. Tess bir an Dante'ye baktıktan sonra avcunu kesiğin üzerine koydu. Bütün düşüncelerini, bütün enerjisini yaranın üzerinde odakladı. Bir süre sonra derinin iyileşmeye başladığını hissetti.

Dante'nin yaralı derisi bir araya gelmiş, sanki hiç hasar almamış gibi tertemiz bir görünüm kazanmıştı.

Kısa bir süre sonra Tess elini çekti ve titreyen parmaklarını göğsüne bastırdı.

Dante kısık bir sesle, "Aman Tanrım!" dedi. Koyu renk kaşları bir çatıyla bir araya gelmişti.

Tess ne söyleyeceğini ya da yaptığı şeyi nasıl açıklayacağını bilemeden ona baktı. Korkunç bir sessizliğin ortasında Dante'nin tepkisini bekliyordu. Adamın şahit olduğu şey karşısında sergilediği sakin kabullenışı nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu.

Dante parmaklarını yaradan iz bile kalmayan derinin üzerinde gezdirdi ve Tess'e baktı. "Klinikte böyle mi çalışıyorsun Tess?"

Tess hızla, "Hayır," diyerek başını şiddetle salladı. Birkaç saniye önce hissettiği belirsizlik Dante'nin şu anda düşündüğü şeyle korkuya dönüşmüştü. "Hayır, Dante asla, hiçbir zaman. Şey Harvard konusunda bir istisna yaptım fekat böyle bir şeyi gerçekten ilk kez yaptım."

"Peki ya insanlar üzerinde yapıyor musun?"

"Hayır. Hayır, ben- "

"Bu yeteneğini hiçbir insan üzerinde denemedin mi?"

Tess korkuyla ayağa kalktı. Az önce Dante'nin üzerinde gösterdiği şeyi bir insan üzerinde son kez yaptığında - lanet olası o son seferi düşündüğünde tüm vücudunu bir panik dalgası kaplamıştı. "Bu bir lanet Dante. Keşke sahip olmasaydım dediğim bir şey."

"Lanet değil Tess. Bu bir yetenek. Hem de olağanüstü bir yetenek. Tanrım yapabileceğin şeyleri düşünmek bile-"

Tess kendine hâkim olamadı ve, "Hayır!" diye bağırdı. Tess geri geri giderken Dante kanepeden kalkmış ona doğru ilerliyordu. Yüzünde kaygılı ve kafası karışmış bir ifade vardı. "Hiç yapmamalıydım. Sana göstermemeliydim."

"Ancak gösterdin Tess ve şimdi anlamam için bana güvenmen de lazım. Bu kadar korktuğun şey nedir? Korktuğun ben miyim yoksa yeteneğin mi?"

Tess, "\etenek demeyi kes!" diyerek kollannı sıkıca bedenine doladı. Bütün anılar kara, boğucu bir duman gibi her yerini sarmaya başlamıştı. "Bana yaptırdığı şeyi bilsen, yaptığım şeyi bilsen yetenek demezdin ona"

"Anlat bana."

Dante ağır hareketlerle ona yaklaşıyordu. Kocaman bedeni tüm görüşünü dolduruyor, odayı ufaltıyordu. Son dokuz yıldır yaptığı gibi kaçmak ve saklanmak isteyeceğini düşünmüştü ama içinde daha güçlü bir arzu, onu Dante'nin kollarına atılmaya itiyordu. İçindeki her şeyi dökmek istiyordu.

Derin bir nefes aldı ama boğazına takılan ağlamaklı hıçkırığı duymaktan da utanmıştı.

Dante onu neredeyse darmadağın eden yumuşak ve şefkatli bir sesle, "Her şey yolunda," dedi. "Gel buraya. Her şey yolunda."

Tess ona sarıldı. Bu adama karşı hissettiği ama henüz Üzerine düşünmeye cesaret edemediği duygusal uçurumun eşiğinde dengede kalmaya çalışıyordu. Bu uçurumdan düşerse çok acı çekeceğini biliyordu. Eğer kendini tamamen bırakırsa da onu yaralamak için bekleyen bir sürü sert kaya olacağını biliyordu. Dante onu itmedi. Yalnızca onu sıcacık kollarının arasında tuttu ve hazır olduğunda onun kollarından çıkmasına izin verdi.

Tess nihayet sözcükleri dilinin ucunda hissetmeye başlamıştı. Bu sözcüklerin ağırlıkları öyle dayanılmaz, tatları öyle berbattı ki Tess bir an evvel dudaklarından dökülmelerini istiyordu.

"Ben on dört yaşındayken babam Chicago'da bir trafik kazasında öldü. Annem ertesi sene kilisede tanıştığı bir adamla tekrar evlendi. Adamın kasabada başarılı bir işi, göl kenarında güzel bir evi vardı. Cömert ve cana yakın biriydi. Herkes ona bayılırdı. Hatta ben bile babamı çok özlememe rağmen onu severdim.

Annem çok içerdi. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. Aslında üvey babamın evine taşındıktan sonra bir ara daha iyi olduğunu düşünmeye başladım ama kısa süre sonra tekrar içmeye başladı. Üvey babam annemin alkolik olup olmasını umursamıyordu. Annem kendini kaybedene kadar içse bile üvey babam evdeki barı hep dolu tutardı. Onun annemin sarhoş olmasını tercih ettiğini fark ettim. Sızması üvey babamın işine geliyordu, bu sayede yaptığı şeylerden haberi olmuyordu."

Tess hemen yanı başındaki Dante'nin vücudunun gerilip kasıldığını hissedebiliyordu. Kasları kuvvetli bir gerginlikle titriyor, Tess'i her şeyden korunacağı bir koza içine alıyordu sanki. "Sana hiç... dokundu mu Tess?"

Tess zorlukla yutkunarak Dante'nin sıcak göğsüne dayadığı başını salladı. "Başlarda, neredeyse tam bir yıl çok dikkatliydi. Yalnızca gereğinden biraz uzun öpüyor ya da sarılıyordu. Bana biraz huzursuz edici şekilde bakıyordu. Hediyelerle ya da arkadaşlarım için göl evinde verdiği partilerle beni kazanmaya çalışıyordu. Ancak ben evde olmayı sevmiyordum, o yüzden on altı yaşımı doldurduktan sonra vaktimin çoğunu dışarıda geçirmeye başladım. Bazı geceler arkadaşlarımda kalıyor, yazları yaz kampına kaçırıyordum. Evde olmamak için elimden geleni yaptım. Ama eninde sonunda eve dönmem gerekiyordu. On yedinci doğum günüm yaklaşmaya başladıkça işleri ilerletmeye başladı. Hem bana, hem de anneme karşı saldırganlaşır, her fırsatta bize şiddet uyguluyor, ağza alınmayacak korkunç küfürler sarfediyordu. Sonra bir gece..."

Tess cesaretini kaybettiğini hissediyordu. Hatırladığı histerik bağrıışmalar, annesinin sarhoş yalpalamaları ve kırılan camların sesleri başının dönmesine neden olmuştu. Ve o gece kapısının açılırken çıkardığı gıcirtıyı hâlâ bugün bile net bir biçimde duyabiliyordu. Uvey babası uykusundan kalkmış, sigara ve içki kokuları yayarak odasına girmişti.

Tess'in bağırmaması için ağzına kapattığı etli eli terden sıırılsıklamdı.

Tess felç olmuş gibi hissiz bir tavırla, "Doğum günüm-dü," dedi. "Gece yarısı odama geldi ve bana iyi seneler öpücüğü vermek istediğini söyledi."

"Tanrının cezası it!" Dante'nin sesi öfkeli bir kükreneyi andırmıştı. Fakat Tess'in saçlarını okşayan parmakları yumuşak ve şefkatliydi. "Tess... Tanrım önceki gece nehir kıyısında... ben de sana aynı şeyi yapmaya çalıştım..."

"Hayır. Aynı şey değildi. Evet, bir an bana yaşadıklarımı hatırlattı ama kesinlikle aynı şey değildi."

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Özellikle de yaşadıklarını düşününce- "

Tess, "Hayır," diyerek sözünü kesti. Onun sempatisini şu anda istemiyordu. Daha en kötüsünü anlatmamışken olmazdı...

"Uvey babam odama geldikten sonra yatağıma girdi. Ona karşı koymaya başladım. Tekmeler attım, tokatlamaya ısırmaya çalıştım fakat benden çok daha güçlüydü ve tüm ağırlığıyla üzerime çökmüştü. Dövüşmeye devam ederken birden onun keskin bir nefes aldığını hissettim. Sanki acı çekermiş gibi öksürmeye başlamıştı. Beni tutmaktan vazgeçtiği bir an altından sıyrılmayı başardım. Gitmeme izin verdi, çünkü kalbi sıkışmıştı. Once kızardı, sonra da morarmaya başladı. Orada, benim odamda ölüyordu."

Dante sonrasında oluşan sessizlik boyunca bir şey söylemedi. Belki de itirafının kalan kısmının nereye doğru gittiğini görmeye başlamıştı. Tess artık istese de duramazdı. Derin bir nefes aldı ve hayatının dönüm noktası olan olayları anlatmaya devam etti. "O sırada annem geldi. Her zamanki gibi sarhoştı. Kocasını görünce birden histerik çığlıklar atmaya başladı. Çok öfkeliydi, hem de bana. Bana bağırmaya başladı. Onu kurtarmamı, ölmesine izin vermememi söylüyordu."

Dante işleri onun için biraz kolaylaştırmaya çalışarak, "Ellerinle neler yapabildiğini biliyordu yani," dedi.

"Evet biliyordu. Morluklarını, kırık kemiklerini iyileştirirken şahit olmuştu. Bana çok öfkeliydi, üvey babamın kalp krizi için beni suçluyordu. Sanırım her şey için suçla-

Dante, "Tess," diye mırıldandı. "Seni suçlamaya hiç hakkı yoktu. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Şu anda biliyorum. Fakat o anda çok korkmuştum. Annemin mutsuz olmasını istemiyordum. O yüzden bana emrettiği gibi üvey babama yardım ettim. Kalbini tekrar çalıştırdım ve damarındaki tıkanıklığı ortadan kaldırdım. O neler olduğunu farkında değildi, biz de ona bir şey söylemedik. Ama yaptığımın ne kadar korkunç bir hata olduğunu üç gün sonra fark ettim."

Tess gözlerini kapadı ve o güne geri döndü. Yaptığı heykellerden biri için bir bıçağa ihtiyacı vardı ve üvey babasının alet ambarına gitmişti. Merdiveni duvara dayamış, üst raflara uzanmaya çalışmıştı. Dirseği daha önce hiç görmediği ahşap bir kutuya çarptı ve onu yere düşürdü. Yere düştüğünde içinden onlarca resim ambarın zeminine dağıldı. Farklı yaşlarda ve farklı çıplaklık seviyelerinde çocukların onlarca resmi... Bazı resimlerde çocukların üzerinde fotoğrafçının elleri dolaşıyordu. Nerede görse tanırdı bu elleri...

Dante'nin kollarında titredi ve iyice büzüştü.

"Üvey babamın taciz ettiği tek kişi ben değildim. Yıllardır, belki de onlarca yıldır çocukları benden çok daha kötü şekillerde taciz ediyordu. O bir canavardı ve ben ona gidip başkalarını da incitebilsin diye ikinci bir şans vermiştim."

Dante, "Tanrım," diye mırıldandı. Bir an onu kendinden uzaklaştırarak omuzlarından şefkatle tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Senin hatan değildi Tess. Nerden bilebildin ki?"

"Bilemezdim ama öğrendiğimde her şeyi düzeltmem gerekiyordu." Tess Dante'nin kaşlarını çatıldığını görünce

ona yorgun, çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ona verdiğim şans geri almak zorundaydım."

"Geri almak derken?"

Tess başını salladı. "Aynı gece yatak odamın kapısını açık bırakarak 01111 bekledim. Geleceğini biliyordum, çünkü ondan gelmesini istemiştim. Annem uyuduktan sonra yanından sıvışıp yatağıma gelmesini söyledim, Tanrım en zor kısmı buydu. Ona baktığımda midem bulanmıyormuş gibi davranmak... Odaya geldiğinde yatağa, yanıma uzandı. Birkaç gece önce verdiği doğum günü öpücüğünün karşılığını vermek istediğimi söyledim ve gözlerini kapamasını istedim. Kesinlikle bakmak yok dedim. O kadar hevesliydi ki her şeyi söylediğim gibi yaptı.

"Gömleğinin önünü açarak ellerimi göğsüne koydum. Bir saniye içinde bütün öfkem parmak uçlarıma hücum etti. İçimdeki öfke bir elektrik akımı gibi benden çıkıp doğrudan onun vücuduna gidiyordu. Aniden gözleri açıldı, anlamıştı. Bakışlarındaki korku ve panik onun için planladığım her şeyi anladığını gösteriyordu. Ama tepki vermek için çok geç kalmıştı. Tüm bedeni şiddetle kasılmaya başladı ve kalbi oracıkta durdu. Yaşamının parmaklarının ucundan kayıp gittiğini hissederken tüm gücümle dayandım. Yirmi dakika boyunca, o öldükten çok sonra bile devam ettim. Emin olmam gerekiyordu."

Dante uzanıp gözyaşlarını silene kadar Tess ağladığının farkında değildi. Başını sallayarak titrek bir sesle devam etti. "Aynı gece evden ayrıldım. Buraya, New England'a gelerek okulu bitirip hayatımda temiz bir sayfa açana kadar arkadaşlarımla kaldım."

"Peki ya annen?"

Tess omzunu silkti. "Onunla bir daha konuşmadım,

o da hiç umursamadı zaten. Beni bulmaya bile çalışmadı fakat değrüyü söylemem gerekirse öyle davranmasına sevindim. Her neyse... Birkaç yıl önce de anladığım kadarıyla bir karaciğer sorunu yüzünden öldü. O geceden sonra, yani yaptığım şeyden sonra, zaten her şeyi unutmak ve geride bırakmak istiyordum."

Dante onu yine kendine doğru çekti. Tess adamın vücudundan yayılan sıcaklığa karşı koymadı. Kendini bu sıcaklığın kollarına bırakarak geçmişindeki kabusu unutmaya çalıştı. Yaşadıklarını anlatmak zor olmuştu ama artık her şey açığa çıktığından, bir çeşit hafiflik ve özgürlük hissediyordu. Rahatlamıştı.

Nasıl da yorgundu. Sanki uzun yıllardır kaçmanın ve saklanmanın verdiği tüm o yorgunluk birden üzerine çökmüş, onu derin bir yorgunluğa salmıştı.

"Bu yeteneğimi bir daha kullanmayacağıma kendi kendime söz vermiştim. Sana dediğim gibi Dante bu benim lanetim. Artık anlıyorsundur belki."

Biriken gözyaşları Tess'in gözlerini yakmaya başlamışa En azından şimdilik güvenli bir limanda olduğunu hissederek gözlerini kapadı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Dante'nin güçlü kolları onu sarmıştı. Dante'nin usul usul mırıldandığı sözler, Tess'i hayal edebileceğinden çok daha fazla rahatlatıyordu.

"Sen yanlış hiçbir şey yapmadın Tess. O insan müsveddesinin yaptığı onca şeyden sonra yaşamaya hakkı yokmuş. Sen adaleti kendi ellerinle sağlamışsın ama yine de sağlamışsın Tess. Yaptıklarından asla şüphe duyma."

"Benim... benim... bir çeşit canavar olduğumu düşünmüyor musun? Yani onu soğukkanlılıkla öldürdüğüme göre ondan daha iyi değilim."

Dante çenesini tutarak genç kadının yüzünü kaldırdı. "Asla Tess. Bence yaptığın şey çok cesurca. Adaletin yerini bulmasını sağlamışsın."

"Ben bir canavarım."

Dante, "Hayır Tess, hayır," diyerek onu öptü. "Sen büyüleyicisin."

"Ben bir korkağım. Senin de dediğin gibi sürekli kaçıyorum. Haklısın. O kadar uzun süredir korku içinde kaçıyorum ki durabileceğimden bile emin değilim."

Dante gözleri ıslıl ıslıl bir halde, "O zaman bana doğru kaç," dedi. "Korkunun ne demek olduğunu biliyorum Tess. Ben de korku içinde yaşıyorum. Geçen akşam... geçen akşam klinikte geçirdiğim nöbet! O bir sağlık sorunu değil, alakası bile yok."

"Ne peki?"

Dante duygusuz bir sesle, "Ölüm," dedi. "Kendimi bildim bileli o nöbetleri yaşarım. O imgeler... yaşamdaki son anlarımı görüyorum. Hayal edemeyeceğin kadar berbat bir ölüm ama hepsini görüyorum Tess. Hissedebiliyorum. Benim kaderim bu."

"Anlayamıyorum. Nasıl emin olabilirsin ki?"

Dante'nin yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Emim. Annem de kendisinin ve babamın ölümüne dair imgeler görmüştü, ikisinin ölümü de tam annemin öngördüğü şekilde gerçekleşti. Olacakları ne değiştirebildi ne de önleyebildi, işte ben de ölümden hızlı olmaya çalışıyorum. Kendimi bildim bileli, eğer yeterince hızlı koşarsam belki ondan kaçabilirim diye düşünüyorum. Hızımı kesecek ve hayatın keyfini çıkarmak istememe neden olabilecek şeylerden hep uzak tuttum kendimi. Kendime gerçek bir şeyfer hissetmek için izin vermedim."

Tess, "Evet gerçek Şeyler hissetmek riskli olabiliyor," diye mırıldandı. Dante'nin nasıl bir acı içinde olduğunu tam olarak anlayamasa da aralarında yeni bir bağ oluştuğunu hissediyordu. Her ikisi de yalnızdı. Her ikisi de kendi dünyalarına çekilmişlerdi. "Sana karşı hiçbir Şey hissetmek istemiyorum."

"Tanrım Tess. Ben de sana karşı bir Şey hissetmek istemiyorum."

Dante yavaşça Tess'i öperken gözlerini gözlerinden ayırmadı. Öpüşü tatlı, şefkatli ve saygılıydı. Bu öpücük Tess'in geçmişindeki o acıdan kaynaklanan tüm duvarlarını yıktı, bütün acılarını dağıttı. Kendini onun karşısında çırılçıplak hissediyordu. Saklanacak hiçbir yeri yoktu. Daha fazlasını arzulayarak Dante'yi öpmeye başladı. Kemiklerine kadar buz kesmiş hissediyordu. Dante'nin vereceğı sıcaklığa çok ihtiyacı vardı.

Dudakları dudaklarındayken, "Beni yatağı götür. Lütfen Dante, beni yatağı götür," diye mırıldandı.

BÖLÜM 23

Chase barınaktaki dairesine arka kapıdan girdi. Üstü başı dağılmıştı ve her yeri kan içindeydi. Ön kapıdan girip birileriyle karşılaşp onları korkutmak istemiyordu. Elise uyanıktı; birinci kattaki oturma odasından gelen tiz sesini duyabiliyordu. O ve topluluklarındaki diğer Soy Eşleri toplanmış olmalıydı.

Chase onun kokusunu alabiliyordu. Hâlâ içinde kaynayıp duran öfke ve kısa bir süre önce sergilediği şiddet yüzünden duyuları keskinleşmişti. Elise'in kadınsı kokusu, vücuduna doğrudan damardan giren bir uyuşturucu gibiydi.

Chase'in dişlerinin arasından vahşi bir hırıltı yükseldi. Hemen yengesinin bulunduğu yöne arkasını dönerek kendi özel dairesine doğru ilerlemeye başladı. İçeri girdiğinde kapıyı tekmeleyerek kapadı ve ceketinin fermuarını açtı. Tüm kıyafeti adamın kanıyla lekelenmişti. Ceketini hemen çıkararak yere fırlattı, ardından gömleğini çıkararak onu da bir yere savurdu.

Berbat haldeydi. Elindeki kesikler hâlâ kanıyordu. Yaralar morarmaya başlamıştı. Ben Sullivan'ı neredeyse hamup dönene kadar benzetmişti. Hissettiği öfkeyle bir şeyleri

yok etme ihtiyacı duymuştu. Kontrol edilemez bir öfkeyle olay yerinden ayrıldıktan sonra ve hatta şimdi bile Öfkesi dinmemişti. Yaptığı şey aptalcaydı. Yani Kızıl satıcısına öyle saldırmak... ama içindeki intikam duygusunu biraz olsun soğutmak istemişti.

Chase ilkel bir güdüye teslim olmuştu ve bu nadiren yaptığı bir şeydi. Hatta asla yapmadığı bir şeydi. Sahip olduğu sağlam, sarsılmaz ideallerle hep gurur duymuştu. Duygularının mantığının önüne geçmesine izin vermemekle övünürdü daima.

Şimdi dikkatsiz bir anında her şeyi berbat etmişti.

Gerçi Kızıl satıcısını öldürmemişti fakat adamın üzerine tamamen öldürme niyetiyle atılmıştı. Açıkça gösterdiği kocaman dişlerini adamın boğazına iyice batırmıştı. Böyle bir şey yapmakla kendini bir vampir olarak ifşa ettiği gerçeğini umursamıyordu. Adama son derece vahşi bir şekilde saldırmış ancak son anda öfkesini dizginlemeyi başarak gitmesine izin vermişti. Belki Soyluları korumak adına adamın hafızasını silmeliydi ama Chase, Ben Sullivan'm eğer sözünden dönecek olursa başına gelecekleri hatırlayacağından emin olmak istiyordu.

Her halükarda Dante ve diğer Savaşçıların güvenine ihanet etmişti ama Chase'in başka bir seçeneği kalmamıştı. Ben Sullivan'm birliğe ait güvenli bir hücreye tıklılması değil sokaklarda olması gerekiyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de Camden'i bulmak için adama ihtiyacı vardı. Pislikle bir anlaşma yapmıştı ve onu bu anlaşmaya uyacağına dair akan kanının üzerine yemin ettirmişti. Sullivan değildi ve bu gece maruz kaldığı öfkeden sonra, Chase'e elinden geldiği her şekilde yardım etmek için yalvarmaya başlamıştı.

Chase artık yalnız olduğunu biliyordu. Dante ve diğerlerinin yaptığı şeyi kendisine ödeteceklerinden emindi ancak önemi yoktu. Artık başına gelecekleri umursayamayacak kadar bu savaşa girmişti. Kazanmak için çok emek verdiği birimdeki kariyerini çoktan harcamıştı. Bu gece onurundan bir şeyler kaybetmişti. Artık bu işi sonuca ulaştırmak için yapılması gereken ne varsa onu yapacaktı.

Banyonun ışığını yakan Chase, aniden aynadaki yansımasıyla göz göze geldi. Her tarafı kan içindeydi ve deli gibi terlemişti. Beslenme ihtiyacı ve artık içine yerleşmiş öfkeyle gözbebekleri jilet gibi incelmış ve amber rengi ışıltılar kazanmıştı. Çıplak göğsü ve omzundaki *dermagüfler* kan içme arzusuyla soluk kırmızıdan soluk sarıya dönüşüyordu. Ben Sullivan'ın boğazına asıldığında aldığı azıcık kanın faydası olmamıştı. Ağzında dolanan acı bakır tadını, daha tatlı bir şeylerle silme arzusuyla yanıyordu.

Aynadan kendisini izleyen vahşi yaratığa gözlerini dikmiş bakarken burnuna, gülü andıran ama kan rayihasını taşıyan bir koku gelmeye başladı.

Çekimser bir elin dış kapıyı çaldığını duyunca tüm vücudunu bir alev sardı.

"Sterling? Döndün mü?"

Cevap vermedi. Daha doğrusu veremedi. Dili üst damağına yapışıp çenesi geriye kıvrılmış ve solgun dudaklarının üzerinde sımsıkı kilitlenmişti. Zihin gücüyle kapıyı geriye doğru savurup açmamak için kendini zor tutuyordu.

Ama eğer şu anda onu içeri alırsa, dünyadaki hiçbir şey onu kollarının arasına alıp içinde haykırmaya devam eden açlığı tatmin etmesine engel olamazdı. Bir saniye içinde dişi erini genç kadının boynuna geçirir ve dahası,

lanetinin içine daha da gömülmek anlamına gelse de Elise ile oracıkta beraber olurdu.

Bir gece içinde, ne kadar dibe batabileceğinin canlı bir örneği olurdu.

Hemen telepati gücünü kullanarak banyonun ışıklarını kapadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca cevap vermemiş, beklemişti ama mekânın içine gömüldüğü karanlıkta kendini daha rahat hissediyordu. Çünkü gözleri artık tamamen amber rengini almıştı. Tahrik olmuş ve erekte olan organının geçirdiği değişime paralel olarak dişleri dişetlerini yararak uzamışlardı.

Elise tekrar seslendi. "Sterling... evde misin?"

Chase'in kulakları Elise'in varlığına o kadar odaklanmıştı ki dairesinin kalın dış kapısında kadının verdiği hafif nefesi bile fark etti. Elise'i kaşları hafifçe çatılmış, kulağını kapıya dayamış ve nihayet evde olmadığına karar vererek arkasına dönerken gözünde canlandırarak kadar iyi tanıyordu.

Chase hiç hareket etmeden ve ses çıkarmadan bekliyordu. Sonunda koridorda diğer yönde ağır ağır ilerleyen ayak seslerini duydu. Chase genç kadın tamamen uzaklaşmadan ve gidişiyle kokusu silinmeye başlamadan tuttuğu nefesi bırakmadı. Derin nefes ciğerlerinden öyle korkunç bir hırıltıyla çıktı ki hemen önündeki karanlık ayna titredi.

Chase durmadı. Öfkesini - lanet olası işkencesini - sırmalı camın üzerine yoğunlaştırarak üzerinde yüzlerce çatlak oluşana kadar devam etti.

Dante parmaklarını, yanı başında uyuyan Tess'in çıplak omuzları üzerinde hafifçe gezdirdi. Önünde uzanan çıplak bedenin sırtını okşuyor, genç kadının nefesini din-

İtyordu. İçinde oldukları oda sessiz, karanlık ve fırtınadan sonra yeni doğan hır gün kadar huzurluydu.

Bedeninde gezinen sakinlik, rahatlık ve tatmine tamamen yabancıydı.

Yabancı ama... harika.

Dante Tess'i kollarının arasına aldığı anda, vücudunun uyandığını hissetti ama kesinlikle onun uykusunu bozmaya niyeti yoktu. Genç kadını yatağa getirdikten sonra, son derece yavaş bir şekilde sevişmişlerdi. Dante kontrolü onun sağlamasını ve ihtiyacı olan ne varsa almasını sağlamıştı. Ama şu anda tüm hücreleri yeniden uyanmış haldeydi ve yine tek istediği onun rahat hissetmesiydi. Gece boyunca onun yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu.

Kendine zevk duymayı ve arzularını tatmin etmeyi yasaklamış bir erkek için bu itirafoldukça şaşırtıcıydı. Gerçi söz konusu bu akşam olduğunda, şaşırtıcı itiraflar yeni bir şey değildi. Bir Soy Eşinin en az bir olağanüstü özelliği olması çok rastlanan bir şeydi ve bu özellik genelde Soy Eşinin çocuğuna da geçiyordu.

Dante'nin annesinin yeteneği o korkunç öngörülerdi. Gideon'un eşi Savannah'nin psikometri yeteneği vardı. Bir eşyanın geçmişini daha doğrusu eşyanın sahibinin geçmişini görebiliyordu. Birlik sakinlerinin arasına Lucan'ın Soy Eşi olarak yeni katılan Gabrielle'in yeteneği çok güçlü sezgileriydi. Genç kadın geçen yaz, bu sezgilerle Issızların karargâhı olarak kullandığı akıl hastanesini bulmuştu. Üstelik, Dante'nin türü içindeki en güçlü vampirler tarafından bile kontrol altına alınamayacak güçlü bir zihni vardı.

Tefts ise dokunuşuyla canlıları iyileştirebilmek gibi muhteşem hır yeteneğe sahipti. Üstelik Dante'nin bacağındaki

yarayı iyileştirebilmesi, bu yeteneği Soylular üzerinde de kullanabileceğini göstermişti. Bu yetenek Dante'nin ırkı için çok faydalı olabilirdi. Tanrım, Tess'in yapabileceği onca iyi şeyi düşünmek bile-

Dante bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Burada yaşananlar Dante'nin ödünç bir süre yaşadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik ilk ve öncelikli görevi birliğe karşıydı. Tess'in geçmişindeki acıdan kurtulmasını istiyordu ama ondan, kurmaya çalıştığı yeni hayattan vazgeçmesini istemek haksızlıktı. Ancak asıl haksızlığı, karşılaştıkları ilk gece onun kanını alıp birbirlerine geri dönüşü olmaksızın bağlanmalarını sağlamakla yapmıştı.

Yine de genç kadının yanında uzanmış onun tenini okşayıp tatlı baharatlı kokusunu içine çekerken tek istediği şey, Tess'i kucaklayıp karargâha kadar taşımaktı. Genç kadının saçının tek kılına bile zarar gelmeyeceğinden emin olduğu tek yer orasıydı. Ona o kadar acı çektiren üvey babası gibi pisliklerden uzak olurdu. Tess adamı öldürmekle en az onun kadar kötü olduğunu düşünüyordu ama Dante yaptığı şey için ona sadece saygı duyuyordu. Bir canavarı öldürmüş, kendisinin ve tacize uğrayan birçok çocuğun hayatını kurtarmıştı.

Ona göre Tess, o küçük yaşında bile bir savaşçı olduğunu ispat etmişti. Dante'nin içindeki kadini tarafhâlâ onur ve adalet gibi kavramlara çok değer veriyordu ve tüm şehre bu kadının *onun* kadını olduğunu haykırmak istiyordu.

Benim, diye düşündü içi içine sığmayarak ve bencilce.

Dante uzanarak omzunu usulca öptü ve o sırada mutfaktaki telefon çalmaya başladı. Dante telefon ikinci kez çalıp Tess'i uyandırmadan önce, hızlı bir zihinsel emir

göndererek aleti sessize aldı. Tess hafifçe dönerek inledi ve Dante'nin adını mırıldandı.

"Buradayım," dedi usulca, "uyu meleğim. Ben buradayım."

Tess ona daha fazla sokularak uykusuna döndü. Dante şafak sökene kadar ne kadar vakti kaldığını merak etti. Çok fazla olmadığına karar verdi. Böyle şeyler hissettiğine çok şaşmyordu. Bu hislerinin tek sebebinin, farkında olmadan her ikisini de birbirine kan bağıyla bağlamış olması değildi, biliyordu.

Hayır, Tess'e karşı hissetmeye başladığı şeyler salt kan bağından çok daha derindi. Hisleri kalbinin en derinlerine kadar uzanıyordu.

"Lanet olsun Tess. Aç şu telefonu!"

Ben Sullivan'ın sesi yaşadığı travmadan dolayı titrek ve tiz çıkıyordu. Ve öyle korkuyordu ki bayılabileceğini hissediyordu.

"Lanet olsun! Hadi! *Cevap ver.*"

Şehrin en kötü muhitlerinden birinde pis bir telefon kulübesinin içindeydi. Ahizeyi kanlı parmaklarıyla tutuyordu. Diğer elini sıkıca boynuna, korkunç ısırıktan kalan kanlı yaraya bastırmıştı. Yediği sert yumruklardan yüzü gözü morarmıştı. Cipten camına çarptığı başının arkasında yumurta kadar bir şişlik oluşmuştu. Başı çok kötü ağrıyordu.

Yaşadığına bir türlü inanamıyordu. Adam kendine öyle öfkeyle saldırmıştı ki Ben onun kendini öldüreceğinden emindi. Adam - Tanrım, insan mıydı gerçekten? - cipten Çıkmasını emrettiğinde Ben inanamamıştı. Daha önce gösterdiği çocuğun fotoğrafını ona doğru atmış, bu Cameron

mu Caniden mi her kimse artık, şayet ölürse tek sorumlu olarak Ben'i tanıyacağını söylemişti.

Çocuğun bulunması ve tek parça halinde evine dönmesi konusunda Ben yardım edecekti. Hayatı buna bağlıydı. Ben her ne kadar arkasını dönüp şehirden sıvışmak ve Kızıl kelimesini bile unutmak istese de bu gece ona saldıran delinin kendini bulacağından emindi. Adam ona böyle söylemişti ve Ben onun öfkesini bir kez daha test etmeyi düşünmüyordu.

Tess'in telefonu telesekretere düşünce, "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Şu anda ne kadar kötü durumda olursa olsun - tamamen boğazına kadar pisliğe batmış olsa da - Tess'i son zamanlarda görüştüğü adam konusunda uyarması gerektiğini hissediyordu.

Tanrım, Tess.

Telesekreter mesajı bitip sinyal sesi gelince Ben hızla o geceki olayları sıralamaya başladı. Kendi evinde kurulan pusudan iki soyguncu tipli adam tarafından hırpalanmasına kadar her şeyi anlattı. Adamlardan birini geçen gece Tess'in yanında gördüğünü ve onu görmeye devam ederse hayatının tehlikede olacağını düşündüğünü söylemeyi de ihmal etmedi.

Kelimeleri nefes almadan ardı ardına sıralıyordu. Sesi normalden çok daha tiz çıkıyordu. Korkusunun bir histen krizine dönüşmek üzere olduğunu hissediyordu. İçindeki her şeyi döküp ahizeyi yerine çarptığında nefes nefeseydi. Telefon kulübesinin grafitiler çizilmiş camına yaslanıp dizleri üzerine eğildi ve gözlerini kapayarak soluğunu düzenlemeye çalıştı.

Karmakarışık duygular üzerine sel gibi akmaya başla-

di; panik, suçluluk duygusu, çaresizlik, iliklerine işleyen korku. Her şeyi geri çevirmek isterdi - geçen son bir ayı, olan her şeyi ve yaptığı her şeyi. Geri dönüp olanları silebilseydi, yaşananları düzeltebilseydi keşke... Tess o zaman onunla olur muydu? Bilmiyordu ve aslında önemi de yoktu, çünkü hiçbir şeyi değiştiremezdi artık. Olan olmuştu.

Artık ümit edebileceği tek şey hayatta kalabilmektir.

Ben derin bir nefes alarak doğruldu. Telefon kulübesinden çıkarak karanlık caddede yürümeye başladı. Muhtemelen cehennemden çıkmış gibi görünüyordu, \olun karşısına geçip ana caddeye doğru yalpalayarak ilerlediğinde, karşılaştığı evsiz bir dilenci irkilerek ondan uzaklaştı. Ben yoluna devam ederken araması gereken çocuğun resmini çıkararak ona baktı.

Fotoğrafa bakıp kan lekeleri sıçramış yüze odaklanmaya çalıştığında, neredeyse üzerine çıkmak üzereyken son anda duran arabayı duymadı bile. Frenler tiz bir ses çıkarmış, araba aniden durmuştu. Kapılar aynı anda açıldı ve tanımadığı üç iri tip arabadan fırladı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz Bay Sullivan?"

Ben hemen kaçış pozisyonunu almıştı ama daha kaldırımında iki adım atmadan kısıklıvrak yakalandığını hissetti. Fotoğrafın ıslak asfalta düştüğünü gördü. Kocaman bir bot fotoğrafın üzerine basarak Ben'e doğru geldi ve onu, bekleyen arabaya doğru sürükledi.

Kulağa insan sesi gibi gelen ama bir şekilde insan sesine benzemeyen bir ses, "Sizi nihayet bulduğumuza çok sevindik," dedi. "Bu geceki randevunuza katılamadığınızı görünce efendimiz çok endişelendi. Neyse ki yola çıktığımızı haber alınca çok memnun olacak."

Ben kendini tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı ama

hır faydası yoktu. Adamlar onu tekrar kavrayarak bagaj
soktular ve kapağı üzerine kapayarak onu karanlığa hap
settiler.

BÖLÜM 24

Şafağın ilk renkleri Tess'e normalde olduğundan daha parlak geliyordu. Harvard ile kısa gezintisini bitirip apartmanına girerken dışarıdaki temiz Kasım havasını içine çekti. Tess köpekle birlikte apartmanın merdivenlerinden çıkarken kendini daha güçlü ve daha hafif hissediyordu. Artık üzerinde onca yıldır taşıdığı o korkunç sırrın ağırlığı yoktu.

Bunun için Dante'ye teşekkür etmesi gerekiyordu. Kalbi hızla atmaya başlarken, ona teşekkür etmem gereken bir sürü şey var, diye düşündü. Bedeni hâlâ dün geceki sevişmelerinden kalan tatlı bir hisle sızlıyordu.

Kalktığında onun gitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramıştı fakat şifonyerinin üzerine bıraktığı notu okuduğu anda bütün keyifsizliği uçup gitti. Tess dairesinin kapısını açıp Harvard'ın tasmağını çözdüğünde, koşu pantolonunun cebinden katlanmış kâğıdı çıkardı.

Kahve isteğiyle mutfağa yönelirken Dante'nin koyu renkli el yazısıyla yazılmış notu, neredeyse onuncu kez okudu. Her okuyuşunda yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyordu.

*Gitmek zorundaydım ama seni uyandırmak da istemedim
Yarın akşam benimle yemek yer misin? Sana yaşadığım yeri gös-
termek istiyorum. Seni ararım. Güzel uyu meleğim.
Her zaman senin, D.*

Dante kendisine aitti.

Bu sözcüklerle Tess'in bedenine bir sahiplenme duygu-
su yayıldı. Bunun bir anlamı yok demeye çalıştı. Dante'nin
kelimelerine bir anlam yüklemenin ya da hissettiği güçlü
bağın ortak olduğunu hayal etmenin aptalca olduğunu dü-
şündü ama yine de notu tezgâha koyarken yerinde dura-
mıyordu.

Ayağının dibinde dolanarak kahvaltısını bekleyen ufak
köpeğe baktı. "Eee Harvard, sen ne dersin? Fazla mı abar-
tıyorum? O kadar da kötü durumda değilim, yanılıyor
muyum?"

Tanrım, gerçekten... âşık mı oluyordu?

Bir hafta önce adamın varlığından bile haberi yoktu!
Peki nasıl oluyordu da şu anda, ona karşı bu kadar ciddi
duygular besleyebiliyordu? Ancak öyle hissediyordu işte.
Dante'ye âşık mı oluyordu? Adamı sadece düşünürken
bile kalbinin hızlanmaya başladığını fark edince, belki de
çoktan âşık oldum bile diye karar verdi.

Harvard'ın sabırsız havlama sesiyle gerçek dünyaya
döndü. Köpeğin küçük, öfkeli suratına bakarak, "Pekala
haklısın," dedi. "Köpek maması ve kahve! Ama sıralaması
ters olabilir. Başlıyorum işte!"

Kahve makinesini Starbucks kahve çekirdekleriyle ve
soğuk musluk suyuyla doldurup düğmesine bastı. Son-
ra bir kâse aldı ve içini mama kutusundan kuru mamayla

doldurdu. Mutfak telefonunun önünden geçerken mesaj düğmesinin kırmızı ışığını gördü.

"Al bakalım bebeğini," diyerek mama kasesini yere Harvard'in önüne kovdu.

Köpekle yürüyüşteyken arayıp mesaj bırakanın Dante olduğunu umarak dinleme düğmesine bastı ve sesli mesajı devreye soktu. Giriş kodunu tuşladı ve otomatik selamla-
madan yükselen, bir mesajınız var, anonsunu sabırsızlıkla dinledi. Kayıtlı arama tarihi dün geceyi gösteriyordu ve mesaj başladı.

"Tess! Tanrım, lanet okun neden telefonunu açmıyorsun

Arayanın Ben olduğunu duyduğunda hissettiği hayal kırıklığı, adamın sesindeki garip tonu fark edince korkuya dönüştü. Tess onun daha önce bu kadar korkmuş ve çığ bir sesle konuştuğunu duymamıştı. Soluk soluğaydı ve hızlıca konuşuyordu. Adam sadece korkmamıştı, tam anlamıyla dehşet içindeydi. Tess mesajın kalanını dinlerken midesi-
ne ağır darbeler yemiş gibi hissetti.

*"Seni uyarmak istedim. Görüştüğün adam, senin düşündüğün gibi biri değil. Bu gece benim evimi bastılar Tess, o ve başka bir adam. Beni öldüreceklerini sandıml Ama şu anda yalnızca se-
nin için endişeleniyorum. O adamdan uzak durman gerek. Adam boğazına kadar pisliğin içinde... Ve biliyorum kulağa delice gele-
cek ama birlikte olduğu adam... o adam... Tanrım, lanet olsun söylemek zorundayım. Onun insan olduğunu sanmıyorum. Belki ikisi de değil... Diğer adam beni bir ciple ıssız bir yere götürdü. Makasını falan almam, bir şeyler yapmam gerekirdi ama her şey o kadar hızlı oldu ki. Beni limana doğru götürdü Tess \>e orada üzerime saldırdı. Lanet herifin kocaman ön dişleri vardı, vampir dişleri gibiydiler. Tess sana yemin ederim gözlerinin alev saçtığını gördüm! İnsan olamaz... Tess ikisi de insan falan değil!"*

Tess tezgâhtan uzaklaşarak geriye doğru yürümeye başlamıştı. Ben'in anlattıkları kadar ses tonu da kanını dondurmuştu.

"Pislik beni ısırды, kafamı arabanın camına çarptı, betti neredeyse bayılacak lüle gelene kadar dövdü ve sonra... şerefsiz beni ısırды! Ahh, Tanrım... boynum halâ kanıyor Tess. Hastaneye falan gitmem gerek..."

Tess oturma odasına kadar gelmişti. Ben'in sesiyle arasına koyduğu mesafe sanki duyduğu şeylerin etkisini azaltacaktı. Duyduklarına bir anlam veremiyordu.

Darıte Ben'e yapılan bir saldırıyla nasıl ilişkili olabilirdi? Üstelik Ben'in anlattığı gibi bir saldırıyla? Evet, dün Tess'in dairesine geldiğinde üzeri silah doluydu ve üstü başı kan içindeydi fakat uyuşturucu satıcılarının peşinde olduğunu söylemişti. Bahsettiği adam Ben olabilirdi. Tess üzüntüyle kabul etmek zorunda kaldı; Ben'in eski alışkanlıklarına dönmüş olması ihtimal dışı değildi.

Ama Ben'in anlattığı şeyler de saçma sapandı... Tanrı aşkına vampir dişli yaratıklara dönüşen adamlar... korku filmlerini andıran bir vahşet? Bu tarz şeyler gerçek hayatta, en çarpık gerçeklik anlayışında bile olmazdı. Kesinlikle mümkün değildi.

Değil mi?

Tess bakışlarının dün gece üzerinde çalıştığı üstü örtülü büste kaydığını fark etti. Dante'yi andıran büst... Sonunu batırdığı ve muhtemelen atacağı büst... Bütün ağzı yanlış yapmıştı, değil mi? Hiç de Dante'ninkine benzemeyen sinsi bir sırıtış vermişti dudaklara!

Eli büstü örten örtüyü kavradığında parmakları titriyordu. Örtüyü çektiğinde şaşkınlık ve garip bir korku taş gibi midesine çöktü. Yaptığı şeyi gördüğünde nefesi ke-

sildi. Yaptığı yanlışlık Dante'nin yüzüne vahşi, neredeyse hayvansı bir görüntü vermişti... gülüşünü vahşi bir sırıtışa çeviren keskin dişleri vardı.

Nasıl olduğunu açıklayamıyordu ancak adama uzun ön dişler yapmıştı.

Ben¹in sesi hoparlörden yükselmeye devam ediyordu. *"Gerçekten korkuyorum Tess. Her ikimiz için de... Bilmiyorum. .. ne yaparsan yap ama yeter ki o adamlardan uzak dur!"*

Dante her iki elinde tuttuğu *malebrane* bıçakları havada çevirdikten sonra tekrar tuttu. Çelik bıçaklar karargâhın antrenman odasındaki lambaların altında parıltıyordu. inanılmaz bir hızla dönen Dante, hedefmakete hızla atıldı ve maketin kalın plastiğinde derin kesikler oluşturdu. Çok yüksek sesle kükreyerek geri çekildi, kendi etrafında döndü ve tekrar makete doğru saldırdı.

En azından dövüştüğünü hissetmek zorundaydı, çünkü bir saniyeden fazla hareketsiz kalırsa birini öldürmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Listesinin başında ise barınak ajanı Sterling Chase vardı. Hemen arkasından ise Ben Sullivan geliyordu. Tanrım, ikisini bir arada öldürmek rüya gibi olurdu...

Dante, karargâha dönüp ne ajandan ne de yakaladıkları uyuşturucu satıcısından bir iz olmadığını gördüğünden beri burnundan soluyordu. Lucan ve diğerleri şimdilik acele etmiyor, başka bir açıklaması olabileceğini düşünüyorlardı fakat Dante'nin bildiği tek bir şey vardı; Chase'in sebepleri ne olursa olsun, Dante'nin Ben Sullivan'ın karargâha götürülme konusundaki emirlerine bilerek ve isteyerek uymamıştı.

Neler olduğunu öğrenmeye çalışmıştı ama adam ne te-

lefonunu açmış ne de bırakılan çağrılara veya e-postalara cevap vermişti. Yüz yüze sorgulama kısmı ise maalesef gün batımına kadar beklemek zorundaydı.

Dante öfkeyle, *Lanet olası on saat daha*, diye düşündü ve yine hedefmaketin üzerine çullandı.

Tess'e de ulaşamıyor olmak bekleme süresini iyice işkenceye çeviriyordu. Tess'i sabahleyin evden aramışa ancak belli ki genç kadın kliniğe gitmişti. Dante onun güvende olmasını umuyordu. Chase eğer Ben Sullivan'ı öldürmediyse adam hâlâ sokaklarda olabilir ve Tess'e ulaşmaya çalışabilirdi. Dante eski erkek arkadaşının ona bir zarar vereceğini pek düşünmüyordu ama yine de bu riski alması mümkün değildi.

Tess'i karargaha getirmesi ve tüm olanları anlatması lazımdı. Gerçekte kim - daha doğrusu ne - olduğunu da anlatmalıydı. Ayrıca onu, birliğin ve düşmanları arasındaki bir savaşın tam ortasına soktuğunu da itirafetmesi gerekcekti.

Hepsini bu gece yapacaktı. Yatağının başucuna bıraktığı notu yazarken bunu planlamıştı fakat bunu derhal yapması gerektiğini hissediyordu. Her şeyin bir an evvel olup bitmesini istiyordu. Havanın kararmasını beklerken ondan ayrı kalmak zorunda olmasına dayanamıyordu.

Öfkeyle kükreyerek tekrar hedefe atıldı. Elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki kendisi bile takip edemiyordu. Arkasından antrenman salonunun kapısının açıldığını hissetti ama seyirci olup olmadığını bile umursamayacak kadar kendi öfkesine gömülmüştü. Soluk soluğa kalana kadar kesmeye, tekmelemeye ve saldırmaya devam etti. Artık yüzünden ve çıplak göğsünden aşağı terler akıyordu. Nihayet durduğunda kendisi de öfkesine şaşırdı. He-

defparçalara ayrılmıştı. Kesilen parçaların çoğu Dante'nin ayaklarının dibinde duruyordu.

Lucan büyük salonda ilerleyerek yanına gelirken, "Harika iş çıkardın," dedi. "Plastiğe karşı özel bir nefretin mi oluştu, yoksa sadece bu gece için ısınma turları mı atıyorsunuzr

Dante usulca bir küfür savurarak bıçaklarını parmakları arasında çevirdi. Çelik bıçaklar danslarını tamamladıktan sonra belindeki kılıflarına girdi. Birliğin liderine doğru döndü. Lucan silah dolabına yaslanmıştı ve esmer yüz hatlarında ciddi bir ifade vardı.

Lucan, "Bazı şeyler öğrendik," dedi. Yüzündeki ifadeden yeni haberlerin iyi olmadığı belliydi.

"Gideon barınak savunma biriminin personel dosyalarına girmeyi başardı. Görünüşe göre ajan Sterling Chase artık onlar için çalışmıyormuş. Yirmi beş yıllık lekesiz kariyerin ardından geçen ay birimden uzaklaştırılmış."

"Kovulmuş mu yani?"

Lucan başını salladı. "Dosyaya göre, itaatsizlik ve birimin talimatlarına uymayı ısrarla reddetmesi sebebiyle."

Dante bir taraftan kurulanırken keyifsiz bir kahkaha attı. "Ajan Sterling görüldüğü kadar hanım evladı değilmiş, öyle mi? Lanet olsun adamda ters bir şeyler olduğunu hep hissettim. Adam başından beri bizimle oynamış mı yani? Neden? Neyin peşinde?"

Lucan umarsızca omuz silkti. "Belki de Kızıl satıcısına ulaşmak için bize ihtiyacı vardı. Adamı gece buraya getirmemesine başka açıklama bulamıyorum. Belki işin içinde kişisel bir intikam vardır."

"Belki de. Bilmiyorum ama öğreneceğim." Dante birden kendini kadim vampirin önünde garip hissetti ve bo-

gazını temizledi. Uzun süredir aynı yolda yürüyorlardı, onlar dostlardı. "Dinle Lucan. Son zamanlarda ben de tam anlamıyla dürüst davranmadım. Issızları takip ederken nehri boyladığım gece bir şey oldu. Şey... o gece kendimi bir veteriner kliniğinde buldum. Orada bir kadın vardı. Geç saatlere kadar çalışıyormuş... kana ihtiyacım vardı ve etraftaki tek kişi de oydu."

Lucan'ın kaşları öfkeyle çatıldı. "Onu öldürdün mü?"

"Hayır. Hayır aklım başımda değildi ama o kadar da değil. Fakat iş işten geçene kadar neler olduğunu anlamadım. Yani elindeki doğum lekesini gördüğümde çoktan- "

"Tanrım Dante!" Lucan'ın kısılmış gözleri Dante'nin içine işliyordu. "Bir Soy Eşinin kanını mı emdin?"

"Evet. Adı Tess."

"Biliyor mu peki? Ne anlattın ona?"

Dante başını salladı. "Henüz bir şey bilmiyor. O gece hafızasını sildim ama... şey bir süredir onunla vakit geçiriyoruz. Bayağı bir vakit. Ona yaptığım şeyi anlatmam lazım Lucan. Gerçeği bilmeye hakkı var. Sonunda benden nefret edecek olsa da gerçeği hak ediyor."

Lucan'ın gözleri daha bir kısıldı. "Ona değer veriyorsun."

Dante kıkırdarken çıkan sesini tanıyamadı. "Tanrım. Evet hem de çok. Yani böyle bir şey olacağını kesinlikle tahmin edemezdim. Ve dürüst olmam gerekirse, bu konuda ne yapacağımı da kesinlikle bilmiyorum. Ben pek eş olabilecek bir tip değilim."

Lucan alayla, "Sence ben öyle miyim Dante?" diye sordu.

Daha birkaç ay önce, kalbini Soy Eşi Gabrielle'e kaptıran Lucan da benzer bir kişisel savaş vermişti. Dante, **Lucan'in**

Gabrielle konusunu nasıl hallettiğiyle İlgili bütün ayrıntıları bilmiyordu ama bir parçası, ikisinin ortak bir gelecek paylaşacak olmalarına imreniyordu. Dante'nin tüm beklediği şey ise birkaç asırdır atlatmayı başardığı ölümdü.

Ölüm anı geldiğinde, Tess'in yakınlarda bir yerde olacağını düşünmek bile kanını donduruyordu.

"Olayların nasıl gelişeceğini bilmiyorum fakat ona her şeyi anlatmam gerek. Onu bu gece buraya getirmek istiyorum. Belki olan biteni anlamasını kolaylaştırır." Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi.

"Tanrım, bilmiyorum belki de korkağın tekiyim ve ben onunla konuşurken- " Neredeyse *ailem* diyecekti ama hemen kendini topladı.

'Yani birliğin arkamda olduğunu bilmek istiyorum."

Lucan gülümseyerek başını salladı. "Her zaman öyleyiz. Ve söylemeden edemeyeceğim, tanıdığım en mükemmel savaşçılardan birinin ödünü koparmayı başaran kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Dante güldü. "Harika biri Lucan. Lanet olsun, inanılmaz derecede harika biri."

"Gün batımında Chase'i sorgulamaya giderken Tegan'i da yanına al ve Chase'i buraya tek parça halinde getir, anlaştık mı? Sonra gidip Soy Eşinle işleri düzeltirsin."

Dante, "Chase'i idare edebilirim," dedi. "Emin olmadığım konu öbürü. Bana verebileceğin bir tavsiye var mı Lucan?"

Tabii," diyen vampirin yüzüne karanlık bir keyifyayıldı. "Dizlerini çalıştır biraz, çünkü akşam onların üzerinde sürünmen gerekebilir."

BÖLÜM 25

Tess klinikte randevu ve ziyaretlerle dolu bir gün geçirmişti. Ben'in can sıkıcı mesajının dışında bir şeyler düşüncesini sağlayacak başka işlerinin olmasından memnundu. Yine de onun çağrısını tamamen aklından çıkarması imkansızdı. Başı gerçekten belada olmalıydı; yaralıydı ve kanaması da vardı.

Görünüşe bakılırsa gerçekten mahvolmuştu.

Defalarca dairesini, cep telefonunu ve bölge hastanelerini aramıştı... ondan hiçbir iz yoktu. Ailesine ulaşmasının bir yolunu bulsa onları da arardı. Yapabileceği tek şey, işten sonra onun evine uğrayıp ondan bir iz olup olmadığına bakmaktı. Çok umutlu değildi fakat başka ne seçeneği vardı ki?

Muayene odasından çıkarken Tess, Nora, iki numaralı kabindeki hastanın bir kombo testi ve idrar numunesi vermesi gerekiyor," dedi. "Ben köpeğin röntgen filmlerini kontrol ederken sen de onları bana getirebilir misin?"

"Peki."

"Teşekkürler."

Sonraki hastanın filmlerini eline alırken, önlüğünün

cebindeki cep telefonu kalçasının üzerinde çırpınan bir kuş gibi titremeye başladı. Çıkartarak arayanın Ben olup olmadığına baktı. Numara gizlenmişti.

Ahh, Tanrım.

Arayanın kim olduğunu biliyordu. Bütün sabah Dante'nin arayacağını bildiğinden berbat bir beklenti ve korku içerisindeydi. Aynı gün sabah erken evden ayrılırken aramıştı ama gizli numaralardan gelen çağrılar sesli mesaja yönlendirmişti. O zaman onunla konuşmak için hazır değildi; şimdi de hazır olduğundan hiç mi hiç emin değildi.

Tess holden ofisine yürüdü ve kapıyı kapadı, heyecandan titriyordu. Telefon beşinci ve muhtemelen son kez elinde titredi. Gözlerini kapadı ve cevap tuşuna bastı.

"Efendim?"

"Merhaba, canım."

Dante'nin derin, güzel sesi onu etkilemişti. Bacaklarına ve varlığının merkezine yayılan sıcaklığı hissetmek istemi-yordu ancak bunu bütünüyle yaşıyordu ve bu onun kararlılığını eritiyordu.

O sessiz kalınca Dante sesinde koruyucu bir tonla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Hâlâ orada mısın yoksa hat mı kesiliyor?"

Tess nasıl cevap vereceğini bilemeyerek iç geçirdi.

"Tess? Sorun nedir?"

Birkaç saniye boyunca, Tess'in tek yapabildiği nefes alıp vermek oldu. Nereden başlayacağını bilemiyordu ve bunun nasıl sonuçlanacağını düşününce dehşete düştü. Ben³ in tuhaf mesajını dinledikten sonra ortaya çıkan binlerce soru ve şüphe beynini kemiriyordu.

Bir tarafı, Ben'in sıra dışı iddialarından şüphe ediyordu,

mantıklı tarafıysa Boston sokaklarında başıboş gezen canavarların varlığından emindi.

"Tess," dedi Dante sessizliği bozarak, "benimle konuşabileceğini biliyorsun."

"Oyle mi?" dedi Tess, nihayet zorlukla konuşabilmişti. "Şu an neyi bildiğimden ben pek emin değilim, Dante. Herhangi bir şey hakkında ne düşüneceğimden emin değilim."

Dante italyanca küfürler savurmaya ve homurdanmaya başladı. "Ne oldu? Sen... yaralı mısın? Tanrım, şayet sana bir şekilde dokunduysa- "

Tess dalga geçerek, "Sanırım soracağım sorunun cevabı belli. Ben'den bahsediyorsun, değil mi? Dün gece peşinde olduğun uyuşturucu satıcısı oydu, değil mi?"

Dante bir anlık tereddütten sonra, "Onu bugün gördün mü? Dün gece biz ayrıldıktan sonra onu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Onu görmedim, Dante."

"Fakat onunla konuştun. Peki, ne zaman?"

"Dün gece aradı ve mesaj bıraktı, muhtemelen biz şey..." Tess dün gece Dante'nin kollarındayken ne kadar harika hissettiğini hatırlamayı istemeyerek kafasını salladı, ne kadar da güvenli ve huzurluydu. Şimdiyse tek hissettiği içine işleyen soğukluktu. "Ona yaklaşabilmek için mi peşimden koşuyordun?"

"Tanrım, hayır. Bu çok daha karmaşık bir durum- "

"Şimdiye kadar benimle hep oynadın mı? Yoksa bu oyun köpeğinle birlikte ortaya çıktığın gün mü başladı ve biz... ahh, Tanrım, bu her şeyi açıklıyor. Harvard, senin köpeğin değil. Ne yaptın, hastalıklı oyununa beni de bulandırmak için yoldan geçen bir hayvanı mı kullandın?"

"Tess, lütfen. Açıklamak istedim- "

"Devam et, dinliyorum."

"Böyle değil," diye kükredi Dante, "bunu telefonda konuşamam." Tess, Dante'nin konuştuğu gerginliğinin arttığını hissediyordu, onun siyah kaşlarını çatıldığını ve güçlü elleriyle saçlarını karıştırdığını gözünde canlandırabiliyordu. "Dinle, Ben Sullivan'dan uzak durmalısın. O çok tehlikeli şeylere bulaşmış durumda. Seni onun yakınlarında görmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Bu komik. O da aynı şeyi senin hakkında söyledi ve çok şey söyledi aslında. Senin ortağının ona dün gece nasıl hunharca saldırdığı gibi tuhaf şeyler."

"Ne?"

"Bana ısırıldığını söyledi, Dante. Bunu açıklayabilir misin? Ben, senin ve yanındaki adamın Ben'in dairesine girerek onu arabaya götürüp tartakladığınızı söyledi. Ben'e göre onu boğazından ısırmissiniz."

"Pislik herif."

Bunun mümkün olduğunu inkar etmeye bile yeltenmemesinden dolayı dehşete kapılan Tess, "Bu doğru olabilir mi?" diye sordu. "Ben'in nerede olduğunu biliyor musun? Telefon görüşmesinden sonra ondan hiç haber almadım. Sen ya da arkadaşların ona bir şey yaptınız mı? Onu görmeliyim."

"Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum, Tess. Lütfen ondan uzak duracağına söz ver."

Tess korkmuş ve kafası karışmış hissediyordu. "Neler oluyor, Dante? Neye bulaştın gerçekten?"

"Bak Tess. Güvenli bir yere gitmen gerekiyor. Hemen Şimdi. Bir otele ya da kalabalık olan herhangi bir yere. Hemen şimdi gitmelisin. Ve ben seni bu gece gelip alana kadar orada kal."

Tess güldü takat o keyifsiz ses kulaklarını tırmalıyordu. "Çalışıyorum. Çalışmıyor olsaydım da gidip seni bir yerde bekleyeceğimi sanmıyorum. En azından neler olduğunu anlayana kadar."

"Söz veriyorum, anlatacağım. Bunlar olmasaydı bile sana anlatacaktım."

"Tamam, güzel. Bugünkü programım dolu ama birkaç saat içinde öyle yemeği molası verebilirim. Konuşmak istiyorsan buraya gelmelisin."

"Kahretsin. Bunu şimdi yapamam, Tess. Şey ben... yapamam. Bu gece görüşmek zorundayız. Bana güvenmeli-

• w
sırr.

Gözlerini kapatıp kafasını ofis kapısına yaslayarak, "Sana güvenmek..." diye fısıldadı Tess. "Sanırım bu şu an yapamayacağım bir şey, Dante. Gitmek zorundayım. Hoşça kal."

Telefonu kapadı ve sessiz moda aldı. Artık kimseyle konuşmak istemiyordu.

Telefonunu masanın üzerine koymak için giderken, Tess'in gözü sabah bulduğundan beri kafasını kurcalayan bir şeye takıldı. Bu ince, taşınabilir bir hafıza kartıydı. Onu tam da dün, Ben'i yakaladığı klinik odasındaki muayene masasının altında bulmuştu. Ben ise masa hidroliklerini tamir ettiği bahanesini uydurmuştu.

Tess, onun birçok konuda yalan söylemiş olduğundan şüphelenmişti. Ancak şimdi durumun gerçekten öyle olduğunu anladı. Ne var ki aklında tek bir soru vardı; neden?

Birden sinirlenen Dante telefonuna baktı ve karşıdaki barakanın duvarına fırlattı. Telefon duvara çarpınca yüz-

lerce küçük parçaya bölündü, Küçük de olsa tahribat tatmin ediciydi. Ama bu onun sinirini yatıştırmadı.

Dante Tess ile telefonda konuşurken girdiği ruh haline tekrar kapılmıştı. Kıpırdaması gerekiyordu. İhtiyacı olan tek şey bacaklarını hareket ettirmek ve beynini uyanık tutmaktı.

Son zamanlarda işleri iyice berbat etmişti. Soylu olarak doğmuş olmanın pişmanlığını hiç yaşamamış olmasına rağmen, şimdi vampir ruhu öfkeden çılgına dönmüştü. Tess'le arasını düzeltme işini güneş ufukta kayboluncaya kadar ertelemişti ve kendi dünyasında hareket etmek için benliğini serbest bırakmıştı. Beklemek aklını başından alacakmış gibi geliyordu.

Neredeyse almıştı da.

Gün batınıma birkaç dakika kala, Tegan'ı bulmak için spor salonuna gidene kadar cildi ısınmış ve her kası aşırı derecede gerilmişti. Kavga için sabırsızlanıyordu ve içi içine sığmıyordu. Kulakları ise arı kovanı gibi delicesine uğulduyordu.

"Savaşa hazırsın, değil mi?"

Siyah saçlı ilk Nesil Savaşçı doldurduğu Beretta'dan başını kaldırdı ve şarjörü yerine yerleştirirken soğuk bir şekilde gülümsedi. "Yapalım şu işi."

Beraberce sokak katma çıkmalarını sağlayacak olan asansöre doğru yürüdüler, birliğin garajına gidiyorlardı. Kapı kapanınca Dante'nin burun delikleri duman kokusuyla gıdıklanmaya başladı. Tegan'a baktı fakat o etkilenmiş görünmüyordu, amber yeşili gözlerini kırpmadan önüne dikmiş öylece bakıyordu.

Asansör sessizce yukarı çıkmaya başladı. Dante, onu yakalamak için bekleyen yoğun alev dalgasının ısınıp hisset-

ti. Tabii ki bunun ne olduğunu biliyordu. Bu imge bütün gün onu takip etmişti fakat aklını, bu gece tamamen ayık tutmak istediği için bu algısal işkenceyi reddetmiş ve onu her seferinde geri püskürtmeyi başarmıştı.

Ancak şimdi, asansör hedefine yaklaştıkça önsezileri tepesine çekiç gibi darbeler vuruyordu. Dante darbenin etkisiyle eğilerek tek dizinin üzerinde beklemeye devam etti.

Savaşçının kolundan tutup Dante'yi asansör zeminine yapıştırdığını gören Tegan, "Tanrım, neyin var? İyi misin?" diye sordu.

Dante cevap veremedi. Görüşü parlak alev dalgalan ve kara duman halkalarıyla kapanmıştı. Çatırtıların ve alevlerin arkasından birilerinin konuştuğunu, ona sataştığını duyabiliyordu ama sesi ayırt edemiyordu. Kabusunun içinde ilk defa bu kadar çok ayrıntıya şahit oluyordu.

Bilincini kaybetmemek için karmaşanın bir kısmını püskürtmeye çalıştı. Gözleri bir an önünde Tegan'in yüzünün olduğu bir görüntü yakaladı. Kahretsin, çok berbat görünüyor olmalıydı, çünkü duygusuzluğuyla bilinen savaşçı Dante'ye doğru atılıp kolunu yakalamıştı. Buruşturduğu suratının altında Tegan'm beyaz köpek dişlerinin uçları parlıyordu. Seyrek kaşları ise kısılmış olan zümrüt gözlerinin üzerinde huzursuzca çatılmıştı.

"Nefes... alamıyorum..Dante nefesini tuttu, her nefeste ciğerlerine daha fazla duman çekiyordu. Öksürüyordu. "Ahh, Tanrım... ölüyorum..

Tegan'm bıçak gibi keskin gözleri Dante'nin içine işliyordu. Bakışları soğuktu fakat Dante, güçlü biriyle olmanın onu ayakta tutacağını biliyordu.

"Dayan," dedi Tegan, "bu yalnızca bir imge, gerçek de-

ğil. Şimdilik değil. Orada kal ve dayan. Olabildiğince bu-
tun ayrıntıları gör."

Dante, Tegan'in haklı olduğunu bildiğinden imgenin
onu tekrar kuşatmasına izin verdi. Beynini acı ve korkuya
açmalıydı, böylelikle gerçeği görebilecekti.

Cehennem sıcaklığında derisi kavrulurken nefes nefese
kalan Dante, olup bitenlere odaklanmaya çalıştı. Şahit ol-
duğu anın daha da derinliklerine inebilmek ve her şeyi gö-
rebilmek istiyordu. Görüntünün en kötü halinden zihnini
geriye doğru çekti, tüm bu olan biteni durdurarak geriye
göndermeye çalıştı.

Alevler küçülüp kayboldu. Yoğun duman, o büyük bo-
yutundan tavanda kaybolan küçük kül yaprakları haline
geldi. Dante, artık nefes alabiliyordu ama boğazında dü-
ğümlenen korku, bunun son anları olduğu gerçeğini fark
etmesini sağladı.

Odada yanında başka biri daha vardı. Kokusundan an-
ladığı kadarıyla bu bir erkekti. Dante buz gibi soğuk ve
pürüzsüz bir şeyin üzerinde karın üstü uzanıyordu ve onu
tutsak alan kişi ellerini arkasında, bileklerinden bir kablo
ile bağlamıştı. Bunu bir sicim gibi büküp ondan kurtula-
bilmeliydi fakat kımıldamıyordu bile. Gücü yetmiyordu.
Tutsak alan adam ayaklarını bağladı, sonra da bulunduğu
metal yüzeyin üzerinde elleriyle ayaklarını domuz bağıyla
birleştirerek düğümlledi.

Odanın dışından bir yerlerden çarpma sesleri geliyor-
du. Ölüm perisinin çığlıklarını duyuyor, yakınlarından
gelen cesedin bakırimsı kokusunu duyuyordu

Ve sonra, kulağının dibinde alçak sesle söylenmiş sözle-
rini duydu. "Biliyor musun, seni öldürmenin zor olacağını
düşünmüştüm. Bunu benim için çok kolaylaştırdııı."

Dante'yi tutsak alan kişinin sesi, kahkahaya dönüştü. Üzerinde kot pantolon olan bacaklar, önünde diz çöktü ve Dante'nin sözde katilinin gövdesi yavaşça gözlerinin önüne geldi. Kaba eller Dante'yi saçlarından yakaladı ve görüntü silinip gitmeden önce onu havaya kaldırdı...

L a n e t o l s u n !

"Ben Sullivan." Dante ismini sanki dilinden kül tükürür gibi söyleyivermişti. Geleceği gördüğü nöbetin etkisinden kurtularak yerde oturur bir pozisyona geçti. Tegan derin bir anlayışla bakarken alnındaki teri sildi. "Adi Kızıl torbacısı Ben Sullivan. Gerçekten inanamıyorum. O insan... beni öldürecek olan kişi."

Tegan sertçe kafasını salladı. "Eğer önce biz onu öldürmezsek."

Dante ayağa kalktı, nefesini toplamaya çalışırken bir elini asansörün yanındaki beton duvara yasladı. Bitkinliğinin yanı sıra, Ben Sullivan'a ve o adi adamın gitmesine izin veren Sterling Chase'e karşı öfke duyuyordu.

Büyük garajdan çıkarken *malebranche* bıçaklarından birini parmaklarının arasına yerleştirdi ve, "Çıkalım şu lanet yerden," diye kükredi.

BÖLÜM 26

Ben'i tutsak alan adamlar onu ışık almayan, penceresiz bir odaya kilitlemişlerdi. Kızıl'ın üretilmesini ve dağıtımını finanse eden, efendimiz diye bahsettikleri isimsiz kişinin gelmesini bekliyordu. Zaman akıp gitmişti, kaçırılıp buraya getirilmesinden bu yana bir gün geçmişti. Hâlâ kimse onu almak için gelmemişti ama geleceklerdi. Ve Ben beyninin karanlık bir köşesinde, karşılaştıkları zaman bu yüzleşmeden sağ çıkamayacağının bilincindeydi.

Yerden kalktı ve çıplak beton üzerinde yürüyerek odanın diğer tarafındaki kapalı çelik kapıya kadar gitti. Kaçırılıp bu yere getirilmeden önce başına yediği darbeden dolayı hâlâ başı uğulduyordu. Kırık burnunun üstü ve yaralı boynu kurumuş kan pıhtısıyla kaplıydı, her iki yeri de yoğun bir acıyla yanıyordu. Ben kulağını metal kapıya dayadı ve diğer tarafta artan hareketliliği duydu. Ağır ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu, sıradan bir adamdan çok belli bir amaç için eğitilmiş bir insanın yürüyüşüydü bu.

Ben geriye çekildi ve tıkıldığı hücrenin en karanlık yerine geriledi. Bir anahtar kilidi döndürdü, sonra kapı açıldı ve onu buraya getiren iki iri adam içeri daldı.

Adamlardan biri, "Seni bekliyor," dedi.

Her iki adam da Ben'i kollarından tuttular ve sertçe çekerek karanlık koridora doğru götürdüler. Ben kaldığı yere bakarak, etrafı derme çatma binalarla dolu bir çeşit depoda olduğunu düşünmüştü. Ancak onu kaçıran adamlar onu merdivenlerden yukarı götürdüler ve 19. yüzyıl mimarisine uygun olarak inşa edilmiş, gösterişli bir eve getirdiler. Cilalı ahşap, parlak loş ışık altında parlıyordu. Çamurlu ayakkabılarının altında kırmızı, mor ve altın sarısı renklerinde İran halısı seriliydi. Adamların onu getirdikleri bu yerde, başının üzerinde kocaman bir kristal avize parlıyordu.

Bir an için Ben'in telaşı yatışmıştı. Belki de her şey yoluna girecekti. Son günlerde iyice pisliğe bulaşmıştı ancak bu içine düşmeyi beklediği kâbus değildi. Korktuğu gibi dehşet dolu bir işkence odasında değildi.

Karşısında çift kanatlı kapıların açıldığı etkileyici bir başka oda daha vardı. Ben gardiyanları tarafından oraya iteklendi ve sonra da geniş oturma odasının ortasına getirildi. Mobilya, halılar, orijinal yağlı boya tablolar - hepsi büyük çaplı bir zenginliğin göstergesiydi. Birkaç asırlık çalışmayla elde edemeyeceğiniz kadar eski bir servet.

Bütün bu şaşanin içinde bir adam, pahalı siyah bir takım elbise ve koyu güneş gözlükleri giymiş, devasa ahşap bir masanın arkasındaki koltukta oturuyordu. Adamı görür görmez Ben'in avuç içleri terlemeye başlamıştı. Oldukça iri biri idi, geniş omuzları kusursuz cekeatinin altında belli oluyordu. Kolalı beyaz gömleğinin boyun düğmeleri iliklenmemişti ama Ben, bunun gelişigüzel olmaktan çok sabırsızlıkla kaynaklı olduğunu düşündü. Korku havayı yoğun bir bulut gibi kaplamıştı ve Ben'in bütün umudu buhar olup uçmuştu.

Boğazını temizledi. Sesindeki titremeden rahatsız olarak, "Ben... nihayet sizinle görüşebildiğimiz için memnunuz," dedi. "Konuşmamız gerekiyor... Kızıl hakkında- "

"Gerçekten konuşmalıyız." Derin ve sakin cevap Ben'in sükûnetini bozdu. Fakat Ben'e doğrultulmuş karanlık gözlüklerin ardından bir öfke yükseldi. "Görünüşe bakılırsa son zamanlarda kızdırdığınız tek kişi ben değilim, Bay Sullivan. Boğazınızdaki oldukça derin bir yara."

"Saldırıya uğradım. Pisliğin biri boğazımı parçalamaya çalıştı."

Ben'in karanlık patronu apaçık bir aldırışsızlıkla homurdandı. "Kim böyle bir şeyi yapar ki?"

Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilse de, "Bir vampir," diye cevap verdi Ben. Ancak aslında nehrin kenarında başına gelen olay, buzdağının görünen kısmıydı sadece, "işte ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyorum. Geçen gece de söylediğim gibi Kızıl ile ilgili bir şeyler gerçekten yolunda gitmiyor. Bu şey insanlara... kötü şeyler yapıyor. Onları kana susamış yaratıklara dönüştürüyor."

"Tabii ki öyle, Bay Sullivan. Amacı da tam olarak buydu zaten."

"Ne?" Duyduklarına inanamayan Ben'in midesi düğümlenmişti. "Neden bahsediyorsunuz? Kızıl'ı ben yarattım. Nasıl bir etki yaratması gerektiğini biliyorum. Bu yalnızca hafifbir amfetamin- "

"İnsanlar için, evet." Koyu saçlı adam yavaşça ayağa kalktı, sonra büyük masanın yanına geldi. "Diğerleri için, senin de keşfettiğin gibi çok daha fazlası."

Konuşurken odanın açık kapılarına baktı. Başka bir çift silahlı adam kapıda bekliyordu, saçları kabarık ve ba-

kimsizdi, ağır kaşları altındaki gözleri hınçla parlıyordu. Odadaki mumların loş ışığında, Ben adamların dudaklarının arasından köpek dişlerinin parladığını gördüğünü sandı. Patronuna sinirli bir bakış attı.

"Ne yazık ki beni rahatsız eden bir şey keşfettim, Bay Sullivan. Geçen gece sizin çağrınızdan sonra birkaç arkadaşım Boston'daki laboratuvarınızı ziyaret etti. Bilgisayarınızı ve kayıtlarınızı kontrol ettiler, Kızıl'ın formülünü bulamayınca nasıl hayal kırıklığına uğradığımı bir düşünün. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

"Gerçek formülü asla laboratuvarında saklamam. Onu dışarıda yanımda taşımanın daha mantıklı olacağını düşündüm."

"Onu bana vermeniz gerekiyor." Kelimelerde çok az bir vurgu mevcuttu, karşısında duvar gibi dikilen muazzam bedende hiçbir kıpırdama yoktu. "Derhal, Bay Sullivan."

"Bende değil. Tanrı adına yemin ederim ki doğruyu söylüyorum."

"Nerede?"

Ben'in nutku tutulmuştu. Pazarlık için bir şeylere ihtiyacı vardı ve elindeki tek şey bu formüldü. Ayrıca, Kızıl'ın formülünün Tess'in laboratuvarında olduğunu söyleyerek de onu tehlikeye atmak istemiyordu. Formülü uzun süre orada tutmak niyetinde olmamıştı, sadece bu karmaşadan tamamen sıyrılana kadar onu orada saklayacaktı. Ne yazık ki bu yanlış adımı düzeltmeye çalışmanın artık bir anlamı yoktu. O anda tek derdi kendi canını kurtarmak olsa da Tess'i tehlikeye atması söz konusu değildi.

"Onu size getirebilirim," dedi Ben, "ama gitmeme izin vermeniz gerekiyor. Bu konuda birer beyefendi gibi anla-

şabiliriz. Burada bütün bağlan koparalım ve kendi yolumuza gidelim. Birbirimizi tanıdığımızı unutalım."

Ben'in patronunun yüzünü gergin bir gülüş kaplamıştı. "Benimle pazarlık yapmaya çalışma. Sen benden aşağıdasın... *insan*."

Ben güçlükle yutkundu. Adamın vampirlere inanan şu manyaklardan olduğuna inanmak istedi. Beraber iyi getirişi olan mantıksız bir iş yapmışlardı. Tabii geçen gece Kızıl'ın o çocuğa neler yaptığına şahit olmuştu. Kabul etmesi her ne kadar zor da olsa, çocuk dehşet verici bir dönüşüm geçirmişti. Ve boğazındaki derin yara da gerçektir.

Derin bir panik duygusu içini sardı.

"Bakın, burada ne olup bittiğini bilmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bilmek de istemiyorum. Tek istediğim bu yerden tek parça halinde çıkmak."

"Harika. Şu durumda şikâyet edecek bir şey yok sizin için. Bana formülü verin."

"Size söyledim, formül bende değil."

"O zaman yeniden yazmak zorundasınız, Bay Sullivan." Adamın küçük bir hareketiyle iki adam içeri girdi.

"Laboratuvarınızdaki donanımları buraya getirdim, bitmiş bir ürün için gerekli olan denek de dâhil istediğiniz her şey hazır durumda. Arkadaşlarım size yolu gösterecekler."

"Bekleyin." Adamlar onu odadan çıkarırken Ben omzunun üzerinden bir bakış attı. "Anlamıyorsunuz. Formül... Çok karmaşık. Ezberlememiştim. Doğru halini bulmam günler sürer."

"Sadece iki saatiniz var Bay Sullivan."

Güçlü eller sarsıcı bir şekilde Ben'i kavradı ve onu gece kadar karanlık olan merdivenlere doğru çekti.

Chase son tabancasını da kemerine taktıktan sonra bir kez daha şarjörlerini kontrol etti. Tabancalardan biri normal kurşunlarla doluydu; diğeri ise Issızları öldürmek için savaşçılar tarafından verilmiş olan titanyum çekirdekli ve yarık uçlu kurşunlarla doluydu. Gerçekten de onları hiç kullanmamayı umuyordu ama yeğenine ulaşmak için bir düzine vampirle karşılaşmak zorunda kalırsa da tereddüt etmeyecekti.

Koyu renkli paltosunu kapının yanındaki askıdan aldı ve barınaktaki dairesinden ayrılmak üzere hole çıktı. Elise de oradaydı, aceleyle çıkarken neredeyse onunla çarpışacaklardı.

"Sterling... merhaba. Benden kaçıyor musun? Seninle konuşmayı umuyordum." Lavanta rengi gözleri hızlı bir bakışla onu tepeden tırnağa süzdü. Beline ve göğsüne sarılmış tabanca ve silah yığınının görünce kaşlarını çatmıştı. Sterling, Elise'in kapıldığı dehşetten dolayı vücudundan yayılan güzel koku karışımını alabiliyordu. "Üzerinde çok fazla silah var. Durum bu kadar mı tehlikeli?"

"Bunun için endişelenme. Yalnızca Camden'in eve kaçacak gelmesi için dua etmeye devam et. Gerisini ben halledeceğim."

Elise kırmızı kuşağının kuyruğunu toplayarak boş gözlerle parmaklarının altındaki ipeği düzeltti. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Sterling. Başka birkaç kadın ve ben kayıp oğullarımız için ne yapabileceğimizi konuşuyorduk. Birlikten kuvvet doğar ve bu yüzden düşündük ki eğer bir araya gelirsek... Liman bölgesinde ve eski metro tünellerinde gündüz araması yapacağız. Çocuklarımızın güneşten saklanmak için saklanabileceği yerleri arayabiliriz- "

"Kesinlikle hayır."

Chase, Elise'i hemen susturmak niyetinde değildi ama kadının gündüz vakti barınağın sağladığı korunaklı ortamdan ayrılıp şehrin en berbat kısımlarına gitme fikri onun kanını dondurmuştu. Elise güneş doğmuşken onun ve Soyluların diğer üyelerinin korumasından uzakta olacaktı. Güneş sebebiyle Issızların yaratacağı bir tehlike olmasa da her zaman kölelere rastlama riski vardı.

"Üzgünüm ama bu söz konusu değil."

Gözleri birden şaşkınlıkla açılmıştı. Sonra hemen kibarca bakışlarını önüne eğdi fakat Chase, onun bu yapay kibarlığında sakladığı bir şeylerin olduğunu fark etmişti. Evliliği vasıtasıyla da olsa Chase genç kadının en yakını olduğundan, onun gündüz vakti sokağa çıkmasını yasaklamaya hakkı vardı ve bu 1000 yıl önce uygulanmaya başlanmış bir gelenektir. Chase bu kuralı asla uygulamamıştı ve böyle yaptığı için şu anda berbat hissetse de onun hayatını riske atışını bir köşede durup izleyemezdi.

"Kardeşimin yapmak istediğini şeyi onaylayacağını mı sanıyorsun?" Chase bu soruyu, Quentin'in böyle bir fikri kendi oğlunu kurtarmak uğruna dahi bile olsa asla kabul etmeyeceğinin bilinciyle sormuştu. "Camden'e, güvende olduğunu bildiğim bu yerde kalarak yardımcı olabilirsin."

Elise başını kaldırdı. Chase onun solgun gözlerindeki bu kararlılığı daha önce hiç görmemişti. "Kayıp olan tek çocuk Camden değil. Hepsini kurtarabilir misin Sterling? Birlikte hepsini kurtarabilir mi?" Elise hafifçe iç geçirdi. "Jonas Redmond'u kimse kurtaramadı. O öldü, biliyor muydun? Annesi onun ölmüş olduğunu hissediyor. Çocuklarımız her gece kayboluyor ve ölüyor, yine de bizim hiçbir şey yapmadan burada beklememiz mi gerekiyor?"

Chase gerilmişti. "Gitmeliyim. Bu konudaki cevabımı biliyorsun. Üzgünüm."

Elise'in yanından geçip dışarıya yöneldi. Elise'in onu takip edeceğini biliyordu, arkasından gelen kadının her yumuşak adımında beyaz eteğinin çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Ancak Chase yürümeye devam etti. Cebinden anahtarlarını çıkarıp dışarıda bekleyen gümüş rengi Lexus'unun kapısını uzaktan kumandasıyla açtı. Araç çalışmaya başladı ama Chase'in herhangi bir yere gidemeyeceği de o anda belli oldu.

Yolu kapatmış olan Range Rover'in motoru karanlığın içinde boşta çalışıyordu. Pencereleeri yasal olarak izin verilenden daha koyu renkteydi ancak Chase'in içinde kim olduğunu görmesi gerekmiyordu. Çeliğin ve camların arasından sızan Dante'nin hırsını hissedebiliyordu.

Savaşçı yalnız değildi. O ve buz gibi soğuk arkadaşı Tegan araçtan inerek çimlerin etrafından dolaştılar, ifadeleri tamamen durgundu fakat tavırlarından meydan okumaları rahatlıkla anlaşılabilirdi.

Chase, Elise'in soluğunu duydu.

"Sterling- "

Chase iki savaşçıya gözlerini dikerek, "Eve dön, Elise. Korkma, her şey yolunda," dedi

"Neler oluyor Sterling? Neden buradalar?"

"Kahretsin, sana ne diyorsam onu yap. Eve dön. Her şey yoluna girecek."

"Ahh, bundan pek emin değilim Harvard." Dante ona doğru yürüdü. Bacağındaki bıçaklar her adımında ay ışığında parlıyordu. "Şu an aramızdaki her şeyin, olabilecek en lanet durumda olduğunu söyleyebilirim. Hepsi senin yüzünden. Dün gece kayıp falan mı oldun? Belki de şu

uyuşturucu satıcısıyla ilgili söylediklerimi yanlış anladın? Sana onu karargâha götürmeni söyledim, yoksa sen onun gitmesine izin ver dediğimi mi sandın?"

"Hayır. Hiçbir yanlış anlama yok."

"Burada kaçırdığım bir şey mi var, Harvard?" Dante bıçaklardan birini kınından çıkardı, çelik karanlıkta fısıldarcasına cınılıyordu. Dante konuşmaya devam ettiğinde, Chase köpek dişlerinin uçlarını gördü. "Şimdi hızlı konuş, çünkü bu dişinin önünde ağzındaki baklayı çekip çıkarmam için hiçbir nedenim yok."

Elise cığlık cığlığa, "Onu rahat bırak!" diye haykırdı.

Chase kafasını çevirince, o anda Elise'in tuğla merdivenlerden barınağa doğru indiğini gördü. Çok uzaklaşmamıştı. Teganı bir hayalet gibi ilerledi, vampir hızı Elise'in insan bacaklarıyla karşılaştırılmayacak kadar güçlüydü. Savaşçı onu yakaladı ve o kaçmak için cırpmırken sıkıca belinden kavradı.

Chase içinde bir öfke patlaması yaşıyordu. Köpek dişleri dudaklarının dışına taşmıştı, görüşü daralan göz bebekleri ile birlikte keskinleşmişti. Her iki savaşçıya da sırf Elise'e dokundukları için saldırmaya hazır halde kükredi.

"Bırak onu," diye haykırdı, "kahretsin, onun bununla alakası yok."

Dante'yi itti ama vampir kıpırdamadı bile.

"En azından artık bütün ilgini toplayabildik, Harvard."

Chase'in ayakları Dante'nin vuruşuyla yerden kesildi ve bedeni geriye doğru fırladı. Chase kötü şekilde darbe almış ve binanın tuğla cephesine çarparak durabilmişti.

Dante'nin devasa köpek dişleri Chase'in yüzünün tam üzerinde parlıyordu. "Ben Sullivan nerede? Sen ne işler Aştırıyorsun?"

Chase Elise'e baktı, onların dünyasındaki bu vahşi tarafa şahit olmasından nefret ediyordu. Oysa sadece onun iyiliğini istemişti. Chase, Tegan'in bedenine doğru iyice bastırıldığı Elise'in gözlerindeki korkuyu ve yanaklarından akan yaşları görebiliyordu.

Bir küfür savurarak, "O insanın gitmesine izin vermek zorundaydım," diye haykırdı. "Başka şansım yoktu."

Cehennemden çıkma bıçağını Chase'in yanağının altına dayayan Dante, "Yanlış cevap," diye hırladı.

"Kızıl satıcısı karargâha alınsaydı işime yaramayacaktı. Ona sokakta, yeğenimi bulmamda bana yardım etmesi için ihtiyacım vardı. Gitmesine izin verdim, çünkü bana kardeşimin oğlunu bulmamda yardımcı olacaktı."

Dante kaşlarını çatı fakat bıçağı biraz olsun gevşetmişti. "Peki, kaybolan diğerleri ne olacak? Ben Sullivan'm kendi ilacıyla beslediği o kadar kişi?"

"Umursadığım tek şey Camden'i geri getirmek. O ilk günden beri benim gerçek görevimdi."

"Adi herif, bize yalan söyledin," diye bağırdı Dante.

Chase, Dante'nin suçlayan bakışlarına karşılık verdi. "Birlik, barınağın kayıp gençlerinden birini bulmamda bana yardım etmeye tenezzül eder miydi acaba?"

Dante alçak ve sinirli bir sesle lanet okudu. "Bunun cevabını asla bilemeyeceksin, değil mi?"

Chase kabul edilemez biçimde vahşi metotlarına rağmen, Savaşçıların aslında onursuz yaratıklar olmadıklarını artık anlayabiliyordu. Gerek duyulduğunda acımasız katiller olabilirlerdi ama Chase onların özünde kendisinden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Dante birden onu bıraktı, sonra dönerek beklemekte olan Range Rover'a yaklaştı. Elise'in de gitmesine izin ve-

rcil Tegan yeşil gözlerini, dokunduğu yerleri acıyla ovalayarak yavaş yavaş uzaklaşan dışiden bir an olsun ayırmamıştı.

Dante, işbirliği yapmazsa bunu ödeteyeğine söz veren gözlerle kapısı açık arabayı işaret etti. "Arabaya bin, Harvard. Karargaha geri döneceksin. Belki Lucan'ı senin hayatta kalmana izin vermesi için ikna edebiliriz."

BÖLÜM 27

Ben Sullivan, yeni Kızıl karışımının örneğini tamamladığında boynundan aşağı soğuk terler akıyordu. Formülü ezbere bilmediği konusunda yalan söylememiştir. Kendisine verilen akıl dışı sayılacak kadar kısa süre içerisinde, uyuşturucuyu tekrar hazırlamak konusunda elinden geleni yapmıştır. Yarım saati kalmışken kırmızımsı maddeden bir doz hazırladı ve deneği olan adama doğru götürdü. Genç adamın üzerinde pis bir kot ile Harvard armalı bir süveter vardı, sandalyeye zincirlerle bağlanmıştı. Başı göğsüne değecek kadar öne düşmüştü.

Ben ona yaklaştığında, eğreti bodrum laboratuvarının kapısı açıldı ve esmer işvereni içeri girdi. Adam, çalıştığı süre boyunca Ben'i gözlem altında tutan iki silahlı adamın arasında yürüyordu.

Ben karışımı doğru hazırladığını umuyordu ama ortaya çıkan sonuç için yine de bahaneler üretmesi lazımdı. "Ffecin nemini alacak filtre cihazım yoktu. Ve bu çocuk pek iyi durumda gözüküyor. Ya yutamazsa?"

Cevap olarak sadece upuzun ölümcül bir sessizlik oldu.

Ben derin bir soluk alarak çocuğun yanma gitti ve sandalyenin önünde diz çöktü. Karmakarışık saçların arasından şişmiş göz kapakları aralandı ve ifadesiz gözler görüldü. Ben muhtemelen bir zamanlar yakışıklı olan çökmüş, soluk yüze bakmıştı bir kere.

Ahh, kahretsin.

Çocuğu tanıyordu. Düzenli bir müşterisine ait olan bu yüzü, hem gece kulüplerinden hem de dün gece gördüğü fotoğraftan hatırlamıştı. Adı Cameron ya da Camden'di? Camden diye karar verdi. Eğer yardım etmezse onu öldüreceğini söyleyen uzun dişli psikopatın aradığı çocuk. Gerçi o tehdidin etkisi, şu anda karşı karşıya olduğu tehdit yüzünden etkisini biraz kaybetmişti.

"Başlayın Bay Sullivan."

Ben, kaptan bir miktar ham Kızıl aldı ve çocuğun ağzına götürdü. Uyuşturucu Camden'in dudaklarına dokunduğu anda genç çocuğun dili aç bir yılan gibi dışarı kıvrıldı. Kaşığı ağzına alarak tertemiz olana kadar yaladı ve sanki bir an canlanma belirtisi gösterdi. Karşısında sabırsızlıkla ikinci dozun gelmesini umut eden bir bağımlı vardı. Ben içine çöreklenen vicdan azabını fark etti.

Herkes Kızıl'ın etkisini görmeyi bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Camden'e bir doz daha verdi. Arkasından bir doz daha. Yine bir şey olmadı. Lanet olsun! Karışım doğru olmamıştı.

Çocuğun başı inleyerek öne düştüğünde Ben, "Biraz daha zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Neredeyse tutturmuşum ama sanırım tekrar denemem gerek."

Ayağa kalktı, arkasına dönüp öfkeli patronla burun buruna geldiğinde şok olmuştu. Ben adamın hareket ettiği-

nihissetmemişti hile fakat işte tam karşısında duruyordu. Daha doğrusu karşısında kule gibi yükseliyordu. Ben adamın siyah gözlüklerinin yüzeyinde kendi titrekle yansımasını gördü. Son derece çaresiz ve korkmuş görünüyordu. Yırtıcı bir hayvanın karşısında köşeye sıkışmış bir tavşan gibi titriyordu.

"Bu işin bir yere varacağı yok Bay Sullivan. Ve benim sabrım taşmak üzere."

Ben elini kaldırarak, "iki saat demiştiniz," dedi, "ve hâlâ birkaç dakikam va- "

Dudaklar zalimce kıvrıldı ve keskin beyaz dişlerin uçlarını ortaya serdi. "Pazarlık yok Bay Sullivan. Süre doldu.

Ben, "Tanrım, hayır!" diyerek geriledi ve hemen arkasındaki tekerlekli ofis sandalyesine sertçe çarptı. Dengesini kaybedip düşen Ben, aynı anda omuzlarını kavrayan pençe misali güçlü parmakları hissetti. Pençeler Ben'i hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıvermişlerdi. Havada sertçe savrulduktan sonra karşı duvara çarptı. Yerden kalkmaya çalışırken kafasının arkasından tüm vücuduna dehşet bir acı yayılıyordu. Tamamen sersemlemişti. Elini kafasının arkasına dokundurdu ve parmaklarının kendi sıcak kırmızı kanına bulandığını gördü.

Hâlâ tam odaklayamadığı gözlerini odadakilere çevirdiğinde buz gibi olduğunu hissetti. İki silahlı koruma ona bakıyordu fakat adamların gözbebekleri jilet gibi incecik olmuştu. O gözler Ben'e amber renkli alevler saçarak bakıyordu. Biri ağzını hafifçe aralayarak hırladığında kocaman dişler ortaya çıktı.

Birkaç metre uzaktaki Camden bile uyarılmış durumdaydı. Çocuk, yüzünü örten saçların arasından onlara bakıyordu ve onun dudakları da parlak dişlerle aralanmıştı.

Ancak mitolojik öykülerdeki canavarları andıran bu suratlar ne kadar korkunç olursa olsun, hiçbirisi her şeyden sorumlu olduğu belli olan adamın yüzündeki kan dondurucu ifadeye sahip değildi. Adam ağır adımlarla Ben'e doğru ilerliyordu. Ayağındaki parlak siyah ayakkabılar taş zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Ben doğrulmaya çalıştığımda, adam elini kaldırdı ve cansız bir kuklayı iplerle kontrol ediyormuş gibi onu olduğu yere düşürdü.

Ben zorlukla yutkundum. "Lütfen, ne düşünüyorsun bilmiyorum ama lütfen yapma... lütfen yapma. Kızıl formülünü sana hemen getirebilirim. Yemin ederim ne istersen yaparım."

"Evet, Bay Sullivan. Tam olarak öyle yapacaksınız."

Adam öyle hızlı hareket etti ki Ben onun dişlerinin boğazına geçtiğini hissedene kadar hiçbir şey anlamamıştı. Çırpınmaya başladı. Burun delikleri, boğazındaki yaradan akan kendi kanının kokusuyla dolmuştu. Boğazına yapışmış dudakların arasından çıkan emme seslerini duyabiliyordu. Dudaklar kanını son damlasına kadar içine çekmeye çalışıyor gibiydi. Ben havada asılı kalmış gibi hissetti. Bilincinin ve özgür iradesinin içinden sökülüp alındığını hissediyordu. Ölüyordu, kapkara bir kuyuya kayarcasına düştüğünü hissediyordu.

Yeşil ışık yandığında Tess küçük köpeğin tasmağını hafifçe çekerek, "Hadi bakalım Harvard," dedi. 'Ya da gerçek adın her neyse artık.'

Kliniği saat altıda kapadıktan sonra, Ben'in güney yakasındaki evine doğru bir yürüyüş yapmaya karar vermişti. Polise gidip kayıp olduğunu haber vermeden önce, onu bulmak için son bir şey daha denemek istemişti. Eğer ger-

çekten tekrar uyuşturucu satmaya başladıysa belki tutuklanmayı hak ediyordu fakat Tess hâlâ kalbinin derinlerinde bir yerde, ona gerçekten değer verdiğini hissediyordu, işler o noktaya varmadan onu yardım alması için ikna edebileceğine inanıyordu.

Ben'in mahallesi pek hoş bir muhitte değildi. Özellikle de karanlıkta... ama Tess korkmuyordu. Müşterilerinin çoğu genelde bu bölgede yaşayan çalışkan ve iyi insanlardı. Hatta bu iki-üç katlı binaların olduğu sokakta, çekinilmesi gereken biri varsa o da şu anda önünde durduğu Apartman 3-B'de yaşayan uyuşturucu satıcısıydı.

Birinci kattaki dairede izlenen televizyondan kaldırırma mavimsi bir ışık yayılıyordu. Tess başını kaldırarak Ben'in dairesine baktı ve onun içerde olduğunu gösteren herhangi bir işaret aradı. Balkonun panjurları ve yatak odasının beyaz jalûzileri kapatılmıştı. Daire tamamen karanlıktı, içeride hiçbir ışık ya da hareket yoktu.

Yoksa... var mıydı?

Tess emin olamasa da sanki penceredeki jaluzilerin bir an hafifçe hareket ettiğini görmüştü. Sanki içeriden biri onları hafifçe aralamış ya da geçerken yanlışlıkla omzu falan değmiş gibi...

Acaba Ben miydi? Eğer evdeyse belli ki kendisi de dahil kimsenin bunu bilmesini istemiyordu. Ne telefonuna ne de e-postalarına cevap vermişti. Neden şimdi dairesine geldiğinde onunla görüşmek isteyeceğini düşünmüştü ki?

Peki evdeki o değilse? Biri içeri girdiyse? Uyuşturucu işi yaptığı adamlardan biri içeride onun dönmesini bekliyorsa? Şu anda yukarıda biri evin altını üstüne getiriyor ve Tess'in paltosunun cebindeki hafıza kartını arıyorsa?

Tess endişeyle ürperdi ve binadan uzaklaştı. Harvard ıfl

tasmasını sımsıkı kavrayarak köpeği kaldırımın kenarındaki kurumuş çalılklardan çekti.

Penceredeki hareketi tekrar gördü; Ben'in dairesindeki jaluzilerden birisi kesinlikle hareket etmişti. Üçüncü kattaki balkon pencerelerinden biri açıldı. Biri dışarı çıkıyordu. Üstelik, bu devasa adam kesinlikle Ben değildi.

Tessi "Ahh. lanet olsun!" diye inledi ve daha hızlı kaçabilmek için eğilerek küçük köpeği kucağına aldı.

Kaldırımında koşmaya başladıktan sonra, sadece bir an için başını çevirerek geriye baktı. Adam eğreti balkonda korkuluklarının arkasında durmuş karanlığa bakıyordu. Tess adamın gözlerinden yayılan vahşi ateşin adeta karanlığı yırttığını hissetti. Gözleri inanılmaz parlaktı... ışık saçıyordu.

"Aman Tanrım!"

Tess kaldırımında koşmaya başladı. Tekrar Ben'in dairesine baktığında, balkondaki adamın korkuluklara tırmandığını gördü. Arkasında iki adam daha vardı. Öndeki adam, bacaklarını korkuluklardan sarkıtarak tam bir kedi çevikliğiyle aşağı atladı. Tess'e doğru koşmaya başladı ve cidden çok hızlı hareket ediyordu. Adamın hızı adeta Tess'in yavaşlığını vurguluyordu. Genç kadın adama nazaran bataklık çamurunda hareket ediyor gibiydi.

Tess harvard'ı iyice göğsüne bastırdı ve arabaların arasından koşarak karşı kaldırıma geçti. Bir kez daha arkasına baktığında, peşindeki adamın ortada olmadığını gördü. Çok kısa bir an içi umutla doldu.

Ancak başını tekrar önüne çevirdiğinde, inanılmaz bir içimde adamın beş adım önünde dikildiğini gördü. Bu-

nasıl bu kadar hızlı gelmişti? Tess onun kaldırımında bugunu görmemiş, adımlarını duymamıştı bile.

Adam başını ona doğru kaldırdı ve tıpkı bir hayvan âbı havayı kokladı. Adam - ya da daha doğrusu yaratık cânkfi karşısındaki şey neydi bilmiyordu ama insan olmadığı ke-sindi - sessizce kıkırdamaya başladı.

Tess geriledi. Tüm kasları donmuş gibiydi. Inallamı-yordu. Tüm bunlar olmuyordu. Gerçek olamazdı. Saçma sapan bir şakaydı hepsi. Mümkün değildi

Geri geri giderken başını sallayarak^A * Hayır'* dedi.

Iriyan adam harekete geçerek ona doğru gelmeye başla-dı. Tess'in kalp atışları panik duygusuyla hızlanmış, her bir hücresi korkuyla dolmuştu. Topuklarının üzerinde döne-rek koşmaya başladı.

Fakat korkunç görünümlü başka bir adam arabaların ara-sından çıkarak önüne dikildi.

"Selam güzelim." Adamın çatlamış sesinde meşum bir ton vardı.

Tess sokak lambasının soluk ışığı altında adamın açık ağzına bakakaldı. Dudakları hafif bir hırlamayla genye doğru gerilmiş ve bir çift kocaman dişi ortaya çıkmışa.

Tess köpeği kucağından bırakarak korkunç bir çığlık attı.

Tegan'a, "Buradan sola dön," dedi Dante, Range Rover'ın yolcu koltuğundaydı. Chase arkada kendi idamı-nı bekler gibi oturuyordu. Dante bu gerilimi biraz daha uzatmak istiyordu. "Karargâha dönmeden önce güneye bir göz atalım."

Tegan sert bir şekilde başını salladı ve ışıklardan döndü. "Sullivan'm evde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama bakmaya değer."

Dante göğsüne saplanan acıyla irkildi. Ciğerlerini sıkış-

tınp nefesini kesen acının saplandığı noktayı ovaladı. Fakat bu his fizikselden ziyade ruhsaldı. Tüm duyularını panikle ayağa kaldıran garip bir burkulmaydı. Yandaki cam açma düğmesine vurarak karartılmış camı araladı ve soğuk gece havasını içine çekti.

Tegan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Karargâhtan çıkarken olanların aynısı rını?"

Dante, "Hayır," diyerek belli belirsiz başını salladı, hâlâ açık camdan dışarı bakıyordu. Şehir merkezinin ışıkları ve trafiği geride kalmış, görüş alanına Güney Boston'm eski muhitleri girmişti. "Hayır, bu... bu başka bir şey."

Göğsüne saplanan buzdan mızrak giderek soğuyor ve daha derine batıyordu. Dante'nin avuç içleri terlemeye başlamıştı, midesi kasıldı ve tüm damarlarının aniden adrenaline dolduğunu hissetti.

Lanet olsun neler oluyor böyle?

Dante vücuduna yayılan şeyin korku olduğunu fark etti. Daha doğrusu, dudak uçuklatan bir dehşetti. Fakat bu başka birinin dehşetiydi.

Tanrım.

"Arabayı durdur!"

Hissettiği şey Tess'in korkusuydu. Bu korku aralarındaki kan bağıyla kendisine kadar uzanıyordu. Genç kadın dışarıda bir yerde tehlike içindeydi. Ölümcül bir tehlike.

"Tegan lanet arabayı durdur dedim!"

Savaşçı direksiyonu sertçe sağa kırarak frene asıldı ve cipi durdurdu. Ben Sullivan'ın evinden çok uzakta değillerdi, apartmanı en fazla beş altı sokak aşağıdaydı - ama tek yönlü sokakları ve trafik ışıklarını hesaba katarlarsa mesafe iki katına çıkıyordu

Dante arabanın kapısını hızla açarak kaldırıma atladı.

Tess'in kokusunu alırım umuduyla ciğerlerine derin bir nefes çekti.

Evet Kokusunu almıştı,

Soğuk gece rüzgârının taşıdığı diğer binlerce kokunun arasından, Tess'in tatlı tarçın kokusunu seçebilmişti. Tess'in kanının kokusu çok hafifti ama giderek artıyor ve yoğunlaşıyordu.

Dante damarlarında akan kanın donduğunu hissetti.

Buralarda, Dante'nin durduğu noktaya yakın bir yerde Tess kan kaybediyordu.

Tegan tek koluyla direksiyonu tutarken koltuğundan dışarı uzandı ve gözlerini kısarak yoldaşına baktı.

"Dante ne oluyor adamım? Sorun ne?"

"Vaktim yok," diyen Dante döndü ve arabanın kapısını çarparak kapadı. "Ben yürüyerek gideceğim. Senin Ben Sullivan'm dairesine doğru gitmen gerek. Buradan düz-ş

Arka koltukta oturan Chase öne doğru eğilerek, "Yolu hatırlıyorum," dedi, "sen git. Hemen arkanda olacağız."

Dante ciddi bir ifadeyle onu süzen yüzlere bakarak kafasını salladı ve dönerek çılgın bir hızla koşmaya başladı.

Avlulardan geçerek çitlerin üzerinden atladı ve dar ara sokaklara daldı. Soylu olmanın getirdiği tüm hız ve çevikliği son noktasına kadar kullanıyordu. Üzerlerinden ve yanlarından geçtiği insanlar için enselerini yalayan Kasım rüzgârından başka bir şey değildi. Bütün dikkatini tek bir noktaya odaklamıştı: Tess.

Onu hemen Ben Sullivan'in apartmanının sokağına çıkaracak bir yan yoldan dönerken Tess'in dokunuşuyla hayata döndürdüğü küçük köpeği gördü. Tasmaı arkasından sürüklenen küçük Teriyer karanlık kaldırımında başıboş yürüyordu.

Bu kötüye işaretli ama Dante en azından yaklaştığını biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, yaklaşmış olmak zorundaydı.

"Tess!" diye bağırdı. Onu duyması için dua ediyordu.

Çok geç kalmış olmamak için dua ediyordu.

Uç katlı bir evin ön bahçesine saçılmış oyuncakların ve bisikletlerin üzerinden atlayarak köşeyi döndü. Tess'in kokusunu daha kuvvetli almaya başlayan Dante'nin şakakları korkuyla zonklamaya başlamıştı.

"Tess!"

Bakışlarıyla bir lazer gibi çevreyi taradı. Bir avın başına çökmüş homurdanan Issızları gördüğünde, tüm vücudunu kaplayan inanılmaz bir panikle aklı başından gitti.

Tanrım! Hayır.

Ben Sullivan'ın yaşadığı apartmanın hemen karşı sokağında Tess'in yerde duran çantasını gördü. Çantanın içindekiler etrafa saçılmıştı. Dante hemen sağa dönerek iki evin arasındaki eski dar yoldan karşı sokağa çıktı. Yolun sonunda bir baraka vardı. Barakanın kapıları aralıktı.

Tess içerideydi. Dante adımlarını sarsaklaştıracak kadar yoğun bir korkuyla bunu hissediyordu.

Barakaya varıp çıplak elleriyle harabeyi yerle bir etmeden bir saniye önce, gölgelerin arasından bir Issız çıktı ve üzerine atıldı. Dante düşerken bıçaklarından birini çıkararak dönüp Issızın gırtlığını kesmeyi başardı. Öldürücü titanyum yozlaşmış kan dolaşımına girdiği anda, Issız Dante'nin üzerinden kalkarak korkunç bir çığlık attı. Issız ani kasılmalar arasında çürümeye başlayıp toza dönerken Dante çömeldiği yerden ayağa kalktı.

Döndüğünde sokağa hızla girip aniden duran Range Rover'ı gördü. Tegan ve Chase ellerinde silahlarla aşı-

ğı atladılar. Karanlığın arasından bir Issız daha çıktı ama Teganı'm buz gibi bakışlarını gördüğü anda fikrini değiştirerek diğer tarafa doğru kaçmaya başladı. Savaşçı bir kedi çevikliğiyle atılarak avım takibe başladı.

Chase, Ben Sullivan'm dairesinde bir şeyler görmüş olmalıydı ki silahını hazırlamış ve seri hareketlerle sokağın karşısına yönelmişti.

Dante'ye gelince, çevresinde olan bitenlerden haberdar görünmüyordu. İçinden korkunç seslerin yükseldiği barakaya doğru ilerliyordu. Vampirlerin beslenirken çıkar-
dığı sesler aşına olmadığı bir şey değildi ama içerdekilerin Tess'e zarar veriyor olduğu düşüncesiyle öfkesi tavan yapmıştı. Barakanın ileri geri hareket eden kapısına doğru ilerleyerek bir eliyle araladı. Kapı ardına kadar açıldı.

iki Issız Tess'i yere yatırmıştı, biri bileğini emiyordu ve diğeri de dişlerini genç kadının boğazına geçirmişti. Genç kız ikisinin arasında hareketsiz yatıyordu. Öyle cansız gözüküyordu ki Dante gözleriyle mekânı tararken kalbinin kaskatı kesildiğini hissetti. Ancak genç kadının hâlâ hayatta olduğunu hissedebiliyordu. Tess'in çok yavaş da olsa atan nabzını duyabiliyordu. Fakat birkaç saniye daha geçse
da-
marlarındaki tüm kanı bitirebilirlerdi.

Dante'nin haykırışı tüm mekânı salladı. Hiddeti bir yanardağ gibi patlamış, kara bir fırtına gibi etrafa savru-
İtiyordu. Tess'in bileğinden beslenen Issız hırlayarak geri çekildi. Gerilmiş dudaklarından ve uzun keskin dişlerin-
den Tess'in kanı damlıyordu. Issız dönerek köşeye fırladı ve tıpkı bir örümcek gibi barakanın tavanına tırmanmaya
Issızın çevik hareketlerini bir an takip ettikten j

sonra *matebranche* bıçaklarından birini çıkararak havaya fırlattı. Savrularak dönen öldürücü titanyum Issızın boynuna saplandı. Issız çığlık atarak yere düşünce Dante öfkeyle daha iri olan Issıza döndü. Bu Issız hâlâ avının başında durarak Dante'ye meydan okuyordu.

Tess'in hareketsiz vücudunun başında eğilmiş, uzun dişlerini göstererek hırlıyordu. Dante'ye bakarken gözleri amber renkli alevler saçıyordu. Kendini bir canavara dönüştüren susuzluğun pençesine düşmüş Issız oldukça genç gözüküyordu. Muhtemelen kaybolan barınak sivillelerinden biriydi. Ancak bunun bir önemi yoktu, en iyi Issız ölü Issızdı. Özellikle de tüm elleri ve ağzı Tess'in kanıyla kaplı olan, genç kadının değerli hayatını ondan almak isteyen bu Issız.

Eğer Dante vaktinde yetişememiş olsaydı Tess'i çoktan öldürmüş olacaktı.

Damarlarındaki kan fokurdamaya başlarken, hem Tess'in hem de kendisinin acısı onu çılgına çevirmişti. Tüm dişlerini ortaya çıkaran bir kükremeyle Issızın üzerine doğru atıldı. Onu bıçaklarından biriyle toza çevirmekten önce, vahşi bir intikam almak ve onu elleriyle parçalara ayırmak istiyordu. Ama o an en önemli şey Tess'ti... Tess'i kurtarmaktı.

Issızın çenesini kavrayarak kolunu dengeledi ve sertçe sıktı. Issızın kemiklerinin ve kaslarının elinin altında ezildiğini hissetti. Adi herif acıyla bağırdı, Dante boş eliyle Çıkardığı bıçağı havada çevirdikten sonra sert bir hamleyle bibine sapladı. Cesedi hemen kendinden uzağa doğru fırlatarak Tess'in yanma gitti.

Diz çökerken genç kadının zar zor aldığı kesik nefesini Oyunca, "Tanrım!" diye inledi. Çok küçük ve zayıfgörü-

nüyordu. Bileğindeki yara kötü durumdaydı ama asıl ciddi olan boğazındakiydi. Dante öpmek için dudaklarına götürdüğü elinin bembeyaz ve soğuk olduğunu gördü. "Tess... dayan bebeğim. Yanındayım. Seni buradan çıkaracağım."

Dante genç kadını kollarına alarak, göğsüne dayadı ve onu dışarı taşıdı.

BÖLÜM 28

Chase apartmanın birinci katındaki dairenin önünde yatan cansız insan bedeninin üzerinden atladı. Yaşlı adam Issızların saldırısına uğramıştı ve içlerinden en az bir tanesi hâlâ binadaydı. Son derece sessiz bir biçimde, merdivenlerden Ben Sullivan'ın dairesine doğru çıkmaya başladı. Adımlarını atarken duyuları çevreye odaklanmıştı. Elinde tuttuğu Beretta'yı sağ omzuna doğru kaldırmıştı, güvenliğini açmış ve namluyu yukarı doğru çevirmişti. Sadece bir saniye içinde, silahı çevirip titanyum kurşunları hedefin üzerine boşaltabilirdi. Ust kattaki dairede dikkatsizce gezinen Issız için ölüm çok yakındı.

Son basamağı çıkan Chase, açık daire kapısına bitişik koridorda durdu. Kapının aralığında içerinin alt üst edildiğini görebiliyordu. Issız buraya bir şey aramak için gelmişti ve aradıkları şey kesinlikle Ben Sullivan değildi. Tabii adamı açılıp saçılmış çekmecelerde ve yere dökülmüş kutuların içinde bulmayı umut etmiyorlarsa, içeride bir an bir hareket gördü. Issız elinde kocaman bir bıçakla mutfaktan çıktı ve koltukların minderlerini parçalamaya başladı.

Chase botunun ucuyla kapıyı geçebilecek kadar araladı

ve dikkatli bir biçimde içeri girdi. 9 mm'lik silahını Issızın sırtına doğrulttu. Vampir telaşlı arayışına kendini öyle kaptırmıştı ki iki adım ötesine kadar yaklaşan tehlikeyi hâlâ fark etmemişti. Silahın namlusu Issızın tam kafasına nişan almıştı.

Chase o anda ateş edebilirdi, muhtemelen de ateş etmeliydi. Aldığı tüm eğitimler ve mantığı tetiği çekip özel yapım titanyum kurşunları Issızın kafasına boşaltmasını emreliyordu ama içgüdüleri başka bir şey söylüyordu.

Sadece bir saniye içinde zihni tam önünde duran Issızın dış görünüşünü ayırt etti. Uzun boyu, atletik yapısı ve sivil kıyafetleri... üzerindeki pis gömleğin ve kotun, dağınık yağlı saçların ardındaki yeni yetme... Bir bağımlıya bakıyordu şu anda, orası kesin. Issız ekşi kan ve ter kokuyordu; susuzluğa kapılan vampirlerin en belirgin özelliği bunlar.

Ama bu bağımlı yabancı değildi.

Chase, "Camden?" diye mırıldandı.

Issız Chase'in sesiyle bir an dondu kaldı. Sonra omuzları dikleşti, darmadağınık saçlarla kaplı kafası garip bir açıyla dönmeye başladı. Hırlayarak açtığı ağzının içinden uzun dişleri görünüyordu. Chase gözlerini henüz tam görmemişti fakat yeğeninin gözlerinden yayılan parlak amber ışıkları görebiliyordu. Yüzü oldukça soluktu.

"Cam, benim. Amcan. Bıçağı elinden bırak evlat."

Camden anladıysa bile anladığını gösteren hiçbir harekette bulunmadı. Sıkıca kavradığı büyük bıçağını da elinden bırakmamıştı. Yavaşça dönmeye başladı. Tıpkı kapana sıkıştığını yeni fark eden bir hayvana benziyordu.

"Her şey bitti. Artık güvendesin Cam. Sana yardım etmek için buradayım."

Chase bu kelimeler dudaklarından dökülürken bile gerçekten onları kastedip kastetmediğinden emin değildi. Silahını indirdi ama emniyetini kapatmadı. Kolundaki tüm kaslar gergindi ve parmağı tetiğin üzerinde hazır duruyordu. Chase açık kapıdan ve camlardan içeri süzülen gece rüzgârı kadar keskin bir kavrayışla iliklerine kadar ürperdi. Chase de en az yeğeni kadar kapana kısılmış hissediyordu. Ne kendini ne de yeğenini tanıyabiliyordu.

"Camden annen seni çok merak ediyor. Eve dönmeni istiyor. Bunu onun için yapar mısın oğlum?"

Chase erkek kardeşinin tek evladının ona doğru dönmesini izlerken uzun ve gergin bir sessizlik yaşandı. Gördüğü şeye kesinlikle hazırlıklı değildi. Yüzündeki ifadeyi değiştirmemek için var gücüyle uğraştı ama daha bir-iki hafta öncesine kadar arkadaşlarıyla şakalaşıp gülen, umut dolu bir gelecek vadeden çocuğun kanla kaplı hırpani halini gördüğünde çılgılık atmamak için kendini zor tuttu.

Chase şu anda önünde dikilen vahşi vampirde hiçbir umut ışığı göremiyordu. Kıyafetleri az önce alt katta karıştığı katliamın kanlı izlerini taşıırken, mutfaktan bulduğu kasap bıçağını sıkıca hazır tutuyordu. Sabit bakan gözbebekleri keskinleşmiş, ifadesiz gözlerinin ortasında siyah jiletler gibi bir görünüm kazanmışlardı.

"Cam... lütfen oralarda bir yerlerde olduğunu söyle."

Chase'in avuçları terliyordu. Sağ kolu kendiliğinden yükselmeye ve yavaşça silahı ona doğrultmaya başladı. Issız hırlayarak dizlerini büktü. Vahşi bakışlarıyla odayı taradı. Hesap yapıyor karar vermeye çalışıyordu. Chase Camden'in içinde olduğu dürtünün kaçmak mı yoksa dövüşmek mi olduğunu bilemiyordu. Silahın namlusunu kaldırdı ve bekledi. Tetiğin üzerindeki parmağı titriyordu.

"Ahh, lanet olsun... bu olamaz. Böyle olmamalıydı!"

Chase derin bir nefes alarak silahın namlusunu kaldırdı ve tavana ateş etti. Silah büyük bir gürültüyle patladığında Camden harekete geçti. Chase'in yanından geçerek açık balkon kapısına doğru atıldı. Arkasına bile bakmadan balkondan atladı ve gözden kayboldu.

Chase yere çöktü. Rahatlama ve pişmanlık karışımı bir duyguyla boğulmak üzereydi. Yeğenini bulmuştu fakat bir Issız da sokaklara salmıştı.

Nihayet başını kaldırdığında, dairenin kapısında durmuş sert gözlerle onu süzen Tegan'ı gördü. Savaşçı Chase'in Issız salıverdiğini belki görmemişti ancak yine de biliyordu. O sıradan, duygusuz yeşil gözler sanki her şeyi biliyordu.

Chase, "Yapamadım," diyerek başını salladı ve elinde tuttuğu silaha baktı. "O benim kanımdan ve ben... yapamadım."

Tegan uzun bir süre hiçbir şey söylemeden onu sessizce izledi. En sonunda konuştuğunda, "Artık gitmemiz gerek. Kadının durumu kötü. Dante arabada onun yanında bekliyor," dedi.

Chase kafasını salladı ve savaşçıyı takip ederek dışarı çıktı.

Nabızı hâlâ korku ve öfkeyle atan Dante, Tess'le cipin arkasına yerleşmişti. Genç kadının başını omuzlarına yaslamış, sıcak tutması için ceketini üzerine örtmüştü. Gömleğini yırtarak çıkarmış ve parçalara ayırarak Tess'in bileğindeki ve boynundaki yaraların üzerine sarmıştı.

Kucağında hareketsiz yatıyordu ve öyle hafifti ki... Dante onun yüzüne baktı; Issızların saldırısı dayak ve is

kence boyutuna ulaşmadığı için şükrediyordu. Genelde avlarına uyguladıkları bir muameleydi bu. Ona tecavüz de etmemişlerdi, Issızların vahşi ve hayvansı doğaları düşünüldüğünde bu da büyük bir lütuftu. Ama kanını almışlardı - çok büyük miktarda kanını. Eğer Dante onu biraz daha geç bulsaydı tüm kanını tüketmiş olacaktı.

Bu düşünceyle iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Onu böyle bilinçsiz, rengi kaçmış ve buz gibi gördükçe ona yardım edecek tek bir yol olduğundan emin oluyordu. Kaybettiği kanın yerine konması şarttı. Tess'in insan kız kardeşlerinin gereksinim duyduğu kan nakline değil, bir Soyludan alacağı kana ihtiyacı vardı.

ilk karşılaştıkları gece, Dante kendi canını kurtarmak için kan bağının oluşmasına sebep olarak genç kadının zorla kanını içmişti zaten. Tess itiraz edemeyecek durumdayken kan bağını tamamlayacak kadar kallesiz olabilir miydi? Ama diğer seçenek ise orada öylece durup genç kadının kolları arasında ölmesini izlemektir.

Buna izin veremezdi. Tess'in çok daha iyilerine layık olduğunu biliyordu fakat Dante'ye bozulmaz bir yeminle bağlandığı takdirde hayatta kalabilirdi.

"Lanet olsun Tess. Çok üzgünüm. Tek yol bu."

Bileğini kaldırarak ağzına götürdü ve uzun dişlerinin yardımıyla bir kesik açtı. Kesğin yüzeyi bir anda kanla kaplandı ve kolundan aşağı akmaya başladı. Tess'in kafasını kaldırarak onu beslemeye hazırlandığında, cipe doğru yaklaşan ayak seslerini duymadı bile.

On kapılar açıldı, Tegan ve Chase içeri girdi. Tegan arkaya baktığında gözleri bir an Tess'in koluna takıldı - genç kadının sağ eli üzerini örten ceketten aşağı doğru kaymıştı. Elin üzerinde gözyaşı ve yarım ay şeklinde bir doğum le-

kesi vardı. Savaşçının gözleri kısıldı. Meraklı ama dikkatli bir biçimde Dante'ye döndü.

0 bir Soy Eşi."

Dante yoldaşı olan savaşçıya, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. Sesindeki büyük kaygıyı gizlemeye çalışmamıştı bile. "Arabayı çalıştır Tegan. Bizi mümkün olduğunca çabuk karargâha götür."

Savaşçı cipi çalıştırıp gaza bastığında, Dante bileğini Tess'in cansız dudaklarına götürdü ve kanının genç kadının ağzına damlayışını izledi.

BÖLÜM 29

Tess ölmek üzere olduğunu düşündü. Kendini hem kuş gibi hafif hem de kurşun gibi ağır hissediyordu. Bir dünyanın acısı ve sonraki dünyanın bilinmezliği arasında bir yerlerde havada süzülüyordu. Uzakta, hiç bilmediği bir şeyin karanlık girdabının içine çekildiğini hissediyordu ama korkmuyordu. Etrafında rahatlatıcı bir sıcaklık vardı. Sanki güçlü bir meleğin kanatları onu sarmış, yükselen dalgaların üzerinde durmasını sağlıyordu.

Tess kendini bu sıcak kucağa bıraktı. Bu sabit, sarsılmaz güce ihtiyacı vardı.

Etrafında sesler duydu. Alçak ama acil bir tona sahipti bu sesler, bir türlü söylenenleri anlayamıyordu. Vücudu, altında hareket eden bir şey yüzünden düzenli sarsıntılar yaşıyordu. Tüm uzuvlarının bir beşikteymiş gibi sallanmasıyla mahmurlaşmıştı. Başka bir yere mi götürülüyordu? Merak edemeyecek kadar yorgundu... Kendini etrafını saran koruyucu sıcak kozaya bırakacak kadar halinden memnundu...

Uyumak istiyordu. Tamamen eriyip akmak ve sonsuza kadar uyumak istiyordu.

Sıcak bir şey dudaklarına düştü. Sıcak damla ağzından içeri ipek gibi akmaya başlarken cezbedici kokusu burnuna dolmuştu. Dudaklarına bir damla daha düştü. Sıcak, yoğun ve şarap kadar baş döndürücü... Dili onu tatmak için ileri atıldı.

Ağız açılır açılmaz sıcak sıvıyla doldu. Tess inledi. Tatdığı şeyin ne olduğunu kestiremiyordu fakat daha fazlasına ihtiyacı olduğundan emin biçimde içmeye devam etti. Yuttuğu ilk yudum devasa bir dalga gibi içine yayıldı. İçtiği şeyin devamı geliyordu, diline ve dudaklarına düzenli bir şekilde akıyordu. Tess susuzluktan ölüyor gibi içmeye başladı. Belki de gerçekten ölüyordu. Tek bildiği içmeyi istediğiydi. Bu sıvıya ihtiyacı vardı ve sanki ne kadar içerse içsin doymayacaktı.

Bu garip iksiri içerken birinin ismini mırıldandığını duydu. Yumuşak ve derin bir sestti. Bu sesi tanıyordu. Tüm çevresini saran bu kokuyu biliyordu.

Onu kanatları arasına alarak koruyan kara meleğin şimdi de hayatını kurtardığından emindi.

Darite.

Bu inanılmaz karmaşada yanında olan kişi Dante'ydi. Tess bunu tüm hücrelerinde hissediyordu.

Tess hâlâ bilinmezliğin azgın dalgaları üzerinde süzülüyordu. Karanlık sular yavaşça yükselerek tüm benliğini sardı. Sis kadar yoğun, lav kadar sıcacıktı. Dante hâlâ onu bırakmıyordu. Kollarıyla onu şefkatle sarmıştı. Tess yükselen dalgalara kendini bıraktı, bu bir teslim oluştu. Dalgalar renk değiştirdi, koyu kırmızı, kızıl ve şarap tonlarında olduğu başka bir dünyaya kaydı.

Tegan birliğin özel yoluna girene kadar, Boston'in işlek

sokaklarında birkaç kez hız rekoru kırmış olsa da Dante için karargâha giden yol sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Cip garajın önünde durduğu anda Dante arka kapıyı açmış ve Tess'i dikkatle dışarı çıkarmıştı.

Bilinci hâlâ gidip geliyordu. Kan kaybından ve geçirdiği şoktan iyice güçsüzleşmişti fakat Dante artık yaşayacağına dair bir umut taşıyordu. Tess çok az kan içebilmişti ama artık karargâhta güvendedeydi ve Dante onun ihtiyacı olduğu kadar kan almasını sağlayacaktı.

Tanrım, eğer onu kurtarmak için gerekliyse kanının son damlasına kadar ona verecekti.

Bu saçma sapan kahramanca bir düşünce değildi; Dante bunu yapmaya gerçekten kararlıydı. Tess'in yaşamasını öyle istiyordu ki onun için ölmeye hazırды. Artık aralarında tamamlanmış olan bağ, ona karşı korumacı hisler taşımasını sağlıyordu ancak Dante'nin hisleri kan bağının çok ötesine geçiyordu. Hisleri tahmin edemeyeceği kadar derinlerden geliyordu.

Onu seviyordu.

Tess'i garaj asansörüne taşıırken bu duygunun şiddetiyle sarsıldı. Tegan ve Chase hemen arkasındaydı. Birisi aşağı düğmesine bastı. Ve sarsıntısız bir biçimde, sessizce birliğin karargâhını dış dünyadan ayıran yüz bilmem kaç metre boyunca aşağı inmeye başladılar.

Kapılar açıldığında asansörün önündeki koridorda Lucan'ı gördüler. Gideon da onun yanındaydı. Her iki savaşçı da silahlıydı ve yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Görünen o ki cip karargâhın güvenlik kamerasına yakalanmış ve onların acil gelişinden Lucan bu sayede haberdar olmuştu.

Dante'ye ve kollarındaki saldırıya uğramış dişiye bakan Lucan usulca küfretti ve "Neler oldu?" diye sordu.

Dante, Tess'i hiç sarsmadan Lucan'ın yanından geçti, "Dinleneceği sıcak bir yere ihtiyacı var. Çok kan kaybe-"

"Görebiliyorum Dante. Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Dante tüm dikkatini Tess'e vermiş koridorda ilerlemeye çalışırken Chase, "İssızlar," dedi. "Bir grup ıssız Sullivan'm dairesine girmiş etrafı altüst ediyordu. Ne aradıklarını bilmiyoruz fakat kadın bir şekilde onları fark etmiş. Herhalde yollarına çıktı. Kolunda ve boğazında birden fazla İssızın açtığı yaralar var."

Dante anlatılanlara kafasını salladı. Barınak vampirinin bu yardımına minnettar hissediyordu, çünkü sesi çıkmayacak kadar boğazı kurumuştur artık.

Lucan yüzünde şaşkın bir ifadeyle Dante'ye dönerek, "Tanrım! Bahsettiğin Soy Eşi mi? Tess mi bu?" diye sordu.

Dante kollarında hareketsiz ve solgun yatan Tess'e bakarak, "Evet," dedi, kalbine bıçaklar batıyor gibiydi. "Birkaç dakika daha geciksem çok geç olabilirdi." M

Gideon ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Lanet olası pislikler," dedi. "Gidip ona revirde bir oda hazırlatayım."

Dante'nin sesi istediğinden daha sert ve saldırgan çıktı. "Hayır." Kesik bileğini kaldırarak onu beslediği yerdeki kanla kaplı yarayı gösterdi. "O benim ve benimle kalacak."

Gideon'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü fakat bir şey söylemedi. Dante diğerlerinin arasından geçip kendi dairesine doğru ilerlemeye başlarken kimse tek söz etmedi. S

Daireye girdiklerinde, Dante Tess'i yatak odasına götürdü ve yavaşça büyük boy yatağa yatırdı. Işıkları loş hale

getirdi. Onu rahatlatmaya çalışırken sesi yumuşak ve alçak çıkıyordu.

Zihninden yolladığı bir emirle banyo musluğunu açtı ve küvete sıcak su doldurmaya başladı. Bir taraftan da Tess'in kolunu ve boynunu kaplayan bandajları açıyordu. Tanrıya şükür kanaması durmuştu. Kusursuz teninin üzerindeki yaraları henüz çok tazeydi ve korkunç durumdaydı ama en kötü kısmı atlatmıştı.

Ona saldıran Issızların bıraktığı berbat izleri gören Dante, Tess'in iyileştirme gücüne sahip olmayı diledi. Tess onları görmeden hepsini silebilmeyi isterdi ama o böyle bir mucizeye sahip değildi. Dante'nin kanı onu içeriden iyileştirecekti, vücudunu yenileyecek ve ona daha önce hiç bilmediği doğaüstü bir canlılık verecekti. Zamanla ve tabii düzenli bir biçimde eşi Dante'den beslenirse sağlığı tamamen düzelecekti. Belirli bir süre içerisinde yaralar da kendi kendini onaracaktı. Ancak Dante hâlâ olanları hazmedemiyordu. Tess'e saldıranları tekrar tekrar parçalara ayırmak, yaşadıkları hızlı ölüm yerine onlara yavaşça işkence etmek istiyordu.

Onu inciten her Issızdan hırsını ve intikamını alma arzusu onu asit gibi yakıyordu. Dante bu arzusunu bastırmaya çalışarak tüm enerjisini Tess'e yöneltti. Önce solgun bedeni kaldırarak kan lekeleriyle kaplı ceketini çıkardı. Ceketin altına giydiği kazak da aynı derece mahvolmuştu; yeşil yün kazağın boynu ve kolları koyu kırmızı kana bulanmıştı.

Kazağı keserek çıkarmak zorundaydı; kesinlikle başından çıkarmaya çalışıp boynundaki yarayı zedelemeye niyeti yoktu. Kalçasının etrafındaki bıçaklardan birini kınından çıkardı ve kazağı etek kısmından itibaren kesmeye başladı.

Yumuşak yün kumaş kolayca kesildi, Tess'in pürüzsüz karnı ve şeftali renkli dantel sutyeni ortaya çıktı.

Dante genç kadının kusursuz cildine ve vücudunun kadınsı kıvrımlarına bakınca nefes almak kadar doğal bir biçimde cinsel bir açlık duydu. Onu böyle görmek içini her zaman titretiyordu ama genç kadının Issızların hoyrat ellerinde aldığı yaralara bakınca kendini ve en temel isteği olan ona sahip arzusunu dizginleyebildi.

Tess şu anda güvendeydi ve Dante'nin tüm ihtiyacı olan buydu.

Bıçağını komodinin üzerine koyarak Tess'in kazağını çıkardı ve yere ceketin yanına bıraktı. Oda sıcacıktı fakat dokunduğunda, genç kadının bedeninin hâlâ soğuk olduğunu gördü. Yatağın üzerindeki siyah ipek yatak örtüsünü çekerek Tess'in üzerini örttü. Banyoya giderek sabunlu bir bez ve temiz bir havlu aldı. Tekrar odaya döndüğünde, dairesinin kapısının hafifçe çalındığını duydu. Savaşçılardan biri olamazdı bu, öylesine hafifçalinmişti ki...

Savannah'in kadifesi sesi, vuruşundan çok daha alçak çıktı. "Dante?" içeri girdiğinde elinde biraz merhem ve ilaç vardı. Güzel kara gözleri anlayış doluydu. Lucan'ın eşi Gabrielle de yanındaydı. Siyah saçlı Soy Eşi kolunun altında bir bornoz tutuyordu. "Neler olduğunu duyduk ve onu rahat ettirmene yarayacak birkaç şey getirsek iyi olur diye düşündük."

"Teşekkürler."

Soy Eşleri yaklaşıp ellerindekileri bırakırken Dante yatağın kenarına oturmuştu. Tüm dikkati Tess'in üzerindediydi. Tess'in kolunu kaldırarak sıcak sabunlu bezin ucuyla bileğindeki kurumuş kanları özenle sildi. Yaranın çevre-

sine, ateşli silah ve bıçak tutmaya alışık kocaman elleriyle yapabildiği kadar hafifçe dokunuyordu.

Arkasından yaklaşan Gabrielle, "O iyi mi?" diye sordu. "Lucan onu kurtarmak için kanıyla beslediğini söyledi."

Dante başını salladı ama yaptığı şeyden gurur duymuyordu. "Yaptığım şeyin ne anlama geldiğini öğrenince benden nefret edecek. Henüz bir Soy Eşi olduğundan haberi yok. Benim... benim ne olduğumdan da haberi yok."

Ufak bir elin hafifçe omzunu okşadığını hissedince bir an hareket edemedi. "O halde ona anlatmalısın Dante. Sakın erteleme. Başlarda kabul etme konusunda biraz bocalasa da ona gerçeği anlatacak kadar güvendiğini göstermelisin."

"Evet," dedi Dante, "onun gerçeği hak ettiğini biliyorum."

Gabrielle'in anlayışlı davranışından ve tavsiyesinin içtenliğinden etkilenmişti. Sonuçta genç kadının söyledikleri tecrübeyle sabitti. Gabrielle de birkaç ay önce benzer bir durumu Lucan ile yaşamıştı. O dönemden beri çift birbirinden bir an bile ayrılmamıştı ve birbirlerine deli gibi âşık oldukları belli olsa da Lucan ve Gabrielle'in mutluluğu da kesinlikle kolay elde edilmemişti. Savaşçılardan hiçbiri detayları bilmiyordu fakat Dante Lucan'ı tanıyordu ve kadim Savaşçının taş gibi katı doğasının, işleri her ikisi için de kolaylaştırmadığını tahmin edebiliyordu.

Savannah artık savaşçıyla yan yana yatağın kenarında duruyordu. "Yaralarını temizledikten sonra üzerlerine bu Merhemden biraz sür. Bedeninde senin kanın dolaşırken ilaçlar iyileşmesini ve yaralarının kapanmasını hızlandıracaktır."

Dante ev yapımı ilacı alarak komodinin üzerine koydu ve, "Her ikinize de teşekkür ederim," dedi.

Kadınlar ona anlayışla gülümsediler. Savannah, "Bunların artık Tess'in işine yarayacağını sanmıyorum," diyerek Tess'in lekeli ceketini ve süveterini almak için eğildi. Parmakları kıyafetlere temas ettiği anda genç kadının güzel yüz hatları kasıldı. Gözlerini kapayarak yüzünü buruşturdu. Bir süre soluğunu tuttuktan sonra derin bir nefes verdi. "Tanrım, zavallı şey. Uğradığı saldırı gerçekten çok vahşiceymiş. Onun tüm kanını tüketmek üzereymişler Dante."

Dante başını eğdi. "Biliyorum."

Savannah, "Neredeyse onu... ama her neyse, onu kurtarmışsın işte ve en önemlisi bu," derken rahatsızlığını gizlemeyi pek başaramamıştı. Genç kadının Tess'in uğradığı saldırının şiddetinden çok etkilendiği belliydi. "Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa Dante, sadece söylemen yeterli. Gabrielle de ben de yardım edebileceğimiz her şeyi yaparız."

Dante başıyla onaylayarak ıslak bezle Tess'in yaralarını temizlemeye devam etti. Tess ve onu yalnız bıraktıklarında, odanın yine düşünceleriyle ağırlaştığını hissetti. Tess'in yanında ne kadar süre öylece oturduğunu bilmiyordu fakat birkaç saatten az değildi.

Onun yaralarını temizlemiş, kurulamış ve sonra yatağa çıkıp yanına uzanmıştı. Uyuyuşunu izlemiş, güzel gözlerini bir an evvel açması için dua etmişti. Yanında öylece uzanırken kafasından yüzlerce düşünce geçmiş ve ona yüzlerce söz vermişti. Onun her zaman güvende ve mutlu olmasını istemişti. Sonsuza dek yaşamasını istiyordu. Eğer kabul ederse Dante'yle, eğer istemiyorsa Dante olmadan..

ne olursa olsun yaşamasını istiyordu. Elinden geldiği kadar ona bakacaktı, daha doğrusu ölüm Dante'yi yakalayana kadar. O zamana kadar zaten Tess'e Soylular arasında yaşayacağı güvenli bir yer ayarlamış olurdu.

Tanrım, gerçekten geleceği mi düşünüyordu?

Plan mı yapıyordu?

Tüm yaşamı boyunca yarını düşünmeden, her an yarını olmayacak gibi yaşadıktan sonra, tüm o karamsar düşünceleri bir kadının alıp uçurumdan aşağı savurması ona garip geliyordu. Hâlâ ölümün yanı başında olduğuna inanıyordu - annesinin kendi ve eşinin ölümünü öngördüğü gibi ölümünün yaklaştığını biliyordu - ama olağanüstü bir kadın, ona çılgınca yanılmış olmasını umut ettiriyordu.

Tess ona dünyada daha fazla vakte sahip olmayı dilemesine neden oluyordu onunla daha fazla zaman geçirmek için neler vermezdi.

Yakında uyanmalıydı Tess. iyileşmek zorundaydı ki Dante onunla aralarını düzeltebilsin. Ona karşı neler hissettiğini, Dante için ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyordu. Ancak elbette ona neler yaptığını ve aralarında nasıl bir bağ kurulduğunu da anlatması şarttı.

Genç kadının vücudunun Dante'nin kanını tam olarak sistemine alması ve iyileşmeye başlaması daha ne kadar sürecekti? Daha ne kadar zamana ihtiyacı olacaktı? Karargâha gelirlerken yolda çok az miktarda kan almıştı. Dante genç kadının ağzına sadece birkaç damla kan akıtabilmiş ve hissiz boğazından geçmesini sağlayabilmişti. Belki daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Dante komodinin üzerine koyduğu bıçağı alarak bileğinde yeni bir kesik açtı. Kanamaya başlayan kesiği Tess'in dudaklarına bastırarak genç kadının tepki vermesini bek-

ledi. Tess'in dudaklarının hiç hareket etmediğini ve kadın genç kadının çenesinden akmaya başladığını görünce Dante küfür etmek istedi.

"Hadi meleğim, biraz iç," diyerek genç kadının soğuk yanağını okşadı, alnına yapışan bal rengi saçları düzeltti. "Lütfen yaşa Tess... iç ve yaşa."

Arkada yatak odasının kapısında birinin hafifçe öksürdüğünü duydu. "Şey... özür dilerim... kapı açıktı."

Chase. İşte bu harika. Adam şu anda görmek isteyeceği en son kişiydi. Dante şu anda yaptığı şeye - hissettiği şeylere - kendini o kadar kaptırmıştı ki hiçbir müdahale istemiyordu.

Özellikle de barınak ajanından gelecek bir müdahale. Lanet herifin çoktan karargâhtan defolup geldiği yere döndüğünü sanmıştı. Hatta kışının Lucan'ın 45 numara botlarıyla iyice tekmelendiğini umut etmişti. Ama belki de Lucan bu onuru Dante'ye saklıyordu.

Dante, "Çık dışarı," diye haykırdı.

"Hiç içmiyor mu?"

Dante dudağının ucuna kadar gelen küfrü bastırarak tekrar bağırdı. "Çık dışarının hangi kısmını anlamadın Harvard? Şu anda seyirciye ihtiyacım yok ve hele senin saçmalıklarına hiç."

Bileğini tekrar Tess'in dudaklarına bastırdı. Bu kez diğer eliyle genç kadının dudaklarını biraz aralamıştı. Zorla da olsa içmesini umut ediyordu ama olmadı. Ona bakarken artık Dante'nin gözleri yanmaya başlamıştı. Yanaklarına süzülen ıslaklığı hissetti. Ağzının kenarında toplanan gözyaşlarının tadını aldı.

Şaşkınlığın umutsuzluğa karıştığı garip bir hisle, "Lanet olsun," diye mırıldanarak yüzünü omzuna doğru sildi.

Yatağa doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Chase elini Tess'e doğru uzatarak, "Belki başını şöyle kaldırırsan- " derken Dante öfkeyle atıldı.

"*Sakttı...* ona dokunma!" Sesi öyle sert ve öfkeliydi ki Dante neredeyse kendi sesini tanıyamamıştı. Başını çevirerek ajanla göz göze geldi. Görüşü keskinleşmiş ve alev alev yanıyordu. Dişleri bir anda uzamıştı.

Dante'nin Tess'e karşı hissettiği koruma asit kadar yakıcıydı ve kesinlikle ölümcüldü. Chase durumu hemen anladı ve ellerini havaya kaldırarak geriledi. "Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Yalnızca yardımcı olmak istemiştim. Ve özür dilemek..."

Dante, "Zahmet etme," diyerek Tess'e döndü. Endişeden ölmek üzereydi ve yalnız kalmak istiyordu. "Senden gitmen dışında hiçbir şey istemiyorum Harvard."

Uzun bir sessizlik oldu ve Dante bir an ajanın umduğu gibi odadan çıktığını düşündü. Elbette o kadar şanslı değildi.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, Dante."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Ve sanırım daha önceden anlayamadığım birçok şeyi de anlamaya başlıyorum."

"Aferin sana. Çok zekiymişsin eski ajan Chase. Hepsini o saçma raporlarından birine yaz; belki barinaktakiler sana bir madalya falan takarlar. Üzerine de Harvard sonunda bir şeyleri anladı yazsınlar."

Vampirin yüzünde kızgınlıktan yoksun çarpık bir gülüş belirdi. "Her şeyi hatırdım Dante, biliyorum. Sana ve diğerlerine yalan söyledim. Dahası bu görevi bencil sebeplerle sabote ettim. Yaptığım şey çok yanlıştı. Ve çok üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum, özellikle de senin bilmeni diyorum Dante."

Dante'nin nabzı Tess için duyduğu endişeyle atıyordu fakat her ne kadar içinden gelse de Chase'e patlamadı. Vampirin sesindeki pişmanlığı fark etmişti. Chase'in sesinde, daha önce hiç fark etmediği bir tevazu vardı.

"Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Dürüst olmamı istersen Dante, bu kadına ne kadar değer verdiğini görebiliyorum. Onu seviyorsun ve onu kaybetme ihtimalinden dolayı ödün kopuyor. Ve şu anda onu kurtarmak için her şeyi yaparsın değil mi?"

Dante sessizce, "Onun için öldürürüm, onun için ölürüm," dedi. t|M

"Evet. Biliyorum yaparsın. Ve eğer onun incinmesini engelleyeceğine inansaydım, onun için kolaylıkla yalan söyler, insanları kandırır ve hatta hayattaki en önemli amacından vazgeçerdin, değil mi?"

Dante anlayışla kaşlarını çattı, ajandan bu defa tiksiniyerek ona doğru döndü. "Hayatında bir kadın, aile ya da yükümlülük olmadığını söylemiştin. Yalnızca ölen kardeşinin karısı..."

Chase belli belirsiz gülümsedi. Vampirin yüzündeki acı ve özlem ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Adı Elise. Tegan ve sen bu gece beni almaya geldiğinizde o da oradaydı."

Dante anlamalıydım, diye düşündü. Aslında düşündüğünde, o zaman da şaşırdığını hatırladı. Kadın apartmandan dışarı çıktığında Chase çok gerilmiş ve öfkelenmişti* Kadını potansiyel bir tehlikenin içinde gördüğü an soğukkanlılığını kaybetmişti. Kadına sırf dokundu diye **Tegan'a** kafasını koparmak istermiş gibi bakmıştı. Bu tarz bir sahiplenme güdüsü, birinin akrabasını koruma isteğinin çok ötesindeydi. Ve Chase'in yüzündeki ifadeye bakılırsa duyguları leri tek taraflıydı.

Chase anideti, "Her neyse," dedi. "Ben sadece... her şey için üzgün olduğumu söylemek istemiştim. Sana ve birlikteki diğer savaşçıları yardım etmek istiyorum, o yüzden yapabileceğim veya ihtiyacın olan herhangi bir şey varsa nerede olduğumu biliyorsun."

Chase odadan çıkmak üzere arkasını dönerken Dante, "Chase," dedi. "Özrünü kabul ediyorum adamım. Ve bir işe yarar mı bilmiyorum ama ben de üzgünüm. Ben de sana çok adil davranmadım. Farklılıklarımıza rağmen bil ki sana saygı duyuyorum. Ve birimin seninle ilişkisini keserek iyi bir adam kaybettiklerini düşünüyorum."

Chase başını hafifçe sallayarak gülümsedi.

Dante boğazını temizledi. "Ve... şu yardım teklifin konusunda..."

"Sadece söyle dostum."

"Tess bu gece Issızların saldırısına uğramadan önce bir köpek dolaştırıyordu. Ufak sevimsiz bir şey, bana sorarsan ayak ısıtmanın dışında bir şeye yaramaz ama Tess için özel işte. Aslında onu Tess'e ben hediye ettim sayılır. Her neyse, bu gece Ben Sullivan'ın apartmanının yan sokağında gördüm köpeği. Tasmaşı arkasında oradan oraya dolanıyordu."

"Bu köpeği bulmamı mı istiyorsun benden? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Şey... yardım etmeyi sen teklifettin."

Chase, "Evet," diyerek gülümsedi. "Pekâlâ, köpeği bulacağım."

Dante cebinden Porsche'un anahtarlarını çıkardı ve diğer vampire attı. Chase dönerek çıkmaya hazırlanırken dante, Bir de... küçük yaratığı Harvard diye çağırırsan diye ekledi.

Chase gülerek başını salladı. "Harvard mı? Sanırım bu bir tesadüf değil.**

Daute omuz silkti. "Bravo! Gittiğin birinci sınıfüniversiteler sayesinde harika çıkarımlar yapıyorsun."

"Karşılaştığımız ilk andan itibaren boğazımı sıkmak istedin, değil mi?"

"Diğerlerinin planlarını duysaydın, benim oldukça şefkatli olduğumu anlardın. Kendine bir iyilik yap ve Niko'nun atış tahtalarına yakından bakma."

Chase, "Adi herifler," diye mırıldandı fakat ses tonunda yalnızca keyif vardı. "Sıkı dur, birazdan köpeğinle geri döneceğim. Olanları telafi etmek için derin ve kocaman kalbimi hazır sana açmışken yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Dante, "Aslında bir şey daha olabilir," diye cevapladı. Düşünceleri tekrar Tess'e ve onun hak ettiği geleceğe kaymıştı. "Ama o konuyu geri döndüğünde konuşuruz, olur mu?"

Chase onun değişen haline uyum sağlayarak ciddiyetle başını salladı ve "Tabii, döndüğümde konuşuruz," dedi

BÖLÜM 30

Chase Dante'nin odasından çıkarken Gideon'un koridorda beklediğini gördü.

"İçeride işler nasıl?"

"Tess hâlâ kendine gelmedi ama çok iyi bakılıyor. Dante onu iyileştirmeye kararlı ve bir şeye karar verdi mi onu yolundan döndürecek hiçbir kuvvet yok sanırım."

Gideon, "Doğru," diyerek gülümsedi. Savaşçı elinde portatif bir görüntüleme cihazı tutuyordu. "Dinle, bu gece uydu takip cihazından bazı Issız görüntüleri kaydettim. İçlerinden bazılarının barınak sivilleri olduğunu düşünüyorum. Bakmak için bir dakikanı ayırır mısın? Belki kimlik tespitinde yardımcı olabilirsin."

"Elbette."

Gideon elindeki aleti belli bir zamana doğru geri sararken, Chase ufak ekranından gözlerini ayırmadı. Gece görüşüyle aydınlatılmış görüntüler, şehrin büyük varoşlarından birinde bulunan metruk bir binaya odaklanmıştı. Ekranda, dört kişi binanın arka kapısından çıkıyordu. Chase karşılarındakilerin görünüşleri ve büyüklüklerine bakarak vampir olduklarını anladı. Ancak takip ettikleri insanın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Devam eden kayıta dört barınak gencinin avlarının üzerine atıldığını izleyen Chase, midesinin kalktığını hissetti. Kana susamış yırtıcı hayvanlar gibi saldırıyorlardı. Çete halinde insanlara saldırmak Soylular arasında duyulmuş bir şey değildi, yalnızca Issıza dönüşen vampirler bu şekilde avlanıyor ve katlediyorlardı.

Chase, "Şunu durdurur musun?" dedi. Daha fazla bu vahşete şahit olmak istemiyordu ama gözlerini de ekrandan ayıramıyordu.

"İçlerinde tanıdığın biri var mı?"

"Evet," dedi Chase, Camden'in deliye dönmüş vahşi görüntülerini izlerken kalbi sıkışmıştı, beğenini son birkaç saat içinde ikinci görüşüydü ve çocuğun artık geri dönüşü olmayan bir yolda olduğundan emin olmuştu. "Hepsi Boston Barmağı'ndan gençler. İstersen isimlerini de verebilirim. Şuradakinin adı Camden. Erkek kardeşimin oğlu."

Gideon, "Lanet olsun," diye fısıldadı, "bu Issızlardan birisi senin yeğenin mi?"

"Kızıl kullanmaya başlamış ve yaklaşık iki hafta önce ortadan kayboldu. Birliğe yardım istemek için gelişimin asıl sebebi o." Ekranı işaret ederek, "Onu bulmak ve eve götürmek istiyordum," dedi.

Gideon'un yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu uydu görüntüsündeki tüm şahısların Issız olduğunu biliyorsun Chase. Hepsi bağımlı olmuş. Artık umutsuz vakalar- "

Chase, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Bu gece Tegan ve Dante'yle birlikte Sullivan'in yaşadığı yere gittiğimizde onu adamın dairesinde gördüm. Gözlerine baktığım anda neler olduğunu anladım. Bu görüntüler de sadece ispatı oldu."

Gideon ekranı kapatarak uzun bir süre sessiz kaldı. "İssız politikamız oldukça net. Oyle olmak zorunda. Çok üzgünüm fakat devriyelerimizde bu şahıslardan biriyle karşılaşacak olursak yapabileceğimiz tek bir şey var."

Chase başını salladı. Söz konusu İssızlar olduğunda birliğin tek bir tavrı olduğunu biliyordu. Dante'yle çıktığı birkaç gece devriyesi boyunca gördükleri, bu tavrın haklılığını gösteriyordu. Camden artık yoktu. Ve yeğeninin bedenini ele geçirmiş olan kana susamış canavarın, vahşi bir sonla karşılaşması an meselesiydi. Bu son, ya birliğin elinden ya da Camden'in kendi davranışları sebebiyle olacaktı.

Chase, "Dışarı çıkıp Dante için bir şey yapmam gerek," dedi. "Ama bir saat içinde dönerim ve sokakları bu İssızlardan temizlemeniz için gereken verebileceğim tüm bilgileri paylaşıyorum."

Gideon ajanın omzuna dostane bir şekilde vurdu. "Sağol. Bak, adamım çok üzgünüm. Keşke işler buralara varmasaydı. Bu lanet savaşta hepimiz bazı sevdiklerimizi kaybettik. Bu acı hiç azalmıyor."

"Evet," dedi Chase ve, "sonra görüşürüz," diye ekleyip arkasını dönerek garaja giden asansöre bindi.

Aşağı inerken Elise'i düşündü. Dante'ye ve diğerlerine karşı Camden konusunda açık davranabilmişti ancak onların hâlâ Elise'e anlatmamıştı. Bilmesi gerekiyordu. Oğluna "e olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilmesi şarttı. Oğlunu eve getiremeyecekti. Bunu kimse yapamazdı artık Gerçeği öğrenmek Elise'i mahvedecekti ama yine de meyi hak ediyordu.

Chase asansörden çıkarken paltosunun cebine uza-

nip cep te

ilerlerken hızlı arama tuşuna basarak evi aradı. Elise ikinci çalışında telefonu açtı. Sesi gergin ama umutluydu.

"Alo? Sterling iyi misin? Onu buldun mü?"

Chase durdu ve içinden bir lanet okudu. Bir süre konuşamadı. Söylemesi gereken şeyi kelimelere nasıl dökceğini bilemiyordu. "Ben... şey Elise evet... bu gece Camden'in görüntüleri elime geçti."

Elise heyecanla ve duraksayarak cevap verdi. "Sterling, o... lütfen... bana hayatta olduğunu söyle..."

Lanet olsun. Bunu telefonda yapması gerekeceği hiç aklına gelmemişti. Onu sonra arayıp her şeyi etraflica anlatacağını söylemeyi düşündü ancak Elise'in, annelik endişesiyle artık sabrını yitirdiğini biliyordu. Cevaplar istiyordu ve Chase artık onları genç kadından daha fazla saklayamazdı.

"Ahh, lanet olsun Elise. Haberler iyi değil." Chase telefonun diğer ucundaki sessizlikten faydalanarak olanları sıralamaya başladı. "Cam bu gece bir grup Issızla bir arada görüldü. Onu ben de KızıFı piyasaya süren insanın dairesinde gördüm. Kötü durumda Elise. O... Tanrım, bunu söylemenin daha kolay bir yolu yok. Tamamen dönüşmüş Elise. Çok geç. Camden bir Issız olmuş."

Elise nihayet konuştuğunda, "Hayır, sana inanmıyorum. Yanılıyorsun. Bir hata olmalı," dedi.

"Hata falan yok Elise. Tanrım, keşke bir hata olsaydı. Fakat onu kendi gözlerimle gördüm; üstelik Savaşçıların uydu takip görüntülerini de izledim. Bir grup barınak gençle birlikteydi. Hepsi Issıza dönüşmüş ve görüntülerde tamamen halka açık bir yerde bir insana saldırıyorlardı."

"Ben de görmek istiyorum o görüntüleri!"

"inan bana görmen gerekmi- "

"Steriing, elinle beni! Camden benim oğlum. Elimde kalan tek şey o. Eğer söylediğin şeyleri yaptıysa, eğer dediğin gibi bir vahşiye dönüştüyse ve bunun ispatı varsa, o ispatı görmeye hakkım var."

Chase parmaklarım siyah Porsche* un tavanmda tıkırda-tıyor, Savaşçıların karargâha bir sivili getirmesini hoş kar-sılamayacağını düşünüyordu.

"Sterling, orada mısın?"

"Evet buradayım."

"Eğer bana veya kardeşinin anısına biraz olsun saygın varsa o zaman lütfen, lütfen oğlumu görmeme izin ver."

Chase,¹ Tamam, diyerek teslim oldu. En azından onun isteğini kabul ettiğini ve Elise yanında olacağını düşünerek avunmaya çalıştı. "Şu anda biraz işim var ancak bir saat içinde barınağa gelip seni alacağım."

"Bekliyorum."

O inanılmaz sıcaklık geri dönmüştü. Tess etrafını sa-ran karanlık dalgasında onu tekrar hissetmeye başladı. Tüm duyularını, etrafını saran sıcaklığa, o harika kokuya ve kendini besleyen sıvının tadına yönlendirdi. Henüz bilinçli düşünme aşamasına geçememişti ama sinir uçları yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Vücudu adeta çözülüyor, uzun buz gibi bir uykudan sonra hücre hücre kendine geliyordu.

Derin bir sesin, "İç," dediğini duydu ve öyle yaptı.

Ağzını sıvı ateşe dayayarak iyice içine çekmeye ve yut-maya haşladı. O kuvvetli sıcaklığın kaynağından içmeye

devam ederken, içinde bir yerlerde uyanan bazı şeyler his-

Uyanış önce el ve ayak parmaklarında başladı, sonra korr uzuvlarına yayıldı. Tüm vücuduna elektrik dalgala-rinin yayıldığını seziyordu.

"İşte böyle Tess. Daha fazla iç. içmeye devam et melegim.^M

istese de duramazdı zaten. Sanki aldığı her yudumla susuzluğu daha da artıyordu. Her yudum içinde büyüyen ateşe bir alev daha ekliyordu. Annesinin kucağında yatan bir bebek gibi hissediyordu. Kırılğan, saf, tamamen güven-de ve bağımlı.

Ona hayat veriliyordu; zihninin en ilkel noktalarında bile bunu idrak edebiliyordu. Ölüme yaklaşmıştı, hatta dokunacak kadar yakınına gitmişti belki fakat bu sıcaklık onu geri getirmişti.

"Daha," diye inledi. En azından konuştuğunu sanmıştı ama duyduğu ses çok uzak ve güçsüz gelmişti kulağına. Umutsuz bir sestti. "Daha..."

Talep ettiği şey karşısında, sıcaklığın bir an yanından uzaklaştığını hissetti. *Hayır!* diye düşündü, içini kopkoyu bir panik kaplamaya başlamıştı. Onu bırakıyordu. Korumucu meleği gidiyordu. Ona hayat veren kaynak onu terk ediyordu. Hafifçe inlemeye başlayarak halsiz ellerini uzatıp onu aramaya başladı.

"Dante..."

"Buradayım, yanıdayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yanına bir ağırlığın çöktüğünü hissedince ürpertisi ve üşümesi geçti. Bütün bedenine tekrar sıcaklık yayılmıştı. Ensesini saran güçlü bir el hissetti. Bu el Tess'in başını hafifçe kaldırdı. Tess dudaklarına temas eden ıslak ve sıcak teni duyumsadı.

"Hadi Tess. Benden iç. Ne kadar ihtiyacın varsa al."

Ondan içmek mi? Henüz uyanmakta olan bilincinin bir kısmı, bu fikri saçma ve inanılmaz bulup reddediyordu ama etrafındaki karanlık girdapta delicesine dönen ve tu-

tunacak bir dal arayan kısmı ise ona böyle arzuyla sunulan şeyi almasını söylüyordu.

Tess dudaklarını aralayarak uzun ve güçlü yudumlarla Dante'nin gücünü emmeye başladı.

Aman Tanrım!

Dante, boynunda Tess için açtığı damarın etrafında genç kadının dudaklarını hissederek hissetmez tüm vücudu bir yay gibi gerildi. Tess'in dudaklarının güçlü emişi ve dilinin yumuşacık hareketleri Dante'yi anında uyarmıştı. Daha önce hiç yaşamadığı kadar sert bir şekilde ereksiyon olmuştu.

Tess'e kanını bu şekilde emmesine izin vermenin, böylesi bir tepkiye neden olacağını hiç düşünmemişti. Tüm yaşamı boyunca, ilk kez kanını bir başkasına veriyordu. Her zaman kanı alan taraf olmuştu. Motivasyonu da zorunluluk ya da zevk olmuştu. Ama daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.

Asla kendini Tess gibi etkileyen bir kadınla beraber olmamıştı.

Tess'in şu anda sadece yaşama güdüsüyle ondan beslendiğini ve genç kadının bedeninin, şu anda ihtiyaç duyduğu tek şeyin kendi kanı olduğunu bilmek Dante için tüm olanları daha da erotik bir hale sokuyordu. Cinsel organı pantolonunu zorluyordu. Dante bunu görmezden gelmeye çalışsa da yapamıyordu.

Tanrım, genç kadının şu anda ağzında olan şey sanki erkeklik organıydı. Ağzının her hareketiyle Dante daha da sertleşiyor ve zirveye ulaşıyordu. Dante inledi ve yumruk haline getirdiği ellerini yatağın ipek çarşaflarına gömdü. Tess ondan beslenmeye devam ediyordu.

Genç kadın, sıkıca tutunduğu Dante'nin omzuna par-

inaklarını iyice batırmaya başlamıştı. Kanını içmeye devam ederken ağzı, bu parmaklarla Dante'nin kasları üzerinde çılgın bir ritim yakalamıştı. Dante her geçen dakika genç kadının daha fazla güçlendiğini hissediyordu. Soluğu derinleşiyor ve hızlanıyordu. Ciğerleri güçsüz olsa da uzun ve derin soluklar alıyordu.

Tess'in yaşama döndüğünü görmek Dante için o güne kadar bildiği en güçlü afrodizyak olmuştu. Onu kollarıyla sarıp kendi yoğun arzusunu tatmin etmek üzere altına almamak için inanılmaz bir çaba sarfediyordu.

Tess'e, "içmeye devam et," dedi. Dişleri uzamış, dili kendi susuzluğuyla şişmişti. "Durma Tess. Hepsi senin. Sadece senin için."

Tess biraz daha yaklaşmıştı ona. Göğüsleri Dante'nin göğsüne değiyordu, kalçaları... Tanrım içmeye devam ederken kalçaları Dante'nin kasıklarında hafif, içgüdüsel bir hareketle gidip geliyordu. Dante sırt üstü yatarak mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştı. Çektiği inanılmaz işkenceyle gözlerini kapadı. Nabzının atışı kulaklarını dolduruyordu.

Kendine hâkim olmak konusunda pek tecrübesi yoktu ama gerekiyorsa Tess için tüm gece buna devam edebilirdi. Ona duyduğu arzuyla her ne kadar parça parça olsa da böyle hissedebilmek hoşuna gitmişti. Çarşafın üzerine uzanarak Tess'in vücudunun her hareketini, her içten inlemesini ve yutkunmasını içine çekmeye çalıştı.

Eğer Tess kıvrılarak üzerine çıkmasa daha da fazla öyle kalabilirdi. Genç kadının dudakları hâlâ damarın üzerindeydi. Tess erotik hareketlerle daha yoğun emmeye başlayınca, Dante hafifçe doğruldu. Tess'in vücudu artık ateş gibi yanıyordu.

Ayırdığı bacaklarını Dante'nin kalçalarına sarmıştı. Sanki tamamen çıplaklarmış ve seks yapıyorlarmış gibi cinsel organları üst üsteydi. Dante üzerindeki çamaşıra rağmen Tess'in dayanılmaz sıcaklığını hissedebiliyordu. Tess'in iç çamaşın duyduğu yoğun arzuyla ıslanmıştı ve tahrik olduğunda yaydığı tatlı koku Dante'nin beynine bir çekiç gibi iniyordu.

Tess'in ağız hareketi artık çılgınca bir hıza yükselirken Dante, "Tanrım!" diyerek karyolanın demirlerini kavradı.

Genç kadın üzerinde daha hızlı ve daha sert gidip gelmeye başlamıştı. İnsanlara özgü sivri olmayan dişleri, Dante'nin teninde olabilecek en derin noktaya saplanmıştı ve hızla içmeye devam ediyordu. Dante onun zirveye ulaştığını ve gevşediğini hissetti. Kendi arzusu da artık katlanılamayacak hale gelmiş, patlama noktasına varmıştı. Tess orgazma ulaştığı anda Dante de kendini bıraktı. Yaşadığı bu büyük rahatlamanın tüm vücuduna dalga dalga yayıldığını hissetti. Kendini kaybediyordu. Genç kız Dante'nin üzerinde sakin bir şekilde, ağır bir uykuya dalmış yatmaya devam ederken zonklayarak atan nabzına hâkim olamıyordu.

Bir süre sonra Dante karyola başlıklarını bıraktı ve ellerini usulca Tess'in hareketsiz bedenine yasladı. Onun

içinde olmak istiyordu, buna hava gibi ihtiyaç duyuyordu. Tess şu anda çok kırılgandı ve Dante onu bu şekilde kullanmayacaktı. Artık tehlikeyi atlattığına göre, birlikte olabilecekleri başka vakitleri de vardı. Daha güzel vakitler.

Tanrım, olmak zorundaydı.

BÖLÜM 31

Tess, bedeninin üstünden akıp giden sıcak bir dalganın içinden hoş bir sahile çıkar gibi yavaşça uyandı. Ciğerlerini temiz havayla doldurarak derin bir nefes alıp rahatladı. Gözlerini bir-iki kez kırptı, kirpikleri günlerdir uyuyormuş gibi ağırlaşmıştı.

Derinden ve tanıdık bir ses yüzüne iyice yaklaşarak, "Merhaba, meleğim," dedi.

Tess onu görebilecek kadar kafasını kaldırdı. Dante ona bakıyordu, gözleri canlıydı ve gülümsüyordu. Nemli saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak alnını okşadı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiim." Daha iyi hissediyordu, Dante'nin koruyucu güçlü kollarında huzur içindeydi. "Neredeyiz?"

"Güvenli bir yerde. Burası benim yaşadığım yer Tess. Burada sana hiçbir şey zarar veremez."

Dante'nin güven veren bu sözleri, bilincinin sınırlarında dolanan soğuk ve gölgeler içindeki bir karmaşayı beraberinde getirmişti. Korku. Şu anda bunu hissetmese bile veya yanındaki erkekle ilgili olmasa da üzerine sis gibi çöken bu duygu onu ürpertiyordu.

Kısa bir süre önce korkmuştu, hem de ölümüne korkmuştu.

Tess, elini boynuna götürdü. Parmakları hassas bir bölgeye dokundu. Aniden çakan bir şimşek gibi aklından bir anı geçti; alev gibi gözleri olan bir yüz, korkunç bir hırlamayla açılan ve kocaman keskin dişleri olan bir ağız.

Anılar beyninde tam olarak şekillenmeden önce, "Saldırdılar... " diye mırıldandı, "üzerime doğru geldiler ve bana... saldırdılar, ikisi beni sokak boyunca sürükledi ve...

"Biliyorum." Dante, genç kadının elini dikkatlice boynundan çekti. "Fakat şimdi iyisin Tess. Hepsi geçti ve artık korkmana gerek yok."

Anlık bir hatırlamayla o gece olanlar süratle zihninden geçti. Ben'in evinin önünden geçişini, içeride ondan başka birinin daha olduğunu fark etmesini ve balkondan sokağa zıplayarak inen ve peşinden koşan iri insanları - tabii gerçekten insanlarsa - gördü ve şoke olana kadar her şeyi yeniden yaşadı. Onların korkunç yüzlerini gördü, kendisini saran ve karanlığa doğru çeken ellerin yok edici gücünü hissetti.

Birisinin onu kollarından tuttuğu ve diğerinin kocaman kaslı vücudunun ağırlığıyla onu bağladığı o dehşet dolu anı hâlâ hissedebiliyordu. Tecavüze uğrayacağını düşünmüştü, muhtemelen dövüleceğim de fakat saldırganların niyeti o kadar rezilce değildi.

Sadece ısırmışlardı.

iki vahşi canavar, onu bir av hayvanı gibi karanlık ve yıkık dökük bir barakanın içinde yere sermişlerdi. Sonra boynundan ve bileğinden ısırp kanını içmeye başladılar.

Orada öleceğinden emindi ama sonra mucizevî bir şey olmuş ve Dante gelmişti. Bütün duyularını boğan kendi kan kokusuna rağmen, barakanın pürüzlü zemininde uzanmış bir halde Dante'nin varlığını hissedebilmişti. Erkeğin öfkesinin, ufacık barakayı kapkara bir alev fırtınası gibi doldurmasını da sezmişti.

"Sen... sen de oradaydın Dante." Tess doğruldu, vücudu inanılmaz bir şekilde güçlüydü ve acılarından eser kalmamıştı. Artık zihni temizleniyordu ve sanki derin, canlandırıcı bir uykudan yeni uyanmışçasına enerji dolu ve tazelenmiş hissediyordu. "Orada beni sen buldun. Beni kurtardın Dante."

Erkeğin gülümsemesi, sanki bu takdir dolu cümleye pek katılmıyormuş ve kendini rahatsız hissetmişçesine boştu. Ancak kollarıyla onu sarıp dudaklarına narin bir öpücük kondurdu. "Sen yaşıyorsun ve önemli olan da bu."

Tess, garip bir şekilde, kendini neredeyse onun bir parçası gibi hissederek Dante'ye iyice sokuldu. Dante'nin kalp atışı onunkiyile ahenk içinde tekrarlanıyor, vücut sıcaklığı onu ısıtmak için deri ve kemiklerinden içeri sızıyor gibiydi, içten içe ona bağlandığını hissediyordu şimdi. Bu duygu olağanüstüydü ve onu o kadar şaşırtıyordu ki.

"Madem uyandın," diye kulağına mırıldandı Dante, "yan odada seni görmek için bekleyen biri var."

Tess, cevap veremedi Dante büyük yataktan kalktı ve bitişikteki oturma odasına doğru yürüdü. Tess, arkasından bakarken vücudunun yapısına, attığı her adımıyla değişen sırt ve omuzlarındaki rengârenk dövme ağına hayran olmadan edemedi. Diğer odaya girerek gözden kaybolduğunda, Tess hemen yumuşak bir hayvan inlemesi duydu.

Dante kollarında kıvranan küçük köpeği taşıyarak ya-

tak odasına geri döndüğümdeyse, "harvard!" diye haykırdı Tess. "Onu da mı kurtardın?"

Dante kafasını salladı. "Seni bulmadan ve buraya getirmeden önce onu başıboş dolaşırken gördüm. Senin güvende olduğundan emin olur olmaz birini onu alması için gönderdim."

Köpeği yatağa yatırdığı anda arsız tüylü şey Tess'in üzerine atlayarak, ellerini ve yüzünü yaladı.

"Teşekkür ederim, " dedi Tess, tekrar bir araya gelmelerine sevindiğinden gözyaşları içinde kalmıştı, "itirafteyim ki bu küçük yaratığa tamamen aşığım."

"Şanslı köpek," diye yavaşça söylendi Dante, Tess'in çenesinin baştan sona ve coşkulu bir şekilde yalanmasını izlerken yatağın kenarına oturdu. Genç kadının gözleri Dante'nin gözleriyle buluşurken oldukça mesafeli ve ciddiye. "Tess... konuşmamız gereken şeyler var. Aslında hiçbir zaman bunun bir parçası olmayacağını ummuştum takat seni de işin içine sürüklüyorum. Bu geceden sonra ne olduğunu ve neden olduğunu anlamam gerekiyor."

Tess sessizce başını sallayarak Harvard'ın gitmesine izin verdi ve Dante'nin iç karartıcı yüzüne baktı. Bir yanı, konuşmanın nereye gittiğini biliyordu ancak bu gece gördüklerinden sonra, uzun zamandır olduğu gibi kabul ettiği şeylerin bir şekilde rayından çıktığını anlıyordu.

"Onlar neydi Dante? Bana saldıran o adamlar, onlar normal insan değildi. Oyle değil mi?"

Belli belirsiz kafasını salladı Dante. "Hayır, onlar insan değildi. Tehlikeli yaratıklardı; kan emiciler. Onlara Issız deriz."

Kan emiciler," diye tekrar eden genç kadının midesi, S düşünceyle altüst olmuştu. Başını eğerek, iyileşmekte

olan ama kıpkırmızı parlayan ısırık izinin olduğu bileğine baktı. "Tanrım, kanımı mı içtiler? Buna inanamıyorum. Bu tür davranışlar sergileyenlere sadece tek bir şey denir; vampir.

Dante'nin keskin ve sarsılmaz bakışı da bunu söylüyordu.

Tess düz bir sesle, "Vampir diye bir şey yoktur. Sonuçta gerçeklerden bahsediyoruz burada. Vampirler gerçekten var olamazlar," dedi

"Olurlar Tess. Büyürken sana anlatılanlar gibi değil ama. Zombi ve ruhsuz şeytanlar da değildir hepsi, birbirinden ayrı ve karma türleri mevcuttur. Bu gece sana saldıranlar en kötü türdü. Vicdanları, mantıkları ya da kontrol kapasiteleri yoktur. Ayrım gözetmeksizin öldürürler ve kısa zamanda kontrol edilmezlerse öyle yapmaya devam edecekler. Ben ve karargâhta olanların varlık sebebi de bu. Issızlar, günümüz insanının gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir veba salgını haline gelmeden önce soylarının tükendiğine emin olmalıyız."

"Hadi canım!" diye alay etti Tess. Fakat Dante, daha önce hiç bu kadar ciddi ya da bu kadar mantıklı görünmemişti. Bu yüzden onun bu korkunç iddiasını göz ardı edemiyordu. "Bana bir çeşit vampir avcısı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben bir Savaşçıyım. Bu bir savaş Tess. işler kötüye gidiyor ve artık Kızıl'ı da yanlarına almış durumdalar."

"Kızıl mı? O da ne?"

"Ben Sullivan'm son birkaç aydır tüm şehirde sattığı uyuşturucu. Kana olan isteği arttırıyor, sınırlamaları azaltıyor ve bu katilleri yaratıyor."

"Peki ya Ben? O bunu biliyor mu? Geçen gece onun evine gitmenin sebebi bu muydu?"

Dante onaylarcasına başım salladı. "Geçen yâz, ismi bilinmeyen bir şirket tarafından bu uyuşturucuyu üretmesi için işe alındığını söylüyor. O şirketin Issızlar için bir paravan olduğundan şüpheleniyoruz."

"Ben nerede şimdi?"

"Bilmiyorum fakat öğrenmeye çalışıyorum."

Dante bunları söylerken sesindeki soğukluğu hisseden Tess, Ben için endişelenmekten kendini alamadı. "Bana saldıran adamlar, yani Issızlar, onun evini arıyorlardı."

"Evet. Onu arıyor olabilirler ama emin değiliz."

"Sanırım istedikleri şey hakkında bir şey biliyor olabilirim."

Dante kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Ceketim nerede?" Tess yatak odasının etrafına göz attı ama hiçbir kıyafetini göremedi. Onu örten incecik kumaşın altında sadece iç çamaşırlarıyla vardı. "Geçen gün klinikte birşey buldum. Bir hafıza kartı. Ben onu muayene odalarından birine saklamış."

"içinde ne vardı?"

"Bilmiyorum. Daha açmayı denemedim. Ceketimin cebinde..."

"danet olsun." Dante ayağa kalktı. "Birkaç dakika içinde geri döneceğim. Burada yalnız kalman sorun olur mu?"

Tess başını hayır anlamında salladı. I lâlâ olan biteni anlamaya çalışıyor, etrafında olup bitenlerle ilgili, bildiğini sandığı dünya hakkında çok rahatsız edici şeyler öğreniyordu. "Dante?"

"Evet?"

" teşekkür ederim... yani hayatımı kurtardığın için."

Erkeğin viski rengindeki gözlerinin sertliği yumuşadı. Yatağa onun yanına geri döndü ve ona doğru eğilerek hafifçe öptü. Genç kadını öpüşünde nazik ve saygı dolu bir hava vardı. "Verinden kalkma meleğim. Hemen dönece-

Elise, elini koridorun düz duvarına koydu ve nefes almaya çalıştı. Diğer eliyle karnını tutuyor, parmaklarıyla elbisesinin kırmızı kuşağını açmaya çalışıyordu. Artan mide bulantısı bacaklarını zayıflattı ve bir an olduğu yere kusağını düşündü.

Gördükleriyle şaşkına dönmüş bir vaziyette, ani bir tiksinti hissederek teknik laboratuvardan kaçarcasına çıktı. Nereye gittiğine dikkat etmeksizin önüne çıkan koridor boyunca koşuyordu. Sadece kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu.

Ancak gördüğü şeyden yeterince uzağa kaçamamıştı.

Sterling onu, birliğin Camden'i yakaladığı uydu görüntülerinin çok canlı ve rahatsız edici olduğu konusunda uyarmıştı. Elise hazırlıklı olduğunu düşünmüştü fakat oğlunu ve bir insanın kıyımına karışan diğer İssızları topluca görmek, onun hayal edebileceği en kötü şeylerin bile ötesindeydi. Yaşamının geri kalan günlerinde sürekli göreceğini bildiği bir kâbustu.

Sırtını koridorun duvarına yaslayarak kendini yere bıraktı. Gözyaşlarına ve boğazına düğümlenen hıçkırıklara daha fazla engel olamadı. İstirabının derinlerinde, suçluluk ve Camden'i daha iyi koruyamamasının getirdiği pişmanlık yatıyordu.

Bilgisayar ekranında gördüğü o kana susamış canavar oğlu olamazdı. Oğlu hâlâ oralarda bir yerlerde olmalıy-

dı. Kurtarılabılır durumda olmalıydı. Sevgili oğlu, biricik Camden'ı.

"İyi misin?*

Derin bir erkek sesiyle irkilen Elise, yaşlarla ıslanmış yüzünü yukarı kaldırarak geri çekildi. Zümrüt yeşili gözler, dağınık siyah saçların altından ona bakıyordu. Karşısındaki kişi, akşamın başlarında Sterling için barınağa geldiğinde Elise'i yakalayan, soğukkanlı ve gösterişli olan Savaşçıydı.

Savaşçı, "Yaralı mısın?" diye sorduğunda, Elise'in tek yapabildiği utanç verici bir şekilde çökmüş haldeyken ona bakmaktı.

Ona doğru yürüyen erkeğin yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Yan çıplaktı, üzerinde sırmı gibi bedeninden neredeyse düşmekte olan bol bir kot pantolon ve kash göğsüyle gövdesini ortaya çıkaran düğmesiz beyaz bir gömlek vardı. Kasıgından omzuna kadar şaşırtıcı bir *dermaglife* sahipti, işaretlerin yoğunluğu ve karışıklığı savaşçının ilk Nesil Soylu olduğuna şüphe bırakmıyordu. Bu da onun en saldırgan ve en güçlü vampir ırkından olduğu anlamına geliyordu, ilk Nesil Soylular sayıca azdı; Elise vampir barınağında yaşadığı onca yıldır bir tane bile görmemişti.

Savaşçı, "Ben Tegan," dedi ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Daha birkaç saat önce bu adamın kocaman ellerinin, onu omuzlarından ve belinden kısıvrak yakaladığını düşünmemeye çalışsa da şu anda adama temas etmek genç kadının kaldırabileceğinden fazlaydı. Savaşçı onun gitmesine izin verdikten çok uzun bir süre sonra bile parmaklarının teni üzerinde bıraktığı izlerin alevlenişini ve kalıcı sıcaklığını hissetmişti.

Kendi gücüyle ayağa kalktı ve ıslak yanaklarını kabaca sildi. Başını adama kibarca eğerek, "Adım Elise," dedi, "Ben Sterling'in baldızıyım."

Genç kadının her bir hücreğine işleyen yeşil gözlerini kırpmadan, "Yeni mi dul kaldın?" diye sordu Tegan.

Elise, belindeki uzun kırmızı kuşaktan rahatsız oldu. "Kocamı beş yıl önce kaybettim."

"Hâlâ yas tutuyorsun."

"Onu hâlâ seviyorum."

Tegan, "Üzgünüm," dedi ipek gibi bir ses tonuyla, "oğlun için de üzgünüm."

Elise başını eğdi, oğlunun geri dönebileceği umudunu taşıdığından son sözleri umursamadı.

Tegan sözlerine devam etti. "Senin hatan değil. Sen sebeb olmadın buna. Onu durduramazdın."

Kendi suçluluğu ve gizli utancı ile ilgili Tegan'm bir şeyler bilebilmesine şaşırarak, "Ne?" diye mırıldandı, ilk Nesilden olanların bazıları, düşünce okuma özelliğine sahipti fakat Savaşçının onun düşüncelerini yokladığını sanmıyordu. "Nasıl oluyor da..."

Cevabı hemen buldu, o gece daha önce kendisine dokunduğunda, hislerinin tuhaf bir şekilde yankılanması, parmaklarının kendi teninde bıraktığı kalıcı sıcaklık, işte o an genç kadının duygularını hissetmiş olmalıydı. Genç kadını rızası olmadan cırılçıplak soymuştu.

Tegan, "Üzgünüm, kontrol edebileceğim bir şey değil," dedi.

Elise hiçbir tepki vermedi. Böylesine bir yetenekle lanetlenmenin nasıl olduğunu biliyordu. Kendi kabiliyeti yüzünden, yani ne zaman insanların arasına karışsa olum-

suz insan düşünceleri bombardımanına karşı koyamadığından bir vampir barınağına mahkûm olmuştu.

Ne var ki bu Savaşçıyla benzer bir sorunu paylaşmak, Elise'in onun önünde daha rahat hissetmesine sebep olmamıştı. Ancak Camden için hissettiği endişe - oğlunun dışarıda neler yapıyor olduğunu düşününce hissettiği ızdır - rap - genç kadının yalnız kalma isteğini körüklemişti.

"Gitmeliyim," dediğinde Tegan'dan çok bunu kendisine söyler gibiydi. "Gitmeli... burayı terk etmeliyim. Artık burada duramam."

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

Omuzlarını yukarı kaldırdı, sonra ne istediğini bilmeksizin başını salladı. "Herhangi bir yere," diye fısıldadı, "sadece gitmeliyim."

Etrafındaki havada en ufak bir dalgalanma bile yaratmadan bir anda yanına gelen Tegan, "Seni götüreceğim," dedi.

"Ahh, hayır, demek istediğim..."

Sterling'i bulması gerektiğini düşünerek koridora, geldiği yöne doğru bir bakış attı. Aklının bir kısmı, bırak beraber bilinmeyen bir yere gitmeyi, şu anda bu savaşçının yanında durmanın tehlikesiz olduğundan bile emin değildi.

"Seni ısıracığımdan mı korkuyorsun Elise?" Adamın şehvetli ağzının alaycı bir şekilde büküldüğünü gören Elise, bu görüntünün, Tegan'ın da duyguları olduğuna dair ilk işaret olduğunu düşündü.

"Geç oldu," diyerek, onu reddetmek için kibar bir bahane uydurmaya çalıştı. "Şafak sökmek üzere olmalı. Risk almam istemem..."

Ondan kaçmaya çalıştığını anlamışçasına, "Öyleyse ben

de hızlı sürerim," dedi, ve buna izin vermeyeceğini söyler gibi sırtmaya başladı. "Hadi. Buradan bir süreliğine de olsa cehennem olup gidelim."

Savaşçı elini ona uzattığında, genç kadın tutmadan önce sadece bir an için tereddüt etti.

BÖLÜM 32

Dante gideli birkaç dakika olmuştu ve beklemek Tess'i germişti. Kafasında cevaplanmayı bekleyen çok fazla soru vardı, içinde yanardağlar patlıyordu ama dışarıdan bakıldığında oldukça sakindi.

Dante'nin geniş banyosunda sıcak bir duş ve onun için bırakılan temiz kıyafetleri giymek, olumsuz duyguların bir kısmını unutmada yardımcı olmuştu. Harvard yatakta kıvrılmış onu seyrederken, Tess kahverengi örgü gömleğini giydi ve ayakkabılarını bağlamak için oturdu.

Çizikler ve çürükler maruz kaldığı saldırının boyutlarını gösteriyordu. Dante'nin ona anlattığı, kana susamış - bağımlı - yaratıklar tarafından gerçekleştirilmiş bir saldırı.

Vampirler.

Daha mantıklı bir açıklaması olmak zorundaydı, daha gerçeklere dayalı bir açıklama. Tess yaşadıklarının bilincinde olsa da bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ona saldıran ilk kişinin, Ben'in dairesinin balkonundan yere nasıl bir kedi çevikliğiyle atladığını görmüştü. O iki adamın, onu sokaktan o eski barakaya götürdüklerinde neler hissettiğini hatırlıyordu. Onu kuduz köpekler gibi ısırmış-

tardı. Korku filmlerinden çıkmış yaratıklar gibi ona dişlerim saplayıp kanını emerek beslenmişlerdi,

dante'nin de iddia ettiği şekilde, tıpkı vampirler gibi

Dante onu her nereye getirdiyse burada güvendeydi. Zevkle döşenmiş geniş yatak odasındaki mobilyalara göz attı. Mobilyalar, sert çizgileri ve karanlık tonlarıyla gerçekten erkeksiydi. Oyle ki geniş yatağın üzerinde, asılı duran dört tül bile kuzgun kanatlarını andırıyordu.

Tess yandaki oturma odasında da incelikle düşünülmüş ayrıntılara yer verildiğini gördü. Dante'nin rahatlığa ve sadeliğe olan düşkünlüğü, evinden de anlaşılabiliyordu. Ev konforlu görünüyordu ama tam bir yuva izlenimi vermiyordu. Hiçbir duvarda pencere yoktu, yalnızca pahalı görünümlü çağdaş sanat eserleri ve çerçeveli fotoğraflar vardı. Dante bu yerin karmaşık bir yer olduğundan bahsetmişti ve Tess şu anda tam olarak nerede olduğunu merak ediyordu,

Tess oturma odasından parke kaplı girişe geldi. Merakla bir kapıyı açarak parlak beyaz mermerli bir koridora çıktı. Uzun giriş koridorunun önce bir tarafına baktı, sonra da diğer tarafına. Boştu, yalnızca cilalı taşlarla döşenmiş, kıvrılarak uzanan bir geçit vardı. Pürüzsüz mermerle döşeli zemin kemerler ve obsidiyen taşlarıyla süslenmişti. Uygulanan desenler Dante'nin gövde ve kollarında da var olan çok renkli güzel dövmelere benziyordu.

Tess daha yakından bakabilmek için eğildi. O kadar dalmıştı ki harvard'in yanından geçip koridorun diğer tarafına doğru yürümeye başladığını fark etmemişti bile.

"harvard, buraya gel!" diye arkasından bağırdı ama köpek koşup kıvrılan koridorda gözden kayboldu.

Kahretsın.

Tess ayağa kalktı ve köpeğin arkasından gitti. Takıp onu bulunduğu koridorun sonuna ve bir diğerinin başlangıcına getirdi. Minik Teriyer cinsi köpeği ne zaman yakaladığından emin olsa her seferinde kaçmayı başarıyor, oyun oynarmış gibi sonsuz koridorlarda dolaşmaya devam ediyordu.

"Harvard, seni küçük serseri, çabuk dur diyorum sana!" diye fısıldadı fakat köpek oralı olmadı.

Artık sabrı tükenmişti ve bu koridorlarda böyle dolaşmanın doğru olup olmadığından emin bile değildi.

Labirent koridorların nereye gittiğini gösteren bir işaret yoktu. Dante'nin ev diye adlandırdığı bu tuhaf yer, yüksek teknolojiye sahip bir devlet dairesi gibi düzenlenmişti. Ve bu da genç kadının, Dante'nin karanlık gece yaratıkları ve yeraltı savaşlarıyla ilgili sıra dışı iddialarını doğrulamasını sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Tess köpeği takip ederek, başka bir dönemeçten sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve başka bir kanada yöneldi. Nihayet, Harvard'm koşusu yavaşlamıştı. Holün sonunda bir çift kanatlı kapı yolunu kesmişti, göz seviyesindeki küçük kare pencereler buzlu camlarıyla buğulu bir görüntü veriyordu.

Tess köpeği kaçırmamak için dikkatle yaklaştı ancak kapının diğer tarafında ne olduğunu da merak eder bakışlarla bakıyordu. Bulunduğu yer oldukça sessizdi, baktığı her yer beyaz mermerle döşeliydi. Havada garip, antiseptik bir koku vardı. Uzak olmayan bir yerlerden kulağına medikal cihazların çıkardığı türden elektronik sinyal sesleri geliyordu.

Burası bir çeşit hastane miydi? Yeterince temiz gibiydi ama içeriden ne hasta sesleri ne de koşturan personelin sesi geliyordu.

Yerden Harvard'ı almak için eğilirken, "Buraya gel seni küçük canavar," diye söylendi Tess.

Bir koluyla onu göğsüne sıkıca bastıran Tess, kapılardan birini iterek açtı ve içeriye bir göz attı. Burada loş ve dinlendirici bir ışık vardı, içerideki koridorun her iki tarafında kapalı kapılar diziliyordu. Kanatlı kapılardan geçerek içeride birkaç adım ilerledi.

Sinyal sesinin nereden geldiğini artık görebiliyordu; solundaki duvara monte edilmiş bir panelden geliyordu, panelin alt kısmındaki bir kısım haricinde ekranların hepsi kapalıydı. Daha önce benzerini hiç görmemiş olmasına rağmen, bir çeşit EKG monitörüne benziyordu. Ve en uzak odadan ise ağır bir şeylerin tekrar eden tıkırtısı duyuluyordu.

"Merhaba?" diye bağırdı Tess boşluğa doğru. "Kimse yok mu?"

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez monitörün sinyal sesleri de dâhil bütün sesler kesildi. Ekranlara baktığında tümünün ışıklarının söndüğünü gördü. Sanki ilerdeki odalardan olan birisi hepsinin fişini çekmişti.

Tedirgin edici bir his tepeden tırnağa onu ürpertti. Harvard kollarında debelenmeye ve mızıldanmaya başladı. Kollarından kurtulup yere atladı ve koridor boyunca koşmaya başladı. Tess onu avcuna alan paniğe anlam veremiyordu ancak beklemeye hiç niyeti yoktu.

Dönüp kapılara yöneldi. Hızla onlara doğru yürürken arkasına bakmak için başını çevirdi. Ortamın sıcaklığında ani bir düşüş hissetti, teninde soğuk bir esinti ensesinden yukarı tırmanıyordu.

Korkmuş bir halde, "Kahretsin," diye fısıldadı kendi kendine.

Kapıyı açmak için elini uzattı ve avuç içi sıcak, hareket-siz bir şeye deyince geriye sıçradı. Tess durup başını çevirerek önüne baktı. Karşısında, yüzünde berbat bir kesik olan devasa ve kaslı bir adam duruyordu.

Hayır, bir adam değildi bu.

Devasa köpek dişleri olan ve gözleri Tess'e sokakta saldırıan yaratıklarla aynı olan bir canavardı bu.

Bir vampir.

Birden Tess'in gözünde önceki saldırının dehşet anları canlanmıştı; kollarını kavrayan parmaklar, etine geçen keskin dişler, damarlarından kanını çeken doymak bilmez ağızlar ve ondan beslenirken çıkarılan tüm o iğrenç hırıltılar.

Sonra hiç yeri değilken kliniğinin arkasındaki küçük oda zihninde canlandı. Yerde kanaması olan bir adam kıvrılmış yatıyordu. Kurşunlardan ve başka korkunç yaralardan dolayı ölüyordu. Ona yaklaştı...

Bu onun hatıralarında olan bir şey değildi. Böyle bir şey aslında hiç olmamıştı... yoksa olmuş muydu?

Parçaları birleştirecek şansı olmadı. Kaçış yolunu kapamış olan vampir öne atıldı, Tess'e bakmak için hışımla başını kaldırdığında, onu parçalara ayırabilecek ölümcül keskin dişleri parlıyordu.

Dante, Gideon ve Savannah'ın çalışma odasında, Tess'in cebinde taşıdığı hafıza kartı ile ilgili sonucu bekliyordu. "Gid bu şeyin şifresini kırabilecek misin?"

Sarışın vampir şeytani bir bakış attı ve ağır aksanıyla, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. Hafıza kartını bilgisayara Çoktan takmıştı, parmakları klavyenin üzerinde adeta dans

ediyordu. "FBI'ı, CIA'i ve var olan korumalı bütün veritabanlarını kırdım. Bu onların yanında bebek işi,"

"Öyle mi? Bir şey bulunca haber ver. Şimdi gitmem gerekiyor. Tess beni bekliyor."

"Bekle," dedi Gideon, "girmek üzereyim. Bana güven, uzun sürmeyecek, belki beş dakika. Bunu biraz daha ilginç hale getirelim. Bana iki dakika, otuz saniye ver."

Gideon'un yanında, koyu kotu ve siyah süveteriyle antika ahşap masaya yaslanmış olan Savannah, gülerek Dante ye baktı ve gözlerini devirdi. "O insanları etkilemek için yaşıyor, bunu biliyorsun."

"Adi herif bütün söylediklerinde haklı çıkmasa işler çok daha kolay olurdu," dedi Dante.

Savannah güldü. "Kulübe hoş geldin."

"Bilgisayar dosyalarını dokunuşunla okuyamaman çok kötü," dedi Dante, "o zaman bu herifle uğraşmak zorunda kalmazdık."

Savannah dramatik bir şekilde, "Keşke," diye iç geçirdi. "Psikometri bu şekilde çalışmaz, en azından benim açımdan. Ben Sullivan'm hafıza kartını elinde tutarken üzerinde neler olduğunu, bulunduğu odayı, ruh halini size tarif edebilirim fakat elektrik sinyallerini okuyamam. Gideon şu an için tek umudumuz."

Dante omuz silkerek, "Şansımıza, öyle mi?" dedi.

Gideon bilgisayar klavyesinin birkaç tuşuna basdıktan sonra, koltuğunda geriye yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. "Başardım. Tam olarak bir dakika kırk beş saniye sürdü."

Dante ekrana bakmak için masanın arkasından dolaştı. "Neyimiz var?"

"Veri dosyaları. Hesap tabloları. Akış çizelgeleri. Eczacılıkla ilgili tablolar." Gideoti farenin tekerleğini çevirdi ve tıklayarak dosyalardan birini açtı. "Bir çeşit kimya deneyine benziyor. Kızının formülüne ihtiyacı olan var mı?"

"Tanrım. Kızının formülü mü?"

Gideoti ekrandaki başka dosyaları da açarken kaşlarını çatarak, "iddiaya girerim ki öyle," dedi. "Bu hafıza kartında birden fazla formül var. Her birini test etmeden hangisinin geçerli formül olduğunu bilemeyiz."

Dante eliyle saçını tararken volta atmaya başladı. Ben Sullivan'ın hafıza kartındaki formülleri çok merak ediyordu ama aynı zamanda, kendi dairesine dönmek için de sabırsızlanıyordu. Tess'in huzursuzluğunu hissedebiliyordu, onları birleştiren kan bağı yoluyla birbirlerinin duygularını tek bir vücut gibi paylaşıyorlardı.

Rahatsızlığını anladığını belli edencesine, "O nasıl?" diye sordu Savannah.

"Daha iyi. Bilinci açık ve iyileşiyor. Fiziksel olarak iyi durumda fakat kafası çok karışık. Elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışıyorum."

Savannah başıyla onaylayarak, "Kimin kafası karışmazdı ki? Gideon bana bütün bunlardan ilk bahsettiği zaman onun deli olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Sen genellikle benim deli olduğumu düşünüyorsun, canım. Bu da benim eğlenceli tarafım zaten." Parmaklarını klavyenin tuşlarından ayırmadan Savannah'a doğru eğilerek biasını ısıracakmış gibi yaptı.

Şaka yollu Gideon'un kafasına vuran Savannah, yerdeki kilime gözlerini dikmiş olan Dante'nin yanına geldi. "Sen-

ce Tess aç mıdır? Gabrielle'le ikimiz için kahvaltı hazırla-

mıştını. Tess'e götürmek istersen, onun için de bir tepsi hazırlayabilirim."

"Evet, teşekkürler Savannah. Yemek güzel olurdu."

Tess'ın bir şeyler yemeye ihtiyaç duyabileceğini düşünmemişti bile. Bu, ne kadar kötü bir eş olabileceğini bir kez daha gösteriyordu. Kendisine bile yeterince dikkat etmiyordu, şimdi ise insanca ihtiyaçları ve istekleri olan birisine bakmaktan sorumluydu ve bu uzmanlık alanının tamamen dışındaydı. O kadar da eskiye dayanmayan şüphelerine ve önyargılarına rağmen, şu anda bunun fikrinin bile ona memnuniyet vermesi oldukça tuhaftı. Bunu Tess'e her açıdan kanıtlamak istiyordu. Onu korumak, mutlu etmek, prensesler gibi şımartmak istiyordu.

Uzun yaşamı boyunca ilk defa bir şeyi bu kadar çok düşünüyordu. Öyle ki içinde erkekliğe dair var olan her şeyi harekete geçiriyordu.

Sahip olduğu bu bağın (Tess'e olan aşkının), aslında ruhunu saran ölüm ve elemi unutturacak kadar güçlü olduğunu hissediyordu. İçinde umutlu olan bir parçası, Tess yanındayken bundan kurtulmanın bir yolunun olabileceğini söylüyordu.

Dante tam da bu hayalin tadına varacakken bir çılgık bıçak gibi düşüncelerini bölüvermişti. Dante duyularına doğru yoğun bir hücum yaşamıştı, ne Savannah ne de Gideon dehşet dolu çılgılığa bir tepki vermeyince beynini donduran gerçeği fark etmişti.

Aynı şey tekrar meydana gelince Dante yeniden sarsılmıştı.

"Ahh! Tanrım, Tess!"

"Sorun ne?" Savannah mutfağa giderken duraksadı.

"Dante?"

Beynini Tess'e odaklayarak yerini bulmaya çalışırken, *Bu Tess," dedi, "karargâhın içinde bir yerlerde olmalı, sanırım revirde."

"Bilgisayardan görüntü alacağım." Bilgisayarın başında oturan Gideon çabucak koridorlardan birinin görüntüsünü ekrana aldı. "Onu buldum, D. Ahh, kahretsin. Rio'ya rastladı. Onu köşeye- "

Kelimeler Gideon'un ağzından daha çıkmadan Dante deli gibi koşmaya başlamıştı. Tess'in nerede olduğuna veya neden bu kadar korktuğuna dair bir görüntüye gerek duymamıştı. Hemen Savannah ve Gideon'un dairesinden çıkarak yerleşim biriminin ortasına rüzgâr gibi gidivermişti. Burayı çok iyi bildiğinden revire giden en kısa yolu takip etmişti.

Revire daha varmadan oraya giden kanatlı kapıların ardından Rio'nun sesini duyabiliyordu.

"Sana bir şey sordum, kadın. Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Birlikteki kardeşlerinden biriyle kavgaya bulaşmamak umuduyla Dante, içeri adımını attığı anda, "Uzak dur ondan!" diye bağırdı, "geri çekil, Rio. Hemen!"

Korku dolu bir sesle, "Dante!" diye bağırdı Tess. Rio'nun dev vücudunun arkasında kontrolsüzce titreyen genç kızın rengi solmuştu. Savaşçı onu duvarın önünde sıkıştırmış, öfke ısı dalgaları halinde bedeninden dışarı yayılıyordu.

"Bırak gitsin," diye emretti Dante.

"Dante, dikkatli ol! Seni öldürecek!"

"Hayır yapmaz. Her şey yolunda, Tess."

"Bu kadın buraya ait değil," diye homurdandı Rio.

"Sana buraya ait olduğunu söyledim. Şimdi onu bırak ve geri çekil."

Rio bir parça gevşeyerek başını Dante'ye çevirdi. Düştüğü pusu, onu hem fiziksel hem de psikolojik olarak bu hale getirmeden önceki halini hatırlamak çok zordu. Bir zamanlar yakışıklı ve güzel bir gülüşü olan zeki İspanyol gitmiş, yerine yüzü kanlı yara izleriyle dolu bu yaratık gelmişti. Dahası neşesi de hiç azalmayacak kininin gölgesinde yitip gitmişti.

Dante, Rio'nun yüzünün tam karşısına geçerek yanaklarındaki kesiklere ve bir an için kendisini bile ürkütecek gözlere baktı. "Sana geri çekil dedim. Kadın benimle, o benim. Anladın mı?"

Rio'nun gözlerinde, önce sağlıklı bir bakış ve ardından bir pişmanlık ifadesi belirivermişti. Hâlâ açık ağzından hırıltılarla nefes alıp verirken homurtularla Dante'nin yanından uzaklaştı.

"Her şey yolunda Tess. Ondan uzaklaş ve bana doğru

Tess hareket etmeye çalıştı ama adım atacak hali yoktu. Dante elini uzattı.

"Hadi bebeğim. Her şey yolunda. Gerçekten güvendesin.^m

Bunu yapmaya cesareti kalmamış gibi duran Tess, Rio'dan uzaklaşarak Dante'nin eline uzandı. Dante ona sarılarak öptüğünde, genç kadın artık yanında olduğu için rahatlamıştı.

Rio koridor duvarına dayanarak yere çömeldiğinde, Dante'nin gerginliği neredeyse normale dönmüştü. Tess ise durmaksızın titriyordu. Dante Rio'ın artık herhangi

bir tehlike oluşturmadiğım bilse de halletmesi gereken bir iş vardı.

"Burada kal. Rio'ya yatağına gitmesi için yardım edip hemen döneceğim. "

"Delirdin mi? Dante, buradan çıkmalıyız, ikimizi de parçalara ayıracak!"

"Hayır, yapmaz." Dante yerde çömelmiş bekleyen Rio'ya doğru yaklaştığında, Tess endişeli gözlerle ona bakıyordu. "Bana zarar vermez. Sana da zarar vermeyecekti zaten. Sadece senin kim olduğunu bilmiyordu ve onun başına gelen bazı kötü şeyler, kadınlara karşı daha temkinli olmasına neden oldu. inan bana, o canavar değil."

Tess Dante'ye onun aklını kaçırmış olduğunu düşünerek bakıyordu. "Dante, köpek dişleri... o gözler! O bana saldıranlardan biri! "

"Hayır," dedi Dante, "onlara benziyor, çünkü şu anda sinirli ve çok fazla acı çekiyor. Onun adı Rio. O da benim gibi bir Soylu Savaşçı."

"Vampir," diye iç geçirdi Tess, "o bir vampir..."

Dante, Tess'in bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyordu. Onu kendi dünyasına daha rahat bir şekilde sokabileceğini hayal etmişti.

Fakat her şey çok hızlı geliyordu, Tess ona panik içinde bakarken korku buz kadar soğuk bir yılan gibi gövdesinden aşağı süzülüyordu ve gözleri bu akıl almaz duruma mantıklı bir açıklama getirebilmek için yalvarırcasına bakıyordu.

"Evet" Dante yalan söylemek istemediğinden itiraf etti.
H"Rio bir vampir, Tess. Aynı benim gibi."

BÖLÜM 33

Tess'in yüreği ağzına gelmişti. "Ne dedin sen?"

Dante ona baktı, viski sarısı gözleri ciddiye ama ifadesi oldukça sakindi. "Ben bir Soyluyum. Ben de vampirim."

Genç kadın, "Ahh, Tanrım," diye inlerken, hissettiği tiksintiyle gerginleşti ve büyük bir endişe duydu.

Tess buna inanmak istemiyordu. Dante ne ona saldıranlara ne de revirdeki o yaratığa benzemiyordu. Fakat erkeğin ses tonu o kadar ciddiye ki Tess onun doğruyu söylediğini biliyordu. Belki de nihayet, karşılaştıklarından beri ilk kez ona karşı dürüst olmaya başlamıştı.

"Bana yalan söyledin. Başından beri bana yalan söylüyordun."

"Sana söylemek istedim, Tess. Sana bunu anlatmanın bir yolunu arıyordu- "

"Yani sen bir çeşit hastalıklı canavar mısın? Başından beri beni kullandın, değil mi? Sırf Ben'e ulaşip arkadaşlarınla birlikte onu öldürebilmek için."

"Sana yemin ederim o insanı öldürmedik. Ama durum o raddeye gelirse bunu yapmayacağım anlamına gelmiyor.

Ve evet, başlangıçta senin bu Kızıl meselesiyle alakanın olup olmadığını öğrenmeye çalıştım ve daha fazla bilgi edinebilmem için faydalı olabileceğini düşündüm. Bir görevim vardı, Tess. Ancak aynı zamanda, seni koruyabilmem için de güvenine ihtiyacım vardı."

"Korumana ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var."

Yaşadığı dehşetin ağırlığıyla uyuşmuş bir halde, "Hayır," dedi Tess. "Şu an ihtiyacım olan tek şey senden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak."

"Tess, senin için en güvenli yer burası, benim yanımda."

Dante ondan kendisine güvenmesini dilercesine kollamayı açıp yaklaşınca Tess irkildi. "Benden uzak dur. Anlıyorsunuz? Defol!"

"Endişelenecek bir şey yok. Korkma."

Kelimeler Dante'nin ağzından çıktığında, Tess'in bulanık zihninde bir görüntü ansızın su yüzüne çıktı. Tess birdenbire klinikteki odasında olduğunu hayal etti. Gözlerinin önünde, Cadılar Bayramı gecesi dehşet verici bir kavgadan sağ çıkmayı başarmış, yaralı bir adamın üzerine eğildiği an canlanıyordu. O zaman bu adam onun için bir yabancıydı ne var ki şu anda değildi.

Güçlü ellerin onu sıkıca tuttuğu bir anıydı bu. Dante'nin dudaklarının arasında beliren büyük köpek dişleriyle onun boğazına yaklaştığını görüyordu. *Endişelenecek bir şey yok. Korkma...*

Onun düşüncelerini okuyabiliyormuşçasına, "Seni tanımıyordum," dedi Dante. "Çok zayıftım ve ciddi şekilde yaralanmıştım. Senden sadece hayatta kalmam için ihtiyacım olduğu kadarını aldım ve seni bıraktım. Bunun sana

hiçbir zarar dokunmayacaktı, işaretini görünceye kadar ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim dahi yok- "

"Beni ısırдың... sen... Tanrım! O gece benim kanımı mı içtin? Nasıl... Bunu neden ancak şimdi hatırlayabiliyorum?"

Dante'nin keskin yüz hatları vicdan azabı çekiyormuşçasına yumuşamıştı. "Hafızanı sildim. Sana olayları açıklayamadım, çünkü her şey tamamen kontrolümün dışında gerçekleşti. Biz boğuşurken bana sakinleştirici iğne vurdun. Kendime gelene kadar da şafak çoktan sökmüştü ve konuşmak için vakit kalmamıştı. En iyisinin senin bunları hatırlamaman olduğunu düşünmüştüm. Ancak elindeki o işareti gördüğümde, sana yaptığım şeyin geriye dönüşü olmadığını biliyordum."

Tess onun sözünü ettiği işaretin ne olduğuna bakmaya gerek bile duymamıştı. Hilal şeklindeki ayın beşiğine düşmekte olan bir gözyaşı damlası, bu işaret onda hep merak uyandırmıştı.

"Bu işaretten çok fazla kadında yok, Tess. Sadece çok nadir olarak bir kaçınızda bulunur. Sen bir Soy Eşisin. Benim türümden biri senin kanından içerse veya sana kendisinininkini verirse, bir bağ kurulmuş olur. Ve bu bağ kınamaz."

"Ve sen bunu... bana yaptın?"

Başka bir hatıra gözlerinde canlanıverdi, kan ve karanlığa dair daha net bir hatıra. Karanlık rüyasından ağzı yaşam enerjisiyle dolu olarak uyandığını hatırladı. Açlıktan ölüyordu ve Dante onu beslemişti. Once bileğinden defalarca ve sonra boynunda açtığı o damardan.

"Ahh, Tanrım," diye fısıldadı, "bana ne yaptın sen?"

"Sana kanımı vererek hayatını kurtardım. Tıpkı senin benim hayatımı kanınla kurtardığın gibi."

"Bana hiçbir şans bırakmadın ve zaman da vermedin," dedi güçlükle nefes alırken. "Ben şimdi neyim? Beni de kendin gibi bir çeşit canavara mı dönüştürdün?"

"Hayır, öyle olmuyor. Asla bir vampir olmayacaksın. Ancak eşim olarak benden beslenmeye devam edersen çok uzun süre yaşayabileceksin. Benim yaşayacağım kadar. Belki, daha da fazla."

"Buna inanmıyorum. Buna inanmayı reddediyorum!"

Tess revirin kanatlı kapılarını geçerek panel kapıları iterek açmaya çalıştı. Açılmadılar. Hiç hareket yoktu. Sanki menteşeleri sabitlenmişti, tamamen hareketsizdiler.

Kapıların açılmasını onun engellediğinden ş pheleneerek, "Buradan çıkmak istiyorum," dedi Dante'ye. "Kahretsin, Dante. Bırak gideyim!"

Kapı hafifçe aralandığında, Tess deli gibi koşmaya başladı. Nereye gittiğine dair bir fikri yoktu ama tek istediğı, tanıdığını sandığı Dante'den mümkün olabildiğince uzaklaşmaktı. Asansörlere geldiğinde, çağırma butonuna bastı ve kapıların açılması için dua etti.

"Tess." Dante'nin derin sesi yakınlığıyla onu ürkütmüştü. Tam arkasında ona dokunabilecek mesafedeydi. Yaklaştığını duymamıştı bile.

Bir çığlık atarak ondan uzaklaştı ve koridorlar boyunca yeniden deli gibi koşmaya başladı. Biraz yukarısında açık bir giriş yolu vardı. Belki de bu daireye saklanabilirim, el ye düşündü. Çaresizlik, bu peşini bırakmayan kabusun finden kurtulabileceğı her yola sarılmasını sağlıyordu. Girdiğı yer karanlıktı, oyma taş duvarları küçük kırmızı kumların aydınlattığı katedral benzeri bir yerdi burası.

Küçük kilisede, birkaç kürsü ve sütundan başka saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Diğer tarafta, daha karanlık bir yere açılan başka bir kemerli kapı daha vardı fakat orada da gizlenmesi mümkün değildi. Artık bunun bir önemi de kalmamıştı zaten. Dante, koridorun sonundaki açık kapıda duruyordu, küçük kiliseye girdiğinde ve yavaşça etrafında dolaşmaya başladığında, iri bedeni daha önce hiç bu kadar heybetli görünmemişti.

"Tess, bunu yapmak zorunda değiliz. Lütfen konuşalım." Güçlü adımları bir an için duraksadı, acı çekiyormuş gibi ellerini şakaklarına götürerek sert sert baktı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yüksek çıkmaya başlamıştı. "Tanrım, biz sadece... Lütfen mantıklı düşünelim, bunu çözmeye çalışalım."

Tess geriye çekildi, taşlardan yapılmış kemerli oyuğa doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

"Kahretsin, Tess. Dinle beni. Seni seviyorum."

"Bunu söyleme. Bana yeterince yalan söylemedin mi?"

"Yalan değil, keşke öyle olsaydı ama..."

Dante bir adım attı, aniden dizinin üzerine düştü. Küçük kürsülerden birine tutunurken derin bir iç geçirdi, parmakları ahşabı öylesine kazıyordu ki Tess kürsünün kırılacağını düşündü.

Yüzünde farklı bir ifade vardı. Başı önüne düşmüştü ve yüzünün şekli değişiyordu, sanki çöküyordu. Dante bir küfür savurduğunda, Tess bu hırıltılı sesi artık tanımadığını fark etti.

"Tess, bana güvenmek zorundasın."

Tess elleriyle duvarlara tutunarak kemerli girişe doğru ilerledi. Daha sonra karanlıktan başka hiçbir şeyin görünmediği bir aralığın önüne geldiğinde, ensesine hafif bir

rüzgarın vurduğunu hissetti. Başını karanlığa doğru çevirdi.

"Tess."

Dante onun hareket edişini sezmiş olmalıydı, çünkü dönüp arkasına baktığında onunla göz göze gelmişlerdi. Erkeğin gözlerindeki sıcak renk gitmiş, onun yerine kın dolu bir ateş dolmuştu. Onun dönüşümünü dehşet içinde seyrederken Dante'nin göz bebekleri daralarak ince bir çizgi halini aldı.

"Gitme," diye haykırdı Dante, ağzından çıkan kelimeler büyüyen köpek dişlerinin keskin uçlarına takılıyordu. "Seni incitmeyeceğim."

"Artık çok geç, Dante. Çoktan incittin bile," diye fısıldadı ve arkasını dönüp kemerli kapıya doğru yürüdü.

Karanlıkta yukarıya, soğuk havanın kaynağına çıkan dik merdivenleri gördü. Ne olurlarsa olsun gitmek zorundaydı. ilk basamağa adımını attı...

"Tess!"

Tess, geriye dönüp ona bakmadı. Eğer bakarsa ondan ayrılacak cesareti bulamayacağını biliyordu. Tereddütlerle birkaç basamak çıktı, sonra olabildiğince hızla koşarak kaçmaya başladı.

Aşağıda Dante'nin acılı sesi katedralin duvarlarında ve karanlık boşlukta, Tess'in iliklerine kadar işleyerek yankılandı. Durmadı. Gözünde yüzlerce basamak gibi görünen merdivenleri, yukarıdaki çelik kapıya varana dek hızlıca koşarak çıktı. Ellerini kapıya yasladı ve iterek kapıyı açtı.

Kör edici gün ışığı etrafını sarmıştı. Soğuk bir Kasım rüzgârı, yerdeki kurumuş yaprakları havaya doğru uçurdu. Tess kapıyı sert bir şekilde kapadı. Kollarını vücuduna dolayarak aydınlık ve soğuk sabaha doğru koşmaya başladı.

Dante, onu zayıf düşüren ve bitmek bilmeyen her zamanki kâbusunun pençesine düşmüş, zemini yumruklu-yordu. Tess ile tartışırken ölüm anının imgesi birden gelip zihnine çöreklenmişti.

Genç kadın gittiği an daha da kötüleşmişti. Ust katta çarpıp kapanan kapının sesini duydu; onu tutan görünmez zincirlerinden kurtulsa bile, güneşin acımasız ışıkları genç kadının peşinden gitmesine engel olacaktı.

Odadaki duman vücudunu ve boğazını sarmaya başladığında, Dante de karanlık düşüncelerinin girdabında git-tikçe dibe batıyordu. Gözünün önünde beliren görüntüde, tavandan kırık bir yangın alarmı sarkıyordu ama etrafında-ki dumana rağmen alarmdan hiç ses çıkmıyordu.

Bir yerlerden düşen eşyaların sesi geldi, sanki eşyalar ve mobilyalar yağmacılar tarafından yere devriliyor ya da fırlatılıyor gibiydi. Bulunduğu küçük beyaz odada başaşa-ğı çevrilmiş ve içindekiler etrafa saçılmış çekmeceli dolabı gordu.

Hayalinde, enkaza doğru adım atıyor ve odanın diğer ucundaki kapalı kapıya doğru ilerliyordu. Bu yeri biliyor-du, bunu şimdi fark etmişti.

Tess'in kliniğindeydi.

Ama Tess neredeydi?

Acı çekiyordu, vücudu hırpalanmıştı ve yorgun hisse-di-yordu, her adımı yavaş ve ızdırap vericiydi. Kapıya ula-şamadan ve dışarı çıkmaya çalışmadan, kapı diğer taraftan açıldı. Tanıdık bir yüz dumanların arasından meşum bir biçimde ona bakıyordu.

Elinde uzun bir telefon kablosuyla içeri gelen Ben Sul-livan, "Bakın, burada kimler varmış!" diyerek içeri girdi.

"Yanarak ölmek ne berbat bir şey. Tabii yeterince duman solursan alevlerden önce işin bitecektir."

Dante, korkmaması gerektiğini biliyordu ama korku tepesine cellât gibi çökmüş ve onu pençelerinin arasına almıştı. Dövüşmeye çalıştı fakat vücudu ve bacakları kendisini korumasına izin verecek durumda değildi. Bu çırpınışları Sullivan^fı sadece aşağı çekmeye yetmişti. Ancak adam kolunu geriye doğru çekti ve çenesine bir yumruk patlattı.

Hızla şuurunu kaybetti Dante. Gözlerini açtığında, parlak metalden bir tezgâhın üzerinde karın üstü uzanmıştı ve Ben Sullivan, kollarını arkasına çekerek biraz önce elinde bulunan kabloyla onu bileklerinden bağlıyordu. Ellerini normalde çözebilmesi gerekirdi ancak çok sıkı bağlanmıştı. Onu tutsak alan adam, şimdi de bağladığı ayak bilekleri ile ellerini domuz bağıyla birleştiriyordu.

Kızıl torbacısı, "Biliyor musun, seni öldürmenin zor olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı kulağına. Dante, bu sözleri daha önce ölüme dair imgeler gördüğünde de duymuştu. "Bunu benim için çok kolaylaştırdın."

Ben Sullivan, daha önce yaptığı gibi etrafında gezindi ve Dante'nin önünde eğildi. Sullivan, onu saçlarından kavradı ve suratını soğuk metal masaya yapıştırdı. Arkada, kapının üzerindeki duvardaki saat 11:39'u gösteriyordu. Çevresine bakarak daha çok bilgi toplamaya çabaladı, biliyordu ki toplayabildiği her şeyi belki de ilerde kendi lehine çevirebilirdi. Kaderini yenmenin mümkün olup olamayacağını bile bilmiyordu ama yine de bunu deneyecekti.

Sullivan şimdi de, "Böyle olmak zorunda değildi," diye söyleniyordu. Adam o kadar yakınma gelmişti ki Dante kölenin boş bakışlarını görebiliyordu. "Şunu bil ki kendini

bu duruma sen saktun, seni patronuma vermediğim için ŗ kretmelisin."

K le uzun adımlarla odadan çıkıp kapıyı kilitlediğinde, Dante gözlerini açtı ve üzerine yaslandığı parlak metal yüzeydeki yansımasını gördü.

Hayır, bu onun yansıması değildi.

Tess'inkiydi.

Klinik, duman ve ateŗ içerisinde yanıp kül olurken muayene masasının üzerindeki vücut onunki değil, Tess'in v cuduydu.

Aman Tanrım!

Yıllardır k buslarında gördüğü ŗey kendi korkunç ölümü değildi. Bu onun Soy Eŗinin, yani sevdiği kadının  l m yd .

BÖLÜM 34

Tess, uyuşmuş bir şekilde binadan ayrılıp şehre doğru yola çıktı. Ne montu, ne cüzdanı, ne de cep telefonu olmadığından seçenekleri kısıtlıydı - apartmanına girecek anahtarı dahi yoktu. Başına gelenlerden dolayı kafası karışık ve tükenmiş bir halde, bozuk olmaması için dua ederek bir telefon kulübesine yöneldi. Çevir sesini duyup sıfırı hışladıktan sonra operatörü beklemeye başladı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, "Karşı ödemeli lütfen," dedi ve operatöre kliniğin numarasını verdi. Telefon uzun uzun çaldı. Cevap yoktu.

Sesli mesaj araya girdiğinde, operatör bağlantıyı keserek, "Üzgünüm ödemeyi kabul edecek kimse yok," dedi.

Tess, "Bekleyin," derken, sesinden ne kadar endişeli olduğu belli oluyordu. "Tekrar dener misiniz?"

"Bir saniye."

Telefon tekrar çalmaya başladığında endişeli bir şekilde beklemeye başladı. Yine cevap yoktu.

Operatör bağlantıyı keserek, "Üzgünüm," dedi.

Tess daha çok kendi kendine mırıldanarak, "Anlamıyorum," dedi. "Saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sabah on çeyrek,"

Nora, öğleden önce yemeğe çıkmazdı ve hastalıktan dolayı hiç işe gelmemezlik de yapmamıştı, öyleyse niye telefona cevap vermiyordu? Ters giden bir şeyler vardı.

"Denemek istediğiniz başka numara var mı?"

"Evet, var."

Tess, bu defa Nora'nın sabit hat numarasını söyledi ve o da cevap vermeyince cep telefonu numarasını verdi. Hiçbir numara cevap vermediğindeyse kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Her şey kötüye gidiyormuş gibi hissediyordu. Çok kötüye.

Korku ve endişeyle telefonu kapadı ve en yakın metro istasyonuna doğru yürümeye başladı. North End'e kadar gitmesi için gerekli olan bir dolar yirmi beş senti bile yoktu fakat büyükannesi yaşında bir kadın ona acıdı ve bir avuç dolusu bozuk para verdi.

Eve giden yol sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi, trendeki herkes sanki onun oraya ait olmadığını biliyormuşçasına ona bakıyor gibi hissediyordu. Onun artık bu dünyada yaşayan normal bir insan olmadığını, bir şekilde değişmiş olduğunu anlıyorlar gibiydi.

Belki de gerçekten bu dünyaya ait değildi. Tess, geçen birkaç saat içinde gördüğü ve parçası olduğu her şeyi iyice düşündü. Danteyi ilk defa tam olarak gördüğü Cadılar Bayramı gecesini, dişlerini boynuna batırıp bütün dünyasını altüst ettiği o geceyi aklına getirdi.

Belki de tam anlamına adil davranıyordu. Tess ömrü boyunca sıradan şeylerin bir parçasıymış gibi hissettiği bir an olsun hatırlayamıyordu. Daima farklıydı. Olağandışı yeteneği, onu her zaman diğer insanlardan uzak tutmuştu.

Kendini hep uyumsuz, aykırı ve sırlarını açmada kimseye güvenemeyen biri olarak görmüştü.

Dante'ye rastlayana kadar...

Dante onun gözlerini iyice açmıştı. Daha önce hiç olmadığı biçimde hissettirmiş ve mutlu olmasını sağlamıştı. Sadece hayalini kurabildiği şeylere sahip olmak için bir umudu olmuştu. Güvende hissetmişti. Dahası Dante onu anlamıştı ve hepsinden kötüsü, sevildiğini hissetmesini sağlamıştı.

Ama tüm bunlar yalanlar üzerine kuruluydu. Şimdi - ne kadar inanılmaz olsa da - gerçeği biliyordu ve bunun gerçek olmaması için her şeyini verirdi.

Vampirler... Hayaller ve kâbuslar dünyasının dışında var olmaması gereken yaratıklar arasındaki süregelen savaş...

Ne var ki bunlar tümüyle doğrudu.

Gerçektir.

Dante'ye beslediği duygular, aldatılmış olmasının derin acısı kadar gerçektir. Onu sevmişti ve hayatında hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştı. Tehlikeli ve kanunları bizzat uygulayan birine âşık olmuştu. Bir vampire...

Metrodan inip North End'deki sokağa doğru yönelirken itirafları altında eziliyordu. Mahalle dükkânları sabah müşterileriyle dolup taşıyor, keyifli bir uğultu etrafa yayılıyordu. Tess, kavun ve bal kabaklarına göz atmak için duran turistlerin yanından geçtiği sırada, sonbahar havasıyla ilişkisi olmayan bir soğukluğun içine yayıldığını hissetti.

Eve yaklaştıkça içine düşen korku hissi büyüyordu.

girise geldiğinde, kiracılardan birinin de dışarı çıkmakta

olduğunu gördü. Adını bilmediği bu yaşlı adam, ona gülümsedi ve girmesi için kapıyı açık tuttu. Tess içeri girdi ve kendi dairesine giden merdivenleri birer birer çıktı. Kapının kilit kısmı sanki zorla girilmiş gibi zarar görmüştü ama kapı her şeyin yolunda olduğunu göstermek istercesine kapalıydı.

Tess şaşkınlık içinde donup kaldı. Dönüp kaçmaya hazır bir halde geriye doğru bir adım attı. Sırtı, tam arkasında duran bir kişinin sert vücuduna değdi. Güçlü bir kol beline dolandığında dengesini kaybetti ve soğuk bir çeliğin çenesine bastırıldığını hissetti.

"Günaydın, doktor. Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti artık."

"Ciddi olamazsın, Dante."

Chase de ve diğer tüm Savaşçılar, eğitim alanında Dante'nin çarpışma için hazırlanışını izlerken Gideon ona cevap veren ilk kişi olmuştu.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Dante silah dolaplarının birinden bir tabanca çıkardı ve bir avuç dolusu mermi kaptı. "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Tanrı aşkına, Dante! Saat sabahın onu. Bu gün ışığı demek."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Gideon alçak sesle bir küfür savurdu. "Kızaracaksın adamım!"

"Becerebilirsem yanmam."

Dante 18. yüzyıldan beri ortalıkta olduğundan insani ölçütlere göre fazlasıyla yaşlıydı ama Soylu bir vampir

olarak orta yaşlı sayılırdı, soyu da Kadimlerden ve onların aşırı hassas derilerinden birkaç nesil uzaktı. Gündüz Yukarı Kademedede çok uzun süre kalamazdı ancak ultraviyole ışınlarla kısa bir süre maruz kalırsa da ölmezdi.

Eğer genç kadını ölümden kurtarabileceğini bilse güneşin çekirdeğine dahi yürümeyi göze alabilirdi.

Dikkatini çekmek için elini Dante'nin omzuna atarak, "Beni dinle," dedi Gideon, "ışığa karşı İlk Nesil Soylular kadar hassas olmayabilirsin ama yine de bir Soylusun. Gün ışığında otuz dakikadan fazla kalırsan tosta dönersin

Vazgeçmesi ihtimal dahilinde değildi. "Orada manzara seyredecek değilim."

Dostlarının iyi niyetli ihtarına aldırış etmeden omzunu silkti ve dolaptan bir silah daha kaptı. "Ne yaptığımı biliyorum. Bunu yapmak zorundayım."

Gördüklerini diğerlerine anlatmıştı. Hâlâ kalbini ramparça eden o imgeyi... Koruması olmadan Tess'in yerleşim birimini terk etmesine izin vermişti, vampir genleri kendisini yer altında saklanmaya mecbur bırakırken Tess'in şu anda tehlikede olma ihtimali onu öldürüyordu.

"Hayalinde saatin on bir otuz dokuz olduğunu söylemiştin, peki ya bu öğlen değil de gece yarısına doğruysa?" diye sordu Gideon. "Gördüğün olayın sabah saatlerinde gerçekleştiğinden emin olamazsın. Kendini yok yere riske atıyor olabilirsin."

"Peki ya beklersem ve yanlış yaptığım ortaya çıkarsa? Bu olasılığı göze alamam," dedi Dante başını sallayarak. Tess'e^{te}lefonla ulaşmayı denemiş fakat ne dairesinden, ne de kli-

ilikten bir cevap alamamıştı, içinden bir ses, Tess'in onu bilerek görmezlikten gelmediğini söylüyordu. Korkunç önsezilerinin yardımı olmadan bile Soy Eşinin tehlikede olduğunu biliyordu. "Karanlık çökene kadar burada beklemem söz konusu bile değil. Gideon, sen bekler miydin? Savannah'ın sana ihtiyacı olsaydı ve ölüm kalım meselesi olsaydı, böyle bir riski almayı düşünür müydün? Ya sen Lucan? Gabrielle dışarıda yalnız başına olsaydı?"

Hiçbiri buna itiraz etmedi. Sevdiği kadın için ateşten bir denizde yürümeyecek tek bir erkek yoktu odada.

Lucan ona doğru yaklaştı ve elini uzattı. "Tess'i onurlandır."

Dante, liderleri ilk Nesil Soylunun güçlü elini tuttu ve sıkıca salladı. "Teşekkür ederim ama dürüst olmak gerekirse bunu, Tess için yaptığım kadar kendim için de yapıyorum. Hayatımda ona ihtiyacım var. O... o benim her şeyim oldu."

Lucan ağır başlı bir biçimde başını salladı. "O halde git ve onu al kardeşim. Sen ve Tess güven içinde karargâha döndüğünüzde de birleşmenizi kutlayalım."

Dante Lucan'ın güven dolu bakışını gördü ve hafifçe başını salladı. Diğer savaşçılara da bakarak, "Seninle görüşmem gereken bir şey var. Hepinizle," dedi. "Bir şekilde hayatta kalırsam, yani Tess'i kurtarabilirsem ve beni eş olarak kabul ederse onunla birlikte vampir barınağına yerleşmeyi düşünüyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Soylu Savaşçılar ölçülü bir sakinlikle ona bakıyorlardı.

Dante boğazını temizlemek için hafifçe öksürdü. Kararının, bir asrı aşkın süredir omuz omuza mücadele verdiği

savaşçılar için bir şok etkisi yarattığının bilinceydi. "Tess yeterince çekti. Hatta onunla tanışmadan ve istememesine rağmen bizim dünyamıza dahil olmadan önce bile. Mutlu olmayı hak ediyor. O çok daha fazlasını hak ediyor. Sadece güvende ve her türlü tehlikeden uzakta olmasını istiyorum."

Görevlerine Dante'den bile daha bağlı olan grubun en genci olan Niko, "Uğruna birlikten çıkmaya değer mi?" diye sordu

"Eğer benden isterse nefes almayı dahi bırakırım," diye karşılık verdi Dante. Sadakatinin derinliği kendini bile şaşırtmıştı. Geçen gecedен iyilik borçlu olduğu Chase'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun? Bana yardım etmek için Boston Barınağından herhangi bir bağlantın var mı?"

Chase gülümsedi. "Olabilir." Uzun adımlarla silah dolabına doğru yürüdü ve bir SIG Sauer çıkardı. "Ama önce yapılması gerekenleri halledelim, tamam mı? Kadının tek parça halinde buraya getirelim ki senin gibi boktan bir herifi eş olarak isteyip istemediğine karar verebilsin."

Dante, üzerinde SIG ile yarı otomatik bir silah bulunan takım elbiseli barınak ajanını süzerek, "Biz mi?" diye sordu.

"Evet, biz. Seninle geliyorum."

Aylak aylak gezinmekte olan Niko, "Ben de," diyerek kendi gizli silahlarını çıkardı. "Beni bu ilk Nesil Soylu doruklarla burada bırakmayacaksınız, değil mi?"

"Kimse benimle gelmiyor. Böyle bir şey istemi-

"istemene gerek yok," dedi Niko. "Beğen ya da beğenince Dante, Chase ve ben bu görevde seninle birlikteyiz. bunu tek başına yapmayacaksın."

Dante bu desteğe minnettardı ve onur duymuştu. Bir kfur savurarak, "Tamam o halde, hadi harekete geçelim," dedi.

BÖLÜM 35

Ben, sessiz kalması için boğazına bıçak dayadığı Tess'i zorla binadan çıkarıp sokakta bekleyen arabaya götürdü. Adam kan ve ter karışımı berbat bir kokuya sahipti. Elbise-leri kir pas içinde ve buruş buruştu. Altın sarısı olan saçları cansız ve darmadağın bir haldeydi. İte kaka arabanın arka koltuğuna götürülürken bir anlığına Ben'in gözlerini gördü. Duygusuz ve donuktular. Tüylerini diken diken eden bir uzaklıkla bakıyorlardı.

Ve Ben yalnız değildi.

Arabada bekleyen iki adam daha vardı. İkisi de öne oturmuştu ve gözleri aynı boş bakışlarla parlıyordu.

Arabaya binip kapıyı kapadıkları an Ben, "Nerde o Tess?" diye sordu. "Geçen gün klinikte küçük bir şey bırakmıştım. Ancak şimdi yerinde değil. Nereye koydun?"

Tess neden bahsettiğini hemen anlamıştı ama hafıza kartı atık Dante'nin elindeydi. Dante hakkında öğrendiklerinden sonra ona duyduğu kuşku, Ben için şu an hissettiklerinin yanında nasıl da önemsizdi. Ben'in tüylerini diken diken eden bakışlarıyla karşılaştı ve başının iki yana salladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yanlış cevap, doktor."

Kendisine doğru atılan yumruğa hiç de hazırlıklı değildi Tess. Yüzünde patlayan yumruğun acısıyla şiddetle koltuğa savrulurken bir çığlık attı.

"Belki klinikte daha iyi hatırlarsın."

Ben'in işareti üzerine sürücü sertçe gaza bastı ve araba bir anda ileri doğru atıldı. North End'den Boston'ın doğusundaki kliniğe doğru yol alırlarken Tess yarı baygındı. Bindikleri aracı arkalarda bir yere, Nora'nın Beetle marka eski arabasının hemen sağına park ettiler.

Yardımcısının arabasını görmenin üzüntüsüyle, "Aman Tanrım," diye mırıldandı Tess. "Ona ne yaptın Ben? Bana Nora'yı incitmediğini söyle."

Soruya aldırış etmeden, "Hadi doktor," diyen Ben kapıyı açtı ve inmesi için bıçağıyla işaret etti.

Tess, Ben ve öndeki iki adamın eşliğinde arabadan indi. Arka kapıdan girdiler ve boş köpek kafeslerinin olduğu alandan geçtiler. Ben Tess'i kliniğin asıl girişine doğru ite kaka götürdü. Her şey etrafa saçılmıştı; dolaplarının içi yerlere boşaltılmış, mobilyalar paramparça edilmiş ve ilaçlar etrafa saçılmıştı, içerisi talan edilmiş durumdaydı ama yine de Nora'yı görene kadar bir damla olsun gözyaşı dökmemişti Tess.

Genç kız resepsiyon masasının arkasında, yerde yatıyordu. Tess yanına getirildiğinde, Nora başını kaldırmayı başardı. Ellerini ve ayaklarını telefon kablosuyla bağlamışlar ve ağzını bir sargı beziyle tıkamışlardı. Ağlıyordu Nora. Yüzü solgun, gözleri saatler süren işkencenin etkisiyle kıpkırmızı ve şişmişti.

"Ahh, Nora" dedi Tess, "çok üzgünüm fakat seni buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

**Arkasında duran Ben kıkırdadı. "Bunu söylediğini duy-
mak memnuniyet verici, doktor. Çünkü küçük Nora'nın
kaderi şu an yalnızca senin ellerinde."**

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

**"Ya şimdi o hafıza kartını bulmamızda bize yardım
edersin ya da bu fahişenin boğazını gözlerinin önünde
kesmemi izlersin."**

**Ağzı bağlı olmasına rağmen çığlık atmaya çalıştı Nora.
Onu bağlayan kablolarla müthiş bir mücadele içine girdi
ama nafileydi. Ben'in yanındakilerden biri genç kızı doğru
gidip sert bir tekme savurdu. Bu, genç kızı acı içinde bı-
rakan oldukça sert bir müdahaleydi. Nora'nın gözlerinde
yalvarırcasına bir bakış vardı, içine düştüğü panikle yaprak
gibi titriyordu.**

"Bırak onu gitsin Ben, lütfen."

**"Hafıza kartını teslim et ben de gitmesine izin vereyim,
Tess."**

**Ben ve yanındaki iki adamın ölümüne ciddi olduklarını
fark etmişti, istediklerini vermezse Nora'yı ve büyük bir
ihtimalle kendisini de öldüreceklerdi. Ancak istediklerini
veremezdi, çünkü kendisinde değildi.**

**"Ben lütfen izin ver Nora gitsin, yerine beni al. Hafıza
kartını alan benim, o değil. Onun bu işle bir ilgisi yok."**

**"Kartı nereye koyduğunu söyle. Belki o zaman gitme-
sine izin veririm. Buna ne dersin doktor? Senin için yete-
rince adil mi?"**

**"Bende değil. Sakladığın muayene masasından aldım
onu fakat artık bende değil."**

Çenesinde bir kası seğirmeye başlamış olan Ben, boş gözlerini Tess'e dikmişti. "Onunla ne yaptın?"

"Bırak onu gitsin," diyerek kaçamak bir cevap verdi Tess. "Gitmesine izin ver, ben de sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım." Ben derin bir nefes aldı, parmağıyla keskin tarafıyla oynadığı bıçağa şöyle bir baktı. Sonra ani bir hareketle dönerek Nora'nın karnına sapladı.

"Hayır!" diye haykırdı Tess, "Tanrım, hayır!"

Tess'e döndü ve Oldukça soğukkanlı bir şekilde, "Sadece ufak bir kesik Kısa süre içerisinde müdahale edilirse yaşayabilir, yani hemen konuşmaya başlasan iyi olur," dedi.

Tess dizlerin tutmadığını hissederek yere düştü. Nora'nın kanaması kötüydü ve şoktan dolayı gözleri kaymıştı. "Lanet olsun sana! Senden nefret ediyorum."

"Hakkımda hissettiklerinin artık bir önemi yok Tess. Tek umursadığım hafıza kartını geri almak Şimdi söyle bana, hafıza kartı nerede ?"

"Birine verdim."

"Kime?"

"Dante'ye."

Bu cevap Ben'in donuk bakışlarında nefret kıvılcımlarının oluşmasına yol açtı. "Yattığın şu herifi mi kastediyorsun? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Onun ne olduğu hakkında?"

Cevap gelmeyince Ben kıkırdarak başını salladı. "İşte şimdi her şeyi hatırdın Tess. Benden günah gitti."

Önceden savurduğu tehdidi yerine getirircesine kolunu savurdu ve bıçağını Nora'ya doğru fırlattı. Arkadaşı cansız bir şekilde yığılırken Tess acı içerisinde haykırdı. Nora'y^a

uzanmasına fırsat kalmadan Tess'i Ben ve arkadaşları yakalamıştı. Bir atılık da olsa kurtarma ümidiyle ona dokunamamıştı bile...

Karşı koymak için elinden geleni yapsa da onu kolayca oradan uzaklaştırdılar.

Çabalamak boşunaydı. Tess önce kendini muayene odalarından birinin zemininde buldu, sonra da Ben tarafından kapatılan kapının kilidinin metalik sesini işitti.

Nikolai Soyluların siyah cipiyle şehir içinde tehlikeli bir hızda sürerken, cehennemden çıkmış bir yarasa gibiydi. Ultraviyole filtreli camlarıyla araç güneşin aydınlattığı sokaklarda yağ gibi kayarak giderken, manzara ne kadar çekici bir görüntü oluştursa da Dante başını kaldırıp bakmadı. Düşünceleri tamamen Tess'e odaklanmıştı.

O ve diğerleri baştan ayağa siyah renkte koruyucu kıyafetlerle donatılmışlardı; kamufleajlar, eldivenler, kar maskeleri ve gözlerini ışıktan korumak için güneş gözlükleri. Buna rağmen, araçtan Tess'in kliniğinin arka kapısına kadar son derece dikkatli şekilde ilerlemişlerdi.

Ateşe hazır silahlara sahipken daha fazla zaman kaybetmedi Dante. Bir tekmeyle çelik levhayı menteşelerinden ayırdı ve arka kapıdan içeri girdi. Sullivan'm içeride başlattığı yangından dumanlar yükseliyordu. Bu işi bitirmek için fazla zamanları yoktu.

"Lanet olsun, neler oluyor?"

Çıkan ses üzerine bir köle ters giden şeyin ne olduğunu anlamak için koşarak geldi. Niko tereddüt etmeden bir metal parçasını adamın kafatasına indirdi ve onu etkisiz hale getirdi.

içeri girdikleri anda Dante, dumanların arasından kan

ve ceset kokusunu almıştı. Ayaklarının dibinde yatan cansız beden şükürler olsun ki Tess'e ait değildi. O hâlâ hayat-taydı. Tess'in dehşet içindeki halini içinde hissetti Dante. Duyduğu acı ve keder kızdırılmış çelik gibi içini dağlamış-tı.

Niko ve Chase'e, "İçeriye temizleyin ve alevleri söndürün," diye emir verdi Dante. "Karşı koyan herkesi de gebertin."

Tess muayene masasının üstünde yatmış, ellerini ve ayaklarını sıkıca birbirine bağlayan kabloyu çözmeye çalıştı. Bir türlü yapamıyordu. Çabaları yalnızca karşısındaki adamı eğlendiriyor gibi görünse de denemekten vazgeçmiyordu.

"Ben, bunu neden yapıyorsun? Tanrı aşkına, gerçekten Nora'yı öldürmek zorunda mıydın?"

Ben keyifle kıkırdadı. "Onu sen öldürdün Tess, ben değil. Sabrımı zorladım."

Ben masaya doğru yaklaştığında, Tess'in üzüntüden boğazı düğümlenmişti.

"Biliyor musun, seni öldürmenin zor olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı kulağına, sıcak ve bayat nefesi Tess'in burun deliklerine hücum etmişti. "Bunu benim için çok kolaylaştırdım."

Soğuk metal masadan yüzünü yukarıya Ben'e doğru çevirdiğinde, adamın parmakları saçlarının arasında gezi-niyordu. Gözleri ölü bir adama aitti, sadece bir insanın dış kabuğuna sahip gibiydi. Bir zamanlar tanıdığı Ben Sullivan değildi bu.

Ses tonunda sahte bir nezaketle, "Böyle olmak zorunda değildi," dedi Ben. "Sadece şunu bil ki her şeyi bu hale

getiren sensin. Seni efendime teslim etmediğim için bana teşekkür borçlusun."

iğrenç dokunuşuyla Tess'in yanağını okşadı. Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça saçlarını daha da sıkı kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. Ben öpecekmiş gibi eğildiğinde ise içinde kalan son direnç kırıntılarıyla adamın yüzüne tükürdü.

Ben boştaki elini vurmak için kaldırdığında, darbeyi karşılamak için kendini hazırlamaya çalıştı. "Seni kahrolası fahise

Ona dokunmak şöyle dursun konuşmasını bitirmesine bile fırsatı olmadı. Simsiyah giysiler içinde güneş gözlüklü iri yarı bir adam, kapı aralığından içeri girmeden hemen önce buz gibi soğuk ve şiddetli bir rüzgâr odaya doldu. Belinde bıçaklar ve kaslı gövdesine çaprazlama yerleştirilmiş kalın deri tabanca kılıflarında silahlar asılıydı.

Dante.

Tess onu nerede olsa tanırdı, hatta tüm o siyah örtülerin arkasındayken bile. Şaşkınlıkla beraber içinde bir umut ışığı belirmişti. Dante'nin ona zihninden ulaştığını ve genç kadını oradan çıkaracağını bildirişini hissetti. Artık güvendeydi.

Aynı zamanda Dante'nin öfkesini de hissedebiliyordu. Ben'e odaklanan hiddetin donduran soğukluğu vücudundan taşıyordu. Dante başını eğdi, kin dolu bakışlarının nereye odaklandığı, gözlerini koruyan simsiyah camların arkasından bile okunabiliyordu. Siyah gözlüklerin arkasından bir parıltı etrafa yayıldı. Kor kadar parlak ve ölümcül.

Sadece bir bakışıyla Ben'in vücudu yerden sıçradı ve muayene odasının duvarındaki dolaplara çarptı. Tekmeler savurup karşılık vermeye çalıştı ama Dante sadece iradesi-

nin gücüyle onu havada tutuyordu. Siyahlara bürünmüş bir başka Savaşçı girişte belirdiğinde, Dante öfke dolu bir sesle emir verdi; "Tess'i buradan çıkar Chase, Bunu görmesini istemiyorum."

Dante'nin arkadaşı gelip Tess'iu bağlarını çözdü ve onu kollarına alıp kliniğin arka çıkışında bekleyen araca taşıdı.

Chase Tess'i odadan çıkardığı anda, Dante Ben'in üzerine kilitlenmiş olan zihnini serbest bıraktı. Temas kesilince Sullivan taş parçası gibi yere düştü. Tezgâhın üzerinde bıraktığı bıçağı almak için yerde sürünmeye başladı. Dante hızlı bir zihin komutuyla bıçağı yerinden uçurup çelik ucunu karşı duvara gömdü.

Kendi silahlarından vazgeçerek Ben Sullivan'a ölümü elleriyle teslim etmek için ağır adımlarla ona yöneldi. Şimdi intikam peşindeydi; Tess'e çektirmeye niyetlendiği alçakça eziyeti Ben'e çektirecekti.

"Ayağa kalk!" diye emretti.

Sullivan yavaşça ayağa kalkarken kıkırdadı. Dante Kızıl satıcısının bakışlarında köleleşmiş bir zihnin ruhsuz parıltılarını görebiliyordu. Ben Sullivan köleye dönüştürülmüştü. Onu öldürmek, Ben için bir lütufsayılacaktı.

"Efendin bu günlerde nerelerde saklanıyor, köle?"

Sullivan sadece kötü kötü bakmakla yetinmişti.

"Birlikle olan savaşıyla yüzleşmek yerine kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtığı geçen yazdan sana bahsetti mi? Tam bir ödle ve gösteriş manyağı."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Dante ama Sullivan'ın harekete geçmek üzere olduğunun işareti olan bacaklarındaki kas seğirmesini fark etmişti bile. "Sen cehennem ol,

seni Bok parçası köle. Sahibin olan piç kurusunun da cehenneme kadar yolu var,"

Dante^fye doğru atılırken kölenin ağzından acı bir haykırış yükseldi. Sullivan çekiç gibi yumruklar savuruyordu ancak Dante'nin engelleyemeyeceği kadar hızlı değillerdi. Boğuşma sırasında Dante'nin göğsünü kaplayan örtü, derisini ortada bırakacak biçimde yırtıldı. Kiikreyerek kölenin yüzüne bir yumruk savurduğunda, darbenin etkisiyle çatırdayan kemikler Dante'ye büyük keyifverdi.

Ben Sullivan yere serilmişti ama alaylı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. "İrkin tek bir gerçek efendisi var ve doğuştan hakkı olduğu üzere o da yakında kral olarak hüküm sürecek."

"I üç sanmıyorum," diye karşılık veren Dante, kölenin bedenini tek eliyle kaldırıp havaya fırlattı.

Sullivan muayene masanın parlak yüzeyinin üzerinden uçtu ve odanın diğer tarafındaki camlı duvara çarptı. Ayakları üzerinde sıçrayarak hemen toparladı kendini ama arkasında sallanan jalûzilerin önünde zikzaklar çiziyordu. Dante içgüdüsel olarak güneş ışınlarını engellemek için kolunu havaya kaldırdı.

"Sorun ne? Çok mu parlak senin için?" Kanla lekelenmiş dişleriyle sırtıyordu köle ve elinde, kırık bir çekmece parçası vardı.

Köle kolunu geriye savurup pencereyi ve jalûzileri parçaladı. içeri süzülen gün ışığı Dante'nin gözlerini yakmıştı. Korneasına saldıran ani ızdırapla kükrerken Ben Sullivan da bu kısa dikkatsizlik anında kaçmak için Dante'nin altından yuvarlandı.

Parçalanan koruyucu elbisesinin altında güneşe maruz kalan Dante'nin bedeni sızlıyor ve yaşadığı geçici körlük-

le m¼cadele etmeye çalışıyordu. Ancak ¼fkesi beynini ele geçirip onu d¼n¼řt¼rmeye başlamıştı bile; k¼pek dişleri aēzında uzamış ve g¼zbebekleri jilet gibi daralmıştı.

Havaya fırladı ve odanın diēer tarafına tek bir hareketle sıçrayarak Sullivan'a arkasından saldırdı. Çarpışma her ikisini de yere yuvarlamıştı. K¼leye atak yapmaya fırsat vermeden, onu çenesinden ve alnından yakaladı, sivri dişlerini g¼stererek ona doēru atıldı.

Sert bir şekilde boēazını ısırdıēında Ben'in tek yapabil-diēi haykırmak oldu.

Gevşeyen cesedi yere bıraktıēında, havadaki yanık kokusunun ve sinek s¼r¼s¼ gibi kulaēında uēuldayan belli belirsiz cızırtının hayal meyal farkındaydı. Ayaēa kalkıp kırık pencereye doēru arkasını d¼nerken adeta acı denizinde y¼z¼yordu. Odanın dışından gelen aēır bot seslerini işitmişti fakat pervazların arasındaki bořluēu dolduran karanlık şekle odaklanabilmek için g¼zlerini g¼ bela aralayabilmişti.

"Dışarısı temiz... lanet olsun..." Niko'nun sesini duyamaz olmuştu.

Savaşçı, ışıkla dolan odadan Dante'yi derhal çıkarmak için harekete geçti. "Tanrı aşkına Dante, ne kadardır g¼n ıřıēındasın?"

"O kadar uzun deēil. Pi kurusu camları kırdı."

"Evet," diye karşılık verdi Niko, "bunu g¼rebiliyorum. Seni buradan çıkarmalıyız adamım, hadi."

BOLUM 36

"Lanet olsun!"

Tess'le birlikte cipin ön koltuğunda bulunan siyahlara bürünmüş adam - Dante'nin ona Chase dediğini hatırlıyordu - Dante ve yanındaki adamın klinikten çıkıp koşarak geldiklerini görünce sürücü kapısını tekmeleyerek dışarı fırladı.

Yanındaki Savaşçının desteğiyle ayakta durabilen Dante, çok hızlı hareket edemiyordu. Başı göğsüne düşmüş ve korunmasız haldeydi. Kamuflajları, sabahın parlak ışığında kıpkırmızı parlayan gövdesini ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı.

Chase cipin arka kapısını açtı ve Dante'yi içeri almasında diğer adama yardım etti. Dante'nin dişleri uzamıştı ve zorlukla içine çektiği her nefesle birlikte sivri uçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Yüzü çektiği acıdan dolayı buruşmuş ve berrak koyu sarı irislerinin ortasında gözbebekleri ince siyah parçalara ayrılmıştı. Tamamen dönüşerek normalde Tess'in korkacağı bir vampir haline gelmişti ama Tess şu anda korku hissedemiyordu.

Arkadaşları hızlı bir çalışma içindeydi, korkutan ses-

sizlikleri Tess'in katımı donduruyordu. Chase aracın arka kapısını kapatıp hızlıca sürücü koltuğuna yöneldi. Araca bindi ve motoru çalıştırdı, hızla oradan uzaklaştılar.

Dante'nin üzerinde kan veya herhangi bir yara izi göremediğinden endişe içinde sordu Tess; "N'oldu ona, yaralandı mı?"

"Maruz kalma," dedi tanımadığı biri, süratli konuşması Slav aksanından izler taşıyordu. "Kahrolası Kızıl satıcısı pencerelerden birini parçaladı. Alçak herifi gün ışığının ortasında yere sermek zorunda kaldı Dante."

Yoldaşları olmuş arkadaşlarından gelen ilgiyi ve Dante'nin acı dolu ızdırabını hissederken, "Neden?" diye sordu Tess. "Bunu neden yaptı? Siz neden yaptınız?"

Ufak ama kararlı hareketlerle eldivenlerinden birini çıkarmayı başarmıştı Dante. Uzandığı yerden genç kadına ulaşmaya çalıştı.

"Tess..."

Dante'nin elini avuçlarının arasına aldı Tess, parmaklarının onun güçlü parmakları arasında kayboluşunu izledi. Yakınlaşmalarından doğan duygu selinin içinde, derinlerde bir yerde akıp gittiğini hissetti. Nefesini kesen, sıcacık bir deneyimdi bu.

Böylesine içine işleyen ve sıcak olan bir aşk karşısında, genç kadının dili tutulmuştu.

"Tess," diye mırıldanan erkeğin sesi bir fısıltıdan farksızdı, "o sendin. Benim ölümüm değil... senin ölümündü."

"Ne?" Gözlerinden yaşlar dökülürken Dante'nin elini sıktı.

"imgelerdeki... ben değildim, sendin. Ben..." Aniden durdu, gözlerinden de okunan ızdırabından dolayı hızlı-

ca nefes alıp veriyordu. "Durdurmak zorundaydım bunu, sana bir şey olmasına izin veremezdim."

Dante'nin gözlerine hapsolurken gözyaşları boşalmış, yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Aman Tanrım, Dante! Bu tehlikeyi göze almamalıydın. Ya benim yerime ölseydin?"

Parlayan keskin dişlerinden birinin kenarı görünerek Dante'nin dudak ucu hafifçe kıpırdadı. "Seni sağlıklı görmeye değerdi. Her türlü riske değerdi."

Dante'ye karşı en ufak bir korku duymaksızın öfke ve minnettarlık içinde elini avuçlarının arasında sıkıca kavradı. Karargâha varıncaya kadar da ellerinin ayrılmasına izin vermedi. Chase cipi düzinelerce aracın bulunduğu mağara biçimindeki bir hangara çekti. Hepsi dışarı çıktı, Dante arkadaşları tarafından araçtan alınıp asansörün bulunduğu yöne doğru götürülürken Tess sadece yollarından çekilip izlemeyi tercih etti.

Geçen her dakika, Dante'nin durumu daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu. Asansörün kapıları açıldığı zaman, erkek kendi başına güçlkle ayakta durabiliyordu. Uç erkek ve iki kadından oluşan bir diğer grup onları koridorda karşıladı. Herkes süratle hareket etmeye hazır görünüyordu.

Kadınlardan biri Tess'e yaklaşarak nazikçe elini omzuna koydu. "Ben Gabrielle, Lucan'ın eşiyim, tyi misin?"

Başını belli belirsiz salladı Tess ama ilgisi hâlâ Dante'deydi. "O iyi olacak mı?"

"Sanırım yanında olduğunu bilirse daha da iyi olur."

Gabrielle eliyle Tess'e işaret ederek onu geçitten aşağı revire doğru, yani önceki gün korku içinde Dante'den Açtığı bölüme kadar takip etmesini istedi. Beraberce

Dante'nin Önlerinden taşındığı odaya girdiler. Arkadaşları Dante'nin silahlarını alıp dikkatlice kamuflajını çıkardı ve onu hasta yatağına yatırdı.

tess odadaki herkesin ilgisinden duygulanmıştı. Dante burada olduğu gibi kabul edilmişti ve çok seviliyordu. Burada bir ailesi, evi ve bir yaşamı vardı fakat her şeyi onu korumak adına riske atmıştı. Oııdan korkmak ve aralarında geçen her şey için ona gücenmek istese de yapamıyordu. Dante'ye baktığında tek hissedebildiği yoğun bir aşktı.

Dante'nin başucuna doğru ilerleyerek, "izin verin," dedi nazikçe ama bir an Savaşçıyı önemseyen diğer insanların endişe dolu yüzleriyle karşılaştı; savaşçılar Dante'nin etrafında toplanmış, diğer iki kadının duyarlı bakışları Tess'in hissettiklerini anladıklarını ifade ediyordu, "izin verin ona yardım edeyim... lütfen."

Güçlü çenesini okşayarak yanaklarına dokundu. Parmaklarını derisi soyulup su toplamış yaraların üzerinde dolaştırırken Dante'nin yanıklarına yoğunlaşmıştı. Olabildiğince nazik davranıp acıyı ortadan kaldırmak için doğuştan gelen yeteneğini kullanarak ellerini dağlanmış etin üzerine koydu.

"Aman Tanrım!" diye inledi Savaşçılardan biri. "Onu iyileştiriyor."

Dante'nin ailesi sayılabilecek arkadaşları arasındaki konuşmaları ve dehşete kapılmış biçimde nefeslerini tutuşlarını duydu Tess. Ona yöneltilen şefkat duygularını hissetmişti ama tüm dikkati, takdirlerinin sevindirici sıcaklığından ziyade Dante'nin üzerindeydi.

Eğilip erkeğin aralık dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, Dante'nin dişlerinin kendi dudaklarına temas etmesi genç kadını şaşırtmadı. Ona körkütük âşık olmuştu,

tıpkı Dante'nin ona olduğu gibi ve bunu ona anlatmasına fırsat tanıyacak bir şansı olması için sessizce dua etti.

Dante yaşayacaktı. Güneş ışınlarının sebep olduğu yarıklar, hayatını tehdit edebilecek kadar ciddiye. Fakat Soy Eşinin şifalı dokunuşunun, Dante'ye sinsice yaklaşmaya çalışan ölümden daha güçlü olduğu sonunda anlaşılmıştı. Binadaki diğer herkes gibi Chase de Tess'in yeteneği ve Dante'ye olan bağlılığı karşısında hayrete düşmüştü. Nasıl ki Dante Issızların saldırısından kurtardığında Tess'le ilgilenmek için elinden geleni yapmışsa genç kadın da bir an olsun başından ayrılmıyordu.

Herkes onların uyumlu bir çift olacağında hemfikirdi; birer birey olarak güçlü, beraber olduklarındaysa yenilmez.

Fırtınaların en kötüsü geçmiş ve gelen geceyle birlikte karargâha yerleşen huzur dolu durgunluk Chase'in düşüncelerini evine yöneltmişti. Kendi yolculuğu henüz sona ermemişti ve önündeki yol karanlık ve belirsizdi. Eskiden her şey gayet açık görünüyordu; geleceğin ne getireceği, nereye ait olduğu ve kiminle olacağı...

Şimdiyse hiçbir şeyden emin değildi.

Savaşçılara veda ettikten sonra, birliğin dünyasından kendi dünyasına doğru gitmek üzere oradan ayrıldı. Arabasıyla şehre geri dönüşü sessizdi. Ödünç aldığı arabanın tekerlekleri hızlıca dönerken aynadan arkasında bıraktığı yolun gözden kayboluşunu izledi. Fakat tüm bu olan bitenden sonra nereye gidiyordu ki?

Bundan sonra barınağa ev diyebilir miydi? Savaşçılar ile geçirdiği zamanda bilenmiş duyguları ve paltosunun altında taşıdığı tüm o metal silahların ağırlığıyla vücudu aşağıya

çekiliyor gibiydi. Bir zamanlar ait olduğu ciddi hayatına tekrar adapte olmayı nasıl umabilirdi?

Peki ya Elise?

Asla sahip olamayacağı bir kadını arzulamanın o azap dolu yollarına geri dönemezdi. Ona karşı olan hislerini anlatmalı ve işi olurluna bırakmalıydı. Aslında neyi umut ettiğinden bile emin değildi. Tek bildiğı, yaşadığı yarı ömrün şimdiden artık sona ermiş olmasıydı.

Chase onu saran özgürlük duygusuyla barınağının giriş yoluna ulaştı. Onun için bir şeyler değişmek üzereydi. Bundan sonra ne yöne doğru gideceğini bilmemesine rağmen, hayatının dönüm noktasına ulaştığını bilmenin verdiği rahatlığı hissedebiliyordu. Aracını çakılla döşenmiş araba yolunda kenara çekti ve barınağın yakınlarına park etti.

içerisi ısıltı ısıldı, Elise'in yatak odası ve oturma bölümleri belli belirsiz hafif bir ışıqla aydınlanmıştı. Elise uyanıktı, muhtemelen endişeli bir halde birliğin karargâhından haberlerle dönmesini bekliyordu.

Chase motoru durdurup aracın kapısını açtı. Botlan yere değdiği anda yalnız olmadığını hissetti. Anahtarlarını cebine atıp dışarı çıktı, ayakta dikilirken paltosunun düğmelerini dikkatlice açtı. Orada olduğunu bildiğı düşmanından bir iz bulabilmek için gecenin karartılarını taradı. Kulakları, çevresindeki en küçük gürültüye dahi tepki verecek durumdaydı, öyle ki evde çalan Elise'in en çok hoşlandığı caz şarkısını bile duyabiliyordu.

Bulunduğı yerden çok da uzakta olmayan birinin kulağı tırmalayan bir sesle soluduğunu da işitmişti. Arkasındaki yolda çakılların çıkardığı sesi duydu. Tehlikeyle yüzleş-

mek için yavaşça etrafında dönerken parmakları 9 mm'lik Beretta'yı sıkıca kavramıştı.

Camden.

Chase'in yaşadığı dejavu ant, midesinde patlayan bir top mermisi gibiydi. Yeğeni önceki halinden çok daha kötü görünüyordu. Susuzluğunu dindirmeye yetmemiş olan son avının dehşet verici kanıtları olan kurumuş ve pıhtılaşmış kan lekeleriyle kaplıydı. Onu gizleyen çitlerden ayrılarak yaklaştırmaya başladı. Tüm vücudu ve zihnini esir alan kan arzusuyla bir sonraki av olarak Chase'e değer biçerken dişlerinden salyalar akıyordu. Chase onunla Ben Sullivan'm dairesinde yüz yüze gelmişti ve Camden o zaman da iyi durumda değildi ama şu anda kuduz bir köpek gibi ne yapacağı belirsiz ve tehlikeliydi.

Chase geri dönüşü olmayan bu değişime uğramadan önce onu bulamamış ve kurtaramamıştı, bu acı gerçeğin vicdan azabıyla Camden'e baktı. "Çok üzgünüm Cam. Bu senin başına asla gelmemeliydi." Koyu yün paltosunun yan kısmındaki Beretta'nın emniyetini kontrol etti, silahı kılıfından yavaşça kaydırıp çıkarmaya başladı. "Keşke senin yerine ben dönüşseydim..."

Tam o anda, Chase arkasında kalan evin açılan ön kapısının metalik gıcırtısının ve Elise'in aniden içine çekip tuttuğu nefesini duydu. Zaman sanki durmuştu, her şey yavaşça ilerleyen bir düş gibiydi. Elise dışarı adımını attığında kabus başladı.

"Camden!" Sesi de tıpkı o anın yavaşlığı gibi garip bir biçimde mesafeli ve tuhaftı. "Aman... Tanrım... Camden!"

Chase başını Elise'e doğru çevirip arkada kalması için bağırdı. Elise çoktan kollarını açmış, koşmaya başlamıştı

bile. Oğluna doğru koşarken, beyaz dul elbisesi zarif bir kelebeğin kanatlarıymışçasma ardında dalgalanıyordu. Chase, Elise'in bir zamanlar oğlu Camden olan bu Issıza yaklaşmasına izin verseydi vahşi bir ölüme seyirci kalması kaçınılmazdı.

"Elise yapma!"

Genç kadın onu duymazlıktan geldi. Yaşlarla dolmuş gözleri, Camden'in berbat görüntüsüne odaklanmış olmasına rağmen yaklaşmaya devam etti. Hıçkırıklara boğulmuş şekilde koşuyordu.

Chase önsezileriyle, Issızın vahşi ve altın rengindeki bakışlarının Elise'in üzerine çevrildiğini fark etti. Gözlerini Elise'in üzerine sabitleyen kana susamış vampir, ileri doğru atılmak için eğildiğinde korkunç bir homurtu çıkardı. Chase hemen harekete geçerek anne ile oğul arasına kendini attı. Tabancasını çekmiş ve daha Camden fark etmeden nişan almıştı bile.

Saniyeler acımasızca geçiyordu.

Elise hâlâ koşmaktaydı ve şimdi daha da hızlanmıştı. Bir taraftan hıçkırıyor, diğer taraftan Camden'in ismini haykırıyordu.

Chase karşılaşmanın trajediyle sonlanmasına sadece saniyeler kaldığını tahmin ettiğinden, geçitle arasındaki uzaklığı hesapladı. Başka seçeneği yoktu, orada öylece durup Elise'in hayatını tehlikeye atamazdı.

Ateş alan silahı, çakan bir şimşek gibi gürlledi.

Elise'in çığlığı geceyi doldurdu. "Hayır! Aman Tanrım, olamaz!"

Chase ayakta, parmağı hâlâ tetiği sımsıkı tutarken öylece donakalmıştı. Titanyumla doldurulmuş mermiler göğsünün tam ortasından hedefini vurmuş ve Issız yere

düşmüştü. Camden'ı esir alan susamışlıktan kurtarmanın tek yolu olan ölüm çoktan işini bitirmek üzere yola koyulmuştu. Kızıl onu yürüten bir ölüye çevirmişti. Her şey bitmiş, Camden'ın ızdırabı son bulmuştu.

Elise'in ve tabii Chase'in ızdırabı ise daha yeni başlıyordu.

Elise koşarak Chase'in yanına geldi. Yüzüne, omuzlarına, göğsüne, isabet ettirebildiği her yere yumruklarını savuruyordu. Eflatun rengi gözleri yaşlara boğulmuş, güzel yüzü solgun ve üzgün, dudaklarından kopan feryatlarla hıçkırığa boğulmuştu.

Chase bütün bunları sessizlik içinde kabulleniyordu. Ne yapabilirdi? Zaten söylenecek ne vardı ki?

Kendisine olan düşmanlığını iyice kusmasına izin verdi. En sonunda Elise durdu ve titanyum oğlunun bedenini tamamen küle çevirmeden önce yanına gitti. Kulakları Elise'in hazin sesleriyle cınlıyordu, gözleri bir an çakıllı yolda yatan bedenin üzerine kapanmış Elise'e takıldı. Sonra da yorgun bir sessizlik içinde tuttuğu tabancanın ellerinden kayıp gitmesine izin verdi

Elise'e ve uzun süredir evi olan barınağa sırtını dönüp yalnız başına karanlığa yürüdü.

Gözkapaklarının birdenbire açılmasıyla Dante sarsılarak uyandı. Nefesi adeta boğazını kesiyordu. Ateş çemberinde tuzağa düşmüş, külle karışık alevlerden kör olmuştu. Tess'e ulaşamıyordu. Gördüğü rüya zihnine kazınmış halde yatağında doğruldu.

Aman Tanrım! Ya başaramasaydı...

Ya onu kaybetseydi...

"Dante?"

Yatağının yanında, orada onunla birlikte olduğunu fark etmesi ve sesini duymasıyla müthiş bir rahatlama Dante'yi sardı. Tess'i derin bir uykudan uyandırmıştı. Genç kadının saçları darmadağın ve zarif gözleri bitkinlikten kararmıştı.

"Dante." Birdenbire canlandı Tess, yaklaşıp yüzünü ve saçlarını okşadı. "Çok kaygılandım. Nasıl hissediyorsun?"

Olduğundan çok daha kötü hissetmesi gerektiğini düşündü fakat Tess'i kollarına alabilecek kadar iyiydi. Tess'i kucağına alıp öpecek kadar da güçlü.

O anda her şeyden çok daha fazla ihtiyaç duyduğu tek şeyin, bedenine baskı yapan genç kadının çıplak vücudunu hissetmek olduğunu bildiğinden yeterince hayat doluydu.

Dudakları genç kadının dudakları üzerindeyken, "Üzgünüm," diye mırıldandı, "Tess, seni bulaştırdığım her şey için çok üzgünüm."

"Şişşt! Bunlar için daha sonra bolca vaktimiz olacak Daha sonra her şeyi halledebiliriz. Şimdi dinlenmen gerek."

"Hayır." Uyanık olmaktan, onunla beraber olmaktan çok mutluydu ve uyuyarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. "Sana söylemem gereken şey daha fazla bekleyemez. Bugün korkunç şeyler gördüm. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olacağını gördüm. Bu bir daha asla tanık olmak istemediğim bir şeydi. Güvende olduğunu, koruyor olduğunu bilmem gerekiyor."

"Yanımdayım Dante. Beni sen kurtardın."

Tess'in kadife kadar yumuşak yanağını okşadı. Onu koruyabilmiş olmak memnuniyet vericiydi. "Asıl sen beni kurtardın Tess."

Dante, Tess'in doğuştan gelen yeteneğinin şaşırtıcı do-

kımuşuyla iyileştirdiği yaralarından bahsetmiyordu. Onu bulduğu ve en güçsüz olduğu anda kanıyla ona hayat verdiği o ilk geceden de bahsetmiyordu. Tüm bunların ötesinde, çok farklı anlamlarda kurtarmıştı kendisini. Bu kadın onu, kalbini ve ruhunu sahiplenmişti, şimdi Tess'in de bunu bilmesini istiyordu.

"her şeyin senle olduğum anlarda anlamı var Tess. Yıllar boyunca süren korku dolu bekleyişin ardından hayatım anlam kazanıyor. Işığımsın, yaşama sebebimsin. Sana derinden bağlandım, Tess. Benim için asla bir başkası olmayacak."ⁿ

"Şimdi kanla bağlıyız," dedi Tess ama gülümseyişi hafifti. Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. "Ya o gece kliniğimde beni ısırmasaydım? Kan bağı olmaksızın beni yine de-"

Dante, "Sever miydim?" diyerek genç kadının cümlesini tamamladı ve gözlerindeki gerçeği görebilmesi için Tess'in çenesini yukarı kaldırdı. "Daima sen vardın Tess. Sadece o geceye kadar bunun farkında değildim. Seninle ilgili olan hayallerle sana bağlanıp hayatım boyunca seni aradım."

Tess'in dalgalı saçlarından bir bukleye oynadı. "Biliyorsun, annem kadere güveniyordu. Kendi kaderinin elem ve kayıplarla dolu olduğunu bilmesine rağmen hep inanıyordu. Her şeyin önceden karara bağlandığı inancını asla kabul etmedim ben. Bundan daha akıllı olduğumu düşünüyordum. Ancak bizi bir araya getiren kaderdi Tess. Bunu

inkâr edemem. Tanrım, Tess, seni ne kadar uzun süredir beklediğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Genç kadın, "Ahh, Dante," diye fısıldarken, dökülen yaşlan uzaklaştırmak istercesine gözlerini kırptıyordu.

Tess'i kendisine doğru çekerken, genç kadının onun yüzünden katlanmak zorunda kaldığı her şeyden dolayı berbat hissediyordu. Bugün meydana gelen olayların şokundan uzun süre kurtulamayabilirdi Tess. Çok fazla ölüm ve yıkım görmüştü. Onun böyle bir acıyı tekrar yaşamasını asla istemiyordu. "Daima güvende kalabileceğin bir yerlerde olduğunu bilmek zorundayım, Tess. Seni en iyi şekilde koruyabileceğim bir yerlerde. Gidebileceğimiz yerler var, Soylular için düzenlenmiş güvenli evler. Vampir barınaklarından birinde bizim için güvenli bir yer ayarlaması konusunda Chase'le konuştum bile."

"Hayır." Tess kucğından özenle sıyrıldı ve dizleri üzerine yatağı oturdu. Dante cesaretini yitirmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Tess yavaşça başını salladı. "Dante, hayır..."

Reddedilmeyi hak ettiğini bildiğinden acı bir sessizliğe büründü. Genç kadının onu hor görmek için oldukça fazla sebebi vardı. Yine de Tess tarafından önemsendiğine emindi. Azıcık da olsa önemsenmek için dua ediyordu.

"Tess, beni sevmediğini söylersen..."

Genç kadın, "Seni seviyorum," dedi en sonunda, "seni tüm kalbimle seviyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

Dante'ye içine işleyen gözlerle baktı, yeşil-mavi gözleri sulanmış ama kararlıydı. "Koşmaktan ve saklanmaktan yoruldum. Gözlerimi var olabileceğini bile hayal etmediğim bir dünyaya açtın. Senin dünyana, Dante."

Dante yanında oturan ve hayatına anlam katan kadına gülümsedi. "Benim dünyam sensin."

"Bütün bunlar da senin dünyan. Bu yer, bu insanlar... Parçası olduğun bu olağanüstü miras. Dünyan karanlık

ve tehlikeli Dante ancak aynı zamanda senin gibi sıra dışı. Bundan uzaklaşmamı isteme. Seninle olmak istiyorum ama senin dünyanda yaşayacaksam da burada, ait olduğun yerde yaşamak isterim. Ailenin yaşadığı yerde..."

"Ailem?*

Evet dercesine başını salladı Tess. "Diğer Savaşçılar burada ve eşleri de. Seni seviyorlar, bunu bugün gördüm. Belki zamanla beni de severler."

Genç kadını daha da yakınına çekip tüm kalbiyle ve göğsüne dolan minnettarlıkla kucaklarken, "Burada benimle, bir Savaşçı eşi olarak kalmayı ister miydin?" diye sordu.

Tess, gözlerinde aşkla Dante'ye gülümseyerek, "Benim savaşçımın eşi olarak," diye düzeltti. "Başka şekilde olmasına göz yumamam."

Dante kuruyan boğazı yüzünden zorlukla yutkunmaya çalıştı. Onu hak etmiyordu. Tüm atlattıklarından sonra, tüm bu koşuşturmasının ardından en sonunda ruhu ve kalbi evini bulmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tess. "Bununla yaşayabilir misin?"

"Sonsuza kadar," diye söz verdi Dante ve Tess'i kendine doğru çekip tutku dolu bir öpücükle sözünü mühürledi.

GECE YARISI SERİSİ II

Siyahlara bürünmüş yabancı ona geldiğinde neredeyse ölmek üzeredir, bedeni kurşunlardan delik deşik olmuştur ve hızla kan kaybetmektedir. Veteriner Tess Culver onu kurtarmak için mücadele ederken, ne adamın adının Dante olduğundan ne de korkunç bir çarpışmanın ön cephesinde mücadele eden Soylu bir vampir olduğundan haberdardır. Tek bir haz dolu dakika Tess'in adamın dünyasına savrulmasına yeter. Bu tehlikeli dünyada, Issız vampir sürüleri geceleri sinsice karanlıklarda hareket edip terör estirmektedir.

Karanlık geleceğinden imgeler gören Dante her zaman yarını yokmuşçasına savaşmakta ve yaşamaktadır. Tess onun için bir diğer can sıkıcı sorundan fazlası değildir ama şimdi, birlik saldırı altındadır ve hem Tess'i hem de kendisini gittikçe yaklaşmakta olan tehditten korumak onun görevidir. Sadece bir tanecik düşüncesiz öpücük, genç kızı onun yeraltı diyarının ayrılmaz bir parçası haline getirmiştir... ve dokunuşu Tess'in içindeki gizli yetenekleri, tutkuları ve asla sahip olduğunu bilmediği açlığın uyanmasına yeter. Kanla bağlanmışlardır, Dante ve Tess tehlikeli düşmanlarından beraber çalışarak kurtulmak zorundadır. Yaşamın sınırlarını aşacak bir tutkuyu keşfetseler bile bunu yapmalıdırlar...

"Karanlık ve erotik bir olay örgüsüne sahip."

Romance Reviews Today

"Harika bir anlatımı var, paranormal türünü sevenler bu kitabı asla kaçırmak istemeyecektir."

Fallen Angels

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr